இவருடைய காலம் இப்பொழுதைக்குச் சற்றேறக்குறைய ஐந்நூறு வருஷத்துக்கு முன்பு எனப்படும்.

பாயிரத்தில் "நானகாஞ்சங்கமென முச்சங்கத் தண்டமிழ்நூல் கலங்காமல் தலைகண்டானே" என்று இவர்காலத்திலிருந்த வரபதியாட்கொண்டானென்னும் அரசனைக் கூறியிருத்தலால், இவர்காலம் கடைச்சங்கத்தார் காலத்துக்குப்பின் என்பது மாத்திரமே தெளிவாகத் தெரியவருகின்றது.

இவர்க்கு வில்லிபுத்தூரரென்றும் வில்லிபுத்தூராழ்வாரென்றும் வழங்கிவருகின்ற பெயர் யாதுகாரணத்தால் வந்தது? பாண்டியநாட்டில் திருநெல்வேலிப்பிராந்தத்திற்பிரசித்தமாகவுள்ள விஷ்ணுஸ்தலமான ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிற் பிறந்தவரா? அன்றி, அங்கு வளர்ந்தவரா? அல்லாக்கால், அவ்விடத்து வாழ்ந்தவரா? என்றால்,—இக்காரணங்களொன்றாலு மன்று, இவர்க்கு இப்பெயர் வந்தது; பின்னை யென்னையோவெனில்,—வைஷ்ணவசமயப்ரதாயத்திற் சிறந்தபக்தர்களென்று சொல்லப்படுகிற ஆழ்வார்கள்பன்னிருவருள் ஒருவரும், பெரியாழ்வாரென்றும் பட்டர்பிரானென்றும் விஷ்ணுசித்தரென்றும் வேறுதிருப்பெயர்களை யுடையவரும், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் அவதரித்ததனால் வில்லிபுத்தூராழ்வா ரென்று வழங்கப்படுபவரு மாகிய பாகவதசிகாமணியினுடைய இத்திருநாமத்தையே தந்தைதாயர்கள் இவர்க்குப் பெயராக இட்டு வழங்கினார்க ளென்று உணர்க; (பரிசுத்திகரமென்கிறகாரணத்தால், கடவுள்பெயரும் அடியார்களின்பெயரும் மனிதர்க்கு இட்டு வழங்கப்படும்.) இவருடைய தந்தைதாயர் பெரியாழ்வார்பக்கல் மிக்கபக்தியுடையராய் அவர்க்குவழிபாடுசெய்ய, அவ்வாழ்வாரருளால் இம்மகன் பிறக்க, இக்குமாரனுக்கு அவ்வாழ்வார்பெயரையிட்டன ரென்னலாம். அல்லது, அந்தப் பெரியாழ்வார் இளமையிலே எவரிடத்தும் யாதொருநூலும் படியாதவராயிருந்தும் பின்பு பகவானருளாற் பெரிய திவ்வியப்பிரபந்தம் பாடவல்ல மகாபண்டிதராய்விட்டதுபோல, இவரும் தெய்வகடாக்ஷம்பெற்ற வரகவி யென்கிற காரணம்பற்றி, இவர்க்கு வில்லிபுத்தூராழ்வாரென்று பெயர்வந்த தென்றுங் கொள்ளலாம். (ஆழ்வாரென்பதற்கு - எம்பெருமானுடைய திருக்கலியாணகுணகணங்களாகிய பெருங்கடலில் அமிழ்ந்து நெஞ்சுருகி ஈடுபடுபவ ரென்று பொருள். இப்பெயரால் மற்றுஞ்சிலபக்தர்களை வழங்குவதைப் பரதாழ்வான், சத்துருக்கனாழ்வான், பிரகலாதாழ்வான், கஜேந்திராழ்வான், சுதரிசனாழ்வான், கம்பநாட்டாழ்வார் முதலிய பெயர்களிலுங் காண்க.)

விஷ்ணுவின் அம்சாவதாரமாகிய கிருஷ்ணனுடைய சரித்திரம் மகாபாரதத்தில் இடையிடையே வருகின்றதென்ற சிறப்புப்பற்றியே இவ்வாசிரியர் பாண்டவசரித்திரத்தைப் பாடுதற்கு உடன்பட்டுப் பாடினார்; இது,

> " முன்னு மாமறை முனிவருந் தேவரும் பிறரும்
> பன்னு மாமொழிப் பாரதப் பெருமையும் பாரேன்
> மன்னு மாதவன் சரிதமு மிடையிடை வழங்கு
> மென்னு மாசையால் யானுமீ தியம்புதற் கிசைந்தேன்"

என்று இவர்தாமே தற்சிறப்புப்பாயிரத்திற் கூறியிருத்தலாற் பெறப்படும். (வேதவியாசபகவானும் வடமொழிமகாபாரதத்தில்இவ்வாறேகூறியிருக்கின்றார். இனி, இச்செய்யுளின்மூன்றாமடியின்முதலில் 'மன்னுமாதவன' என்பதை மன்னும் மாதவன் எனப்பிரித்து-நித்தியனாகிய திருமகள்கொழுநனை திருமா லென்று பொருள்கொள்வதை விட்டு, மன்னும் மா து அவன் என்றாவது மன் உமா தவன் என்றாவது பதம்பிரித்து - ஸ்தாணுவாகிய உமாபதியான சங்கர னெனப் பொருள்கொண்டு, சிவபிரானது சரித்திரம் இந்நூலின் இடையிடையேவழங்குவதென்றவிருப்பத்தால் தாம் இதனைப்பாட இசைந்ததாகக் கூறினா ரென்று உரைப்பாரு முண்டு; அது சரியன்று: ஏனெனில்,— இந்நூலில் ஆதிபருவத்தில் அருச்சுனன் தீர்த்தயாத்திரைச் சருக்கத்திலும்,

ஆரணியபருவத்தில் அருச்சுனன் தவநிலைச் சருக்கத்திலும், துரோணபருவத்திற் பதின்மூன்றாம்போர்ச் சருக்கத்திலும் ஆக இவ்வாறு சிற்சில இடத்தில்மாத்திரமே யன்றி நூல்முழுவதும் இடையிடையே கண்ணனுடைய சரித்திரங்காணப்படுவதுபோலச் சிவபிரானுடைய பிரஸ்தாபம் இல்லாமையாலும், வைஷ்ணவராகிய இவர் சிவசரித்திரம் வருவதென்று பாடினாரென்பது உசிதமல்லாமையாலும் எனக் காண்க.

அன்றியும், இவர் இந்நூலில் ஒவ்வொருசருக்கத்தின் தொடக்கத்திலும் திருமால்விஷயமாகக் காப்புச்செய்யுள் கூறியிருத்தலாலும், "மறந்தும்புறந்தொழா" நல்லவைஷ்ணவ ரென்பது நன்குவிளங்கும் (சிலசருக்கங்களிலே காப்புச்செய்யுள் காணப்படவில்லை, அதற்குக்காரணம்- ஆசிரியரால் பாடப்பட்ட செய்யுட்கள் பிற்காலத்தில் ஏடெழுதுவோரால் எழுதாது விடப்பட்டு இல்லையாயின வென்றாவது, * தொல்காப்பியம் முதலிய சில நூல்களிற் போலச் சிலசருக்கங்களின் தொடக்கத்தில் மானசிகமாத்திரமாகக் கடவுள் வணக்கஞ் செய்யப்பட்டுச் செய்யுளுருவமாய் வாசிகமாகக் காப்புச்செய்யப் படவில்லை யென்றாவது கொள்க.)

ஆயின், வைஷ்ணவராகிய இவர் இந்நூலில் முதற்காப்பாக

"நீடாழியுலகத்து மறைநாலொடைந்தென்று நிலைநிற்கவே
வாடாததவவாய்மைமுனிராசன் மாபாரதஞ்சொன்னநாள்
ஏடாகவடமேருவெற்பாகவங்கூரெழுத்தாணிதன்
கோடாகவெழுதும்பிரானைப்பணிந்தன்புகூர்வாமரோ.
†முருகாரமலர்த்தாமமுடியோனையடியார்முயற்சித்திறந்
திருகாமல்வினைவிக்குமதயானைவதனச்செழுங்குன்றினைப்
புருகூதனமுதலாயமுப்பத்துமுக்கோடிபுத்தேளிரும்
ஒருகோடிபூதேவருங்கைதொழுங்கோவையுறவுன்னுவாம்"

என்ற இரண்டுபாடல்களால் சிவகுமாரராகிய விநாயகரை ஸ்தோத்திரஞ் செய்வானேன்? என்றால்,—தம்மைச் சரணமடைந்தவர்கள் தொடங்குந் தொழில்கட்கு வருகிற விக்கினங்களைப் போக்குதலாலும் தம்மையடையாமல் அகங்கரித்தவர்கள் ஆரம்பிக்கின்ற செய்கைகட்குப் பலஇடையூறுகளை உண்டாக்குதலாலும் 'விக்நேசுவரர்' என்று திருநாமம்பெற்றுள்ள ஸ்ரீவிநாயகமூர்த்தி சைவர்கட்குமாத்திரமேயன்றிச் சிறுபான்மைபிறர்க்கும்ஒருசார் வழிபடுகடவு ளாதலாலும், வேதவியாசர் மகாபாரதத்தை இயற்றிவருகின்ற பொழுது விநாயகர் அந்நூலை மகாமேருமலையிலே எழுத்தாணிகொண்டு எழுதிவந்ததும் இடையிலே அவ்வெழுதுகருவி ஒடிந்துபோன பொழுது 'வல்லவனுக்குப் புல்லும் ஆயுதம்' என்ற வகையாய் யானைமுகக்கடவுளாகிய தமது தந்தங்களில் ஒன்றைப் பறித்து அதனையே கருவியாகக் கொண்டு எழுதிமுடித்தருளியதுமாகிய இந்த முக்கியமான காரணத்தைக் கொண்டு நோக்குமிடத்து விநாயகர் இந்நூலின்முதலில்வைத்தற்கு ஏற்ற இயைபுடையவ ராதலாலும், வைஷ்ணவர்கள் விநாயகரை விஷ்வக்ஸேந ரென்கிற சேனைமுதலியாரது அம்சமென்று கொண்டாடுவது மர பாதலாலும், இவரும் விநாயகரைப் பாடின ரென்க.

இவ்வில்லிபுத்தூரார் சிவத்வேஷம்பாராட்டுகிற வீரவைஷ்ணவரல்லர்; அது- 'அருச்சுனன் தீர்த்தயாத்திரைச் சருக்கத்திலும், அருச்சுனன் தவநிலைச் சருக்கத்திலும், பதின்மூன்றாம்போர்ச் சருக்கத்திலும் சைவசம்பிரதாயத்துக்கு வழுவுறாதபடி சிவபிரானைச் சிறப்பித்தும் இதரதேவர்களைத் தாழ்த்தியுங் கூறியதனால், நன்கு புலனாகின்றது.

---

* 'தொல்காப்பியம் முதலியவற்றில் நூற்குப் புறமாகவே மங்கலம் செய்யப்பட்டது' என்பது, தருக்கசங்கிரகவுரை.

† இச்செய்யுள் சிலபிரதிகளி லில்லை.

வியாசர் புராணங்களில் ஒவ்வொரு தேவரை ஒவ்வோரிடத்திற் சந்தர்ப்பத்துக்கேற்பச் சிறப்பித்துக் கூறியிருத்தல்போலவே, இவரும் தமது நூலில் சூரியன் அக்கினி முதலிய மற்றைத் தெய்வங்களையும் சமயம் வாய்த்தவிடத்துப் பக்ஷபாதமில்லாமற் சிறப்பித்துக் கூறியிருக்கின்றார். பதினேழாம் போர்ச் சருக்கத்தில் "மூலாதாரமலரடியா முதல்வனை" என்று சூரியபகவானைச் சிறப்பித்துக் கூறியிருத்தலும், பிறவுங் காண்க. (மூலாதாரம் - ஆறாதாரங்களின் ஸ்வரூபமாயுள்ள நிலையுடையவன் சூரியனென்று பொருள்.)

கடைச்சங்கப்புலவர்களுள் ஒருவராகிய பெருந்தேவனாரென்பவர், மகாபாரதத்தைத் தமிழ்ப்பாஷையில் [illegible] 'சம்பு' என்கிற நடையிலே பாடியிருக்கின்றனர்; பெரும்பான்மை வெண்பாக்களால் அமைந்தது பற்றி, அந்நூலுக்குப் பாரதவெண்பா வென்று பெயர். அது, இப்பொழுதைக்கு ஏறக்குறையப் [illegible] பருவத்துக்கு முற்றியது.* இவ்வில்லிபுத்தூரார் அந்தப்பாரதவெண்பாவின் சொல்லையும் பொருளையும் ஆங்காங்கு பெரும்பாலாகத் தழுவி, கலிவிருத்த முதலிய செந்தமிழ்ப் பாடல்களாற் பாரதத்தைப் பாடினர். இவர்பாடியபாரதம் வடமொழி வியாசபாரதத்தின் வழிநூலென்னத் தட்டில்லை.

"மண்ணிலாரணங்களென வியாதன்சொல் வருத்த
எண்ணிலா நெடுங்கதையை யானறிந் தியம்பல்"

என்று இவர்தாமே அவையடக்கத்திற் கூறியிருக்கின்றார். ஆயினும், இவர் பாடிய நூல் ஸம்ஸ்கிருதபாஷையில் அகஸ்தியபட்டரென்பவர் இயற்றியுள்ள பாலபாரதமென்னுங் காவியத்தினைப் பெரும்பாலும் பல இடங்களில் ஒத்திருக்கின்றது; ஒப்பிட்டுப் பார்க்குமிடத்து, இந்நூலுக்கும் அந்நூலுக்கும் இடையிடையே பலவேறுபாடுகளும் உள்ளனவாயினும், சிற்சில இடங்களில் இந்நூல் அந்நூலின் மொழிபெயர்ப்பென்றே சொல்லலாம்படி யிருக்கின்றது.

வில்லிபுத்தூரார் தமது பாரதத்திற் பாடியது, முதற்பத்துப் பருவமே; மற்றை யெட்டு பருவங்கள் அவரால் பாடப்படவில்லை. அதற்குக் காரணம்:—அவற்றைப்பாடுதற்குமுன் அவர் காலஞ்சென்றிருக்கலாம்; அல்லது, நூல் முழுவதையும் பாடினால், பாண்டவர்கள் கிருஷ்ணபகவான் என்கிற மகாபுருஷர்களாகிய ஸ்ரேஷ்டர்களுக்கு வருத்தத்தையுண்டாக்கத்தக்க மரணசரித்திரத்தைத் தம்வாயாற் சொல்லவேண்டுமென்று கருதி, 'பாண்டவர்கள் இராசசியம் ஆண்டு வாழ்வாராயினார்' என்பதனோடு முடித்துவிட்டனரென்றுங் கூறலாம். பாண்டவசரித்திரங் கூறுகின்ற பாரதசம்பு முதலிய சில நூல்களிலும் பின்னிட்டவைகாணப்படவில்லை. (கம்பர் இராமாயணத்தில் உத்தரகாண்டம் பாடாமல் விட்டதற்கும் இப்படிப்பட்ட காரணத்தையே முக்கியமாகக் கொள்ளலாம், இப்பொழுதும் இராமாயண பாராயணஞ்செய்பவர்கள் உத்தரகாண்டம் படிப்பதில்லையன்றோ?) அவ்வாறே இவரும் பின்னையசரித்திரங்களைக் கூறாமல் "கலைகடற்பா ராளித்து அவரும் மக நகரிலறநெறி மேயகருத்தினரானார்" என்று மங்களமாகச் சரித்திரத்தைப் பாடிமுடித்தனரெனக் கொள்வது தகுதியுடையது. இனி, இந்நூலின் பின்னையபருவங்களும் பாடப்பட்டுப் பிற்காலத்திற் கிடையாது ஒழிந்தனவாயினு

* அந்நூல் பன்னீராயிரம்பாடல்களை யுடையதென்று தொண்டைமண்டலசதகத்திற் கூறியிருப்பினும், அது இப்பொழுது முழுவதுங் கிடைப்பதில்லை. உத்தியோகபருவந் தொடங்கித் துரோணபருவம் வரையிலும் எண்ணூறுபாடல்களே கிடைக்கின்றன.

மென்று கொள்வாருமுளர். * வில்லிபுத்தூரார்பாடிய பாரதத்திலே சுருக்கமாகக் கதையைத் தொகுத்துக்கூறும் முந்நூறு நானூறு பாடல்கள் தவிர மற்றை நாலாயிரஞ்செய்யுட்களை யெடுத்துக்கொண்டு, பிற்காலத்தில் நல்லாப்பிள்ளையென்பவர், புதிதாகத் தாம் பதினாயிரம்பாடல்பாடி இடையிடையிற் கோத்தும் இறுதியிற் சேர்த்தும் பாரதம் பதினெட்டுப் பருவங்களையும் பூர்த்திசெய்தார்; அது 'நல்லாப்பிள்ளைபாரதம்' என வழங்கும். அந்நூலாசிரியர், இற்றைக்கு நூறுவருஷங்களின் முன்னே இருந்தவர். இது தவிர, இற்றைக்கு கரு௦ - வருடங்களின் முன்பு இருந்த அஷ்டாவதானம் - அரங்கநாதகவிராயர் பாடிய பாரதத்தின் பிற்பகுதியும் ஒன்று உளது; அது, ஏறக்குறைய உரு௦௦ - செய்யுளுடையது.

இப்பாரதத்துக்கும் இதன் முதனூலாகிய வியாசபாரதத்துக்கும் இடையிடையே கதையமைதிகள் சிற்சில வேறுபடுவது 'முன்னோர் நூலின் முடிபொருங்கொத்துப், பின்னோன் வேண்டும் விகற்பங்கூறி, அழியாமரபினது வழிநூலாகும்'' என்ற வழிநூலிலக்கணவிதிப்படி இவ்வாசிரியர் பிறநூல் மேற்கோள்கொண்டு அமைக்கப்பட்டதாதல் வேண்டுமென அறிக.

வில்லிபுத்தூரார் மகாபாரதமொன்று தவிர வேறுநூலெதுவும் பாடியிருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

இவர், தமக்குப் பலசெல்வங்கொடுத்து ஆதரித்துத் தம்மைக்கொண்டு பாரதத்தைப் பாடும்படி செய்வித்த வரபதியாட்கொண்டானென்னும் அரசனை இப்பெருங்காப்பியத்தில் இடையிடையே புகழ்ந்துபேசியிருக்கின்றார்.

இப்படி, பாலில்விஷங்கலப்பதுபோலப் பெரிய இதிகாசத்தினிடையிலே ஒருமனிதனைத் துதித்தல் தகுமோ? நரஸ்தவனம் நரகவன மன்றோ? என்று ஓர் ஆக்ஷேபந் தோன்றலாம்; இங்ஙனந்தோத்திரிப்பது தகுதியன்றாயினும், அரசன் தமக்குச்செய்த நன்றியை மறவாமல் உபகாரஸ்மிருதியாகப்பாடினரென்பதுபற்றிப் பலரும் அங்கீகரிப்பார்கள்; அன்றியும், ப்ரஸ்துதமான உபமேயமுகத்தால் அவன்பெயரைப் பிரஸ்தாபிக்காமல் அப்ரஸ்துதமான உபமானமுகத்தாற் புகழ்ந்துகூறியதும் ஒருசமாதானமாகலாம். இங்ஙனமே தம்மைப்பாதுகாத்த பிரபுக்களைத் தாம் செய்யும் நூல்களில் நன்றியறிவுகாரணமாக எடுத்து ஏத்துவது, புலவர்களின் இயற்கை. (கம்பர் இராமாயணத்தில் திருவெண்ணெய்நல்லூர்ச் சடையப்பவள்ளலையும், புகழேந்திப் புலவர் நளவெண்பாவில் முரணைநகர்ச் சந்திரன் சுவர்க்கியையும், மண்டலபுருஷன் சூடாமணிநிகண்டிற் கிருஷ்ணதேவராயனையும் சிறப்பித்துக் கூறியமை காண்க.) இன்னும், இவர், தமது நூலில், தமிழ்நாட்டரசராகிய சேரசோழபாண்டியர்களைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபம் வருகின்றபொழுது மிக்க சிறப்பாகக் கூறுவர்.

"காவிரியென்னத்தப்பாகக்கருணையான்" என, நளசக்கரவர்த்தியினது கருணைக்கு, தமிழ்நாட்டிற் பிரசித்திபெற்ற காவேரிநதியைத் தண்மைக்கும் தயாளுமைக்கும் உவமையெடுத்துக் கூறினார்.

"தங்கள்மால் வரையில் வைகுந் தமிழ்முனிதன்னைப் போலப்
பொங்குவெண்டரங்க முந்நீர்ப் புணரிகளேழுஞ் சேர
வெங்கையால் வாருங் கொற்ற வேழமா மேற்கொண்டானே"

---

* "கலியுகவியாதனெனச்சொல்லக்கணபதியெழுதுபாடல்
பொலிவுறுதமிழிலாறாயிரமெனவிருத்தம்போற்றிச்
சலிவறவில்லிபுத்தூரிறைவனுஞ்சாற்றவெளம்
ஞெலிகெழுமறையோர்கோமானுயர்ந்தவருவப்பச்சொன்னான்"

என ஒருசெய்யுள் வில்லிபுத்தூரார்பாரதத்து ஏட்டுப்பிரதிகள் சிலவற்றிற் பாயிரத்துடனே காணப்படுகின்றது. இது பழையபாடலாக இருக்குமாயின் இதிற்கூறிய ஆறாயிரம்பாடல்களிற் பத்துப்பருவங்களான நாலாயிரத்துமுந்நூற்றுச்சொச்சம்போக மற்றவை இவர்பாடிய எட்டுப்பருவங்களென்னலாம்.

என்றதனால், தமிழுக்கு ஆதியிலக்கண நூலாசிரியராகிய அகஸ்திய மகா முனிவர் கடலைக்குடித்தருளிய கதையைக் கொண்டாடினார். இன்னமும் "தங்கள் தமிழ்க்குழலிசையைத் தன் செவிக்கு விடமென்னும்" என்றதனால், வேய்ங்குழலின் இசைப்பாட்டின் இனிமைக்கு, தமிழ்ப்பாஷையை உவமை கூறினார். "தங்கள் மூவகைத்தமிழும் போலச், சிந்தையிற் குளிக்குமாறு சிலீமுகமூன்று விட்டான்" என்றதில், அம்புகள் நன்றாகப் பாய்வதற்கு, சிறப்பதிந்திடுதற்குத் தமிழ்ப்பாஷை கற்றவர் மனத்திற் பதிதலை உவமையாக்கினார்.

இங்ஙனம் தமது தேசாபிமான பாஷாபிமானங்களை வெளிப்படுத்துவது பலர்க்கும் வழக்கமேயாம்.

இவர் தமது நூலிற் பெரும்பாலும் வடமொழிகளைத் தனிமொழியாகவும் தொடர்மொழியாகவும் இன்னமொழியின் சம்பந்தமானதென்று எளிதில் தெரியவொண்ணாதபடி திரித்தும் மொழிபெயர்த்தும் உபயோகித்திருத்தலால், வடமொழியிலும் மிகவல்லவரென நன்கு விளங்குகின்றது.

தமிழில் எந்த நூலாசிரியரும் வடமொழிகளை இவரளவு எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. வடசொற்களைத் தமிழ்க்காப்பியத்தி லநுழைக்கிற வழக்கம் இவர்காலந்தொடங்கித்தான் அதிகமாயிருத்தல்வேண்டும். சங்கத்தார்காலத்துப் பழையநூல்களில் அத்தனையாக வடமொழிகள் அகப்படா, சுத்த தமிழ்ப்பதங்களே மிகுதியாயிருக்கும்.

இவரது பாடல்களில் உவமை, உருவகம், எடுத்துக்காட்டுவமை, தற்குறிப்பேற்றம், வேற்றுப்பொருள்வைப்பு, பிறிதுமொழிதல், உயர்வுநவிற்சி முதலிய பொருளணிகள் அமைந்திருப்பதுமாத்திரமேயன்றி, மடக்கு (யமகம்), பிராசம் முதலிய சொல்லணிகளும் ஆங்காங்கு அமைந்திருத்தலையும், இவரது செய்யுள்நடை பலவிடத்து முடுகுடையதாதலையும், பலவகைச்சந்தங்கள் சந்தப்போலிகள் வண்ணங்கள் பொருந்தியிருத்தலையும் காணலாம்.

"பண்பாகப்பகர்சந்தம் படிக்காசலா லொருவர்பகரொணாதே" என்று சிறப்பித்துக்கூறப்பட்டுள்ள படிக்காசுப்புலவரும், திருப்புகழ்பாடிய அருணகிரிநாதரும் முதலிய சிலர்போலவே இவ்வில்லிபுத்தூராரும் சிறந்த சந்தக்கவி யென்று இவர் நூலால் தெரிகின்றது.

சுருங்கச்சொல்லல், விளங்கவைத்தல், நவின்றோர்க்கு இனிமை, நன்மொழிபுணர்த்தல், ஓசையுடைமை, ஆழமுடைத்தாதல் முதலிய நூலழகுகளெல்லாம் இவர் நூலில் நன்கு அமைந்திருத்தல், இப்பாரதத்தைப் பார்க்கப் பார்க்கச் செவ்விதிற் புலனாம்.

'குன்றக்கூறல்' முதலிய குற்றங்களி லொன்றும் இந்நூலிலில்லை யென்று பொதுப்படக் கூறலாம்; அன்றியும், பலநூல்களிற் காணக்கூடிய 'சென்றுதேய்ந்திறுதல்' என்னுங் குற்றம் இந்நூலிலில்லை யென்பது, இந்நூலை ஆதியோடந்தமாக நோக்குவார்க்குத் தானே தெரியும்.

யுத்தவருணனை, எல்லாநூல்களினும் இந்நூலிற் சிறத்தல் காண்க.

"முன்னோர்மொழிபொருளேயன்றி யவர்மொழியும், பொன்னேபோற் போற்றுவம்" என்றவாறு, இவருடைய நூலில் ஆழ்வார்களுடைய அருளிச்செயல்களின் சொற்பொருட்கருத்துக்கள் சிற்சில இடத்து எடுத்து ஆளப்பட்டிருத்தல், உய்த்துநோக்குமிடத்து விளங்கும்.

இனி, இப்பொழுதைக்கு எட்டு வருடங்களின் முன்பு இருந்த முருகதாசரென்பவர் இயற்றிய 'புலவர்புராணம்' என்னும் புதுநூலிற் கூறப்பட்டுள்ள வில்லிபுத்தூரார் சரித்திரம், இதுவரையிற்கூறிய வரலாற்றோடு சிற்சில வேறுபாடுடையது; அதனை அனைவரும் அறிதற்பொருட்டு அந்நூலிலுள்ளவாறு அச்சரித்திரம் அடியிற் குறிக்கப்படுகின்றது:—

பெண்ணைநாட்டில் சனியூரில் பிராமணசாதியில் வைஷ்ணவ சமயத்தில் தோன்றிய இரண்டு சகோதரர், கல்வியில்தேர்ந்து திருமாலைத்துதித்து அப்பெருமானருளால் அக்கல்விப்பொருளோடு செல்வப்பொருளும் நிரம்பியவராய் ஒருவரோடொருவர் மிகஅன்புபூண்டு பாண்டியநாட்டிலுள்ள ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரை யடைந்து அங்குத் தம்தம் மனைவியருடனே ஏககுடும்பமாய் இல்லறவாழ்க்கை நடத்திவந்தார்கள். அவர்களில் மூத்தவர், வில்லிபுத்தூரரென்று சிறப்புப்பெயர் பெற்றார். இங்ஙனமிருக்கையில், கொங்குநாட்டரசனை ஆண்டான்பிள்ளையென்பவன், வடமொழியிலுள்ள மகாபாரதத்தைத் தமிழ்ச்செய்யுள்களாற் செய்விக்கக் கருதி, 'அங்ஙனஞ் செய்யவல்லவாயார்?' என்று விசாரிக்கையில், வில்லிபுத்தூராரும் அவர் தம்பியாருமே அதற்குத் தக்கவரென்றும், அவர்கள் மிக்க செல்வமுடையோராதலால் அரசரையும் பொருள்செய்யாரென்றும், ஒருவர்க்கொருவர் உற்ற துணைவராகிய அவர்களாற் பிறருதவி வேண்டப்படுவதில்லை யென்றும் அறிந்து, அவர்கட்குள் ஏதேனும் சிறிது மாறுபாட்டை யுண்டாக்கி அந்தச்சந்தர்ப்பத்தில் தன் கருத்தை முடித்துக்கொள்ளக் கருதியவனாய், விதவையாகிய ஒருபார்ப்பனக்கிழவியை அழைத்து வணக்கத்தோடு உபசரித்துச் செய்திகூறி 'அம்மா! நீர் அவர்கள் வீட்டுக்குச் சென்று அவர்கட்குள் கலகத்தை உண்டாக்கவேண்டும்' என்று கூறி அவளுக்கு வேண்டியபொருளையுங் கொடுத்து அனுப்பிவிட்டு, பின்பு மதுரைக்குச்சென்று பாண்டியனைக்கண்டு அவனிடம் ஏகாந்தத்தில் இச்செய்தி முழுவதையுஞ் சொல்லி, 'அவர்களுடைய வழக்கு வந்தால் எவ்விதத்திலும் என்னிடத்தில் அனுப்பவேண்டும்' என்று வேண்டி, 'அங்ஙனமே ஆகுக' என்று அதற்கு இணங்கிய அப்பாண்டியராசனது அநுமதியைப் பெற்று மீண்டனன். இது நிற்க:

அரசனிட்ட கட்டளைப்படியே அக்கிழவி வில்லிபுத்தூரார் வீட்டுக்குச் சென்று அவர்மனையாளிடத்தும் அவர்தம்பிமனையாளிடத்தும் கலந்து இனிமையாகப் பேசிப்பழகி அவ்விருவரும் தன்னை நல்லவளென்று நம்புமாறு நடந்துகொண்டே அவர்கட்குள் ஒருத்திமேல் ஒருத்தியினிடம் பொல்லாத பல கோட்சொற்களைக் கூறி உட்பகைமையைவிளைவித்து அவர்கள் ஒருவரோடொருவர் எதிர்த்துப்பேசிக் கலகஞ்செய்யவும் தம்தம் கணவரைத் தம்தம் வசமாக்கி நடத்தவும் மூட்டிவிட்டாள். அதனால் மாறுபாடுகொண்ட வில்லிபுத்தூராரும் அவர் தம்பியாரும் தமது பொருளைப் பாகஞ்செய்து தருதலை வேண்டித் தங்கள்நாட்டரசனை பாண்டியனிடம் வர, அவ்வேந்தன், முற்கூறியபடி அவர்களைக் கொங்குநாட்டரசனிடத்தே செலுத்தினன். அவ்வாறேசென்ற அவர்களைக் கண்டு கொங்கரசன் மகிழ்ச்சிகொண்டு அவர்கட்கு மிக்கஉபசாரஞ்செய்து வடமொழி மகாபாரதத்தை இரண்டுபாகமாய்ப் பிரித்து அவ்விருவரிடமுங் கொடுத்து 'நீங்கள் இந்நூலைத் தமிழ்ப்பாடலாகச்செய்த பின்னரே நான் உங்கள்செல்வத்தைப் பாகித்துக்கொடுப்பேன்' என்று கூறினான். அச்சொல்லை அவர்கள் திருமால் கட்டளையாகவே சிரமேற்கொண்டு அங்ஙனமே சிலநாள் அவன்வசத்தில் இருந்து, சொற்சுவையும் பொருளழகும் ஓசைச்செறிவும் சந்தப்பொலியும் வண்ணப்பொருத்தமு முள்ள ஆறாயிரங்கவிகளாற் பாரதத்தைப் பாடி முடித்திட்டார்கள்.

இப்படி தன்கருத்து முற்றியதனாற் களிகூர்ந்த கொங்கர் கோமான், தானே ஒருபார்ப்பனக்கிழவியைக்கொண்டு குடும்பக்கலகம் விளைத்தவிதத்தை

அவர்கட்கு விவரமாகத் தெரியக்கூறி, அவர்கட்கு உண்டான விரோதத்தைத் தணிவித்து, அவர்களைநோக்கி 'நீங்கள் என்விருப்பத்தை நிறைவேற்றியதால், நான் உங்கள் விருப்பத்தை நிறைவேற்றச் சித்தனாயிருக்கிறேன்; நீங்கள் விரும்புவதைக்கூறுமின்' என்றுகூற, வில்லிபுத்தூரார், 'என்னோடு மாறுபட்டுச்சந்தம்பாடத்தொடங்கி அதில் தவறியவர்களுடைய காதுகளைத் துணிக்குமாறு வாள் கொடுக்கக்கடவாய்' என்று தம்விருப்பத்தை வெளியிட, அரசன் அங்ஙனமே வாள்கொள்ளுமாறு அருள்செய்தான். தமையனாரிடத்து முதிர்ந்த அன்பையுடைய தம்பியார் 'எனக்கென்று தனியே உரியது யாதுமில்லை' என்றுகூற, அரசன், தமையனார்க்கு அடங்கிநடக்கின்ற அவரது மனநிலைமையைக் கண்டு மகிழ்ந்து அவர்க்குப் பலவிருதுகளைக் கொடுத்தான். அவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டு அவரிருவரும் தம்மூர்சேர்ந்தனர். முன்பு பகைமூட்டிய மூதாட்டியும் பின்பு அவர்கள் மனைவியர்க்குப் பற்பல நியாயங்களை யெடுத்துக்கூறித் தனதுசொற்றிறத்தால் அவர்களது மாற்சரியத்தைத் தீர்த்து அவர்களைப் பழையபடி கூட்டுறவாக்கிவைத்திட்டனள். முன்பு தலைவிரிகோலங்கொண்ட ஒருத்தியால் முடிந்த மகாபாரதத்தைக்குறித்து இப்பொழுது 'மொட்டைச்சியொருத்தியால் முடிந்தது' என்று பலர் பேசலுற்றனர்.

வில்லிபுத்தூரார், புலவர்திலகராய், தம்மோடுமாறுபட்டுத்தோற்ற புலவர்களுடைய காதுகளைக் கொய்வதே தொழிலாகக்கொண்டு கவிதார்க்கிகசார்வபௌமரென்று ஒருசிறப்புப்பெயர்பெற்று, புலவர்களது செருக்கையெல்லாம் ஒழித்துவந்தார். அவர் தம்பியாரோ, புலமைத்திறம் வாய்ந்திருந்தும் சாந்தகுணத்தையே மேற்கொண்டிருந்தனர்.

கீழ்க்கூறியவாறு வில்லிபுத்தூரார் பெருமிதங்கொண்டு வாழுநாட்களுள் ஒருநாள், அநந்தனென்னும்பெயருள்ள பெரிய புலவனொருவன், தனது கவித்திறத்துக்குமெச்சிப் பற்பலஅரசர் தந்த பரிசுகளைப் பெற்றவனாய் அவரிடத்தில் வந்துசேர்ந்தான். அவர் அவனைப் பலவாறு பரீக்ஷித்து, அதிலெல்லாம் அவன் தவறாது தேறிவந்தமை கண்டு, பின்னர், பாடுதற்கு அரியதொரு பெரிய சந்தக்குழிப்பைக் கொடுத்து 'இதற்கேற்ப நீ ஒருசந்தக்கவி பாடுதி, பார்ப்போம்' என்ன, அங்ஙனமே அந்த அநந்தகவி உடனே ஒருசந்தக்கவி பாட, அதிற்பிழைகண்டு இவர் ஆடம்பரத்தோடு அவனது காதை யறுக்கப் போகையில், அவன், 'ஐயா! என்பெயர்கொண்ட கட்செவியாகிய ஆதிசேஷனுக்குச் செவியுறுப்பில்லை; நீவிர் இதனை ஆராய்ந்து செய்ம்மின்' என்று துணிந்துகூற, அதுகேட்ட வில்லிபுத்தூரார் 'இப்பொழுது நாம் இவன்காதையறுப்பின் இவ்வநந்தன் அவ்வநந்தனோடு ஒப்பாய்விடுவனே' என்பதை உன்னி அவன்செவியை யறுக்கத்துணியாராய், அவன்சொன்ன சமயோசிதமான வார்த்தைக்கு உவப்படைந்து, 'நீசொன்ன இந்தச் சாதுரியமான வார்த்தைக்கு ஒருவெகுமதியாக உனக்குச் செவியைக் கொடுத்தேன், போ' என்று கம்பீரமாகக்கூறி அவனை அனுப்பிவிட்டனர்.

பிறகு வில்லிபுத்தூரார், அருணகிரிநாதரென்னும் புலவரது பெருமையைக் கேள்வியுற்றுப் பொறாமைகொண்டு திருவண்ணாமலைக்குச் சென்று அவருடன் மாறுபட்டு, அவர்பாடிய கந்தரந்தாதிச் செய்யுள்கட்கு உடனுக்குடனே உரைகூறிவருபவராய் இடையிலே தோற்றுச் செருக்கொழிந்து வாட்படையையிழந்து அருணகிரிநாதரோடு நண்புபூண்டு, அவர்பாடிய கந்தர் திருப்புகழுக்கு ஈடாகத் தாமும் இராமகாதைத்திருப்புகழ் பாடிப் பெருமை பெற்றுத் தம்மூர்க்கு மீண்டு அடக்கத்தோடு வாழ்ந்திருந்தனர். நற்குணநற்செய்கைகளுடன் திருமாலடிக்கே தொண்டுபூண்டொழுகுபவராய்ச் சில காலங்கழித்தபின் வில்லிபுத்தூரார் முன்னும், அவர் தம்பியார் பின்னுமாக இருவரும் பரமபதமடைந்தார்கள்.

ஸ்ரீ

பாரதம்.

பாரதம் என்னுஞ் சொல்லுக்கு - பரதனது வம்சத்தவரைப்பற்றிய நூல் என்று பொருள். இங்குக்குறித்த பரதனென்பவன் - சந்திரவம்சத்தில் துஷ்யந்தமகாராசனுக்குச் சகுந்தலையினிடந்தோன்றிப் பிரசித்திபெற்ற ஓர் அரசன். [இராமன் தம்பியான பரதனும், பரதகண்டமென்றதற்குக் காரணனான ஜடபரதனும், பரதநாட்டியமென்றதற்குக்காரணனான பரதனு மல்லன்.] பரத வம்சத்துத்தோன்றியவர், பாரதர்; அவராவார் - பாண்டவரும் துரியோதனாதியரும்: அவர்களது சரித்திரத்தை உணர்த்தும் நூல், பாரத மெனப்பட்டது. இது - வடமொழித் தத்திதாந்தநாமம்; [ஒரு வடசொல் சிறிதுமாறித் தன்னோடு இயைபுடைய பொருளையாயினும் தன்பொருளையாயினும் உணர்த்துவது, தத்திதாந்தநாமம்.] இனி, வருணாச்சிரமதருமம், ராஜதருமம், மோக்ஷதருமம், நீதி முதலிய சிறந்த உறுதிப்பொருள்களையெல்லாம் அறிவிப்பதனால் முனிவர்கள் சிரத்தைக்கிற்பாரகுமிடத்தது மற்றையெல்லாநூல்களினும் மிக்கபாரம் [அதாவது - மகிமை] உடைமைபற்றி, இந்நூலுக்குப் பாரதமென்னும் பெயர் இடப்பட்ட தென்றுங் கொள்ளலாம். முன்னொருகாலத்தில் தேவர்யாவரும் நான்குவேதங்களையும் ஒருதட்டிலும் பாரதத்தை மற்றொரு தட்டிலுமாகத் துலாக்கோலில் வைத்து நிறுக்க, வேதமனைத்தையும் வைத்த பக்கத்தினும் இந்நூலைவைத்தபக்கம் வலிதாயிருந்ததென வடநூற்பாரதத்தின் அநுக்ரமணிகை யத்தியாயம் கூறும். (இனி, இந்தச்சொல்லை, பார் அதம் என இரண்டு சொல்லாகப்பிரித்து, அதம் என்பதை ஹதம் என்னும் வடமொழிப்பெயரின் திரிபாகக்கொண்டு, பூமியிலுள்ள பல துஷ்ட அசுரர்களும் கெட்ட அரசர்களும் முதலியோரது நாசத்தைக் கூறுவதொரு நூலென்று பொருள்கூறுவாரு முளர்; அது பொருந்தாது: ஏனெனில்,— பாரதம்என்னும் வடமொழி ஒருமொழியாதலாலும், அதற்கு வடமொழிக்கு ஏற்பப் பொருள்கூறுவது தகுதியே யன்றித் தமிழ்மொழிக்கு ஏற்பப் பொருள்கூறுதல் தகாமையாலு மெனக் காண்க.)

யாவரும் மேற்கொண்டு பூசிக்கத்தக்க மேம்பாட்டை யுடைத்தாயிருத்தல்பற்றி, இந்த இதிகாசம் 'மகா' என்னும் அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டு, மகாபாரத மெனவும் வழங்கும். அந்த மேம்பாடாவது - இருக்கு முதலிய நான்குவேதங்களோடு ஒப்ப ஐந்தாம்வேதமென்று சிறப்பித்துக் கூறப்படும் மகிமை; "பாரத:பஞ்சமோவேத:", "நீடாழியுலகத்து மறைநாலொடைந்தென்று நிலைநிற்கவே, வாடாததவவாய்மைமுனிராசன் மாபாரதஞ்சொன்ன நாள்" என்பன காண்க. அன்றியும், மிகச்சிறந்ததான ஸ்ரீபகவத்கீதையைத் தன்னுள் பீஷ்மபர்வத்திலும், ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமஸ்தோத்ரத்தை ஆநுசாஸநிகபர்வத்திலும் அடக்கிக்கொண்டிருப்பது, இந்நூலுக்கு, எல்லாநூல்களினுஞ் சிறந்த மேம்பாடாம்.

இந்நூலை முதலில் வடமொழியிற் செய்தவர், ஸ்ரீவேதவியாசமகாமுனிவர்; (இவர் - இக்கதாநாயகர்க்குப் பாட்டனாராவர்.) இவரால் வைக்கப்பட்ட 'பாரதம்' என்கிற முதனூலின் பெயரே வழிநூலாகிய இத்தமிழ்நூலுக்கும் பெயராயிற்று. பாரதத்துக்கு 'ஜயம்' என்னும் ஒரு சிறப்புப்பெயருண்டு; (நால்வகைப்புருஷார்த்தங்களையும்பெறுதற்குக் காரணமாகும் நூல் ஜயமெனப் பெயர்பெறு மென்பது, வடமொழிநிகண்டு; எல்லாநூல்களினும் மேம்

பட்டு அவற்றை வென்றதென்றும், பதினெட்டுப்பகுப்புள்ளதென்றும் இதற்குப் பொருள் கூறலும் உண்டு.)

பாரதம் அந்தநதப்பாகததின் விஷயத்தைக்குறிக்குஞ் சொறகளால் ஆதி பருவம, சபாபருவம், ஆரணியபருவம், விராடபருவம், உத்தியோகபருவம், பீஷ்மபருவம, துரோணபருவம், கா்ணபருவம், சல்லியபருவம், ஸௌப்திக பருவம், ஸ்திரீபருவம், சாந்திபருவம், ஆநுசாஸநிகபருவம், அசுவமேதபருவம, ஆசிரமவாசபருவம, மௌசலபருவம, மகாபிரஸ்தாநபருவம், ஸ்வர்க்காரோகணபருவம் எனப் பெயாபெற்ற பதினெட்டுப்பருவஙகளை அடஙகியது. அவற்றுள்,

ஐந்தாவது

உத்தியோகபருவம்.

உத்யோகபர்வம் என்ற வடமொழித்தொடர் விகாரப்பட்டது. உத்தியோகததினது விஷயமான பருவ மெனறு பொருள்; ஆறும் வேற்றுமைத தொகை: விஷயமாகவுடைமை, வேற்றுமைப்பொருளாகிய சமபந்தம். உத்யோகம் - முயற்சி: இஙகே, பாண்டவர்கள் இராசசியததைப பெறுதற்குச செய்த பிரயத்தினம பர்வம் - கணு: கரும்பு மூங்கில முதலியவற்றிற்கு ஏகதேசமாகிய [ஏகதேசம் - ஒருபகுதி] கணுபபோல நூலுக்கு ஏகதேசமாகிய உறுப்பைப் பருவமென்பது - உவமவாகுபெயர். ஆகவே, பாண்டவர்கள் வனவாச அஜ்ஞாதவாசங் கழித்தபின்பு துரியோதனனிடத்தினின்றும் தமது தாயபாகததை மீண்டும் பெறுதற்பொருட்டுச் செய்த முயற்சியின விஷயமான பாகமென்பது கருதது. இனி, இத்தொடர்மொழியை இரண்டனுருபும் பொருளும் உடன் தொககதாகக கொண்டு, பாணடவாகளது முயறசியைக் கூறும் நூற்கூறபா டென்று பொருள கொள்ளுதலும் ஒன்று. இது வடமொழிப் புணர்ச்சி யாதலால, வருமொழி முதல்வலி இயலபாயிற்று; [நன் - மெய் - கூ.] "இணைநதியல்காலை" [நன் - பத - உஉ.] என்ற சூத்திரவிதியால், உத்யோகம் - உத்தியோகம என யகரத்திறகு முனனே இகரமும், பாவம் - பருவம் என வகரத்திற்குமுன்னே உகரமும வநதன.

நான்காவது

கிருட்டிணன்தூதுசருக்கம்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் பாணடவர்க்காகத துரியோதனனிடத்துத் தூது சென்ற வரலாற்றை யுணாத்தும் பாகம். கருஷ்ணன் என்ற வடமொழிப் பெயர் - கருநிறமுடையவனெனறும், (யாவாமனததையும்) கவர்பவ னென்றும், (எலலாததொழிலகளையுஞ) செய்பவனென்றும், அசுராகளுயிரைப் பறிப்பவனென்றும, மறறும் சிலவகையாகவும பொருள்படும். கிருஷ்ணனது தூது என ஆறும்வேறறுமைததொகை.

கிருஷ்ணன் - திருமாலின் ஒன்பதாம அவதாரமூர்த்தி; வசுதேவர்க்கும் தேவகிக்கும் திருமகனாய்த திருவவதரித்து, இடையர்தலைவனாகிய நந்தகோபனும் அவன் மனைவியான யசோதையும் வளர்கக வளர்ந்தவன்.

இந்நூலில் சஙகேதத்தால் பாவம் என்பது பெரும்பிரிவையும், சர்க்கம் என்பது சிறுபிரிவையுங் குறிக்கும்.

கதைத்தொடர்ச்சி.

[பாரதகதை, பிரசித்தமானதாதலால், இந்தப்பருவத்துக்கு முன் கதைத்தொடர்சசி சுருக்கமாகவே எழுதப்படுகிறது.]

சந்திரகுலத்திலே புதன் புரூரவா ஆயு நகுஷன் யயாதி பூரு துஷ்யந்தன் பரதன் ஹஸ்தி குரு முதலிய பல அரசர்கள் தோன்றியபின் அம்மரபில் உதித்து இப்பாரதகண்டத்திலே அஸ்திநபுரியிற் செங்கோல் செலுத்திய

சந்தனு வென்னும் அரசனுக்கு முதல்மனைவியாகிய கங்கையின் குமாரன் பீஷ்மனென்பவனும், இரண்டாம் மனைவியாகிய யோஜநகந்தியின் மகன் விசித்திரவீரிய னென்பவனும் இருந்தார்கள். (முன்பு சத்தியவதியென்னும் பெயரோடு இருந்து பராசரமுனிவனோடு சேர்ந்து வியாசமுனிவனைப் பெற்றுப் பின்பு அப்பராசரனருளாற் கன்னிப்பருவமடைந்த கந்தவதியென்னும் மறுபெயரையுடைய இந்த யோஜநகந்தியினிடம் சந்தனுவுக்குப் பிறந்த முதற்குமாரனான சித்திராங்கதன், அப்பேருள்ள ஒரு கந்தருவனாற் கொல்லப்பட்டு இளமையில் இறந்தான்.) முன்னைய விரதத்தின்படி வீடுமன் விசித்திர வீரியனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்தான். விசித்திரவீரியன் மகப்பெறாது இறந்ததன்பின் அவனுடைய பத்தினிகளுள் அம்பிகையினிடத்துத் திருதராஷ்டிரனும், அம்பாலிகையினிடத்துப் பாண்டுவும், சந்ததி விருத்தியின்பொருட்டுத் தாய்சொற்கடவாத வியாசபகவானது திருவருளாற் பிறந்தனர். அம்பிகையாலேவியனுப்பப்பட்ட தாதிப்பெண்ணினிடத்து வியாசனருளாற் பிறந்த விதுரனென்னுங் குமாரனும் இருந்தான்

திருதராட்டிரன் பிறவிக்குருடனாதலால், விதுரனைமந்திரியாகக்கொண்டு பாண்டு திருதராட்டிரனுக்கு முடிசூட்டித் தானே இராஜாங்ககாரியம் பார்த்து வந்தான்; பாண்டுவுக்கு மனைவியுடன் சேரக்கூடாதென்று சாபம் நேரிட்டதனால், அவனனுமதிப்படி, அவனது மூத்தமனைவியாகிய குந்தி, தனக்கு இளமையில் துருவாசமுனிவனுபதேசித்திருந்த மந்திரத்தின் மகிமையால் வந்த யமதருமராஜனால் யுதிஷ்டிரனையும், வாயுதேவனால் வீமசேனனையும், தேவேந்திரனால் அருச்சுனனையும் பெற்றாள். (முன்பு கன்னிப்பருவத்திற் சூரியனாற் குந்தியினிடம் பிறந்தவன், கர்ணன்.) குந்தியின் சக்களத்தியான மாத்திரி, அவளால் அம்மந்திரம் உபதேசிக்கப்பெற்று, அசுவினீதேவர்களால் நகுலன் சகதேவன் என்னும் இரட்டைப்பிள்ளைகளைப் பெற்றாள். திருதராட்டிரனுக்குத் துரியோதனன் துச்சாசனன் முதலிய நூறுபிள்ளைகளும், துச்சளை யென்னும் ஒரு பெண்ணும் காந்தாரியினிடம் பிறந்தார்கள். (பஞ்சபாண்டவர்களுள், தருமபுத்திரன் துரியோதனாதியர் நூற்றுவரினும் மூத்தவனென்றும், வீமன் முதலிய மற்றைநால்வரும் துரியோதனனுக்கு இளையவரென்றும் அறிக.) பாண்டு சிலகாலத்துக்குப்பின் இறந்துபோனான். அப்பொழுது மாத்திரி சககமனஞ்செய்தாள்: (ஸஹகமநம் - உடன்கட்டையேறுதல்.)

பின்பு பாண்டவரும் துரியோதனாதியரும் கூடி அத்தினாபுரியில் விளையாடுகையில், வீமன் துரியோதனாதியரினும் மிகமேம்பட்டுத் தோன்றினான். அதனால், அவனிடம் அவர்கள் மிக்க பொறாமைகொண்டார்கள். அதனாலாகிய அச்சத்தால், துரியோதனன் கர்ணனைத் தனக்குத்துணையாகக் கொண்டான். பிறகு வீடுமன், இந்தநூற்றைவர்க்கும் கிருபாசாரியனைக்கொண்டும், துரோணாசாரியனைக்கொண்டும் படைக்கலவித்தை பயிற்றுவிக்க, அதில் துரியோதனாதியரினும் பாண்டவர் மிக்க தேர்ச்சியடைந்தனர். அப்பால் வீடுமன், திருதராட்டிரனோடும் விதுரனோடும் ஆலோசித்து, சகலகுணசம்பந்நனான தருமபுத்திரனுக்கு இளவரசுமுடி சூட்டினான் அதுகண்டு அழுக்காறுமிக்க துரியோதனனது கருத்துக்கு இணங்கிய திருதராட்டிரன் புரோசனனென்னுந் துர்மந்திரியுடன் சதியாலோசனை செய்து பாண்டவர்களை வாரணாவத நகரத்துக்குச் செலுத்தி அங்கு அரக்குமாளிகையில் வசிக்கச்செய்து இரவில் தீவைத்து எரித்துவிடுவதென்று செய்த தந்திரத்தைப் பாண்டவர்கள் சிறிய தந்தையாகிய விதுர னேவிய சிற்பியால் அறிந்து தப்பிப் பிராமணவேடம் பூண்டு திரிந்து, திரௌபதியின் சுயம்வரத்துக்குச் சென்று, அங்குக்கட்டியிருந்த யந்திரத்தை அறுத்து அருச்சுனன் திரௌபதியைக் கொண்டுவர, தாயார்சொற்படி அந்த ஒருத்தியை ஐவரும் மணஞ்செய்துகொண்டு திருதராஷ்டிரனால் அழைக்கப்பட்டு அஸ்திநபுரத்துக்கு வந்தார்கள். திருதராட்டிரன் மந்திரிகள்முதலானோரோடு ஆலோசித்துத் தருமபுத்திரனுக்குப் பட்டாபி

ஷேகஞ் செய்வித்தபின்பு, அப்பெரியதந்தையின் கட்டளைப்படி பாண்டவர் காண்டவப்பிரத்தமென்னுங் கடுங்காட்டிற் சேர்ந்து, அங்குக் கண்ணபிரானது கருத்தின்படி தெய்வத்தச்சனான விசுவகருமன் நிருமித்த இந்திரப்பிரத்த மென்னும் நகரத்தில் இருந்து அரசாள, துரியோதனாதியர் அஸ்திநபுரியில் இருந்து அரசாள்வாராயினர்.

பிறகு தருமபுத்திரன் தனது தம்பிமார் நால்வரைக்கொண்டு திக்கு விஜயஞ்செய்து ராஜசூயயாகம் முடித்து வெகுமகிமையுடன் விளங்கினான். அதுகண்டு பொறாமைகொண்டு துரியோதனன் யுதிட்டிரனைத் தந்திரமாகத் தன்னிடம் அழைப்பித்துத் தன்மாமனான சகுனியைக்கொண்டு அவனுடன் சூதாடுவித்து அவனது செல்வம் முழுவதையும் பறித்துக்கொண்டு, அவனையும் அவனது தம்பிமாரையும் அவர்களது மனைவியான பாஞ்சாலியையும் அடிமையாக்கி அவளைத் தீண்டக்கூடாத காலத்தில் துச்சாதனனைக் கொண்டு சபையிற் பலாத்காரமாகக் கொணர்ந்து துகிலுரியச்செய்தான். அப்பொழுது, ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கிரகத்தால் அவள் மேல்மேல் ஆடைவளரப் பெற்று மானங்காத்துக்கொண்டாள். பின்பு அவளது கற்பின்பெருமைக்கு அஞ்சிய திருதராட்டிரன் அவர்களை அடிமைத்தன்மையினின்று நீக்கிச் செல்வத்தையுங் கொடுத்தனுப்ப, துரியோதனாதியர் அதனை மறுத்து அவற்றையெல்லாம் கவர்ந்துகொண்டு, மறுசூதாடி அடிமை நீங்கிய அவர்களைப் பன்னிரண்டுவருஷம் வனவாசமும் ஒருவருஷம் அஜ்ஞாதவாசமும் (அஜ்ஞாதவாசமாவது - ஒருவரும் தம்மை இன்னாரென்று அறியவொண்ணாதபடி நாட்டில் மறைந்து வசித்தல்.) செய்துவந்தால் அரசுபெறுமாறு நியமனஞ் செய்து அனுப்பினார்கள்.

அங்ஙனமே பாண்டவர்கள் திரௌபதியுடனே சென்று பன்னிரண்டு வருஷம் காமியவனம் முதலிய இடங்களில் வசித்து, பின்பு மாறுவேடம் பூண்டு விராடநகரத்தில் ஒரு வருஷகாலம் அஜ்ஞாதவாசஞ் செய்தனர். அந்தப் பதின்மூன்றாவது வருடத்தின் இறுதியில் துரியோதனன், பாண்டவர்கள் விராடநகரத்தில் இருக்கலாமென ஒருவாறு ஊகித்து உணர்ந்து, அவர்களைக் கண்டுபிடிக்கும்படி படையெடுத்துச் சென்று, அந்நாட்டை இருபுறத்தும் வளைத்துப் பசுக்கூட்டத்தைக் கவர்ந்துசெல்ல, அருச்சுனனொழிந்த நால்வரும் விராடனுடன் சென்று தென்புறத்தில் திரிகர்த்தரையும், விராடகுமாரனான உத்தரனுக்குத் தேரூர்ந்துசென்ற பேடிவடிவான அருச்சுனன் வடபுறத்தில் துரியோதனாதியரையும் போரில்வென்று, முன்னைய நியதிப்படி பதின்மூன்றுவருடமுங் கழிந்துவிட்டதனால், அப்பொழுது பாண்டவர்களும் திரௌபதியும் நிஜரூபத்தோடு வெளிப்பட்டனர்.

பின்னர் விராடராசன், அவர்கட்கு விசேஷ உபசாரஞ்செய்து தூதர்கள்மூலமாகச் செய்திதெரிவித்து ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்திமுதலான உறவினர்களையும் மற்றும் அரசர்களையும் வரவழைத்து, அருச்சுனகுமாரனான அபிமந்யுவுக்குத் தன்மகளான உத்தரையை மணம்புரிவித்தான்.

பின்பு பாண்டவர்கள் விராடனால் அமைக்கப்பட்ட உபப்பிலாவியமென்ற பட்டணத்தை யடைந்து கிருஷ்ணன் முதலிய அரசர்களுடனே இராச்சியம்பெறும் உபாயத்தை ஆலோசித்து முடிவுசெய்து உலூகனென்னும் அந்தணனைத் திருதராட்டிரனிடந் தூதனுப்ப, அவ்வேதியன் சென்று செய்திகூறுகையில், அதுகேட்ட துரியோதனன், துரோணர்முதலிய பெரியோர் பலர் சொல்லவுங் கேளாமல், கர்ணன் முதலிய சிற்றினத்தவரின் கருத்தையே முக்கியமாகத் தழுவி, சிறிதும் இராச்சியங் கொடுக்கமாட்டேனென்று சொல்லிவிட, அச்செய்தியை அம்முனிவன் பாண்டவர்க்குங் கண்ணனுக்குந் தெரிவித்துச் சென்றான். அதன்பின் கண்ணபிரானைத் தம்தமக்குப் போரில் உற்ற துணையாகும்படி துரியோதனனும் அருச்சுனனும் துவாரகா

புரிக்குச் சென்று சமகாலத்தில் வேண்ட, அப்பெருமான், தந்திரமாக, துரியோதனனுக்கு யாதவசேனை முழுவதையுந் துணையனுப்புவதாகச் சொல்லி, தான்மாத்திரம் பாண்டவர்க்கே துணைவனாய் அருச்சுனனுடன் உபப்பிலாவியத்துக்கு வந்துசேர்ந்தனன். பிறகு திருதராட்டிரனது வேண்டுகோளினால சஞ்சயனென்னும்முனிவன் பாண்டவர்பக்கல் வந்து 'அரசாட்சி பலபெருந் துன்பங்கட்கு இடமாகுதலால், அதனிடத்து ஆசையை விட்டு வனத்தையடைந்து பெருந்தவஞ்செய்தலே சிறந்த அறிவு' என்று வைராக்கியம் போதிக்க, பாண்டவர்கள், அதற்குச் சிறிதும் உடன்படாது மறுத்துவிட்டனர் என்பதாம்.

[கடவுள்வணக்கம்.]

க. பேர்படைத்த விசயனுடன் மும்மைநெடும்பிறவியினும் பிரியானாகிச், சீர்படைத்த கேண்மையினாற் றேரூர்தற் கிசைந்தருளுஞ் செங்கண்மாலைப், பார்படைத்தசுயோதனற்குப்படையெடேனமரிலெனப்பணித்தகோவைக், கார்படைத்த நிறத்தோனைக் கைதொழுவார் பிறவாழிக்கரைகண்டாரே.

(இதன்பொருள்.) பேர்படைத்த - கீர்த்தியைப்பெற்ற, விசயனுடன் - அருச்சுனனுடனே, மும்மை நெடும் பிறவியினும் - மூன்று சிறந்த திருவவதாரங்களிலும், பிரியான் ஆகி - நீங்காதவனாயிருந்து, சீர் படைத்த கேண்மையினால் - சிறப்பைப் பொருந்திய நட்பினால், தேர் ஊர்தற்கு இசைந்தருளும் - (அவ்வருச்சுனனுக்குச் சாரதியாய்த்) தேரைச்செலுத்துதற்கு உடன்பட்டருளிய, செங் கண் மாலை - சிவந்த திருக்கண்களையுடைய திருமாலின் திருவவதாரமானவனும், பார் படைத்த சுயோதனற்கு - இராச்சியத்தைப் பெற்றுள்ள துரியோதனனுக்கு, அமரில் படை எடேன் என பணித்த - போர்க்களத்தில (எதிர்ப்பக்கத்தில்) ஆயுதத்தை யெடுத்துப் போர்செய்யே னென்று வாக்குத்தத்தஞ்செய்த, கோவை - (யாவர்க்குந்) தலைவனும், கார் படைத்த நிறத்தோனை - மேகம்பெற்ற கரிய நிறத்தைத் தான் உடையவனுமாகிய கண்ணபிரானை, கைதொழுவார் - கைகூப்பிவணங்குபவர், பிற ஆழி கரை கண்டாரே - பிறப்பாகிய கடலின் அக்கரையை அடைந்தவரேயாவர்; (என்றவாறு)

இது - காப்புச்செய்யுள்; இதனால், தாம் எடுத்துக்கொண்டசருக்கம் இடையூறில்லாமல் இனிதுமுடியும்பொருட்டு உயர்ந்தோர் வழக்கத்தின்படியே கவி கடவுள்வாழ்த்துக் கூறுகிறார். கடவுள்வணக்கம், இரண்டுவகைப்படும்; வழிபடுகடவுள் வணக்கமென்றும், ஏற்புடைக்கடவுள் வணக்கமென்றும். வழிபடுகடவுள்வணக்கமாவது - தாம்தாம் குலதெய்வமாகக் கொண்டு ஆராதிக்கின்ற கடவுளை வணங்குதல்; இதற்கு உதாரணம் - வைஷ்ணவசமயத்தார் விஷ்ணுவையும், சைவமதத்தவர் சிவனையும், ஜைநர் ஜிநனையும், பௌத்தர் புத்தனையும் வணங்குதல் போல்வன. ஏற்புடைக்கடவுள் வணக்கமாவது - தாம்தாம் செய்ய எடுத்துக்கொண்ட காரியத்துக்குத் தகுதியையுடைய கடவுளை வணங்குதல்; இதற்கு உதாரணம் - இராமாயணங்கூறுபவர் இராமனையும், பாகவதஞ்சொல்பவர் கண்ணனையும், கந்தபுராணமுரைப்பவர் சுப்பிரமணியமூர்த்தியையும் வணங்குதல் போல்வன. ஸ்ரீவைஷ்ணவ சம்பிரதாயத்தவரான இந்நூலாசிரியராற் கூறப்பட்ட இவ்வாழ்த்து - தமக்கு வழிபடுகடவுளும், எடுத்துக்கொண்ட இதிகாசத்துக்கு ஏற்புடைக்கடவுளுமாகிய திருமாலைப் பற்றியதென அறிக. கண்ணபிரான் இந்நூலுக்கு ஏற்புடைக்கடவுளென்பது - இந்நூலாசிரியர் தற்சிறப்புப்பாயிரத்தில் "முன்னுமாமறைமுனிவருந் தேவரும் பிறரும், பன்னுமாமொழிப்பாரதப்பெருமையும் பாரேன், மன்னுமாதவன்சரிதமு மிடையிடைவழங்கும், என்னுமாசையால் யானுமீதியம்புதற்கிசைந்தேன்" எனக்கூறியதனாற் பெறப்படும். இச்செய்யுள் - பிற திருவவதா

ரங்களைப்பற்றியுங் கூறியதாயினும், எல்லாம் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவினது மூர்த்தியே யாதலால், ஏற்புடைக்கடவுள்வாழ்த்து என்னத் தட்டில்லை.

மும்மைநெடும்பிறவி - நரநாராயணரும், இராமலக்குமணரும், கிருஷ்ணஅருச்சுனரும்; இச்சொல் மேல் வீட்டுமபருவத்தில் கீதையில் கண்ணன் அருச்சுனனைநோக்கி "உன்னை யான் பிரிவதில்லை யொருமுறைபிரிந்து மேல்நாள், நன்னிலா எறிக்கும் பூணாய் நரனு நாரணனுமானோம்", "பினனொருபிறப்பின் யாமே இராமலக்குமப்பே பெறறோம், இநநெடும்பிறப்பில நீயும்யானுமா மீண்டுநின்றோம்" என்பதனால் உணர்க. நாராயணனும இராமனும் கண்ணனென்றும், நரனும் இலக்குமணனும் அருச்சுனனென்றும் அறிக. இதனால், அருச்சுனன் திருமாலினது அவதாரமென விளங்கும். இனி, இம்மூன்று பிறவியினுள் இராமலக்குமணரை நீக்கி, இந்திரோபேந்திரரைக் கூட்டி, இந்திரன - அருச்சுனனும், உபேந்திரன் - கண்ணனுமென உரைப்பாருமுளர்; அது - நூல்வழக்கோடு பொருந்தாது. பிறவி - தொழிற்பெயர்; வி - விகுதி (ஒருவர்கொருவர் யோகக்ஷேம சமாசாரங்களைக் கேட்பதுபற்றி, கேண்மையென்று நண்பிற்குப் பெயர் கார்படைத்த, படைத்த - உவமவுருபாகவுமாம். கைகள் படைத்ததற்குப் பயன் எம்பெருமானைத்தொழுதலேயாம என்ற சிறப்புப்பொருள விளங்குதற்கு, 'கைதொழுவார்' எனறார் தொழுவார் என எதிர்காலத்தாற் கூறியதற்கு ஏற்ப, 'பிறவாழிக்கரைகாண்பார' எனக் கூற வேண்டியதை அங்ஙனங் கூறாமல் கண்டாரென இறந்தகாலத்தாற் கூறியது - தெளிவும் விரைவும் பற்றி வந்த காலவழுவமைதி; [நன - பொது - கூ.] ஏற்று ஏகாரம் - தேற்றம்; ஈற்றசையுமாம. "பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவா நீந்தார், இறைவனடி சேராதார்" என்றபடியே எம்பெருமானைத் தொழுபவர்க்குப் பிறவியறுதலும் தொழாதவர்க்குப் பிறவியறாமையுமாகிய இரண்டும் நியம மாதலால், 'தொழுவார் பிறவாழிக்கரைகண்டாரே' எனக் கூறினார். "அற்றதுபற்றெனி, லுற்றதுவீடு," "பசையற்றாலன்றேயப்போதே வீடதுவேவீடுவீடாமே," "பற்றற்றகண்ணே பிறப்பறுக்கும்" என்றாற்போல, கடவுளைத் தொழுதமாத்திரத்தில பிறவித்துயரம் தவறாமல் அழிந்தே விடுமென்பார், 'பிறவாழிக்கரைகண்டாரே' என்றாரென்றுங் கொள்க. பிறவாழிக்கரைகண்டாரே என்றதனால், பிறப்பற்றுக் கருமசரீரமொழிந்து திவ்வியசரீரம்பெற்று மீளாதமுத்தியுலகஞ்சேர்ந்து நிரதிசய இன்பமடைந்து அங்கு என்றும் ஒருபடிப்பட வாழ்வரென்பதாம். பிற - பிறப்பு; முதனிலைத்தொழிற்பெயர் ஆழ்ந்திருப்பது - ஆழி எனக் கடலுக்குக் காரணப்பெயர், இ - கருத்தாப்பொருள்விகுதி: இனி, (பிரளயகாலத்தில் உலகங்களை) அழிப்பதென்றும், வட்டவடிவாகவுள்ளதென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். காரணகாரியத் தொடர்ச்சியாய்ப் பிறப்பு மேல்மேல் வருதலால், கடலெனப்பட்டது. பிறப்பாகிய கடலென்றதற்கேற்ப, 'முத்தியாகியகரை' என்றது - ஏகதேசவுருவகவணி. பிறப்பையொழித்து முத்தியைப்பெறவேண்டுதலால், அது அக்கடலைக்கடந்து அடையும் அக்கரையாயிற்று. இனி, "அறவாழியந்தணன்தாள் சேர்ந்தார்க்கல்லால், பிறவாழி நீந்த லரிது" என்ற குறளில், பிறவாழி என்பதற்கு - 'அதனிற பிறவாகிய கடல்கள்' என்று உரைத்துள்ளதனால, அங்ஙனமே இங்கும பிற அழி என்பதற்கு - எம்பெருமானையொழிந்த விஷயாந்தரங்களாகிய கடல்களென்றுங் கொள்ளலாம்.

அருச்சுனனுக்கு இராசசியமில்லையாயினும் கீர்த்தியுண்டு; துரியோதனனுக்கு இராசசியமிருந்துங் கீர்த்தியில்லை என்ற சிறப்பும் இழிவுந் தோன்ற, 'சீர்படைத்த', 'பார்படைத்த' என்ற சொற்களால அவரை விசேடித்தார. யாவரினுஞ்சிறந்த திருமால் தேருர்தலாகிய இழிதொழிலை ஏற்றுக் கொண்டு தனது சௌலப்பியத்தைக் காட்டியருளுதற்குக் காரண மாதலால், கண்ணனுக்கு அருச்சுனனிடத்திலுள்ள நட்பு, 'சீர்படைத்தகேண்மை'

எனப்பட்டது; அருச்சுனனுக்குத்தேரூர்தலை "செறிந்த மாலைபெறுஞ்சிறப்பு" எனக் கீழ் நிரைமீட்சிச்சருக்கத்திற் கூறியதுங் காண்க. மாலை, கோவை, நிறத்தோனை கைதொழுவார் - ஒருபொருள்மேற் பலபெயர் அடுக்கிவந்து, இறுதியில் ஒருமுடிக்குஞ்சொல்லைப் பெற்றன; [நன் - பொது - ௬௧.]

இதுமுதல் முப்பத்துமூன்று கவிகள் - பெரும்பாலும் ஈற்றுச்சீர் இரண்டும் மாச்சீரும், மற்றைநான்கும் காய்ச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள். (௧)

[சஞ்சயன் சென்றபின்பு தருமன் கண்ணனைநோக்கிச் சொல்லத்தொடங்குதல்.]

௨. ஞானமன்பொ டினிதுரைத்து ஞானமுனி யகன்றதற்பின்
சாமபேத தானதண்ட மெனநிருபர் தருமமுறைமையிற் புகலுந்தகுதி
நோக்கித், தூநறுந்தண் டுளவோனைத் தூதுவிடுவதற்கெண்ணிச்சுனை
கடோறு, மேனலந்தண் கிரிப்பெருந்தேனிறைக்கு மெழிற்குருநாட
னியம்புவானே.

(இ - ள்.) ஞானம் - தத்துவஞானத்தை, அன்பொடு - அன்புடனே, இனிது - இனிமையாக, உரைத்து - (தருமனுக்குச்)சொல்லி, ஞானமுனி - தத்துவஞானமுடைய சஞ்சயமுனிவன், அகன்றதன்பின் - புறப்பட்டுப்போனபின்பு,— ஏனல் - தினைப்பயிர்களையுடைய, அம் - அழகிய, தண் - குளிர்ச்சியான, கிரி - மலைகள், சுனைகள்தோறும் - சுனைகளிலெல்லாம், பெருந் தேன் நிறைக்கும் - (தம்மிடத்திலுள்ள மலர்களாலும் தேன்கூடுகளைக்கொண்டும்) மிகுதியான மதுவை நிறைக்கப்பெற்ற, எழில்-அழகிய, குருநாடன் - குருநாட்டையுடையவனான யுதிட்டிரன்,— சாம பேத தான தண்டம் என - சாமமும் பேதமும் தானமும் தண்டமும் என்று, நிருபர்தருமம்-இராசதருமத்திலே, முறைமையின் புகலும் - முறையேகூறப்படுகிற, தகுதி-(நால்வகைஉபாயங்களின்) தன்மையை, நோக்கி-ஆலோசித்து, தூ நறுந் தண் துளவோனை தூது விடுவதற்கு எண்ணி - பரிசுத்தகுணத்தையும் நல்வாசனையையுங் குளிர்ச்சியையுமுடைய திருத்துழாய் மாலையையுடையவனான கண்ணபிரானைத் (துரியோதனனிடம்) தூதாக அனுப்பும்படி நினைத்து, இயம்புவான் - கூறுபவனானான்; (எ - று.)—அவற்றை, அடுத்த இரண்டுகவிகளிற் காண்க.

அரசர்க்குஉரிய நான்கு உபாயங்களுள், சாமம் முதலில் உபயோகிக்கத் தக்கதும், மற்றவை அதன்பின் முறையே உபயோகிக்கத்தக்கவையு மாதலால், தருமன், முதலிற் சாமோபாயத்திலே நின்று, முன்னர் உலூகனைத் தூதனுப்பியதன்மேலும் இப்பொழுது கண்ணனையுந் தூதனுப்பக் கருதினனென்க. சாமம் முதலிய முதல் மூன்று உபாயங்களாற் பகைவரை வழிப்படுத்தி அடக்கமுடியாதபொழுதே இறுதியுபாயமான தண்டத்தை உபயோகிக்கவேண்டு மென்பது, அரசநீதி.

ஸஞ்ஜயன் என்ற வடமொழிப்பெயர் - (ஐம்புலன்களை) நன்றாக வென்றவனென்று காரணப்பொருள்படும் (இவன் கவல்கணனது குமாரனாதலால், காவல்கணி யென்றும் ஒருபெயர்பெறுவன்) இவன் - திருதராஷ்டிரனுக்கு மிகவும்இஷ்டனான நண்பன்; இவன் அவனுக்குச் சிலசமயங்களில் தேர்செலுத்துதலுமுண்டு. ஞானம் - ஞானத்தைவிளக்குஞ்சொற்களுக்குக் காரியவாகுபெயர். அன்பொடு என்றதனால், சஞ்சயன் துஷ்டரான துரியோதனாதியரிடத்திலன்றிச் சாதுக்களான பாண்டவரிடத்து மெய்யன்புடையானென்ன விளங்கும். அன்பொடு என்பதில், உடனிகழ்ச்சிப்பொருளுக்கு உரிய 'ஒடு' என்னும் மூன்றனுருபு - அடைமொழிப்பொருளது; அன்புடைய

ளுய் என்றபடி. இனிது - இம்மைமறுமைகட்கு இனிமையைத்தருவனவாக என்றவாறு. ஆகின்றதற்பின், குருநாடன், நோக்கி, எண்ணி, இயம்புவான் என அநவயங் காண்க. சாமம் - இன்சொற்சொல்லல். பேதம் - மென்மையாலும் வன்மையாலும் பகைவர்மனத்தை வேறுபடுத்தல். தானம் - பகைவர்மனமகிழும்படி கொடுத்தல். தண்டம் - பகைவரைப் போர்செய்து அழித்தேவிடுதல். ஸாமபேததாநதண்டம் என்ற உம்மைத்தொகை - வடநூல் முடிபு; அஃறிணை உம்மைத்தொகைக்குப் பன்மையீற்றுலே முடியவேண்டுமென்கிற நியதி இல்லாமையால், சாமபேததானதண்டங்க ளெனப்படவில்லை.

தூய்மையென்னும் பண்புப்பெயர், ஈறுபோய் இடைமெய்யுங்கெட்டுத் தூ என நின்றது. சுனை - ஊற்றுள்ள மலையின்நீர்நிலை. தேன் இறைக்கும் எனப் பதம்பிரித்து, அழகிய குளிர்ந்த மலைகளிலே தினைப்புனத்துக்குச் சுனைகளெல்லாவற்றினின்றும் மிக்க தேனை நீராக இறைக்கப்பெற்ற என்றும் உரைக்கலாம். தேனிறைக்கும் நாடு - பெயரெச்சம் இடப்பெயர்கொண்டது. ("இருபுனலும் வாய்ந்தமலையும் வருபுனலும், வல்லரணும் நாட்டிற்கு உறுப்பு" என்றபடி) மழைபெய்யாமல் வறந்தகாலத்திலுங் குறைவின்றி நீர்வளத்தைக் கொடுக்குஞ் சிறப்புடையதும் அழிதற்கு அரிய அரணாகவுள்ளதும் ஆகிய மலையின் அமைதி அந்நாட்டிற்கு உண்டென்பதை விளக்கினர். நாட்டிற்கு அழகாவது - அளவிறந்த பொருளுடைமையாற் பிறநாட்டவராலும் விரும்பப்படுதல் இனி, எழில் - நிலவளம் நீர்வளம் முதலிய வளங்களுமாம். குருநாடு - சந்திரகுலத்துக் குருவென்னும் அரசனாற் சீர்திருத்தியாளப்பட்ட நாடு. பதின்மூன்று வருஷகாலமாக நாட்டையிழந்துள்ள தருமனை இங்கே 'குருநாடன்' என்றது, முன்னே அரசாண்ட பாண்டுவின் மூத்தகுமாரனும் துரியோதனுதியரினும் பிராயத்தில் மூத்தவனும் அவர்களை அழித்தற்கு ஏற்ற ஆற்றலுடையவனு மாகிய இந்தயுதிஷ்டிரனே அந்நாட்டிற்கு உரியவனென்ற தகுதிபற்றியும், முன்பு அரசாண்டதுபற்றியும், இனி விரைவில் ஆள்வதுபற்றியும் என்க. 'சுனைகடோறும் எனலந்தண்கிரிப் பெருந்தேனிறைக்கு மெழிற் குருநாடு' என நாட்டின் சிறப்புக் கூறவே, அத்தன்மையதான நாட்டை விட்டுக் காட்டுக்குச் செல்ல எவர்க்கும் மனம் பூண்டாகா தென்பது குறிப்பிக்கப்பட்டது. தருமமுறைமை - தருமசாஸ்திரமுமாம்; முறைமை - காரியவாகுபெயர். (உ)

[கண்ணனை நோக்கித் தருமன் கூறுதல்.]

௩. செஞ்சொன்முனிசஞ்சயனுக்கியாமுரைத்தகருமமு முன் சென்றகாலை, யஞ்சொன்முனிபுரோகிதனுக்கவனிசைத்த கருமமுநீ யறிதியன்றே, நஞ்சுதனைமிகவருந்திநன்மருந்துமந்திரமும்விரைந்து நாடா, தெஞ்சினாதங்களைப்போலவிருக்குமதோ யார்மனத்துமிருக்குஞ்சோதீ.

(இ - ள்.) யார் மனத்தும் இருக்கும் சோதீ - (நற்குணநற்செயல்களின் சிறப்பினாலும் புகழினாலும்) யாவர்மனத்திலும் வீற்றிருக்கின்ற பேரொளியுடையவனே!—செம் சொல் முனி சஞ்சயனுக்கு - நல்வார்த்தைகளை உபதேசித்த சஞ்சயமுனிவனுக்கு, யாம் உரைத்த கருமமும் - நாம் சொன்ன செய்தியையும், அம் சொல் முனி புரோகிதனுக்கு - அழகிய சொற்களைக் கூறும் புரோகிதனை உலூகமுனிவனுக்கு, முன் சென்ற காலை - முன்னே (நமக்காகத்) தூதுசென்றபொழுதில், அவன் இசைத்த கருமமும் - அத்துரியோதனன் சொன்ன செய்தியையும், (எல்லாவற்றையும்), நீ அறிதி அன்றே - நீ அறிவாயன்றோ? நஞ்சுதனை மிக அருந்தி - விஷத்தை மிகுதியாக உண்டு, நல் மருந்தும் மந்திரமும் விரைந்து நாடாது - (அவ்விஷத்தை

யொழிக்கத்தக்க) சிறந்த மருந்துகளையும் சிறந்த மந்திரத்தையும் விரைவாக [உயிர்நீங்குவதற்குள்ளே] தேடாமல், ஞ்சினாதங்களை போல - உயிரொடுங்குபவரைப்போல, இருக்குமது ஓ-(நாம் யாதொருமுயற்சியுஞ் செய்யாது) இருப்பது தகுதியோ? (எ - று.) —இதுவும், அடுத்தகவியும் - ஒருதொடர்

"இன்று பூசைபோல் இருந்தூழியுரைக்கும் ஈது இகலதனறு இருவர்க்கும், துன்றுபூசலிற் காணலாம் ஆண்மையும் தோள்வலிமையும்" என்றும், "எமதே பார், தஙகள்கானகம் தமது" என்றுந் துரியோதனனும், "என்றைத்தினில்நின்று தெவ்வரை யிருவிசும்பினி லேற்றிஞல், பின்னறத்தினில் நினைவுகூடும்" என்று யானும், "பாரமான சுயோதனுதியரென்னும் தூறு பசுப் படுத்து" என்று வீமனும், "இவர்களிப்பூமியாளுதல் அவர்களுக்கு அமருலகமேறுதல் புரிதவம்" என்று நீயுங் கூறியதெல்லாம உனக்குத் தெரியும் இங்ஙனமிருக்க, இராச்சியத்தைப் பெறுதற்பொருட்டுத் தக்க உபாயத்தைச் செய்யாமலிருப்பது தகுதியன்று; அபாயத்திற்கே காரணமாம் என்று தருமன் கண்ணனைநோக்கிக் கூறினன் என்க. விரைவில அதற்கு வேண்டிய மந்திராலோசனை செய்து முடிவுதுணியவேண்டு மென்பது கருத்து. இக்கவிமுதற் பலசெய்யுள்களில அவ்வாலோசனையே கூறப்படுகிறது.

யாம் - இங்கு முன்னிலையையும் படர்க்கையையும் உளப்படுத்திய தன்மைப்பன்மை; நானும நீயும் வீமனும் என்க செஞ்சொல் - இதமானசொல். முனிசஞ்சயன், முனிபுரோகிதன் - முனபின்னுகத தொக்குவந்த இருபெயரொட்டுப்பணபுத்தொகை; இதில், பொதுபபெயா முன்னும், சிறப்புப் பெயா பின்னும் நின்றவாறு காணக சஞசயனுககு + யாம் = சஞ்சயனுக்கியாம்: குற்றியலிகரம்; [நனெ - உயிர் - கச, எழுதது - ௩அ] காலம் - காலே என ஈறு திரிநதது. தூதலக்ஷணத்தின்படி சமயோசிதமாக ஆராய்ந்து ஒழுங்கானசொற்களை உரைக்கததக்கவ னென்பார், 'அஞ்சொல முனி புரோகிதன்' என்றார். அற்றி என்ற முன்னிலையொருமைத் தெரிநிலைவினைமுற்றில்,—இ-விகுதி, த-எழுத்துப்பேறு. அன்றே - தேற்றம். பின்னிரண்டடியிறகூறிய உவமை - அபாயத்திற்குககாரணமான பகையை மிகமூட்டி அதனைஒழிததற்கு ஏற்ற உபாயங்களைத தேடாதிருத்தலை விளக்கும். நல் மருந்து - உயிர்தரும் மருந்து. மநதிரம் - விஷமந்திரம். ஓ - எதிர்மறை. ஜ்யோதிஸ என்ற வடசொல் சோதியென விகாரப்பட்டது. சோதீ - ஈறுநீண்ட விளி. 'யார்மனத்துமிருக்குஞ்சோதீ' என்றது, பேதையரோடு ஞானியரோடு வாசியற அனைவரும அறிநது மனங்கொளளததக்க திவ்வியமகிமையையுடையவன கண்ணபிரானெனபதைக காட்டும்; மற்றும இத்தொடர் - யாவரதுமனத்திலும் அந்தர்யாமியாய் எழுநதருளியிருக்கின்ற ஒளிவடிவமானவனென்ற பொருளையும் பெறும். எலலார்கருததையும் நீ நன்குஉணர்ந்தவ ஞதலால உனக்குத்தெரியாதது ஒனறுமில்லை யென்றற்கு, 'யார்மனத்து மிருக்குஞ் சோதீ' என விளிததனுமாம. (௩)

[தருமனையும் அவன்தம்பியரையும் நோக்கிக் கண்ணன்
[ஒன்றுசொல்லத்தொடங்குதல்.]

௪. அருஞ்சமரம்புரியும்வகை யவருரைத்தாராகுலு மறமொன் றின்றிப், பெருஞ்சமரம் விளைக்குமது கடனன்றென்றருள்வெள்ளம் பெருகக்கூறும், பொருஞ்சமரநெடுமுரசப் பூங்கொடியோன்றனை நோக்கிப் புயப்போர்வாண, னிருஞ்சமரங்கொலைத்தபிரா னிளைஞரையுமுடனிருத்தியியமபுவானே.

(இ - ள்.) அருஞ் சமரம் புரியும் வகை - அருமையான போரைச் செய்யும்படி, அவர் உரைததார் ஆறுலும் - அததுரியோதனுதியர்கள் கூறினுராயினும், அறம் ஒன்று இன்றி - சிறிதும் தருமமில்லாமல், பெருஞ் சமரம்

விளைக்குமது - (பலர்க்குஅழிவுண்டாகப்) பெரியபோரைச் செய்வது, கடன் அன்று - நீதியன்று, என்று —, அருள் வெள்ளம் பெருக கூறும் - கருணைப் பெருக்கு மிகச் சொல்லுகிற, பொரும் சமரம் நெடு முரசம் பூகொடியோன் தனை நோக்கி - மோதுகின்ற போருககு உரிய பெரியபேரிகையின் வடிவத தையெழுதிய அழகியகொடியையுடையவனுன யுதிட்டிரனைப் பார்த்து,— புயம் போர் வாணன் இருஞ் சமரம் தொலைத்த பிரான் - (ஆயிரங்) கைகளா லும் போர்செய்யவல்ல பாணாசுரனது பெரியபோரை ஒழித்திட்ட கண்ண பிரான்,—இளைஞரையும உடன் இருதகி - (அத்தருமனது) தம்பியர்நால்வ ரையுங் கூடஇருக்கசசெய்து, இயமபுவான் - (சிலவார்த்தை) சொல்பவ னானான்; (எ - று.)—அதனை, அடுதத கவியிற காண்க.

தருமபுத்திரன் மகாசாதுவும் கருணைக்கடலு மாதலால் பலபோக்கு அழிவுஉணடாகுமாறு போர்செயது அரசுபெற விரும்புதலின்றிச் சமாதா னததையே முக்கியமாகக்கொண்டு பேசினனென்க. மேலுமிதுகாண்க.

'அறமொன்றின்றி' என்றதை மத்திமதீபமாய் முன்னுங்கூட்டி, அற மொன்றின்றி அவர்அருஞ்சமரம்புரியும்வகை உரைத்தாராணுலும் என்க பிற வுயிரைக்கொல்லுதல் எல்லாத்தருமங்களுள்ளுஞ சிறநத கருணையின ஒழி வேயாதலால், 'அறமொன்றின்றி' எனப்பட்டது. பூ + கொடி = பூங்கொடி: பூப்பெயர்முன் இனமென்மை தோன்றிற்று; [நன்-உயிர்-௫0.] பூங்கொடி - அழகையுடைய கொடி யென்ருல், இரண்டாமவேற்றுமை யுருபும பயனுாந தொக்கதொகையும், அழகாகிய கொடி யென்ருல், பணபுத்தொகையுமாம். தனதுவெற்றிக்குஅறிகுறியாகவும், மங்கலகரமாகவும தருமன் முரசத்தைக் கொடியிற்கொணடனன. ஸமரம், முரஜம், புஜம், பாணன - வடசொற்கள

வாணன்சமரத்தைத்தொலைத்தவரலாறு:—பலிசககரவர்த்தியின் சந்ததி யிற் பிறந்தவனுன பாணாசுரனுடைய பெண்ணுகிய உஷையென்பவள், ஒரு நாள ஒருபுருஷனோடுதான்சோநததாகக கனுககணடு, அவனிடததில் மிக்க ஆசைபற்றியவளாய்த தன்உயிாததோழியான சித்திரலேகைககு அசசெய்தி யைத தெரிவிததது, அவளமூலமாக, அநதப்புருஷன் கிருஷ்ணனுடைய பௌத்திரனும் பிரதயுமனனது குமாரனு மாகிய அநிருத்த னென்று அறி நதுகொண்டு 'அவனைப்பெறுதறகு உபாயஞ்செயயவேண்டும்' என்று அத தோழியை வேண்ட, அவள் தன்யோகவித்தைமகிமையினுல் துவாரகைக் குசசென்று அநிருத்தனைத் தூக்கிக்கொணடுவநது அநதப்புரததிலே விட, உஷை அஙகு அவனோடு இருகக, இசசெய்தியைக் காவலாளராலறிநத அந தப்பாணன் அநிருத்தனை நாகாஸ்திரததினுற கட்டிப்போட்டிருக்க, துவார கையிலே அநிருததனைக்காணுமல் யாதவர்களெல்லாரும் கலஙகியிருந்த போது நாரதமகாமுனிவனுல் நடநதவரலாறுசொல்லப்பெற்ற ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவான், தனக்குவாகனமான கருடனை நினைத்தருளி, உடனேவநதுநின்ற அககருடாழ்வானது தோளினமே லேறிககொண்டு, பலராமன்முதலானு ரோடுகூடப பாணபுரமாகிய சோணிதபுரததுக்கு எழுநதருளிப் பெரும் போர்செய்து சுதரிசனமென்கிற தனதுசககரததைப் பிரயோகிததுப் பாண னது ஆயிரஙதோள்களையும் தாரைதாரையாய உதிரமொழுக அறுதது அவ னுயிரையுஞ சிதைப்பதாக இருக்கையில, சிவபிரான் வேண்டியபடி அவ் வாணனை நான்குகைகளோடும உயிரோடும விட்டருளின னென்பதாம்.

இடப்பக்கத்துக்கை ஐநூற்றிலும் ஐநூறுவிறபிடித்து வலப்பக்கத்துக் கைஐநூற்றினுலும் அம்புகளதொடுத்துப் போர்புரிபவனுதலால், 'புயப் போர வாணன்' என்ருர். (பிரான் என்பதன் பெண்பால் - பிராட்டி.) இளைஞ ரென்ற சொல்லில், பாண்டவாமனைவியான திரௌபதியையும், சாத்தகி யையும் அடக்கவேண்டும்; அவாகள உடனிருநதது, 41, 48 - ஆங் கவிகளில்

விளங்கும். இளைஞர் என்பதில் பகுதியாகிய இளமையென்பது, ஈறுபோய் இடைஅகரம் ஐயாயிற்று; ஞ்-பெயரிடைநிலை; உம் இறந்ததுதழுவியஎச்சம்.

[இதுவும் அது.]

௫. செய்வராலினமுகளுந்திருநாடுபெறநினைவோசென்றுமீள,
பைவராயருங்கானிற்பயின்றுதிரிதரநினைவோ பகைத்தபோரில்,
உய்வாரோரெனவிரைவினுருத்தெழுந்துபொரநினைவோவுண்மையாக,
ஐவராமவனிபர்க்குநினைவேதென்றருள்புரிந்தானமரர்கோமான்.

(இ - ள்.) 'செய் - கழனிகளிலே, வரால் இனம் - வரால்மீன்களின் கூட்டம், உகளும் - துள்ளப்பெற்ற, திரு நாடு - அழகிய குருநாட்டை, பெற - (சமாதானத்தாற்) பெற்றுக்கொள்ள, நினைவோ - எண்ணமோ? மீள சென்று - மறுபடியும் போய், பைவர் ஆய் - துன்பமனுபவிப்பவராய், அருங் கானில் - (வசித்தற்கு அருமையான காட்டிலே, பயின்று திரிதர - பொருந்திச் சஞ்சரிக்க, நினைவோ - எண்ணமோ? பகைத்த போரில் - (ஒருவரோடொருவர்) பகைத்துச்செய்கின்ற யுத்தத்தில், உய்வார் ஆர் என - ('நமக்குஎதிரிற) பிழைப்பவர் யார்?' என்று கருதி, விரைவின் - விரைவாக, உருத்து எழுந்து - கோபங்கொண்டு புறப்பட்டு, பொர - போர்செய்தற்கு, நினைவோ - எண்ணமோ? ஐவர் ஆம் அவனிபர்க்கும் - ஐந்து அரசர்களுக்கும், உண்மை ஆக நினைவு எது - மெய்ம்மையாக எண்ணம் யாது?' என்று—, அமரர் கோமான் - தேவர்கட்குத் தலைவனான கண்ணபிரான், அருள்புரிந்தான் - கருணையோடு வினாவியருளினான்; (எ - று.)

'போரின்றிச் சமாதானத்திலே இராச்சியங்கிடைப்பதானால் மாத்திரம் அதனைப் பெற்றுக்கொண்டுவாழப் பிரியமா? அல்லது, முன்பு பன்னிரண்டு வருஷம் வாசஞ்செய்து பழகியுள்ள கொடியவனத்திற்கே மீளவுஞ் சென்று ஆயுளுள்ளளவும் அங்குச் செல்வமின்றி வறுமைத்துன்பத்துடனே வசிக்கப் பிரியமா? அன்றி, மானத்தையும் வீரத்தையுமே முக்கியமாகக் கொண்டு துணிவாகச்சென்று துரியோதனாதியரையெதிர்த்துப் போர்செய்து வென்று இராச்சியத்தைப் பெறப்பிரியமா? உங்கட்குத் தனித்தனியுள்ள உத்தேசத்தைச் சொல்லுங்கள்' என்று கண்ணபிரான் பஞ்சபாண்டவரை நோக்கி வினாவியருளினன் என்பதாம். "போர்வீரர்தம்மோடும் போந்தரசு கொள்வீரோ, பார்வீரரென்று பரசியக்கால் - ஓர்வீர்நீர், உய்வீராய்முன்னடைந்த வெங்கானம் போவீரோ, ஐவீருஞ் சொல்வீ ரமர்ந்து" என்றார் பாரதவெண்பாவிலும். மூன்றாம் வாக்கியத்தில் 'பொர' என வருதலால், முதல்வாக்கியத்தில் 'பெற' என்றது - சமாதானத்தா லென்றதாயிற்று. கழனியை 'செய்' என்பது - பன்றிநாட்டார் வழங்கும் திசைச்சொல்; செய் - கழனியாதலை 'நன்செய்' 'புன்செய்' என்றவிடங்களிலுங் காண்க. வரால் என்னாது 'வராலினம்' என்றதனால், வாளை கயல் மலங்கு முதலிய மற்றும்பல சாதிகள் கொள்ளப்படும். 'செய்வராலினமுகளும்' என்றதனால், நிலவளத்துக்குக் காரணமான நீர்வளத்தின்மிகுதி கூறியவாறு. திருநாடு - செல்வம் நிரம்பிய நாடுமாம்.

ஓகாரம் மூன்றும் - ஐயவினா. பைவு - பை என்னும் பகுதியடியாப் பிறந்த தொழிற்பெயர்; வருந்துதலென்று பொருள்; (இது - தல்விகுதிபெற்று, பைதல் எனவும் நிற்கும்) அதனையுடையவர் - பைவர். 'உய்வார்' என்றது, எவரும் நமக்குமுன் எதிர்ப்பவர் பிழையாரென்ற துணிவை விளக்கும். கான் - கானநமென்ற வடசொல்லின் விகாரம். திரிதர, தா - துணைவினை. பொர் - பொருஎன்ற முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர் ஆர் - யார்என்பதன் மரூஉ. ஐவராம் அவனிபர் - பஞ்சபாண்டவர்க்குத் தொகைக்குறிப்பு: இது - இங்கே, முன்னிலையிற் படர்க்கைவந்த இடவழுவமைதி; [நன் - பொது - ௨௯.]

ரசர்களான உங்களைந்துபேர்க்கும் என்க. அவநிபர் என்ற வடசொல் - பூமியைக்காப்பவ ரென்று பொருள்படும்; அவநி - பூமி. அமரர் - (அம்ருதமுண்டதனால்) மரணமில்லாதவர்; வடசொல். அமராகோமான் - தேவாதிதேவன். கோமான், மான் - பெயர்விகுதி. (௬)

[சமாதானத்திற் காரியத்தை முடிக்கவேண்டுமென்று தருமன் கண்ணனை நோக்கிக் கூறுதல்.]

௬௯ வயிரமெனுங்கடுநெருப்பைமிகமூட்டி வளர்க்கி னுயர்வரைக் காடென்னச், செயிரமரில்வெகுளிபொரச் சேரவிரு திறத்தேமு மென்றுமாள்வேம், கயிரவமுந் தாமரையுங்கமழ்பழனக் குருநாட்டிற் கலந்துவாழ, வுயிரனையாய் சந்துபட வுரைத்தருளென்றா னறத்தி னுருவம்போல்வான்.

(இ - ள்.) 'உயிர் அனையாய் - (எங்கட்கு) உயிரை ஒத்தவனே!— வயிரம் எனும் கடு நெருப்பை - பகைமையாகிய கொடியதீயை, மிக மூட்டி வளர்க்கின் - மிகுதியாக மூளச்செய்து விருத்திபண்ணினால், உயர் வரை காடு என்ன - உயர வளர்ந்த மூங்கிற்காடு (தானே அழிதல்) போல, செயிர் அமரில் - உக்கிரமான யுத்தத்தில், வெகுளி பொர - கோபத்தோடு போர் செய்தலால், சேர - ஒருசேர, இரு திறத்தேமும் - (துரியோதனாதியரும் நாங்களுமாகிய) இரண்டு பக்கத்தாரும், மாள்வேம் - போய் அழிவோம்; (அங்ஙனம் அழியாமல்),—கயிரவமும் தாமரையும் கமழ் பழனம் குருநாட்டில் - ஆம்பல்மலர்களும் தாமரைமலர்களும் வாசனை வீசுகின்ற கழனிகளையுடைய குருநாட்டிலே, கலந்து வாழ - (நாங்கள் ஒருவரோடொருவர் பகையின்றிக்) கூடிவாழும்படி, சந்து பட - சமாதானமுண்டாக, உரைத்தருள - (நீ அவர்கட்குத் தூது) சொல்லியருள்வாய்,' என்றான் - என்று (கண்ணனை நோக்கிச்) சொன்னான்: (யாவனெனில்,)—அறத்தின் உருவம் போல்வான் - தருமத்தினது வடிவத்தை யொத்தவனான யுதிட்டிரன்; (எ - று.)

'வயிரமெனுங் கடுநெருப்பை மிகமூட்டி வளர்க்கின்' என்றவிடத்து உருவகமும், 'வரைக்காடென்னமாள்வேம்' என்றவிடத்து உவமையும் உள்ளன. மூங்கிற்கூட்டம் ஒன்றோடொன்று உராய்ந்து தீப்பற்றி எல்லாம் அழிதற்கு உவமை. வீரரின்தன்மை - வைரம்: வடமொழித் தத்திதாந்தநாமம். அது - வயிரம்என மூதறபோலிபெற்றது; கயிரவம் என்பதும் இவ்வாறே: [நன் - எழுத்து-௬அ.] சேர்ந்தாரைக் கொல்லுதலால், வைரம் நெருப்பாக உருவகப்படுத்தப்பட்டது; ("சினமென்னுஞ்சேர்ந்தாரைக்கொல்லி யினமெனும், ஏமப்புணையைச்சுடும்" என்றார் திருவள்ளுவரும்.) மூட்டி, மூள் என்பதன் பிறவினையான மூட்டு - பகுதி. வரையென்னும் கணுவின்பெயர் - அதனையுடைய மூங்கிலுக்குச் சினையாகுபெயர். இருதிறத்தேம் - படர்க்கையை யுளப்படுத்திய தன்மைப்பன்மை. பகலிலே சூரியனைக்கண்டு மலரத்தக்க தாமரையும் இரவிலே சந்திரனைக்கண்டு மலரத்தக்க ஆம்பலும் ஒருங்குகூடியுள்ள கழனிகளை யுடையதென நாட்டை வருணித்ததனால், ஒன்றுக்குஒன்று மாறுபாடுள்ள அசேதநங்களும் ஒற்றுமைப்பட்டு வாழுமிடத்து, பகுத்தறிவுடைய மனிதருள்ளுஞ் சிறந்த அரசராகிய நாங்கள் கூடிவாழாதிருப்பது தகுதியோ? எனக் குறிப்பித்தபடி.

கைரவம் - வடசொல். தாமரை - தாமரஸம் என்னும் வடமொழியின் திரிபு. பாண்டவர்க்குக் கண்ணன் உயிரோடொத்த நண்பனாகுதலாலும், உடம்பினுள் உயிர்போல உயிர்களுள் உயிராய்ப் பரமாத்மா ஜீவாத்மாவினிடத்து அந்தரியாமியாய்த் தங்குதலாலும், 'உயிரனையாய்' என்றது ஏற்கும். சந்து - ஸந்தி யென்னும் வடசொல்லின் திரிபு. உருவம் - ரூப மென்னும்

வடசொல்லின் விகாரம். அறத்தினுருவம்போல்வான் - நூல்களிற் கூறப்பட்ட தருமங்களெல்லாம் நிறைந்தவ னென்றபடி. (சு)

[சமாதானத்திற்குவராத அவர்களை அழிப்பது தகுதியென்று கண்ணன் கூறுதல்.]

எ. அரவுயர்த்தோனுடன்மறுசூதாடிநீர்வென்றவந்நாளவன்று ன்சொன்ன, விரதமொழிதவிராமல் வெங்கானமபோய்மீண்டீர வெய் யோனுங்கள், குருநிலத்திற்பாதியினிக்கொடாதிருந்தாலாங்கவனைக் கொன்றுபோரில், இருநிலத்தை யாளவினித்துணிவதே கடனென்று னெம்பிரானே.

(இ - ள்.) 'அரவு உயர்த்தோனுடன் - பாமபுக்கொடியை உயர எடுத்தவனான துரியோதனனுடனே, மறு சூது ஆடி - இரண்டாம் முறை சூதாட்டமாடி, நீர் வென்ற அ நாள - (அவ்வாட்டத்தில்) நீங்கள் சயித்த அக்காலத்தில், அவன்தான் சொன்ன - அத்துரியோதனன் கூறிய, விரதம் மொழி - கட்டளையாகிய வார்த்தை, தவிராமல் - தப்பாமல், வெம் கானம போய மீண்டீர - கொடியவனத்திற்குப் (பலவருஷகாலஞ்) சென்று திரும்பி வந்துவிட்டீர்கள்; இனி - இப்பொழுது, வெய்யோன - கொடுமையுடையவனான துரியோதனன், உங்கள் குரு நிலத்தில பாதி - குருநாட்டில் உங்களுக்குஉரிய அரைப்பங்கை, கொடாது இருந்தால் - கொடாமலிருப்பானானால், ஆங்கு - அவ்விடத்தில், அவனை அத்துரியோதனனை, போரில - யுத்தத்தில், கொன்று—, இரு நிலத்தை - இருதிறத்தாருடைய இராச்சியத்தையும் [பூமிமுழுவதையும], ஆள - அரசாளும்படி, துணிவதே - நிச்சயிப்பதே, இனி கடன் - இனிமேற் செய்தற்குஉரிய கடமையாம்,' என்றான் - என்று கூறினான்: (யாவனெனில்),—எம் பிரான் - நமக்கெல்லாந் தலைவனாகிய கண்ணபிரான்; (எ - று.)

'மறுசூதாடிவென்ற' என்றது, முதலில் ஆடிய சூதாட்டங்களில் தோற்றுத் தாங்கள் அனைவரும் துரியோதனனுக்கு அடிமைப்பட்ட தன்மை நீங்குமாறு திரௌபதியின் வார்த்தைப்படி தருமபுத்திரன் மீண்டும் ஓராட்டமாடி அதில் வென்று அடிமையொழிந்ததை 'அந்நாள் அவன தான் சொன்ன விரதமொழி' என்றது, அதற்குமுன அவன் "தந்தைதனருளாற்பெற்றீ ருரிமையுந் தம்பிமாரும், பைந்தொடிதானும் நீயும் பதிபெயர்ந்து உயாந்தவேயின், வெந்தழலனையகானின் வெளிப்படாதுறைமின் இன்றே, இந்த மாதரணிகைவிட்டேகுமி னெழுமி னென்றான" என்றதை; இதன் கருத்து, கீழ் "அரிவையோடகன்று நீவிரைவிரும் அடவியெய்திச், சுரர்தினமீராறு அங்கண் துன்னுதிர் மன்னுநாட்டின், ஒருவரும் அறியாவண்ணம் ஒரு தினம் உறைதிர உங்கள், பெருவிறலரசும் வாழ்வும் பினனுறப்பெறுதிர்" என்று, பன்னிரண்டுவருஷம் வனவாசமும் ஒருவருஷம் அஜ்ஞாதவாசமுஞ் செய்துவந்தால் நாடுபெறுவதாக விவரிக்கப்பட்டது. 'வெங்கானம் போய் மீண்டீர' என்றதில், அஜ்ஞாதவாசமும் அடக்கப்பட்டது. 'விரதமாவது - இன்னஅறஞ் செய்வேனென்றும், இன்னபாவம் ஒழிவேனென்றும் தம்ஆற்றலுக்குஏற்ப வரைந்துகொள்வது' ஆதலின, இங்கே பன்னிரண்டுவருஷம் வனவாசமும ஒருவருஷம் அஜ்ஞாதவாசமுஞ் செய்துதீர்வோ மென்று தருமன் உறுதிப்பாடு செய்துகொள்ளுதற்குக் காரணமாகத் துரியோதனன் சொன்ன வார்த்தை, 'விரதமொழி' எனப்பட்டது. வ்ரதம் - வடசொல்: அது திரிந்தது: நியம மென்றபடி. இனி, மாஸம் - மாதம், ச்வாஸம் - சுவாதம் எனபனபோல, விரஸ மென்னும வடமொழி விரதமெனத் திரிந்ததாகக் கொண்டு, இனிமையில்லாத பேச்சு எனவுமாம்.

தனது கொடுமைக்கு அறிகுறியாகத் துரியோதனன் பாம்பைத் தனது கொடியிற் கொண்டனன்; அது - அவனது நெறியறிவின்மை, எப்பொழுதும் வக்கிரகதியிற் செல்லுந்தன்மை, நாவிரண்டுடைமை என்பவற்றிற்கும் அறிகுறியாகின்றது. 'அரவுயர்த்தோன்' என்றவிடத்தில் அரா என்ற குறியதன்கீழ் ஆக் குறுகிறது. பாதி - பகுதி என்பதன் மரூஉ. இரு - இரண்டு என்பதன் விகாரம். இருமை யென்னும் பண்புப்பெயரின் விகாரமாகக்கொண்டு, பெரியபூமியை யென்றுமாம். கீழ்த் தருமன் 'அறமொன்றின்றிப் பெருஞ்சமரம் விளைக்குமது கடனன்று' என்றதை, கண்ணன் 'ஆங்கவனைக்கொன்று போரில் இருநிலத்தையாள்வ தினித்துணிவதே கடன்' என மறுத்துக் கூறினன். கொலை பொதுப்படக் கொடியதாயினும், சத்தியத்திற்குக் கட்டுப்படாத அவனைக் கொல்வது பாவமாகாது, தருமத்தின் பாற்படு மென்றபடி. 'எம்பிரான்' என்பதில் - எம் என்ற பன்மை - எல்லாவுயிர்களையும் உளப்படுத்தியது. 'இனி' என்ற இடைச்சொல் - இரண்டாமடியில் நிகழ்காலத்தையும், மூன்றாமடியில் எதிர்காலத்தையுங் காட்டிற்று. துணிவதே, ஏ - பிரிநிலை, ஈற்றேகாரம் - அசை. (எ)

['பலரைக் கொல்லுமாறு போர்செய்வது தகுதியன்று' என்று தருமன் கூறுதல்.]

அ குரவரையுங் கிளைஞரையுங் குலத்துரிய துணைவரையுங்கொ
ன்றுபோர்வென், றரவநெடுங்கடலாடையவனியெலாந் தனியாளுமர
சுதனினிற், காவுறையு மனத்தாதை முனிக்குரைத்தமொழிப்படியே
கானந்தோறு, மிரவுபகற் பலமூல சாக நுகர்ந்துயிர்வாழ்த லினிது
நன்றே.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) குரவரையும் - பெரியோர்களையும், கிளைஞரையும் - உறவினரையும், குலத்து உரிய துணைவரையும் - ஒருகுலத்திலே பிறந்த (அன்பு செய்தற்கு) உரிய தம்பிமார்களையும், போர் - யுத்தத்திலே, கொன்று -, வென்று - ஜயித்து, அரவம் நெடுங் கடல் ஆடை அவனி எலாம் - ஆரவாரத்தையுடைய பெரியகடலை ஆடையாகவுடைய பூமிமுழுவதையும், தனி ஆளும் - (மற்றொருவருமின்றித்) தனியே அரசாளுகிற, அரசு தனினின் - அரசாட்சியைக்காட்டிலும், - காவு உறையும் மனம் தாதை - வஞ்சனை பொருந்திய மனத்தையுடைய பெரியதந்தையான திருதராட்டிரன், முனிக்கு உரைத்த - சஞ்சயமுனிவனிடத்துச் சொல்லியனுப்பிய, மொழி படியே - சொல்லின் படியே, கானம் தோறும் - காடுகள் தோறும், (சென்று), இரவு பகல் - இராத்திரியிலும் பகலிலும், பலம் மூலம் சாகம் நுகர்ந்து - பழங்களையும் கிழங்குகளையும் இலைகளையும் உண்டு, உயிர் வாழ்தல் - பிழைத்திருத்தல், இனிது நன்றே - மிகவும் நல்லதேயாம்; (எ - று.)

அரசுதனினின், உயிர்வாழ்தல், இனிதுநன்று என இயையும்.

குரவர் என்றது - (பெரியபாட்டனாகிய) பீஷ்மர், (முதலாசிரியராகிய) கிருபர், (இரண்டாமாசிரியராகிய) துரோணர், (அவரதுமகனான) அசுவத்தாமா, (சிற்றப்பனாகிய) விதுரன் முதலியோரை. குரவர் - குரு என்பதன் பன்மையான குரவஃ எனனும் வடசொல்லின் திரிபு. கிளைஞர் என்றது - சகுனி முதலியோரை. கிளைஞர் என்ற சொல்லில், நண்பரும் அடங்குவர். கிளைஞர் - மரத்துக்குக் கிளைபோல ஒருவனுக்கு அங்கமாகுபவர் எனக் காரணப்பெயர்: இப்பகுபதத்தில், ஞ் பெயரிடைநிலை. துணைவர் - துரியோதனாதியர்; இதில், வ் - பெயரிடைநிலை. அரவம் - ரவ மென்னும் வடசொல், ரகாரத்துக்கு அகரம் மொழிமுதலாக முன்வரப்பெற்றது. [நன் - பத - உக.] இனி, அரவமென்பதை - அரா என்னுந் தமிழ்மொழியின் விகாரமாகிய

அரவு என்பது அம்சாரியை பெற்றதெனக் கொண்டு, அரவம் - ஆதிசேஷனாற் சுமக்கப்பட்ட, அவனி - பூமி யென்னலுமாம. பூமியைச்சூழ்ந்த கடலை, பூமியாகியபெண் உடுக்கும் ஆடையாகக் கூறுதல், கவிமரபு; அவநி என்ற வடமொழிப்பெயர் - அரசர்களாற் பாதுகாக்கப்படுவதென்று காரணப்பொருள் பெறும்; அவநம் - காத்தல். எலாம - எல்லாம் என்பதன் விகாரம். இங்கு, எலாம் என்ற பெயர் - பொருளின்பன்மை குறியாமல் ஒருபொருளின் பலவிடங் குறித்தது; தனி ஆளுதல - ஏகசக்ராதிபத்தியமுமாம்.

காவு - (பொருள்களை) மறைத்தல்; தொழிற்பெயர்; கா - பகுதி. தாதை - தாத என்னும் வடசொல்லின் திரிபு இரவு - இரா என்பதன் விகாரம் இரவுபகல் - உம்மைத்தொகைமேல் வந்த ஏழாம்வேற்றுமைத் தொகை. பலமூலமாகம என்ற உம்மைததொகை - வடநூல்முடிபு. இனி, பல என்பதைத் தமிழாகக்கொண்டு, அநேகமாகிய வேர்களையுந் தழைகளையும் என்னவுமாம். இனிது நன்று - ஒருபொருட்பனமொழி; [நன் - பொது - சஎ] இங்கே, மிகுதிகுறித்தது. இனி, இம்மைக்கு இனிது, மறுமைக்கு நன்று என்றதாகவுங் கருத்துக் கொள்ளலாம்; "நன்று பெரிதாகும்" என்ற தொல்காப்பியத்தால், நன்று என்பது - பெரிதென்னும் பொருளுணர்த்துதலால், நன்று இனிது என இயைத்து, மிகவும்இனியது என்றுமாம். மொழிப்படியே, ஏ - அசை. ஏற்றேகாரம் - தேற்றம் (அ)

['அது தகுதியன்று' என்று கண்ணன் கூறுதல்.]

கூ. கோதிலானிநதமொழிகூறுதலுமாமாயன்கூறலுற்றான்,மோதமருக்கிளைத்து நீர்மொய்த்தபெருஙகானகத்தே முடுகிச் சென்றாற், பூதலத்தோரேசாரோ புகன்றபெருவஞ்சினமும் பொய்த்திடாதோ, நீதியோவெனவுரைத்தானங்கதற்குநிகழ்தருமனிகழ்த்தலுற்றான்.

(இ - ள்.) கோது இலான் - குற்றமில்லாதவனான தருமன், இநத மொழி - இவ்வார்த்தையை, கூறுதலும் - சொன்னவளவிலே, மா மாயன் - மிக்க மாயையையுடையவனான கண்ணன், கூறல் உற்றான் - சொல்லத்தொடங்கினவனாய்,—'நீர் - நீங்கள், மோது அமருக்கு இளைத்து - தாக்கிசெய்யும் போருக்குப் பின்னிடைந்து, மொய்த்த பெருங கான் அகததே - அடர்ந்த பெரியகாட்டினிடத்திலே, முடுகி சென்றால் - விரைந்து செல்வீர்களானால், பூதலத்தோர் ஏசாரோ - பூமியிலுள்ளவர் யாவரும் இகழமாட்டார்களோ? புகன்ற பெரு வஞ்சினமும பொய்த்திடாதோ - (திரௌபதியைத் துகிலுரிநத காலத்தில் நீஙகள சபையிற்) சொன்ன பெரியசபதமும் பொய்யாகிவிடாதோ? நீதியோ - (நீங்கள் அபபடி செய்வது) ராஜதருமமாகுமோ?' என - என்று, உரைத்தான் - கூறியருளினான்; அங்கு - அப்பொழுது, அதற்கு - அக்கண்ணன் வார்த்தைக்கு, (உத்தரத்தை), நிகழ் தருமன் - விளங்குகிற யுதிஷ்டிரன், நிகழ்த்தல் உற்றான் - கூறத்தொடங்கினான்; (எ - று.)— அதனை, அடுதத இரண்டு கவிகளிற காண்க.

'சமாதானததால் இராச்சியத்தைப் பெற்றாற் பெறுவது: இன்றாயின், போர்செய்து சுற்றத்தாரைக்கொன்று பெறுதலினும் வனத்திற்சென்று வசித்தலே மேல்' எனத் தருமன்சொன்ன கருத்திலே, துரியோதனன் சமாதானத்தில் இராசசியங்கொடாதலால், போர்செய்யாது வனம்புகுதலே பழிப்பது எனககருதி, கண்ணன் அது தகுதியன்றென நியாயங்காட்டி விளக்கினான்; அதனால், தருமபுத்திரன் சிறிதுகருத்துமாறி வேறு கூறுவன்.

துரியோதனன் சகுனியைக்கொண்டு சூதாடி வென்று பாண்டவரை அடிமைப்படுத்தியபின் திரௌபதியைத் துச்சாதனனைக்கொண்டு கூந்தல் பிடித்து இழுத்துவந்து துகிலுரிந்தும், மடியின்மேல் உட்காரென்று சொல்

லியும் பங்கப்படுத்திய பொழுது, திரௌபதி 'அத்தொடை வழியாகத் துரியோதனனுக்கு உயிர் நீங்குக' என்று சபித்து, 'துரியோதனனுடனியர் நூற்றுவரையுங் கொன்று வெற்றிமுரசறையும்பொழுதே விரித்தகூந்தலை யான் எடுத்துமுடிப்பேன்' என்று பிரதிஜ்ஞை செய்ய, அப்பொழுது 'துரியோதனனுடனியர் நூற்றுவரையும் நானே கொல்வேன்' என்றும், 'துச்சாதனனைக் கொன்று அவனுடம்பி னிரத்தத்தைக் குடிப்பதன்முன் கையினால் நீரெடுத்துக் குடிப்பதில்லை' என்றும், 'எனது கதாயுதத்தால் நீரையடித்து அங்குத் தெறிக்கும் துளிகளையே உண்டு உயிர்வாழ்வேன்' என்றும் வீமனும், 'இங்ஙனம் துரியோதனன் துஷ்டகாரியஞ் செய்வதற்குப் பெருந்துணையாய் நின்ற கர்ணனைப் போரிற் கொல்வேன்' என்று அருச்சுனனும், சகுனியின் தந்தையைத் தான் கொல்வதாக நகுலனும், சகுனியைக் கொல்வதாகச் சகதேவனும் சபதஞ்செய்ததைக் கீழ்ச் சூதுபோர்ச்சருக்கத்திற் காண்க. போரில்லாவிடின் இச்சபதமொன்றும் நிறைவேறா தாதலால், 'புகன்ற பெரு வஞ்சினமும் பொய்த்திடாதோ' எனப்பட்டது. கொடியபகைவரைக் கொல்லுதற்குக் கூசுதலும், இராச்சியத்தைப்பெற முயலாமையும், சபதந்தவறுதலும் அரசர்க்குச் சிறிதுந்தருமமல்ல வாதலால், 'நீதியோ' என்றான். லோகாபவாதத்திற்குப் பயப்படுவது எல்லாவற்றினும் முக்கியமாதலால், 'பூதலத்தோ ரேசாரோ' என அதனை முதலிற் கூறினன்.

கோது - மனமொழிமெய்களின் குற்றங்களாகிய தீயசிந்தை, தீயசொல், தீயசெயல் என்பன. மாயையையுடையவன், மாயன்; மாயையாவது - செய்தற்கு அரியன செய்யுந் திறம்; பிரபஞ்சகாரணமான மூலப்பிரகிருதியுமாம்: ஆச்சரியகரமான குணங்களுஞ் செயல்களு மென்னலுமாம். இனி, மாயைபோலக் கருநிறமுடையா னென்றுங் கொள்வர். ஏசாரோ - தவறாமல் ஏசுவர்; இரண்டு எதிர்மறை - உடன்பாட்டோடு தேற்றமும் உணர்த்திற்று: பொய்த்திடாதோ என்பதிலும் இவ்வாறே; பொய்க்கவே பொய்க்கு மெனக. மோது அமர், நிகழ் தருமன் - வினைத்தொகைகள். அமா - ஸமர மென்ற வடசொல்லின் விகாரம். பூதலம், நீதி - வடசொற்கள். நிகழ்தல் - ஒளி செய்தல். (௯)

[இதுவும், மேற்கவியும் - கண்ணனுக்குத் தருமன் தூதுபேசும்விதங் கூறுதல்.]

௧0 நீதூது நடந்தருளி யெமது நினைவவர்க்குரைத்தா னினைவின் வண்ணந், தாதூதி யளிமுரலுந் தண்பதியுந் தாயமுந் தான்றாரானாகின், மீதூது வளைக்குலமும் வலம்புரியும் மிகமுழங்க வெய்யகாலன், மாதூதர் மனங்களிக்கப் பொருதெனினும் பெறுவனித் தூவசையுமன்றே.

இது முதல் மூன்றுகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) நீ—, தூது நடந்தருளி - (எங்களுக்காகத் துரியோதனனிடம்) அருளுடன் தூதுசென்று, எமது நினைவு அவர்க்கு உரைத்தால் - எங்களுடைய எண்ணத்தை அவர்கட்குச் சொன்னால், நினைவின் வண்ணம் - (நமது) எண்ணப்படி, தாது ஊதி அளி முரலும் தண் பதியும் - பூவிதழ்களை (வாயினால்) ஊதி வண்டுகள் ஒலித்தற்கு இடமான குளிர்ச்சியான நாட்டின் பாகத்தையும், தாயமும் - அப்பங்குக்கு உரிய செல்வ அதிகாரங்களையும், (துரியோதனன் கொடுப்பான்); தான் தாரான் ஆகில் - அவன் (அப்படி நமக்குக்) கொடாமற்போவானானால், மீது - அதற்குமேல்,—ஊது வளை குலமும் - ஊதப்படுகின்ற (சாதாரணமான) சங்குகளின் கூட்டங்களும், வலம்புரியும் - (சிறந்த) வலம்புரிச்சங்குகளும், மிக முழங்க - மிகுதியாக ஒலிசெய்யவும், வெய்ய காலன் மா தூதர் மனம் களிக்க - கொடிய யமனது பெரிய தூதர்கள் மனம் மிகமகிழவும், பொருது எனினும் - போர்செய்தாயினும்,

பெறுவன் - (இராச்சியத்தைப்) பெறுவேன்; இது - இங்ஙனம் முதலிற்சமா
தான வழியை முயன்று அதுகூடாவிட்டாற் பின்பு போர்செய்வது, வசை
யும் அன்றே - பழியுமாகாதே; (எ - று.)

இப்படி செய்வதில் குரவர்முதலியோரைக் கூசாதுகொன்றானென்ற
பழிப்பும் போருக்கு அஞ்சி வனம்புகுந்தானென்ற பழிப்பும் ஆகிய இரண்
டுக்கும் இடமில்லையென்ற கருத்தால், 'வசையுமன்று' என்றான். முதல்
மூன்று உபாயங்களில் வழிப்படாத எதிரிகளை முடிவில் தண்டோபாயத்தால்
தொலைத்தல் இராசநீதியாதலால், அது பழிபாவங்கட்கு இடமாகாது என்
பது கருத்து; பொறுமையில்லாமல் உறவினர்முதலானவர்களை அழிக்கத்
தொடங்கிவிட்டானென்று பின்பு ஒருவர் சொல்லுதற்கு இடமில்லாதபடி
பகைவர்கொள்கையை முழுதும் தெளிவாக முன்னமே அறிந்திடுதல் அவசி
யம்; ஆதலால், முன் ஒருமுறை புரோகிதன் தூதுசென்றதேயன்றி மீண்டும்
ஒருமுறை எல்லாவுபாயங்களிலும் வல்லவனான நீயே நேரிற்சென்று தந்திர
மாகக்கேட்டபின்பும் துரியோதனன் இராசபாகங் கொடுத்திடாது மறுப்
பானாயின் அதன்பிறகு நாம் அப்பக்கத்தாரைப் போரில் அழிப்பது தவ
றாகாது; ஆனதுபற்றி, நீ எங்கட்காக ஒருகால் தூதுசென்றருளவேண்
டும் என்று வேண்டியபடியாம். "நின்னைச்செலவிட்டால் நீணாடு தாரா
னேற், பின்னைப் பொருகை பிழையன்றே—உன்னைத்தான், மாதவனே
மாயவனே மாலவனே மற்றெமக்கோர், தூதவனே யாக்கத் துணி" என்
பது, பாரதவெண்பா.

நினைவினவண்ணம் தாரானாகில் என இயையும். தாது - மகரந்தப்
பொடியுமாம். அளி - வடசொல். தாதூதி யளிமுரலும், தண் என்ற அடை
மொழிகள் - நாட்டின் நிலவள நீர்வளங்களை உணர்த்தும். வளைக்குலம் -
ஒன்றன்கூட்டத்தற்கிழமைப்பொருளில் வந்த ஆறும்வேற்றுமைத்தொகை.
பின்னே 'வலம்புரி' என்றமையின், 'வளைக்குலம்' என்றது, இடம்புரியைக்
குறிக்குமென்னலாம். வளை - (உள்ளே) சுழிந்த வடிவமுடையது; வலம்புரி-
வலப்பக்கத்தாற் சுழிந்திருப்பது; காரணப்பெயர்கள். (வலம்புரிக்கு எதிர் -
இடம்புரி.) இடம்புரிச்சங்கு ஆயிரஞ்சூழ்ந்தது வலம்புரியென நூல்கள்கூறும்;
என்பது, சாதாரணசங்கத்தினும் வலம்புரிச்சங்குக்கு ஆயிரமடங்கு அதிக
மாகவுள்ள சிறப்பைத் தெரிவிப்பதாம். வெற்றிச்சங்கு, மங்கலச்சங்கு, கொ
டைச்சங்கு என்ற மூவகையுள், இங்குக் கூறியன - வெற்றிகுறிப்பன. யம
தூதர்கள் பயங்கரமான பெரியவடிவங்கொண்டு வருதல் இயல்பாதலாலும்,
அவர்கள் உயிரைத் தவறாது கொண்டேவிடுவாராதலாலும், அவர்களை 'மாதூ
தர்' என விசேடித்துக்கூறினன். அவர்கள் பலபிராணிகளைச் சிரமமில்லா
மல் எளிதிற்கொண்டுபோதற்குப் போர் கருவியாகுதலால், 'காலன் தூதர்
மனங்களிக்கப் பொருது' எனப்பட்டது. வசையும், உம் - இழிவுசிறப்பு.
வசையுமன்று என்ற உம்மையை ஒழியிசைப்பொருளதாக்கி, புகழாகு மென்
றுங் கருத்துக்கொள்க. எ - தேற்றம். (௧0)

௧௧. முந்தூர்வெம் பணிக்கொடியோன் மூதூரினடந்துழவர்
முன்றிற்றோறு, நந்தூரும்புனனாட்டின்றிறமவேண்டு நாடொன்றுநல்
கானாகி, லைந்தூர்வேண் டவையிலெனிலைந்திலம்வேண் டவைமறுத்தா
லடுபோர்வேண்டு, சிந்தூரத்திலகநுதற்சிந்தூரத்தின் மருப்பொசித்த
செங்கண்மாலே.

(இ - ள்.) சிந்தூரம் - சிந்தூரமென்னும் ஒருவகைச் செம்பொடியா
லாகிய, திலகம் - திலகத்தை அணிந்த, நுதல் - நெற்றியையுடைய, சிந்
தூரத்தின் - (குவலயாபீடமென்னும்) யானையினது, மருப்பு - தந்தத்தை
ஒசித்த - ஒடித்த, செம் கண் மாலே - சிவந்த திருக்கண்களையுடைய கண்,

ணனே!—முந்து ஊர் - விரைவாக ஊர்ந்துசெல்கின்ற, வெம் பணி - கொடிய பாம்பின் வடிவத்தை யெழுதிய, கொடியோன் - துவசத்தையுடையவனான துரியோதனனது, மூதூரில் - பழமையான நகரமாகிய அஸ்தினாபுரியில், நடந்து - (நீ) சென்று,—உழவர் முன்றில் தோறும் - உழுதுபயிர் செய்பவர்களது வீடுகளின் முன்னிடங்களிலெல்லாம், நந்து ஊரும் - சங்குகள் தவழப்பெற்ற, புனல - நீர்வளப்பத்தையுடைய, நாட்டின் - குருநாட்டினது, திறம் - பாகத்தை, வேண்டு - (அவனை) விரும்பிக்கேள்; நாடு ஒன்றும் நல்கான் ஆகில் - (அவன்) அந்நாட்டில் நமக்குஉரிய ஒருபங்கு முழுவதையுங் கொடுக்கச் சம்மதியானானால், ஐந்து ஊர் வேண்டு - (எங்கள் ஐந்து பேர்க்குமாக) ஐந்து ஊரை விரும்பிக்கேள்; அவை இல் எனில் - அந்த ஐந்து ஊரையுங் கொடுப்பதில்லை யென்றால், ஐந்து இலம் வேண்டு - ஐந்து வீடுகளை விரும்பிக்கேள்; அவை மறுத்தால் - அவ்வைந்துவீடுகளையும் (கொடேனென்று) மறுப்பானானால், அடு போர் வேண்டு - கொல்லுதற்கு உரிய யுத்தத்தை விரும்பிவருவாய்; (எ - று.)

இராச்சியத்தைக் கேட்குமிடத்து, கொடுக்கச் சம்மதிப்படானானால், எங்களைவர்க்கும் தலைக்கு ஓர் ஊராக ஐந்துஊரையாவது கேள்; அதுவும் இல்லையென்றால், தலைக்குஒரு வீடாக ஐந்துவீட்டையாவது கேள்; இங்ஙனம் எங்களுக்காக நீதானே நேரிற்சென்று தாழ்ந்து யான்கூறியபடி இடங்கேட்கவும் அவன் ஐந்துவீடுதானும் கொடுத்திடேனென்றால், அப்பொழுது, நாம் போர்செய்யக்கடவோமாக முடிவுகூறிவருவாய் என்பதாம். "ஆண்டு பதின்மூன்றுஞ் சென்றன வென்று உரிமை, வேண்டிவிடுக விறல்வேந்தீர் - வேண்டினாற், பார்காட்டித் தந்தானேல் தந்தானும் தாரானேற், போர்காட்டிற் றன்றே பொர" என்றபடி அவன் அரசுகொடேனென்று மறுப்பதே போர்செய்யுங்குறிப்பை விளக்குவதாயிருக்கவும், 'அவைமறுத்தால் அடுபோர் வேண்டு' என்றது - முன்பு 'வனவாச அஞ்ஞாதவாசங்களின்பின் அரசு கொடுப்பேன்' என்று வாக்குத்தத்தஞ்செய்தவன் இப்பொழுது அவ்வுறுதிமொழியை நிறைவேற்றாமற் பொய்த்ததுபோல, இப்பொழுது 'போர்செய்வேன்' என்கிறவன் பின்பு அதனையும் நிறைவேற்றாமற் பொய்த்துப்போகாதபடி அதனையேனும் தவறாமல் நடத்துமாறு உறுதிசெய்துவருவாய் என்றபடி. "கார்தோற்றுப்போகத் தொடுக்குங்கரத்தானே, பார்வேண்டிற் பாம்புயர்த்தோன் தான்மறுத்தால் - ஊர்வேண்டில், ஆங்கவையுந் தான்மறுத்தா லைந்து மனை தான்வேண்டிப், பாங்குடன் நீ போதாய் பரிந்து," "மன்னவர்களெல்லாருந் தாமறியப் பார்வேண்டி, அன்னவனு மைந்தின் மறுத்தானேல் - பின்னைப், பொருபடைக்கைமாலே நீ போர்வேண்டிப் போதாய், அரவுயர்த்தோன் தன்பா லகன்று" என்பன, பாரதவெண்பா.

நடந்து வேண்டு என இயையும். ஊர்பணி, அடுபோர் - வினைத்தொகைகள். முந்தூர்கொடியென இயைத்து, சிறப்புப்பொருந்திய துவசம் அல்லது முந்திச்செல்லுகிற துவசம் என்றுங் கொள்ளலாம். பணீ என்னும் வடசொல்லுக்கு - படத்தையுடையது என்று பொருள்; (பணம் - படம்.) பணிக்கொடியோன் - பாம்புபோலக் கொடுமை யுடையவனென்றுமாம். கொடியோன் என்பதை, நல்கான் என்பதற்கு எழுவாயாகவும் கொள்ளலாம். உழவர் - மருதநிலமாக்கள். முதுமை + ஊர் = மூதூர்: பண்புப்பெயர், ஈறுபோய் ஆதிநீண்டது. இல் + முன் = முன்றில்: முன்பின்னாகத்தொக்க ஆறாம் வேற்றுமைத்தொகை; இது - இலக்கணப்போலி யெனப்படும். நல்கான், நல்கு - பகுதி. இலம், அம் - சாரியை. வேண்டுதல் - பிரார்த்தித்தல். திலகம் - நெற்றிப்பொட்டு. ஸிந்தூரம், திலகம், ஸிந்தூரம் - வடசொற்கள்.

பகைவர் அஞ்சத்தக்க பேராற்றலுடையவனே யென்பார், 'சிந்துரத்தின் மருப்பொசித்த செங்கண்மாலே' என்று விளித்தார். சிந்துரத்தின்மருப்

போசித்த கதை:—வில்விழாவென்கிற வியாஜம் வைத்துக் கம்சனால் வரவழைக்கப்பட்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணபலராமர்கள் கம்ஸனரண்மனையைநோக்கிச் செல்லுகையில், அவனது அரண்மனைவாயிலவழியில தம்மைக்கொல்லும்படி அவனாலேவிநிறுத்தப்பட்ட குவலயாபீடமென்னும் பட்டதயானை கோபித்துவர, அநதயாதவவீரா அதனை யெதிர்த்து அதன்தநதஙகளிரண்டையும் சேற்றிலிருநது கொடியையெடுப்பதுபோல எளிதிற்பறிதது அவற்றையே ஆயுதமாககொணடு அடித்து அநத மதயானையை உயிரொழித்து விட்டு உளளேபோயின ரென்பதாம்.

செஙகண்மால் - செநதாமரைமலர்போன்ற கணகளையுடைய திருமால் [புணடரீகாக்ஷன்] என்றபடி. அடியார்களை அருளுடன நோககுகையில் கண்கள சிவநதனபோலும்; இதுவே கொடியவர்திறததுக் கோபததாற்சிவந்ததுமாம். இங்கு 'செங்கண்மாலே' என்றது, உனது கணணோட்டத்தினால் நாஙகள் சமாதானத்தில் இராச்சியம்பெற்றுவாழக்கூடு மென்று குறிப்பிதத வாறும் மாலே, ஏகாரம்மிக்கது - விளிக்குறி. மால் - பெருமை, அடியார்களபக்கலஅன்பு, திருமகளிடத்துககாதல், மாயை, கருநிறம் இவற்றையுடையவன்.

[அதுகேட்டு வீமன் வெறுத்துக்கூறுதல்.]

கஉ. மூத்தோன்மற்றிவையுரைப்பவிளையோன்வெஞ்சினமனததினமூளமூள, நாதழோமிலுரைபதறக் கதுமெனவுற் றெழுந்திறைஞ்சிஞாலமெல்லாம், பூததோனேபூநதவிசிற்பூவைபுணர்மணிமார்பா புன்மையாவுந், தீர்த்தோனேயூனமிலான்மானமிலாதுரைப்பதற்கென் செய்வதென்றான்.

(இ - ள்.) மூத்தோன் - (பாண்டவருள்) மூத்தவனான தருமன், இவை உரைப்ப - இவ்வார்த்தைகளைக் கூற,— மற்று - பின்பு,— இளையோன் - (அவனுக்கு) அடுத்ததம்பியான வீமன்,—வெம் சினம மனததில் மூள மூள - கொடிய கோபம் மனத்திலே அதிகமாக மேன்மேல் உண்டாகிவளர, நா தோம் இல் உரை பதற - நாக்கிலிருநதுவருகிற குற்றமற்ற சொற்கள் குளற, கதும்என எழுந்து இறைஞ்சி உறறு - விரைவாகஎழுந்து (கண்ணபிரானை) வணங்கிநின்று,— (அககண்ணனைநோக்கி),—'ஞாலம் எல்லாம் பூததோனே - உலகங்களெல்லாம் நாபித்தாமரைமலரினின்று உண்டாகப் பெற்றவனே! பூ தவிசில் பூவை புணர் மணி மார்பா - (எல்லாமலருள்ளுஞ் சிறநத) செநதாமரை மலராகிய ஆசனததில வீற்றிருக்கின்ற கிளிகொஞ்சுவதுபோன்ற இன்சொற்களையுடையவளான திருமகள் வீற்றிருககப்பெற்ற (கௌத்துபமென்னுந்) தெய்வவிரத்தினத்தையு மணிந்த திருமார்பை யுடையவனே! புன்மை யாவும தீர்த்தோனே - (அன்பர்களது) குறைகளை யெல்லாம் நீக்கியருளியவனே! ஊனம் இலான் - குற்றமில்லாதவனான இத்தருமபுத்திரன், மானம் இலாது உரைப்பதற்கு - மானமில்லாமல் (இஙஙனம்) பேசுவதற்கு, என் செய்வது - (யாம்) செய்வது யாது?' என்றான் - என்று சொன்னான்; (எ - று.)—மற்று - அசையுமாம.

மூத்தோன், மூ - வினைப்பகுதி: மூத்தல் - பிராயம்முதிர்தல். இளையோன் என்ற சொல்லில், போர்க்குஇளைக்காதவன் என்ற பொருளும் தொனிக்கும். மூளமூள - அடுக்கு, மிகுதிப்பொருளது. ஊநம், மாநம் - வடசொற்கள். தோம் - தோஷம்என்னும் வடமொழியின் சிதைவு என்பர். உரைபதறுதற்குக காரணம், கோபாவேசம். கதுமென-விரைவுக்குறிப்பு இடைச்சொல. உற்று, உறு - பகுதி. இறைஞ்சி, இறைஞ்சு - பகுதி. முதலடியில் முரண்தொடையும், நான்காமடியில் பொருட்முரண காணக.

('பந்திக்கமலத்தடஞ்சூழரங்கர் படைப்பழிப்புச், சிந்திததிடுவதுமில்லை கண்டீர் அத்திசைமுகனோடு, உந்திக்கமலம்விரிநதால் விரியும் உகக்கடையில்,

முந்திகைகுவியி னுடனே குவியு மிம்மூதண்டமே" என்றபடி) திருமாலின் உந்திக்கமலமலர் மலர்ந்தமாத்திரத்தில் படைத்தற்கடவுளான பிரமனுடன் அண்டங்களும் அதனிலிருந்து உண்டாகின்றன வென்பது நூற்கொள்கை யாதலால், 'ஞாலமெல்லாம்பூத்தோனே' என்றான் சினையாகிய நாபித்தாமரையின் வினையாகிய பூத்தலை, முதலாகிய கடவுளின்மேல் ஏற்றிச் சொன்னது - உபசாரவழக்கு. பூவை - கிளி; அதுபோன்ற இன்சொலுடையவளுக்கு உவமையாகுபெயர்; இனி, பூவை - நாகணவாய்ப்பறவையுமாம்: அதுவும் இனைசொல்லில் உவமம். திருமால் திருமகளை வலத்திருமார்பிலும், கௌஸ்துபமணியை இடத்திருமார்பிலும் கொண்டுள்ளான். இனி, மணிமார்பு - அழகிய மார்பு என்றுமாம், இரத்தின ஆரமணிந்த மார்புமாம். புணர்மார்பு - முக்காலமும் கருதும் வினைத்தொகை.

புன்மை - சிறுமை. வீமனைக் கழுவேற்றுதல், திரௌபதியைத் துகிலுரிதல், துர்வாசமுனிசாபம் முதலிய பல சங்கடகாலங்களில் கண்ணன் தங்களைப்பாதுகாத்தருளியதுபற்றி, 'புன்மையாவுந்தீர்த்தோனே' என்று அப்பெருமானை விளித்தானுமாம். கண்ணபிரான் திருமாலின் அவதாரமென்பது அக்காலத்திலேயே பிரசித்தமாதலால், அப்பரமனை 'ஞாலமெல்லாம் பூத்தோனே' என்றும், 'பூவைபுணர்மணிமார்பா' என்றும் விளித்தல் ஏற்கும்; பிறவிடத்தும் இதுகொள்க. கொல்லாமை அருள் முதலிய குணங்களெல்லாம் நிறைந்து குற்றமொன்றும் இல்லாததனால் 'ஊனமிலான்' என்றும், க்ஷத்திரியதருமமாகிய மானத்தைச் சிறிதும் பாராட்டாது சாந்தகுணத்தையே மேற்கொண்டதனால் 'மானமிலாது' என்றும் கூறினன். "எல்லாம், வெகுண்டார்முன் தோன்றாக் கெடும்" ஆதலால், அதிககோபாவேசங்கொண்ட வீமன் இங்ஙனம் தமையனை அலட்சியஞ்செய்து கூறினனென்க; மற்றும் சில நிந்தனைகளையும் பின்னே காண்க. (௧௪)

[இதுவும்,அடுத்தகவியும்-தருமனைநோக்கிவீமன்கூறிய நிஷ்டூரவார்த்தை.]

௧௫. விரிகுழற்பைந்தொடிநாணிவேந்தவையின்முறையிடுநாள்
வெகுளேலென்று, மரபினுக்கு நமக்குமுலகுள்ளளவுந் தீராதவசை
யேகண்டாய், எரிதழற்கானகமகன்றுமின்னமும் வெம்பகைமுடிக்க
விளையாநின்றாய், முரசுயர்த்தோன்கொடுமையினு மரவுயர்த்தோயுன
தருளுக்கஞ்சினேனே.

இதுமுதல் நான்கு கவிகள் - ஒருதொடர்

(இ - ள்.) விரி குழல் - (துச்சாதனனாற் பிடித்திழுத்துக் குலைக்கப்பட்டு) விரிந்த கூந்தலையுடைய, பைந் தொடி - பசுமையான தொடியென்னுங் கைவளையலையுடையவளாகிய திரௌபதி, வேந்து அவையில் - இராஜசபையிலே, நாணி - வெட்கங்கொண்டு, முறை இடு நாள் - கூவியாற்றிய காலத்திலே, வெகுளேல் என்று - (தம்பிமார்களாகிய எங்களைத் தனித்தனி) 'நீ கோபியாதே' என்று கூறி, நமக்கும் மரபினுக்கும் - நமக்கும் (நமது) குலத்துக்கும், உலகு உள்ளளவும் - உலகமுள்ளவரையிலும், தீராத வசையே கண்டாய் - நீங்காதபழிப்பையே உண்டாக்கினாய்; எரி தழல் கானகம் அகன்றும் - எரிகின்ற நெருப்பையுடைய வனத்தில் வாசஞ்செய்து கழிந்த பின்பும், இன்னமும் - அஜ்ஞாதவாசமுந் தீர்ந்த பின்பும், வெம் பகை முடிக்க - கொடிய பகைவர்களான துரியோதனாதியர்களைக் கொல்லுதற்கு, இளையாநின்றாய் - பின்னிடைகிறாய்; முரசு உயர்த்தோய் - முரசக்கொடியை உயரநாட்டியவனான தருமனே! அரவு உயர்த்தோன் கொடுமையினும் - பாம்புக்கொடியை உயரநாட்டியவனான துரியோதனனது இரக்கமில்லாமைக்கு அஞ்சுதலினும் மிகுதியாக, உனது அருளுக்கு அஞ்சினேன் - உனது கருணைக்கு (யான்) பயப்படுகிறேன்; (எ - று.)

அரவுயர்த்தோனது கொடுமையை உடனே தனது ஆற்றலால் அடக்குவது எளிதாயிருக்க, அங்ஙனஞ் செய்யாமைக்குக் காரணம் முரசுயர்த்தோனது அருளே யாதலால், அக்கொடுமையினும் இவ்வருளுக்குத் தான் மிக அஞ்சியதாக வீமன் கூறினன். இங்ஙனந் தருமனது அருளினும் துரியோதனனது கொடுமையே மேலானதென்கிற பொருள் தோன்றுதலால், உல்லாஸாலங்கார மென்னும் அகமலர்ச்சியணி தொனிக்கின்றதென்னலாம்; ஒன்றன் குணகுற்றங்களால் மற்றொன்றற்கு அவை உளவாதலைச் சொல்லுதல், அவ்வணியின் இலக்கணம். இங்ஙனந் தருமனது அருளின்குற்றத்தினால், துரியோதனனது கொடுமைக்குக் குணம்சொல்லப்பட்டவாறு காண்க

திரௌபதி அப்பொழுதுமுறையிட்டதை "மல்லார்திண்டோள் மாமாவோ மந்தாகினியாள் மதலாயோ, எல்லாநெறியு முணர்ந்தவருக் கிதுவோ மண்ணிலியல்பென்றாள்" என்றும், அப்பொழுது வீமனாதியர் வெகுண்டதையும், அவ்வெகுளியைத் தருமன் அடக்கியதையும் "வீமன் கதைமேற் கண்வைக்க விசயன் சிலைமேல் விழிவைக்கத், தாமம்புனைதோ ளிளையோரும் தத்தங்கருத்திற் சினமூட்டத், தூமம்படுசெந்தழலவியச் சோனைமேகஞ்சொரிவதுபோல், நாமந்தருமனெனத்தக்கோ னிளையோரார நவிலுற்றான்," "தேம்போதனைத்து மெய்சாயுஞ் சிலபோதலருஞ் சிலபோது, வேம்போதங்கு வாழ்வெல்லாம் வெங்கானுடனே வேவாவோ, ஆம்போதாகு மதுவன்றி யாயபொருள்க ளம்முறையே, போம்போ தனைத்தும் போம்முன்னம் பொறுத்தீ ரின்னம் பொறுமென்றான்" என்றும், "அழுதழுது கொடும்புலிவா யகப்பட்ட மானபிணைபோ லரற்றுகின்ற, எழுதரியமடப்பாவை தங்கள்முகங்களைநோக்கி யிரங்கிவீழ்ந்த, பொழுது மனம்புகைமூளப் பூந்தடங்கண்மாமூளப் போரின்மூளப், பழுதுபடாவடலாண்மைப் பவனகுமரன் தடக்கை படைமேல்வைத்தான்," "அருளாருந்தருமபதி யாகாதென்றெமைப்பலகாலடக்க யாமும், இருளால வெம்பரிதிவடிவொளிப்பதுபோ லமர்புரியா திருக்கின்றேமால்" என்றும் கீழ்ச் சூதுபோர்ச்சருக்கத்தில் வந்தவற்றால் அறிக.

விரிகுழல், எரிதழல் - வினைத்தொகைகள். பசும்பொன்னாலாகியதொடியென்பார், பைந்தொடி யென்றார். பைந்தொடி - இங்கு, பண்புத்தொகையன்மொழி. வேந்து + அவை = வேத்தவை; ஆறாம்வேற்றுமைத்தொகையில் மென்றொடர் வன்றொடராயிற்று. வேந்து - உயர்திணைப்பொருள் தரும் அஃறிணைச்சொல். வெகுளேல் - எதிர்மறையொருமையேவல், ஏல்-விகுதி. உள்ளளவு-உள்ளவளவு என்பதன் தொகுத்தல். ஆதாரமாகிய உலகம் அழிய அதன்மீது வழங்கும் பழியும் அழியுமாதலால், 'உலகுள்ளளவுந் தீராத வசை' எனப்பட்டது. வசையே, ஏ - பிரிநிலை. கண்டாய் - செய்தாயென்னும் பொருளது. தழற் கானகம் - நெருப்புப்போல வெவ்விய காடுமாம். பகை - பகைவர்க்குப் பண்பாகுபெயர். இளையாநின்றாய், ஆநின்று-நிகழ்கால இடைநிலை. அரவு, முரசு - அவற்றின் வடிவமெழுதிய கொடிகட்கு ஆகுபெயர். உயர்த்தோய - உயர்த்தான் என்பதன் விளியாகிய உயர்த்தாய்என்பது ஆ ஓவாயிற்று. 'கானகமகன்றும்' என்றதன்பின் 'இன்னமும்' என வேண்டாது கூறியதில், அரியதான அஜ்ஞாதவாசம் அடக்கிக்கொள்ளப்பட்டது. 'கானகமகன்றும்' என்றவிடத்தில், உபலக்ஷணத்தால் அஜ்ஞாதவாசத்தை அடக்கியதாகக் கொண்டு, இன்னமும்என்பதற்கு-(பொறுமையைவிட்டுப் பகையைவெல்லவேண்டிய) இனிமேலும் என்றும் கொள்ளலாம்; உலூகன் தூதுசென்று வந்ததனால் துரியோதனன் கருத்தைத் தெரிந்துகொண்டபின்பும் என்றவாறு. இளையா நின்றாய் என்று இரண்டுசொல்லாகக் கொண்டு, இளைத்துநின்றாயென்றலு மொன்று. ஈற்றுஏகாரம்-இரக்கம். உம்மைகள் ஆறனுள், முதலிரண்டும்-எண்ணுப்பொருள்; மூன்றாவது-முற்று; நான்காவதும், ஐந்தாவதும் -

உயர்வுசிறப்பு; ஆறுவது-இழிவுசிறப்பு. அஞ்சினேன் = அஞ்சுகிறேன்; இயல்பினால நிகழ்காலம் இறந்தகாலமாகச்சொல்லப்பட்ட காலவழுவமைதி. (௧௩)

௧௪. கானாளவுனைவிடுத்த கண்ணிலாவருளிலிதன் காதன்மைந்தன், றானாளுந்தரணியெல்லா மொருகுடைக்கீழ் நீயாளத்தருவனின்றே, மேனாணம்முரிமையறக்கவர்ந்த பெருந்துணைவ னுனைவெறுத்தவண்ணம், வானாளவானவர்கோன்றன்பத மற்றவன்றனக்கேவழங்குவேனே.

(இ - ள்.) உனை - உன்னை, கான் ஆள - வனத்தையடைந்துவாழும்படி, விடுத்த-ஏவியனுப்பிய, கண் இலா அருள இலிதன காதல் மைந்தன் - பிறவிக்குருடனும் கருணையில்லாதவனுமாகிய திருதராட்டிரனது அன்புக்குஉரிய மகனான துரியோதனன், தான் ஆளும் - தான் (இப்பொழுது தனியே) அரசாண்டுவருகிற, தரணி எல்லாம் - இராசசியம்முழுவதையும், ஒரு குடைக்கீழ் நீ ஆள - ஒற்றைவெண்கொற்றக்குடைநிழலிலே நீ அரசாளும்படி, இன்றே தருவன் - இப்பொழுதே (உனக்குக்) கொடுப்பேன்; (அதுவுமல்லாமல்), மேல் நாள நம் உரிமை அற கவர்நத பெருந் துணைவன் - முன்னாளில நமக்கு உரிய அரசாட்சிச்செலவமுழுவதையும் (உன்னிடத்தினின்று) பறித்துக்கொண்ட பெரிய தம்பியான துரியோதனன், உனை வெறுத வண்ணம் - (தனது இராச்சியத்தை நீ உன்னுடையதாக்கி ஆளுவதற்காக) உன்னை வெறுக்கவேண்டாதபடி, வான் ஆள - (நிலவுலகத்தினும் மேலான) வீரசுவர்க்கலோகத்தை யடைந்து வாழுமாறு, வானவர் கோன் தன் பதம் - தேவர்கட்கு அரசனான இந்திரனது உலகமாகிய அமராவதிநகரத்தை, அவன் தனக்கே வழங்குவேன - அத்துரியோதனனுக்கே கொடுப்பேன்; (எ - று)

—மற்று - வினைமாற்று. மற்றவன் என்று எடுத்து, பகைவனாகிய அவன் என்றலுமாம். ஈற்றுஏகாரம் - தேற்றம்

மிகவிரைவிலே போரில தவறாமல் துரியோதனனைக் கொன்று விண்ணுலகேற்றி அவனது அரசாட்சிச்செல்வமுழுவதையும் உனக்குக்கொடுத்திடுவே னென்பதாம். மண்ணுலகத்தையிழந்த துன்பம் விண்ணுலகத்தையடைந்த இன்பததால் நீங்கும்படி என ஒருசமத்காரந்தோன்ற, 'உனைவெறுதவண்ணம் வானாள' எனப்பட்டது. 'வெறுதவண்ணம்' என்றதனால், தனக்கு வீரசுவர்க்கம் கிடைத்தற்குக் காரணமாகிய உன்னைப்பற்றி மகிழும் வண்ணம் என்றதாகவுங் கொள்ளலாம். கொடியவனான துரியோதனனைக் கொல்வேன் என்ற பொருளை 'வானாள வானவர்கோன் தன்பதம் மற்று அவன்தனக்கே வழங்குவேன்' என வேறுவாய்பாட்டினாற் கூறியது, பிறிதின்நவிற்சியணி. துரியோதனனது இராச்சியத்தை வாங்கி உனக்குக்கொடுத்து, இந்திரலோகத்தை அவனுக்குக் கொடுப்பே னென்றதில், மாற்றுநிலையணியென்னும் பரிவர்த்தநாலங்காரம் தோன்றுதலுங் காண்க; அதன்வகை மூன்றனுள், சிறியதைவாங்கிக்கொண்டு பெரியதைக்கொடுப்பதாகக் கூறியது இது.

உனை - உன்னை யென்பதன் தொகுத்தல். 'கானாளஉனைவிடுத்த' என்றது, அருளிலிதன மைந்தனுக்கு அடைமொழி; அருளிலிக்கு அடைமொழியாகவுந் தகும். கண் இலா - கண்ணோட்டமில்லாத எனினுமாம். கண் இலா அருளிலி-தயைதாக்ஷிண்யமில்லாதவ னென்றபடி "கண்ணெனப்படுங்கண்ணோட்டமில்லாத கண்", "கண்ணோட்டமில்லவர் கண்ணிலர்" என்பவாதலால், கண்ணோட்டமில்லாமையை, கண்ணில்லாமை யெனத்தகும். கண்ணில்லாமையால் அதுசென்றவழிநிகழ்வதாகிய கண்ணோட்டமும் இலனாயினனென்றவாறு. இனி, 'கண இலா' என்றது - ஊனக்கண் இல்லாமையையேயன்றி, ஞானக்கண இல்லாமையையுங் காட்டும்.

இலி, இ - பெயர்விகுதி; 'வில்லி' என்பதிற்போல. தரணி என்ற வட சொல், (பொருள்களைத்) தரிப்பது என்ற காரணப்பொருளோடு பூமியைக் குறிக்கும் அரசாட்சியை 'குடை' என்றும், 'சக்கரம்' என்றும், 'கோல்' என்றும் கூறுதல் மரபு ஒரு குடை - இரண்டாவதில்லாமல் ஒன்றேயான அரசாட்சி; தனியரசாட்சி; ஏகாதிபத்தியம்; ஒப்பற்ற ஆட்சியுமாம். இன்றே என்ற ஏகாரம் - தேற்றத்தோடு விரைவையுங் காட்டும் மேல்நாள் - முது பொருதநாளில், உரிமை அற - உரியசெல்வம் நம்மைவிட்டு நீங்க என்றுமாம். உரிமை - உரியபொருளுக்குப் பண்பாகுபெயர். தருமனது தம்பியராகிய வீமன் முதலியோரினும் துரியோதனன் மூத்தவனாதலால், அவன் 'பெருந் துணைவன்' எனப்பட்டனன்; அன்றி, 'பெருந்துணைவன்' என்பது - இகழ்ச்சியுமாம்: மிக்கவலிமையுடையா னென்பது பற்றியுமாம். வான் - ஆகாயத்திலுள்ள உலகத்துக்கு இடவாகுபெயர். கோன், ன் - சாரியை; ஆன், மான், ஊன் என்பவற்றிலும் இவ்வாறே; [நன் - உருபு - க.] அவன்தனக்கே, ஏ - பிரிநிலை. (கச)

[இதுவும், மேற்கவியும் - வீமன் கண்ணனை நோக்கிக் கூறியவை.]

கரு. போர்முடித்தானமர்பொருது புலம்புறு சொற்பாஞ்சாலி பூந்தண்கூந்தற், கார்முடித்தா னிளையோர்முன்கழறியவஞ்சினமுடித்தான்கடவுட்கங்கை, நீர்முடித்தானிரவொழித்தநீயறிய வசையின்றி நிலைநின்றோங்கும், பேர்முடித்தானிப்படியேயார்முடித்தா ரிவனுடனேபிறப்பதே நான்.

(இ - ள்.) கடவுள் - தெய்வத்தன்மையையுடைய, கங்கை - கங்காநதியினது, நீர் - சலத்தை, முடித்தான் - சடையில் தரித்த சிவபிரானது, இரவு - இரத்தல்தொழிலை, ஒழித்த - நீக்கியருளின, நீ —, அறிய - உணர, போர்முடித்தான் - யுத்தத்தை நிறைவேற்றினான்; அமர் பொருது - யுத்தத்தைச்செய்து, புலம்பு உறு சொல் பாஞ்சாலி பூ தண் கூந்தல் கார் முடித்தான் - அழுதல்மிக்க சொற்களையுடைய திரௌபதியினது அழகிய குளிர்ந்த மேகம்போற் கரிய கூந்தலை முடிக்கச்செய்தான்; இளையோர் முன் கழறிய வஞ்சினம் முடித்தான் - தம்பிமார்கள் முன்னே (சபையிலே) உறுதியாகக்கூறின சபதங்களை முடியச்செய்தான்; வசை இன்றி நிலைநின்று ஓங்கும் பேர் முடித்தான் - பழிப்பில்லாமல் என்றும் அழியாது சிறந்துநிலைநிற்கிற கீர்த்தியை முழுவதும் பெற்றான்; இப்படியே யார் முடித்தார் - இங்ஙனம் இவன்போல (முடிக்கவேண்டுவன எல்லாவற்றையும்) முடித்தவர் யார்? நான் இவனுடனே பிறப்பதே - (சுத்தவீரனாகிய) யானா (அங்ஙனம் இல்லாதவனாகிய) இவனுடன் தம்பியாகப்பிறத்தல் தகுதியோ? [அன்றென்றபடி]; (எ - று.)—ஈற்றேகாரம் - வினாவகையால் மிக்க இரக்கத்தைக் காட்டும்.

"சூழ்சபையிற் சூளுற்ற சூளுறவு மஞ்ஞான்றென், பாழியந்தோள் பட்டபரிபவமும்—வாழியாய், நின்னோடே தோற்றுதற்கு நோற்றேனே பாவியேன், எனனோட்டெழுத்தோ விது" என்றார் பாரதவெண்பாவிலும். இப்பாட்டில், 'முடித்தான' என வந்தன பலவும் - எதிர்மறையிலக்கணையால், ஒன்றையும் முடிக்கவில்லை யென்பதை விளக்கும்; இது - இகழ்ச்சிபற்றிய பிறகுறிப்பின்பாற்படும். புலம்பு - முதனிலைத்தொழிற்பெயர். உறுசொல் - உரிச்சொற்றொடர். பாஞ்சாலி - பாஞ்சாலதேசத்தரசன்மகள்; தத்திதாந்த நாமம். பூ - பூக்களைமுடித்தற்குரிய என்றுமாம். கூந்தற்கார் - முன்பின்னாகத் தொக்க உவமத்தொகை. கங்காநதிக்குத் தெய்வத்தன்மை - தன்னில் ஒருகால் மூழ்கியவரது அருவினையனைத்தையும் அழித்து உயர்பதமளித்தலும், "சதுர்முகன்கையிற் சதுப்புயன்தாளிற் சங்கரன்சடையினில் தங்கு" தலும்.

நீர் - நீர மென்னும் வடமொழியின் திரி பென்பர். இரவு - இரத்தல்; தொழிற் பெயர்: இர - பகுதி.

திருமால் உலகமளந்தகாலத்தில் மேலே சத்தியலோகத்திலே சென்ற அவரது திருவடியைப் பிரமன் தன்கைக்கமண்டலதீர்த்தத்தாற் கழுவி விளக்க, அந்த ஸ்ரீபாததீர்த்தமாகப் பெருகிய கங்காநதியை, சூரியகுலத்துப் பகீரதசக்கரவர்த்தி கபிலமுனிவரது நெற்றிக் கண்ணின் நெருப்புக்கு இரையாய் உடலெரிந்து சாம்பராய் நற்கதியிழந்த தனது மூதாதையரான சகரபுத்திரர் அறுபதினாயிரவரை நற்கதிபெறுத்துதற் பொருட்டு மேலுலகத்திலிருந்து நிலவுலகத்துக்குக் கொணர்கையில், அவனது வேண்டுகோளால் சிவபிரான் அந்நதியை முடியின்மேலேற்றுச் சிறிதுசிறிதாகப் பூமியில் விட்டருளினனென்பதும்; பரமசிவன் ஒருகாலத்தில் தன்னைப்போலவே பிரமனும் ஐந்துசிரமுடையனாயிருப்பது பலரும் பார்த்து மயங்குதற்கிடமாயிருக்கின்றதெனக் கருதி, அவனதுசிரங்களிலொன்றைக் கொய்துவிட, அக்கபாலம் அப்படியே அவன்கையில் ஒட்டிக்கொள்ளுதலும், இதற்கு என் செய்வதென்று கவலைப்பட, தேவர்களும் முனிவர்களும் 'இப்பாவந்தொலையப் பிச்சையெடுக்க வேண்டும்; என்றைக்குக் கபாலம் நிறையுமோ, அன்றைக்கே இது கையை விட்டு அகலும்' என்று உரைக்க, சிவபிரான் பலகாலம் பலதலங்களிலுஞ் சென்று பிச்சையேற்றுக்கொண்டு வருந்தித்திரிந்தும் அக்கபாலம் நிறைந்து நீங்காதாக, ஒருநாள் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவை அடைந்து ஏற்றபோது, அவர் அக்ஷயமென்று பிச்சையிட, உடனே அது நிறைந்து கையைவிட்டுஅகன்றது என்பதும் - 'கங்கைமுடித்தானிரவொழித்த' என்றதன் வரலாறுகள்.

உலகத்தில் நடக்குந் தொழில்கள் எல்லாவற்றையுங் காணபவனாய் நின்ற கடவுளையே சாட்சியாக்கி, 'நீயறிய' என்றது "வசையொழியவாழ்வாரேவாழ்வாரிசையொழிய, வாழ்வாரே வாழாதவர்" என்றபடி சிறிதும் நிந்தனைக்கிடமில்லாததே புகழெனச்சிறப்பித்துக் கூறப்படுவதாதலால, 'வசையின்றி நிலை நின்றோங்கும் போ' என்றது. இனி, போர்முடித்தான் - யுத்தத்தை இல்லையாக்கினான்; கூந்தல்கார் முடித்தான் - கூந்தலாகியமேகத்தைப்பாழாக்கினான், கங்கை நீர் முடித்தான் - கங்கைநீரையொடுக்கினான்; பேர்முடித்தான் - கீர்த்தியை ஒழித்தான்; யார்முடித்தார்-யாவர் அழித்தார் எனப் பொருள்கொள்ளினும் அமையும். தான்முடியாவிடினும், முடிக்கவல்லவனாய் முடிக்கத்தொடங்குகிற வீமனையும் இவன் முடிக்கவொட்டாமற்செய்தற்கு, இவனுக்குத் தம்பியாகப்பிறந்த அவனது உடற்பிறப்பே காரணமாதலால், அதனை 'இவனுடனே பிறப்பதே நான்' என வீமன் வெறுத்தான். (௧௫)

௧௬. அணிந்துவருஞ்சமரிலெதிர்ந்தரவுயர்த்தோனுட னரசருடலமெல்லாந், துணிந்திரண்டுபடப்பொருதுதொல்லையுலகரசாளத்துணிவதல்லாற், றணிந்தறமுங்கிளையுறவுங்கொண்டாடித் தானின்னந்தனித்துத்தேவிப், பணிந்திரந்துபுவிபெறுமுண்டிருப்பதற்கே துணிகின்றான்பட்டபாடே.

(இ - ள்.) அணிந்து வரும் - (இருதிறத்துச்சேனைகளும்) ஒழுங்காக வகுக்கப்பட்டு நெருங்கிவருகின்ற, சமரில் - போர்க்களத்திலே, அரவு உயர்த்தோனுடன் எதிர்ந்து - பாம்புக்கொடியனான துரியோதனனுடன் எதிர்த்து, அரசர் உடலம் எல்லாம் துணிந்து இரண்டுபட - (துரியோதனனும் அவனுக்குத்துணையாக வருபவர்களுமான) அரசர்களது உடம்புகளெல்லாம் துணிபட்டு இரண்டாகும்படி, பொருது-போர்செய்து (பகைமுடித்து), தொல்லை உலகு - (நமது) பழைய உரிமையாகிய இராச்சியத்தை, அரசு ஆள-அரசாட்சி செய்ய, துணிவது அல்லால்- நிச்சயிப்பதே யல்லாமல்,—தான் - இத்தருமன் தான், தணிந்து-சாந்தமாய், அறமும் கிளை உறவும் கொண்டாடி - தருமத்தை

யும் சுற்றத்தாரது உறவுமுறைமையையும் முக்கியமாகப்பாராட்டி, இன்னம் தனி தூது ஏவி - (உலூகனைத் தூதனுப்பிய) பின்பும் ஒரு தூதனைச் செலுத்தி, பணிந்து இரந்து -(பகைவனை) வணங்கி யாசித்து, புவி பெற்று - இராச்சியத்தை (அவன் கொடுக்கச் சிறிது) பெற்று, உண்டு இருப்பதற்கே - புசித்து உயிர்வாழ்ந்திருப்பதற்கே, துணிகின்றான் - நிச்சயிக்கிறான்; பட்ட பாடே - (எல்லாவருத்தங்களினும்) மிக்கவருத்தமாகும் இது! (எ - று.)—ஈற்று ஏகாரம் - தேற்றத்தோடு இரக்கம்.

போர்பொருது பகையையழித்து வென்று அரசுபெற்றுப் புகழோடு வாழ்தல் எளிதாயிருக்க, தாழ்ந்து இரந்து அரசுபெற்று மானமின்றி உயிர்வாழக்கருதுதல் மிக்க பழிப்புக்கு இடமாகு மென்பதாம். "ஆற்றுவரேல் தோள்வலியாற் கொள்வதுவும் ஆற்றாரேல், தோற்பதுவும் வேந்தர்க்குச் சொல்லியதே—மேல்தானோ, மன்னவரை மன்னவர்கள் மண்ணிரந்தாரில்லைகாண், என்னவரசாளகை யிது" என்றார் பாரதவெண்பாவிலும்.

அணிந்து வரும் - நாளைக்குச் சமீபித்துவருகின்ற என்றுமாம். உடலம், அம் - சாரியை. தொல்லை - பண்புப்பெயர்; ஐ - விகுதி. 'தொல்லையுலகு' என்றது, பழமையான உலகமுழுவதையும் என்றும் பொருள்படும். கிளை - கிளைபோன்ற உறவினர்க்கு உவமையாகுபெயர். (௧௬)

[அதற்குத் தருமன் சமாதானஞ்சொல்லுதல்.]

௧௭. பரிவுடன்மற்றிவைகூறும்பவனகுமாரனை மலர்க்கைபணித்துநோக்கிக், குருகுலத்தோர்போரேறே குற்றமதுபார்க்குங்காற்சுற்றமில்லை, யொருகுலத்திற்பிறந்தார்க ளுடன்வாழும்வாழ்வினைப்போ லுறுதியுண்டோ, விருவருக்குமவசையன்றோ விருநிலங்காரணமாகவெதிர்ப்பதென்றான்.

(இ - ள்.) பரிவுடன் - வருத்தத்துடனே, இவை கூறும் - இவ்வார்த்தைகளைச் சொல்லுகின்ற, பவன குமாரனை - வாயுபுத்திரனை வீமனை, (தருமன்),—மலர் கை பணித்து - தாமரைமலர்போன்ற தனதுகையால் அமர்த்தி அடக்கி, நோக்கி - (அவனைப்) பார்த்து,—'குரு குலத்தோர் போர் ஏறே - குருவென்னும் அரசனது குலத்திற் பிறந்த அரசர்களுள் போரிற் சிறந்த ஆண்சிங்கம் போன்றவனே! குற்றமது பார்க்கும் கால் சுற்றம் இல்லை - குற்றத்தையே ஆராய்ந்தால் (எவர்க்கும்) உறவினராவார் இல்லை; ஒரு குலத்தில் பிறந்தார்கள் உடன் வாழும் வாழ்வினை போல் உறுதி உண்டோ - ஒருகுடும்பத்திலே பிறந்தவர்கள் தமக்குள் மாறுபாடின்றி ஒத்துவாழும் இல்வாழ்க்கையைப்போல நன்மைதருவது (வேறு) உண்டோ? [இல்லையன்றோ]; இரு நிலம் காரணம் ஆக எதிர்ப்பது - பெரிய இராச்சியங் காரணமாக எதிர்த்துப்போர்செய்வது, இருவருக்கும் வசை அன்றோ - இருதிறத்தார்க்கும் பழிப்பாகாதோ?' என்றான் - என்றுசொன்னான்; (எ - று)—மற்று-அசை; இந்த அவசியமில்லாத பதத்தால், 'மற்றுஇவை' என்பதற்கு - இன்னும் இதுபோன்றவற்றை யென்று பொருள்கொள்ளலாம்.

சினங்கொண்ட வீமனை மேன்மைப்படுத்தி அவனைத் தன்கருத்துக்கு உட்படுத்துமாறு, தருமன், 'குருகுலத்தோர்போரேறே' என்று விளித்தான். பவனகுமாரன் என்னும் ஆறும்வேற்றுமைத்தொகை - வடநூல்முடிபு. பவனன் என்ற வடசொல்லுக்கு - சஞ்சரிப்பவனென்பது காரணப்பொருள். குருகுலத்தோர் ஏறு - விலங்குகளுட் சிறப்புடையதாகிற சிங்கம்போலக் குருகுலத்தாருட் சிறந்தவனென்க; இனி, கௌரவரெனப்படுகிற துரியோதனாதியராகிய யானைகளை யொழிப்பதற்குச் சிங்கம்போன்றவ னென்றுமாம். ஏறுபோல்பவனை ஏறுஎன்றது-உபசாரவழக்கு. ஏறு-சிலவிலங்குகளின் ஆண்

மைப்பெயர். 'போரேறு' என்றது, பலபராக்கிரமங்களை விளக்கக்கூடியது. சிறந்த வீரனுக்குச் சிங்கம் - நடை வலிமை நோக்குத் தைரிய காம்பீரியங்களால் உவமையாம். இன்னமல ரென்று கூறியாது 'மலர்' என்று மாத்திரம் கூறினால், அது "பூவெனப்படுவது பொறிவாழ்பூவே" என்றபடி, எல்லா மலர்களுளளுஞ் சிறந்த தாமரையைக் குறிக்கும். கைக்குத் தாமரைமலர் உவமை - செம்மை மென்மை அழகுகளில். குற்றமது என்றவிடத்து, 'அது' என்பது - பகுதிப்பொருள்விகுதி. கால் - காலமென்பதன் விகாரம். உண்டோ, ஓ - எதிர்மறை. அன்றே - தேற்றம். பரிவுடன் - (தமையனிடத்து) அன்புடனே, அல்லது இரக்கத்துடனே யென்றுங் கொள்ளலாம்.

"குற்றம்பார்க்கிற் சுற்றமில்லை" என்பது, ஔவையார் அமுதமொழி. உலகத்திற் குற்றமில்லாதவர் அரியராதலால், ஒவ்வொருவரிடத்தும் குற்றத்தையே நோக்கினாற் சுற்றம் இல்லையாகும்; ஆதலால், உறவினரிடத்துஉள்ள பிழைகளையெல்லாம் பொறுப்பது கடமை யென்றபடி. "உற்றாரை யெல்லாமுடன்கொண் டரசாளப், பெற்றா லதின்மிக்க பேறுண்டோ—வெற்பார், பனிமருவும் பூந்தொங்கற் பாழியந்தோள் வீமா, தனிமரமுந் தோப்பாமோ தான்" என்பது, பாரதவெண்பா. (௧௭)

[இதுவும் அது.]

௧௮. உரிமையுடன்றம்பியரா னுணர்வறியாமையினவைக்கணுரைத்தமாற்றம், பரிபவமோ கேட்டோர்க்குப் பரிபவமென்பதுபிறராற்பட்டாலன்றே, கருதிலதுமற்றெவர்க்குமோவ்வாதோ கண்மலரிற் கைபடாதோ, பொருதொழிலுங் கடைநிலத்திற்கிடந்ததே யெனமொழிந்தான்புகழேபூண்பான்.

(இ - ள்) 'தம்பியர் - (நமது) தம்பிமார்கள், உரிமையுடன் - சுவதந்திரத்தினாலும், உணர்வு அறியாமையின் - தேர்ந்த அறிவு இல்லாமையாலும், அன்று - அக்காலத்தில், அவைக்கண் - சபையிலே, உரைத்த - சொன்ன, மாற்றம் - வார்த்தை, கேட்டோர்க்கு - (அதனைக்) கேட்டநமக்கு, பரிபவமோ - அவமானத்தைத்தருவதோ? [அன்று என்றபடி]; பரிபவம் என்பது பிறரால் பட்டால் அன்றே - (ஒருவர்க்கு) அவமானத்தைத் தருவதென்பது ஒருகுலத்திற் பிறந்தவரல்லாதவரால் நேர்ந்தாலன்றோ? கருதில் - ஆலோசிக்குமிடத்து, அது - அவ்விஷயம் [பிறராற் பட்டால் மாத்திரமே அவமானம், தம்மவராற் பட்டால் அவமானமன்று என்பது], மற்று எவர்க்கும் ஒவ்வாதோ - (உலகத்தில்) எல்லார்க்கும் உடன்பாடாகாதோ? [யாவர்க்கும் சம்மதமே யென்றபடி]; கண் மலரில் கை படாதோ - (ஒருவனது) தாமரைமலர்போன்ற கண்ணில் (அவனது) கை படுதலில்லையோ? பொரு தொழிலும் கடைநிலத்தில் கிடந்ததே - போர்செய்யுந் தொழிலும் (அரசர்க்கு உரியஉபாயங்களுள்) இறுதியிடத்தில் இருக்கவேயிருக்கிறது,' என - என்றும், புகழே பூண்பான் - கீர்த்தியையே ஆபரணமாக அணிபவனான தருமன், மொழிந்தான் - (வீமனைநோக்கி) கூறினான்; (எ - று.)

"தாமானங் கூறப்பெறுவரே தம்பிமார், தீமானஞ் செய்ததனால் தீங்குண்டோ—ஆமாகில், ஆமளவும் நட்புகந்து அன்றாகில நின்றதே, தேமருவு தாரோய் செரு" என்பது, பாரதவெண்பா. கேட்டோர்க்கு - தன்மையிற் படர்க்கைவந்த இடவழுவமைதி. 'கண்மலரில் கைபடாதோ' என்றது - தமது அவயவங்களுள் ஒன்றில் மற்றொன்று அஜாக்கிரதையினாற்பட்டு அதற்கு வருத்தத்தை உண்டாக்கினால் அதற்காக அவ்வருத்தமும் உறுப்பைக் கோபித்துக் களைபவரில்லாமை போல, ஒருகுடும்பத்தவருள் ஒருவர் மற்றொருவர்க்குச் சோர்வினால் தீங்கிழைத்தால் அதற்காக அவரை அழிப்பது தகுதியன்று என்பதை உணர்த்துகின்றது. இங்ஙனம் உபமான வாக்கியத்தால் உபமே

யத்தைப் புலப்பட வைத்தது, பிறிதுமொழிதலணியாம்; "இன்னாசெயினும் விடுதற் கரியாரைத், தன்னாத் துறத்தல் தகுவதோ—துன்னருஞ்சீர், விண்குத்து நீள்வரை வெற்ப களைபவோ, கண்குத்திற் றென்று தங்கை" என்னும் நாலடியார்ப்பாட்டை இங்கேஅறிக. 'பொருதொழிலுங் கடைநிலத்திற் கிடந்ததே' என்றது - எல்லாவுபாயங்களுள்ளும் தண்டோபாயம் இறுதியிற் செய்யத்தக்கதாய்க் கடைசியில் வைக்கப்பட்டுக் கீழ்மை யுடையதா மென்றும், சமாதானத்தால் இராச்சியம் பெறாவிட்டால் முடிவில் போர் இருக்கவேயிருக்கின்ற தென்றும் கூறியவாறும். 'தமையன் தகப்பனோடொத்தவன்' என்ற நியாயத்தால், தன் பிள்ளைகள் செய்த குற்றத்தைத் தந்தை பொறுத்துக் குணமாகப் பாவிப்பதுபோலத் தன் தம்பிகள் செய்யுங் குற்றத்தைத் தமையன் பொறுத்துக் குணமாகக் கொள்ளவேண்டும் என்ற கருத்தாற் கூறியது, முதலிரண்டடி; பஞ்சபாண்டவரிற் பிரதானனான தரும புத்திரனுக்குத் துரியோதனாதியா தம்பியராதல் உணர்க.

பொருதொழிலும், உம் - இழிவுசிறப்போடு, இறந்ததுதழுவிய எச்சம். வீமன்கருத்தின்படி தருமன் புகழை விரும்பாதவனல்லன், போரினாற்புகழ் பெறுதலையொழித்துப் பொறுமையாற் புகழ்பெறுங் கருத்தினன் என்பார், 'புகழேபூண்பான்' என்றார். உணர்வுஅறியாமையின்-அறியவேண்டுவன அறியாமையால் என்க; இன - ஐந்தனுருபு, ஏது. பரிபவம் - வடசொல். கிடந்ததே, ஏ - தேற்றம். புகழே என்ற ஏகாரம் - பிரிநிலையோடு, உயர்வுசிறப்பு. ()

[இதுவும், அடுத்தகவியும் - வீமன் தருமனை நோக்கிச் சொல்வன]

௧௧. சூடுகின்றதுழாய்முடியோன்சுரருடனே முனிவர்களுஞ்சுருதிநான்குந், தேடுகின்றபதஞ்சிவப்பத்திருநாடுபெறத் தூதுசெல்லவேண்டா, வாடுகின்ற மடப்பாவைதன்வாழு மென்வாழும் வழுவாவண்ணங், கோடுகின்றமொழியவன்பாலெனைத்தூதுவிடுகவினிக்கொற்றவேந்தே.

இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) கொற்றம் வேந்தே - வெற்றியையுடைய அரசனே!—சூடுகின்ற துழாய் முடியோன் - தரிக்கின்ற திருத்துழாய் மாலையையுடைய திருமுடியையுடையவனான கண்ணபிரான், சுரருடனே முனிவர்களும் சுருதி நான்கும் தேடுகின்ற பதம் சிவப்ப - தேவர்களும் முனிவர்களும் நான்கு வேதங்களும் (இன்னமும் உண்மைகாணாமல்) தேடப்பெற்ற தனது திருவடிகள் (நடத்தலாற்) செந்நிறமடையும்படி, திரு நாடு பெற - செல்வம் மிக்க இராச்சியத்தை (நாம்) பெறுதற்காக, தூது செல்ல வேண்டா - தூது போக வேண்டுவதில்லை; வாடுகின்ற மடம் பாவைதன் வாழும் - வருந்துகிற இளம்பெண்ணான திரௌபதியினது சபதமும், என் வாழும் - எனது சபதமும், வழுவா வண்ணம் - தவறாதபடி, கோடுகின்ற மொழியவன்பால் - நீதி தவறிச்சொல்மாறுபடுகின்றவனான துரியோதனனிடத்து, இனி எனை தூது விடுக - இப்பொழுது என்னைத் தூதனுப்புவாயாக, (எ - று.)

கண்ணன் தூதுசென்றால் ஒருகால் சந்திநேர்ந்து முன்செய்த சபதங்கள் தவறிவிடக்கூடு மென்று, வீமன், அவை தவறாமல் நிறைவேறும்படி தன்னைத் தூதனுப்புமாறு வேண்டுகிறான்: தன்னைத்தூதனுப்பினால் தூது செல்லும்பொழுதே துரியோதனாதியர் நூற்றுவரையும் ஒழித்துப் பிரதிஜ்ஞைகளை நிறைவேற்றிவிடலா மென்ற கருத்து, மூன்றாமடியால் விளங்கும்; அன்றியும், தான் தூதுசென்றால் சமாதானமில்லாமல் போரையே செய்யும்படி முடிவுசெய்துவரலா மென்பதுமாம்.

துழாய் - துளஸீ யென்ற வடசொல்லின் சிதைவு. ஸுரர் - (பாற்கடல் கடைந்தகாலத்து அதனினின்று தோன்றியதொரு வாருணியென்னுஞ் சிறந்த) சுரையைப் பானஞ்செய்தவ ரென்பது பற்றிய காரணப்பெயர்; வடசொல்: சுரை - மது ஸ்ருதி - வடசொல்; எழுதாகிளவியாய்க் குருசிஷ்யக்கிரமத்தில் கர்ணபரம்பரையிலே கேள்வியில் வழங்குவ தென்று பொருள்படுங் காரணப்பெயர். பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை நாடிச்சொல்லிக்கொண்டேசென்ற வேதம் அதன்முடிவு தனக்குஎட்டாமையால் மீண்டதென்பது, அவ்வேதம்சொல்வதனாலேயே தெரிகிறது; ஆனதனால், "ஆரேயறிவா ரனைத்துலகுமுண்டுமிழ்ந்த, பேராழியான்தன் பெருமையை" என்றபடி எம்பெருமானது தன்மை தேவர் முனிவர் யாவர்க்கும் அறிதற்கு அரியதாகலாலும், 'சுரருடனே முனிவர்களும் சுருதிநான்கும் தேடுகின்ற பதம்' எனப்பட்டது. (இச்சருக்கத்துக்கு அடுத்ததான படையெழுச்சிச்சருக்கத்தின் தொடக்கத்தில், பாண்டவர்க்காகத் துரியோதனனிடந் தூதுசென்று வந்த கண்ணபிரானைப் பற்றிக் கூறுமிடத்து "கடந்த ஞானியர் கடவுளர் காணகலாக கழலிணை சிவப்பேறத், தொடர்ந்த நான்மறை பின்செலப் பன்னகத்துவசன் மாநகர்த் தூது, நடந்த நாயகன்" என்பதும், எட்டாம் போர்ச் சருக்கத்தில "நான்முகப் புனிதனும் முனிவர் யாவரும் தேவரும், எத்த நாலுவேதங்களும் தேட நின்ற தா ளெம்பிரான்" என்பதும், "வேதம் வேதியர் விரிஞ்சன்முதலோர் தெரிகிலா, ஆதிதேவர்" என்ற கம்பராமாயணமும் காண்க)

வேண்டா - வேண்டு மென்பதன் எதிர்மறை; 'வேண்டாம்' என்பதும் பாடம். பாவை - சித்திரப் பிரதிமைபோல அழகியவள்; மனத்திற்குத் திருப்தி யுண்டாகு மளவுங் கலைத்துக்கலைத்து மிகச் சீர்திருத்தமாக எழுதக்கூடுமாதலால், சித்திரப்பாவை மிக அழகியதாம்; இனி, கண்மணிப்பாவை போல அருமையானவ ளென்றுமாம்: பாவைபோல்பவளைப் பாவையென்றது - உவமையாகுபெயர். மடப்பாவை - மடமை பாவை என்றுவது, மடம் பாவை என்றுவது பிரிக்க; மடமை - இளமை: மகளிர்க்கு உரிய குணங்களிலொன்றான பேதைமையுமாம். வரம் - விருப்பமுமாம். கோடுகின்ற மொழியவன் - நீதிதவ்றிய சொற்களையுடையவன், சொன்னசொல் மாறுபட்டவன். அவன் சொன்னசொல் தவறியமைக்கு நானே தூதுசெலலுதல் தகுதியென்பது, நான்காமடியின் கருத்து. என்னைத்தூதனுப்பினால் வெற்றி தவறாதென்பான், 'எனைத்தூதுவிடுக இனிக் கோற்ற வேந்தே' என்றான். (௧௯)

௨௦. மலைகண்டதெனவென்கைம்மறுத்தண்டின்வலிகண்டுமகவான்மைந்தன், சிலைகண்டுமிருவர்பொருந்திறலகண்டு மெமக்காகத் திருமானின்ற, நிலைகண்டுமிவள்விரித்தகுழல்கண்டு மிமைப்பொழுதினேரார்தம்மைக், கொலைகண்டுமகிழாம லவன்குடைக்கீழுயிர்வாழக் குறிக்கின்றாயே.

(இ - ள்.) மலை கண்டது என - மலையைப் பார்த்தாற்போல, என் கை மறம் தண்டின் வலி கண்டும் - எனது கையிலுள்ள கொடுமையையுடைய கதாயுதத்தினது வலிமையைப் பார்த்திருந்தும், மகவான் மைந்தன் சிலை கண்டும் - இந்திரனது குமாரனை அருச்சுனனது காண்டீபவில்லின் தொழிலைப் பார்த்திருந்தும், இருவர் பொரும் திறல் கண்டும் - மற்றையிரண்டு தம்பியராகிய நகுலசகதேவர்கள் போர்செய்யும் வல்லமையைப் பார்த்திருந்தும், எமக்கு ஆக திருமால் நின்ற நிலை கண்டும் - நமக்கு உதவியாக ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவின் அம்சமான கிருஷ்ணமூர்த்தி உடன்பட்டுநின்ற உறுதிநிலையைப் பார்த்திருந்தும், இவள் விரித்த குழல் கண்டும் - இத்திரௌபதி விரித்துள்ள கூந்தலைப் பார்த்திருந்தும், இமைப்பொழுதில் நேரார்

தம்மை கொலை கண்டு மகிழாமல் - ஒருநொடிப்பொழுதினுள்ளே பகைவர்களை (நாங்கள்) கொலை செய்தலைப் பார்த்து உவப்படையாமல், அவன் குடைக்கீழ் உயிர் வாழ குறிக்கின்றாயே - அத்துரியோதனனது ஆளுகையின்கீழ் (அடங்கியிருந்து அரசுபெற்று) உயிரோடுகூடிவாழ எண்ணுகின்றாயே! (எ - று.)—ஏகாரம் - அவ்வெண்ணத்தின இழிவை நன்கு விளக்கும்.

'இவள் விரித்த குழல் கண்டும' என்றதனால், துரியோதனாதியரைக்கொல்லுதற்குக் காரணமும, மற்றையவற்றால் அவர்களைக் கொல்லுதற்கு ஏற்ற ஆற்றலும் கூறியவாறும். இங்கு 'உயிர்வாழக்குறிக்கின்றாயே' என்றதனால், இங்ஙனம் மானங்கெட்டுவாழ்தலினும் இறத்தலே தகுதி யென்பது போதரும் எமக்கு ஆக - எமக்கு (வெற்றி) உண்டாக எனறலுமாம.

வீமன் கையிலுள்ள கதாயுதம் பகைவர்களைத் தவறாதுகொல்லும் இயல்பினதாய்ச் சத்ருகாதிநி யென்று பெயர்பெறும்; அதனது அவ்வகையான சிறப்புத் தோன்ற, 'மறத்தண்டு' என்றான். வீமனுக்கு இக்கதை, அசுரதத்சனென மயனால் அளிக்கப்பட்டது. அருச்சுனனுக்குக் காண்டீவவில், காண்டவதகனகாலத்திலே அக்கினிபகவான் கொடுத்தது. மகவாந் என்ற வடசொல்லுக்கு - யாகங்களை யுடையவனென்று காரணப்பொருள்; மகம் - யாகம்; வாந் - வடமொழி ஆண்பாற்பெயர்விகுதி. நூறு அசுவமேதயாகங்களைச் செய்து தேவராஜபதவி பெறுதலால், இந்திரனுக்கு இப்பெயர்; யாகத்திற் கொண்டாடப்படுந் தேவர்கள் பலர்க்குத் தலைவனுதலபற்றியுமாம். இருவர் - தொகைக்குறிப்பு: இரட்டைய ரென்றவாறுமாம. இமைப்பொழுது - இயற்கையில ஒருகால கண்ணிமைகளை மூடித்திறத்தற்கு வேண்டும்பொழுது. நேரார் என்பதற்கு - உடன்பட்டு இணங்கி வாழாதவ ரென்று பொருள்; எனவே, பகைவராம்: எதிர்மறைப் பலர்பால் வினையாலணையும் பெயர். ஊம்மைகள் - உயர்வுசிறப்பு. (உ0)

[கண்ணன் வீமனைச் சமாதானப்படுத்துதல்.]

உக. வெம்புயவீமனும் வெகுண்டுமீண்டுமிவை யெடுத்துரைப்ப மேகமேனிப், பைம்பொனெடுந்தனித்திகிரிப்பரந்தாமன் கருணையுடன்பரிந்துநோக்கி, யம்புவியின்முன்பிறந்தோ ரரசுநெறிமுறையுரைத்தா லதுகேளாமற், றம்பியருமறுப்பரோ தலைவவினிக்கடுங்கோபந் தணிகவென்றான்.

(இ - ள்.) வெம் புயம் வீமனும் - (பகைவர்க்குப்) பயங்கரமான தோள்களையுடைய வீமசேனனும், வெகுண்டு - கோபங்கொண்டு, இவை மீண்டும் எடுத்து உரைப்ப - இவ்வார்த்தைகளை மறுபடியும் எடுத்துச்சொல்ல,—(அப்பொழுது),—மேகம் மேனி - மேகம்போற் கரிய திருமேனியையும், பைம் பொன் நெடுந் தனி திகிரி - பசும்பொன்மயமான பெரிய ஒப்பற்ற சக்கராயுதத்தையுமுடைய, பரந்தாமன் - (எல்லாவொளிகளினுஞ்) சிறந்தஒளியையுடையவனான கண்ணபிரான், கருணையுடன் - அருளுடனே, பரிந்து நோக்கி - (வீமசேனனை) அன்பாகப் பார்த்து,—'தலைவ-சிறந்த வீரனே! அம் புவியில்-அழகிய நிலவுலகத்தில், முன்பிறந்தோர் - முன்னேபிறந்தவர் [மூத்தவர், தமையனார் என்றபடி], அரசு நெறி முறை உரைத்தால் - இராசநீதியின் முறைமையைக் கூறினால், அது கேளாமல - அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு அங்கீகரியாமல், தம்பியரும் மறுப்பரோ - தம்பிமார்களும் மறுப்பார்களோ' [அல்ல ரென்றபடி]; (ஆதலால), இனி கடுங் கோபம் தணிக - (நீ) கடுமையான கோபம் ஆறுவாயாக,' என்றான் - என்று கூறியருளினான்; (எ - று.)

துரியோதனாதியர்களை அழிக்கவேண்டு மென்பதுபோலவே, பாண்டவருள் ஒருவரோடொருவர் மாறுபடக்கூடாதென்பதும் தனதுதிருவுள்ள

மாதலால், கண்ணன் இங்ஙனம் ஏற்றபடி நீதிபோதித்து வீமனதுகோபத்தை மிகாது தணிப்பவனானான்.

வீமனும் என்ற உம்மை - கதைத்தொடர்ச்சிபற்றிவந்த இறந்ததுதழுவிய எச்சம் மீண்டும் என்ற உம்மையும - இறநததுதழுவியஎச்சமே. கீழ்ப் பதினோராங்கவிமுதல் நான்குகவிகளில் ஒருகால் வீமன் சில கூறியுள்ளதனை நோக்கி, 'மீண்டும் இவைவெடுததுரைப்ப' என்றனர். பரந்தாமன் என்ற வடசொல்லுக்கு - (எல்லாப் பதவிகளினுஞ்) சிறந்த முதிநித்தானததையுடையவனென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; தாமம் - ஒளியும், இடமுமாம். 'தலைவ நீ கோபந்தணிக' - குணப்பெயர் குணியின் மூடிபை யேற்றது. 'தலைவ' என்றது - தன்வழிப்படுத்துதற்காகத் துதியாக் கூறியது. தம்பியரும், உம்மை - சிறப்பும்மை. திருமாலின் சக்கராயுதம், சுதரிசன மென்னும் பெயரினது.

(உக)

[இதுமுதல் நான்கு கவிகள் - ஒருதொடர்: அருச்சுனன்வார்த்தை.]

உஉ. மைக்காலமுகிலூர்திவானவாகோன்றிருமதலை வணங்கி நின்று, முக்காலங்களுமுணருமுகுந்தனுக்குமுதலவனுக்குமொழிவான்மன்னோ, வக்காலம்பொறுத்தவெலாமமையாமலின்னமிருந்தறமேசொன்னா, லெக்காலம்பகைமுடித்துத திரௌபதியுங்குழன்முடிக்கவிருக்கின்றாளே.

(இ - ள்.) (இங்ஙனம் வீமனது கோபததைக் கண்ணபிரான் தணித்த பின்பு), மை - கரிய, காலம் - கார்காலத்துமழைபொழிகின்ற, முகில் - மேகத்தை, ஊர்தி - வாகனமாகவுடைய, வானவா கோன் - தேவர்கட்கு அரசனான இந்திரனது, திரு மதலை - சிறந்தகுமாரனாகிய அருசசுனன்,—வணங்கி நின்று - நமஸ்கரிதது எழுந்து நின்ற,—முககாலஙகளும் உணரும் முகுந்தனுக்கும் - மூன்றுகாலத்துசசெய்திகளையும் அறிகிற கண்ணபிரானுககும், முதல்வனுக்கும் - மூததமையனான தருமனுக்கும், மொழிவான் - (சிலவார்த்தை) கூறுவான: (அவை யாவையெனின்:—) 'அக்காலம் பொறுத்த எலாம் அமையாமல் - (முன்பு சூதாடிய) அந்தக்காலத்திற் (பகைவர்பிழைகளைப்) பொறுத்த செய்கைகளெல்லாம் போதாமல், இன்னம் இருந்து அறமே சொன்னால் - இப்பொழுதும் (போர்முயறசியின்றிப் பொறுதது) இருந்து (அப்பொறுமையாகிய) தருமத்தையே போதிததுககொண்டிருந்தால், எ காலம்-எப்பொழுது, பகை முடிதது-(நாம்) பகைவாகளைக கொன்று, (அதன் பிறகு), திரௌபதியும் குழல் முடிக்க இருக்கின்றாள் - திரௌபதியும் (தனதுசபததததை நிறைவேற்றித் தனது விரித்த) கூந்தலையெடுத்துமுடிதது அலங்கரிகக இருக்கின்றாள்! (எ - று.)—இரண்டாமடியின் ஈற்றில், மன் ஓ - அசைகள்.

தாங்கள் செய்த சபதங்களுக்கெல்லாம் திரௌபதியினது பரிபவமே காரணமாதலால், அவள்பிரதிஜ்ஞையையே பிரதானமாக எடுத்துக்கூறினன்.

ஊர்தி - ஏறிநடததப்படுவது என வாகனத்துக்குக் காரணப்பெயர்; ஊர்தல்-ஏறிச்செலுத்தல: இ - செயப்படுபொருள்விகுதி, த்-எழுத்துப்பேறு. மேகவாகந னென்று இநதிரனுக்கு ஒருபெயர். காலமுகில் - காலமென்னும் பொதுப்பெயர், இங்கே சிறப்பாய்க் கார்காலத்தைக் குறிக்கும். இனி, மைக் கால முகில - அஞ்சனம்போலக் கரிய மேக மென்றுமாம். மைக்காலமுகில் - நீர்கொண்டமேக மென்றபடி. கடவுள் ஸர்வஜ்ஞனாதலால், 'முக்காலங்களுமுணரும்' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. இங்கு 'முக்காலம்' என்றது - முககாலவரலாற்றை யுணர்த்தியதனால், காலவாகுபெயர். முகுந்தன் - முத்தியுலக இன்பத்தையும், இவ்வுலக இன்பத்தையும் (தன்னடியார்க்குத) தருபவன்; மு - முக்தி, கு - பூமி, த - கொடுப்

பவன். 'பொறுத்த' என்பதைப் பெயரெச்சமாகவும், பலவின்பால் வினையாலணையும்பெயராகவுங் கொள்ளலாம். 'முடித்து' என்னுஞ் செய்தெனெச்சம் பிறகருத்தாவின்வினைகொண்டு முடிவதற்கு ஏலா தாதலால், அதனை, அவ்வினையையுங்கொள்வதற்கு ஏற்ற செய்வெனெச்சமாக 'முடிக்க' எனத் திரித்துக்கொள்க; [நன் - வினை - உஉ, உள]. துரியோதனன் செய்த குற்றம் பலவாதல்பற்றி அவற்றைப்பொறுத்தலும் பலவாதலால், 'பொறுத்தவெலாம்' எனப் பன்மையாக் கூறப்பட்டது. த்ரௌபதீ என்ற வடசொல் - துருபதராசனது மகளென்று பொருள்படுந் தத்திதாந்தநாமம்; அது ஈயீறு இகரமாயிற்று. ஈற்றடியில், முடித்தல் என்ற வினையை வெவ்வேறுபொருளில் உபயோகித்தது, ஒருவகைச் சமத்காரம். (உஉ)

உங. தேவராயினும் பழையதெயித்தியராயினு மற்றுஞ்செப்புகின்றோர், யாவராயினு மெதிர்ந்தோருயிருணவென்றிருப்பதுவேயென்கைவாளி, மூவராயவர்களுக்குமுதலவனாகியமூர்த்திமுகிறோய்பூக, மீவராலுகளும் வயற்குருநாடென்னிவனவன்பால்வேண்டுமாறே.

(இ - ள்.) மூவர் ஆயவர்களுக்கும் முதல்வன் ஆகிய மூர்த்தி - திரிமூர்த்திகளுக்குங் காரணனான சிறந்தவடிவமுடைய பெரியோனே!—தேவர் ஆயினும் - தேவர்களானாலும், பழைய தெயித்தியர் ஆயினும் - பழமையான அசுரர்களானாலும், மற்றும் செப்புகின்றோர் யாவர் ஆயினும் - இன்னும் சொல்லப்படுகிறவர் எவரானாலும், எதிர்ந்தோர் - (போரில்) எதிரிட்டவர்களது, உயிர் - உயிரை, உண என்றே - உண்ணுதற்பொருட்டாகவே, என் கை வாளி - எனது கையி லுள்ள அம்பு, இருப்பது—; (அப்படியிருக்க), இவன் - இத்தருமன், முகில் தோய பூகம் மீ வரால் உகளும் வயல் குருநாடு - மேகங்களை அளாவ உயர்ந்த பாக்குமரங்களின்மீது வரால்மீன்கள் குதிக்கப்பெற்ற (நீர்வளச் சிறப்பையுடைய) கழனிகளையுடைய குருநாட்டை, அவன்பால் வேண்டும் ஆறு - அத்துரியோதனனிடம் இரக்க விரும்பும் விதம், என் - யாதுகாரணத்தால்? (எ - று.)

அசுரர் தேவர்களினும் மூத்தவராதலால், 'பழையதெயித்தியர்' என்றது; இதுபற்றி, அசுரர்க்கு 'பூர்வதேவர்' என்று ஒருபெயர்: இக்காரணத்தால் கீழ் நிவாதகவசர் காலகேயர் வதைச் சருக்கத்தில் அவர்களை 'புரோசநம்' என்றதுங் காண்க. தைத்தியர்-(காசியபமுனிவரது மனைவிமார்களுள்) திதியென்பவளது புத்திரர்; வடமொழித் தத்திதாந்த நாமம்: அது, தெயித்தியர் எனப் போலிவிகாரம் பெற்றது. இரண்டாமடியின் முதலில் 'ஏவராயினும்' என்றும் பாடம். உண - உண்ண; தொகுத்தல். உயிருண - உயிரை உடம்பினின்று கவர்ந்துகொள்ள என்றபடி; "உண்டற்குரிய வல்லாப்பொருளை, உண்டனபோலக் கூறலு மரபே" என்று தொல்காப்பியத்துச் சொல்லப்பட்ட மரபுவழுவமைதியால், உண்ணுதலும் உண்ணப்படாததும் - உண்பதும் உண்ணப்படுவதுமாக உரைக்கப்பட்டன. உணவு என்று எனப்பிரித்து, உயிரைத் தனக்கு இரை யென்று கருதியிருப்ப தென்றலுமாம்

திருப்பாற்கடலில் எழுந்தருளியுள்ள திருமாலின் வியூகமூர்த்திகளாகிய வாஸுதேவன், ஸங்கர்ஷணன், பிரத்யும்நன், அநிருத்தன் என்ற நால்வருள், பிரதானமூர்த்தியான வாசுதேவன், பிரம விஷ்ணு ருத்திர ரூபிகளாய்ப் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல்தொழில்களைச்செய்யும் மற்றைமூவர்க்குங் காரணனாதலால், அந்நிலையைக்கருதி, 'மூவராயவர்களுக்கும் முதல்வனாகிய மூர்த்தி' என்றார்; இனி, "முதலாவார்மூவரே அம்மூவருள்ளும், முதலாவான் மூரி நீர்வண்ணன்", "தேவராய்த் தேவர்க்குந் தெரியாத வொளியுருவாய், மூவராய் மூவர்க்குள் முதல்வனாய் நின்றோய் நீ" என்றவற்றை அடியொற்றி மூவராயவர்களுக்குண் முதல்வனாகிய' எனப் பாடங்கொண்டு, திரிமூர்த்தி

களுள்ளும் மற்றை யிருமூர்த்திகளுக்குக் காரணமாகிய மூர்த்தியே என்றும் உரைக்கலாம்: "நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான் நான்முகனும், தான் முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான் படைத்தான்" என்றார் பெரியாரும். மூவராய் அவர்களுக்கும் முதல்வனாகிய எனப் பிரித்தும் உரைக்கலாம். மூவர் என்ற தொகைக்குறிப்பினமேல், ஆயவர்கள் - பகுதிப்பொருள் விகுதி. மூர்த்தி - இயல்பாகிய அண்மைவிளி.

பூகம் - வடசொல். முகில்தோய் பூகம் மீ வராலுகளும் வயல் - பாக்கு மரங்களின் உயர்ச்சிச்செழுமையையும், மீன்களின் துள்ளற் கொழுமையை யும் விளக்கியவாறு. பாக்குமரத்துக்கும் மேகத்திற்கும் வரால்மீனுக்கும் சம் பந்தமில்லாதிருக்கவும், சம்பந்தமுள்ளதாகக் கற்பித்துக்கூறியது - தொடர்புயர்வு நவிற்சியணி; இதனை வடநூலார் ஸம்பந்தாதிசயோக்தி யென்பர். இதனால், நாட்டின் வளம் தொனிக்கும். உணவென்றிருப்பதுவே - உணவே என்றி ருப்பது என ஏகாரம் பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. (உங)

உச. தீண்டாதகற்புடைய செழுந்திருவைத் துகிலுரியச் செய லொன்றின்றி, நீண்டானே கரியானே நிமலாவென்றாற்றினளாய்நின் றுசோர, மாண்டார்போலதுகண்டுமன்னவையில் யாமிருந்தமாசுதீர, வேண்டாவோ வேண்டுவதுமேம்படுநல்லறமேயோ வேந்தர்வேந்தே.

(இ - ள்.) வேந்தர் வேந்தே - அரசர்களுக்கு அரசனே!—தீண்டாத - (அயற் புருஷரால்) தொடுதற்குத்தகாத, கற்பு உடைய - பதிவிரதாதருமத்தை யுடைய, செழுந் திருவை - அழகிய இலக்குமிபோன்ற திரௌபதியை, துகில் உரிய - (துரியோதனன் தம்பி) ஆடையைக் களைகையில், (அவள்), செயல் ஒன்று இன்றி - (அதற்குப் பரிகாரமாகச்) செய்யத்தக்கது ஒருகாரிய முமில்லாமல், நீண்டானே கரியானே நிமலா என்று ஆற்றினள் ஆய - (முன்னே திரிவிக்கிரமனாய்) நீண்டவனே! கரியதிருநிறமுடைய கண்ணனே! குற்றமற்றமூர்த்தியே! என்று கூவி (க் கதறிக் கண்ணனையே) பிரார்த்தித்த வளாய், நின்று சோர - தளர்வடைந்து நிற்க, அது கண்டும் - அந்நிலையைப் பார்த்திருந்தும், யாம் - நாம் ஐவரும், மன் அவையில் - அவ்விராசசபையிலே, மாண்டார்போல் இருந்த - யாதொன்றுஞ் செய்யாமல் இறந்தவர்போலத் தொழிலற்றிருந்த, மாசு - குற்றம், தீர வேண்டாவோ - நீங்கவேண்டுவதில் லையோ? வேண்டுவது மேம்படு நல் அறமேயோ - செய்யவேண்டுவது சிற ந்த நல்லதருமமாகிய பொறுமைமாத்திரமோ? (எ - று.)

அவளது பதிவிரதாதருமத்தினது நெருப்பொடொத்த தூய்மையை விள க்குதற்கு, 'தீண்டாதகற்பு' என்றார்; இனி, அவளைத்துகிலுரிந்தது தீண்டக் கூடாமல் விலக்காயிருந்தகாலத்தி லாதலால், 'தீண்டாத திரு' என்றதாகவுங் கொள்ளலாம். கற்பு - கணவனையே தெய்வமாகக்கொண்டு அவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கும் நடத்தை; பாதிவிரத்தியம். கணவனிற்சிறந்த தெய்வ மில்லையென்றும் அவனை இன்னபடி வழிபடவேண்டு மென்றும் தாய்தந்தை யரும், அந்தணரிடத்தும் பெரியோரிடத்தும் உறவினரிடத்தும் தேவரிடத் தும் நடக்கவேண்டுவது இன்னபடி யென்று கணவனும் கற்பித்தலால் ஒழு கும் ஒழுக்கமாதலின், கற்பு என்பது - காரணப்பெயரென்பர். இனி, கல்லின் தன்மைபோல நிலைகுலையாத உறுதியையுடைய தென்றுமாம். திரௌபதி, பேர்கூறினமாத்திரத்தில் பெரும்பாவங்களை யொழிக்கவல்ல பஞ்சகன்னிகை களுள் ஒருத்தியாவள் என அறிக; (அவராவார் - அகலிகை, திரௌபதி, சீ தை, தாரை, மண்டோதரி என இவர்.) முன்னைய பிறப்பின்வரத்தாலும், குந்தி தேவியின் கட்டளையாலும், ஐவர்க்கு மனைவியானதால, திரௌபதியின் கற்புநிலைமைக்குச் சிறிதுங் குறைபாடில்லையென அறிக. திரு - திரௌபதி க்கு உவமையாகுபெயர். நல்வினையுடையார்க்கெல்லாம் பொதுவாகின்ற

திருமகள்போல, இவளை மனைவியாகப்பெறுதற்கேற்ற பூர்வசன்மசுகிருதமுடைய பாண்டவரைவர்க்கும் இவள் பொதுப்பட மனைவியாதலால், இவளைத் திருமகளோடு உவமித்தது. திருமகளுவமை - அழகுக்கும் செல்வநிறைவிற்குமாம். செழுந்திரு என விசேடித்தது, அவள்போல இவள் இடையில் விட்டுநீங்கா ளாதலால்.

துகிலுரிதல் - வஸ்திராபஹரணம். "அருகணுகி மடவரலை யஞ்சாமல் துகிலுரிவா னடர்ந்தபோதில், இருகைநறுமலர் குவிய எம்பெருமானிணையடிக்கே யிதயம்வைத்தாள்," "ஆறாகி யிருதடங்கண் அஞ்சன வெம்புனல் சோர வளைகளுஞ்சோர, வேறான துகிலதனைக்கைசோர மெய்சோர வேறோர் சொல்லுங், கூறாமற் கோவிந்தா கோவிந்தா வெனறரற்றிக் குளிர்ந்து நாவில், ஊறாதவமிழ்தூற வுடல்புளகித்து உள்ளமெலா முருகினளே", "அருமறை சொல்லியநாம மாயிரமு முரைத்தழைக்க" எனக் கீழ்ச்சூதுபோர்ச்சருக்கத்து வந்ததை இங்கே உணர்க. மாண்டார், மாள - பகுதி; மாட்சிமைப்பட்டார் என்ற பொருளில், மாண - பகுதி. வேண்டுவது மேம்படுநல்லறமேயோ என்பதற்கு - இராசசியத்தையிரப்பது பெருமைபெறத்தக்க சிறந்த இராசதருமந் தானோ? என்றும் உரைக்கலாம். உயிர் நீங்கிய உடலை 'மாண்டார்' என உயர்திணையாற்கூறினது, மரபுவழுவமைதி. வேந்தர்வேந்து - ராஜாதிராஜன்.

௨௫. பொன்னாருந்திகிரியினன்போனாலும்பொறைவேந்தன்புகன்றவெல்லாஞ், சொன்னாலுமவன்கேளான் விதிவலியாற் கெடுமதிகண்டோன்றுதன்றே, யெந்நாளு முவர்நிலத்தி னென்முளை வித்திடினும் விளைவெய்திடாது, பன்னகந்தனக் கமிர்தங்கொடுத்தாலும் விடமொழியப்பயன்கொடாதே.

(இ - ள்.) பொன் ஆரும் திகிரியினன் - பொன் மயமாய்ப் பொருந்திய சக்கராயுதத்தை யுடையவனான கண்ணபிரான், போனாலும் - தூது சென்றருளினாலும், பொறை வேந்தன் புகன்ற எல்லாம் - பொறுமைக்குணத்தையுடைய யுதிட்டிரராசன் கூறிய சமாதான வார்த்தைகளை யெல்லாம், சொன்னாலும் - (கண்ணன்) சொல்லியருளினாலும், அவன் கேளான் - அத்துரியோதனன் கேட்டு அதன்படி நடக்கமாட்டான்; (ஏனெனில்,—) விதி வலியால் கெடு மதி கண் தோன்றுது அன்றே - போகூழின் வலியினால் அழிதற்குக் காரணமான அறிவுக்கு (நீதி) கட்புலப்படாதாம்; எ நாளும் உவர் நிலத்தின் என் முளை விததிடினும் விளைவு எய்திடாது - எப்பொழுதும் களர்நிலத்தில் எந்தவிதையை விதைத்திட்டாலும் (அது) விளைதலை யடையமாட்டாது; பன்னகந்தனக்கு அமிர்தம் கொடுத்தாலும் விடம் ஒழிய பயன் கொடாதே - பாம்புக்குப் பாலை யூட்டினாலும் அது விஷத்தைத்தவிர வேறு நல்லபயனைத் தாராதன்றே; (எ - று.)

மூன்றாமடியில் உபமானம் - எவ்வளவு நல்ல உபதேசத்தை எவ்வளவு காலம் செய்தாலும் அது தீயோர்மனத்திற் சென்றுபதிந்து பலியாதென்ற கருத்தையும், நான்காமடியில் உபமானம் - தீயோருக்கு நல்லன உபதேசித்தால் அவர் அதற்கு எதிராகத் தீங்குகளையே புரிவரென்ற கருத்தையும் விளக்க வந்தன. இங்கே 'உவர்நிலம்' என்றது, விதைத்த விதையையெல்லாம் முளைக்கவொட்டாமற்செய்யும் ஊஷரபூமியை. அந்தச் சவட்டு நிலம் ஒருவாற்றாலும்பயன்படாத அறிவிலார்க்கு உவமையாதலை, "பயவாக் களரனையர் கல்லாதவர்" எனத் திருக்குறளிலுங் காண்க. நெல் முளை எனப் பதம்பிரித்து உரைத்தலில், பொருட்சிறப்பின்மை உணர்க. (இரண்டு நான்காமடிகளை "பாதமறைவெவ்வரவினுக்குப் பாலுநெய்யும் புகட்டிடினும், வாதை செய்யும் வல்விடமே வளருமா போல் மனுநூலும், வேதமவை யோராயிரமும் விளங்குங் கலையுந் தசக்கிரிவ, னோதவோதப் பேதைகெட்

டபோதமான தோங்கியதே" என்ற ஒட்டக்கூத்த ருத்தரகாண்டச்செய்யு ளோடு ஒப்பிடுக.) தீமையடைவிக்கவேண்டிய முன்னைய பிறப்பின் கருமம் வந்துஉற்றபோது எந்தநியாயமும் மனத்திற்கு இணங்காதாதலால், 'விதி வலியாற் கெடுமதி கண்டோனன்றே' எனப்பட்டது; "பேதைப்படுக்கு மிழவூ ழறிவு" என்றார் திருவள்ளுவனாரும். அன்றே - தேற்றம்.

எந்நாளும் என்ற உம்மை - முற்றுப்பொருளது; மற்ற உம்மைகள் - உயர்வுசிறப்பு. பன்னகம் - பந்நகம என்பதன் விகாரம்; பல் நாகம் எனப் பதம்பிரித்து, விஷப்பற்களையுடைய பாம்பு எனினுமாம்: 'பைந்நாகம்' என்ற பாடத்துக்கு - படத்தையுடைய பாம்பென்க. விடம் - வடசொல் திரிபு. பொன் ஆரும் - திருமகள்பொருந்தியிருக்கப்பெற்ற என்று உரைத்து, இகிரியினானுக்கு அடைமொழியாகினும் அமையும். அம்ருதம் - வடசொல்; மரணத்தைத் தவிர்ப்பது என்று காரணப்பொருள்பெறும். (௨௫)

[இக்கவியிற் பின்னிரண்டடிகளும், அடுத்த மூன்றுகவிகளும் - நகுலன்வார்த்தை.]

௨௬. பார்த்தனிவைபுகன்றிறைவன்பணித்தருளவிருந்ததற்பின் பரிவினோடுந், தீர்த்தனிருபதமிறைஞ்சித் தருமனையுங்கைதொழுது சினங்கொள்வேலா, னீத்தநெடுங் கடலெழுபா ரடலைவர் பெறுவரெனு நிகழ்ச்சிபொய்யோ, கோத்தருமந்தனி லாண்மை கூறுதோ கூறுகநீ கொற்றவேந்தே.

இதுமுதல் நான்குகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) பார்த்தன் - அருச்சுனன், இவை புகன்று - இவ்வார்த்தை களைச் சொல்லி, இறைவன் பணித்தருள - (யாவர்க்கும்) தலைவனாகிய கண்ணபிரான் (கோபந்தணிவாயென்று) அடக்கிக்கூறியருள, இருந்ததன் பின் - (பேச்சைமுடித்து) இருந்தபின்பு,—சினம் கொள் வேலான் - கோபத்தைக்கொண்ட வேலாயுதத்தையுடையவனான நகுலன்,— பரிவினோடும் - அன்புடனே, தீர்த்தன் இரு பதம் இறைஞ்சி - பரிசுத்தமூர்த்தியான கண்ண பிரானது இரண்டு திருவடிகளையும் வணங்கி, தருமனையும் கைதொழுது - யுதிட்டிரனையும் கைகூப்பித்தொழுது, (யுதிட்டிரனைநோக்கி),—கொற்றம் வேந்தே - வெற்றியையுடைய அரசனே!—'நீத்தம் நெடுங் கடல எழு பார - வெள்ளமயமான பெரியகடலினாற் சூழப்பட்ட ஏழு தீவுகளாகவுள்ள பூமி முழுவதையும், அடல ஐவர் பெறுவர் - வலிமையை யுடைய பஞ்சபாண்ட வர்கள் (துரியோதனனிடமிருந்து) பெறுவார்கள்,' எனும் நிகழ்ச்சி - என்று (உலகத்தார்) சொல்லுஞ் சொல், பொய்யோ - பொய்யாகுமோ? கோ தருமந்தனில ஆண்மை கூறுதோ - இராசதருமத்தில் (பராக்கிரமம் முதலிய) ஆண்மகனுக்கு உரிய தன்மை சொல்லப்படவில்லையோ? [பொறுமையே சொல்லப்பட்டுள்ளதோ?] நீ கூறுக - நீ சொல்வாயாக; (எ - று.)

கீழ் வீமன்வார்த்தை முடிந்தபின்பு கண்ணன் "அம்புவியில் முன்பிறந் தோ ரரசுநெறி முறை யுரைத்தா லதுகேளாமல், தம்பியரும் மறுப்பரோ தலைவ வினிக்கடுங்கோபந்தணிக" என்று கூறி அவனைச் சாந்தப் படுத்திய தற்கும், மேல நகுலன்வார்த்தை முடிந்தபின்பு நன்றெனக் கையமைத்தரு ளுவதற்கும் ஏற்ப, இங்கு 'இறைவன் பணித்தருள' என்பதற்கு இவ்வாறு பொருள்கொள்ளப்பட்டது. தாமே வெற்றி பெறுதல் நிச்சய மென்பதை விளக்குதற்கு, 'அடலைவர்'என்றும், 'நிகழ்ச்சி பொய்யோ' என்றுங் கூறினான்; அடுத்தசெய்யுளின் ஈற்றடியிலும் இக்கருத்துப்படவுரைத்தல் காண்க. இங் கே 'நிகழ்ச்சி' என்றது, 'பொறுத்தவர் பூமியாள்வார்' என உலகத்துவழங்கு வதையு மாகலாம். அரசர்கள் பராக்கிரமத்தைக்காட்டுவது இராசதருமமன் றோ என்பது - இறுதியடியின் கருத்து.

பார்த்தன் - பிருதையின்மகன்; தத்திதாந்தநாமம்: (பிருதை - குந்தி.) இது, அருச்சுனனுக்குச் சிறப்பாகவழங்கும்: காரணவிடுகுறி; தாய்க்கு இளைய மகனிடத்தில் அன்பு மிகுதியென்ற பொதுநியாயம், இதற்குக் காரணமாக லாம். இறைவன் - தலைமையுணர்த்தும் இறைமையென்னும் பண்பினடியாகப் பிறந்த பெயர்; இனி, அந்தரியாமியாய் எல்லாப்பொருள்களிலுந் தங்குகிறவன் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்: இறுத்தல் - தங்குதல். இருந்ததற்பின் என்பதற்கும், இறைஞ்சி, தொழுது, வேலான என்பவற்றிற்கும் - மேல் மூப்பதாங்கவியில 'உரைத்ததற்பின்' என வருவது, முடிக்குஞ்சொல். தீர்த்தன - வடசொல்; இது - திருமாலுக்குப் பெயராதலை, "தீர்த்தனுலகளந்த சேவடி" எனத் திருவாய்மொழியிலுங் காண்க. உடையானது சினத்தை ஆயுதத்தின்மேல் ஏற்றி, 'சினங்கொள்வேல' என்றார்; உபசாரவழக்கு: இனி, 'சினங்கொள' என்பது - வேலானுக்கு அடைமொழியாகவுமாம்.

நீத்தம் - நீந்தப்படுவது என வெள்ளத்துக்குக் காரணக்குறி; நீந்து - பகுதி, அம்-செயப்படுபொருள்விகுதி, வலித்தல்-விகாரம். எழுபார் - ஜம்பூ, பிலட்சம், குசம், கிரௌஞ்சம், சாகம், சால்மலி, புஷ்கரம் என்னும் ஏழு தீவுகளாகவுள்ளவை. ஏழுதீவுகளும் ஏழுகடல்களுள் தனித்தனி ஒவ்வொன்றாற்சூழப்பட்டுள்ளன வென்பது, புராணகொள்கை. ஏழுகடல்கள் - உவர்நீர், கருப்பஞ்சாறு, கள், நெய், தயிர், பால், நன்னீர் என இவற்றின் மயமானவை. ஐவர் - தொகைக்குறிப்பு. (உசு)

௨௭. கேவலந்தீர் வலியபகைகிடக்க முதற்கிளர்மழைக்குக்கிரியொன்றேந்து, கோவலன் போயுரைத்தாலுங் குருநாடுமரசுமவன் கொடுக்கமாட்டா, னாவலம் பூதலத்தரசர் நாடிரந்தோமென நம்மைநகையாவண்ணங், காவலன்றன் படைவலியு மெனது தடம்புயவலியுங் காணலாமே.

(இ - ள்) கேவலம் தீர் - சிறுமையில்லாத [பெரிய என்றபடி], வலிய பகை - உறுதியான பகைமை, கிடக்க - (நமக்கும் அவர்க்கும் வெகு காலமாக) நிலைத்திருப்பதனால்,—முதல் கிளர் மழைக்கு கிரி ஒன்று ஏந்து கோவலன் போய் உரைத்தாலும் - முன்னொரு காலத்திலே மிகுதியாகப் பெய்த மழையைத் தடுப்பதற்கு (க் கோவர்த்தனமென்னும்) மலையொன்றை (க் குடையாக) எடுத்தருளிய கண்ணபிரான் தூதுபோய்ச் சொன்னாலும், அவன் - அத்துரியோதனன், குருநாடும் அரசும் கொடுக்க மாட்டான் - குருநாட்டின் பாகத்தையும் (அதற்குஉரிய) அரசாட்சியையும் (நமக்குக்) கொடுக்கமாட்டான்; (ஆதலால்),—அம் நாவல் பூதலத்து அரசர் - அழகிய ஜம்பூத்துவீபத்திலுள்ள அரசர்களெல்லாரும், நாடு இரந்தோம் என நம்மை நகையா வண்ணம்-இராச்சியத்தை (ப்பகைவனிடம்) யாசித்தோமென்று (நம்மை இகழ்ந்து) சிரித்துப் பரிகாசஞ்செய்யாதபடி, காவலன்தன் படை வலியும் - அரசனான துரியோதனனது சேனாபலத்தையும், எனது தடம் புயம் வலியும் - (தம்பியாகிய) எனனுடைய பெரிய தோள்களின் வலிமையையும், காணல் ஆமே - (விரைவில் எதுசிறந்ததென்று பிரதியட்சமாகப்) பார்த்திடலாமே; (எ - று)

துரியோதனனை வேரோடு அழித்துவிடுதல் என்னொருவனாலேயே செய்யக்கூடிய சிறியதொழிலாயிருக்க, வலியற்றவர்போல எளிமைதோன்ற வீணாகச் சமாதானம்பேசுதல் சிறிதுந் தகுதியன்றென்று கூறினனென்க. நகுலன் இவ்வகைப்பெருந்திறலுடைய னாதலை, "நகுலன் பரியேறி னொன்று மூன்று, புவனங்களேழும் புடைபோய் - இகலும், அவனுடைய விலலு மதிரதரு மெல்லாம், இவனுடைய முன்னில்லா ரீங்கு" என்று (பாரதவெண்பாவிற்) கண்ணன் கூறியதனாலும் உணர்க. 'எமது தடம்புய வலியும்'

என்ற பாடத்திற்கு - (வீமன்முதலிய) எங்களுடைய பெரியதோள்வலியையு மென்க.

அடைக்கலமடைந்தவர்களை ஆதரிக்கிற கண்ணபிரானது உயர்வு தோன்ற, 'மூதற இளர்மழைக்குக் கிரியொன்றேந்து கோவலன்' என்றான். முதல் - இளமையிலே என்றபடி. 'முகில்இளர்மழைக்கு' என்றும் பாடமுண்டு. **மழைக்குக் கிரியேந்திய கதை:**—திருவாய்ப்பாடியில் ஆயர்க ளெல்லாரும் கூடி மழையின் பொருட்டாக இந்திரனை ஆராதித்தற்கென்று வழக்கப்படி சமைத்த சோற்றைக் கண்ணபிரான ஒருகால் அவனுக்கு இடாதபடி விலக்கிக் கோவர்த்தனமலைக்கு இடச் சொல்லித் தானே ஒரு தேவதா ரூபங்கொண்டு அமுதுசெய்தருள, அவ்விந்திரன் கோபத்தோடு புஷ்கலாவர்த்தம் முதலிய பலமேகங்களை யேவிக் கண்ணன்விரும்பிமேய்க்கிற கன்றுகட்கும் பசுக்கட்கும் கண்ணனுக்கு இஷ்டரான இடையர்க்கும் இடைச்சியர்க்கும் தீங்குதரும்படி கல்மழையை ஏழுநாள் இடைவிடாது பெய்வித்தபொழுது, கண்ணன் கோவர்த்தனமென்னும் மலையை எடுத்துக் குடையாகப்பிடித்து மழையைத்தடுத்து எல்லாவுயிர்களையும் இடையூறு சிறிதுமின்றிக் காத்தருளின னென்பதாம். இதனால், கண்ணபிரானது அடைக்கலம் புகுந்தோரை ஆதரிக்கும் உயர்வு தோன்றும்.

'தீர்வரிய' எனப் பாடமோதி, தீர்வு அரிய பகை - நீங்குதலில்லாத விரோதம், கேவலம் - மிகுதியாக, முதல்-இளமைதொடங்கி, கிடக்க - (நமக்குள்) இருத்தலால் என உரைப்பாருமுளர். "தீராக் கோபம் போராய் முடியும்" என்பது நீதி யாதலால், பலநாளாயுள்ள பகைமை சமாதானமாய் முடியாது என்றான் நாவலம்பூதலம், அம் - சாரியை யெனினுமாம். இந் தத்துவீபத்தின் மத்தியிலுள்ள மகாமேருமலையின் தென்புறத்தி லிருக்கின்ற தொரு மிகப்பெரிய நாவல்மரத்தைபபற்றித்தான், ஜம்பூத்வீப மென்கிற பெயர் இதற்கு உண்டாயிற்று; ஜம்பூ - நாவல் கோவலன் - கோபாலன் என்னும் வடசொல்லின் விகாரம்; பசுக்களைக் காப்பவ னென்றும், உயிர்களைக் காப்பவனென்றும், பூமியைக்காப்பவனென்றும் பொருள்படும். இனி, தமிழ் மொழியாகவே, கோ வலன் எனப்பிரித்து, பசுக்களைக்காத்தலில்வல்லவன் எனப் பொருளகொள்ளினுமாம. காவலன் - கா வலன் எனப்பிரிந்து காத்தற் றொழிலில வல்லவனென்றும், காவல் அன் எனப்பிரித்து காத்தற் றொழிலை யுடையவ னென்றும் பொருள்படும. நாவலந்தீவைக் கூறியது - மற்றைத் தீவுகட்கும் உபலக்ஷண மென்றலும ஒன்று. அருகிலுள்ளவ ராதலின், இத் தீவினரசரைமாத்திரம எடுத்துக்கூறினான். உம்மைகளஐந்தனுள், முதலது - சிறப்பு; மற்றவை - எண்ணுப்பொருளன. (உஎ)

உஅ அன்னநடையரம்பைதனை யவுணர்கவர்ந்திட விமையோர ரசுக்காக, முன்னமவருடன்பொருதுசிறைமீட்டா னங்குலத்துமுதல் வனன்றோ, மன்னவையில்யாங்காண மடவாலைத்துகிலுரிந்தவலியோ ன்றன்பா, லின்னமிரந்தவன்குடைக்கீழிருந்தக்கா னம்மையுலகென் சொலாதே.

(இ - ள்.) நம் குலத்து முதல்வன் - நாம்பிறந்த குலத்தில் தோன்றிய பழையஅரசனாகிய புரூரவனென்பவன், முன்னம் - ஆதிகாலத்திலே, அன்னம் நடை அரமபைதனை - அன்னப்பறவையின் நடைபோன்ற நடையை யுடைய (ஊர்வசி யென்னும்) தேவமகளை, அவுணர் கவர்ந்திட - அசுரர்கள் (பலாத்காரமாக) எடுத்துச்செல்ல, இமையோர் அரசுக்குஆக - தேவர்களுக்குஅரசனான இந்திரன்பொருட்டாக, அவருடன் பொருது - அவ்வசுரரோடு போர்செய்து, சிறை மீட்டான் அன்றோ - (அவளை அவ்வசுரரது) காவலில்

நின்றும் விடுவித்தானன்றோ? (அவ்வாறிருக்க), மடவாலை - (நம்ஐவர்க்கும் பத்தினியான) இளமைப்பருவத்தின வருகையையுடைய திரௌபதியை, மன் அவையில் - இராஜசபையிலே, யாம் காண - (கொழுநராகிய) நாமெல லோரும் பாரக்க, துகில் உரிந்த-(துச்சாதனனால்) வஸ்திராபஹரணஞ்செய்த, வலியோன்தன்பால் - நெஞ்சுறுதியுள்ள துரியோதனனிடத்து, இன்னம - இன்னமும், இரந்து - (இராசசியத்தை) யாசித்து, அவன் குடைககீழ் இருந்த ககால் - அவனது அரசாட்சியின்கீழே வாழ்ந்திருந்தால், உலகு நம்மை என சொலாது - உலகத்தவர் நம்மை யாதுதான் சொல்லமாட்டார்கள்? [பெரும் பழி கூறுவரென்றபடி]; (எ - று.)

சந்திரனது மைந்தனுகிய புதன் இளையினிடத்துப் பெறற புத்திரனுகிய புரூரவனென்பவன், நிலவுலகத்தில் ஒரு பூஞ்சோலையில வந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்த தேவலோகத்து மாதாகளுள ஊர்வசியை அசுரர்கள் கவர்ந்து செல்கையில், அவள் முறையிட்டதைக் கேட்டு, இந்திரனுக்குவருகிற மானக் கேட்டை ஒழிக்கக் கருதி, உடனே தேரேறிச சென்று பொருது அசுரர்களை வென்று அவளை மீட்டுவந்து, பின்பு இந்திரன தூதனுப்பியதனால் அவளை மணஞ்செய்துகொண்டு, அவளிடத்தில் ஆயுவெனனுங குமாரனைப் பெற்ருனென்பது - கீழ்க் குருகுலசசருக்கததுக்கதை. இஙஙனந் தனக்கு யாதொரு சம்பந்தமுமில்லாத தேவதாசியை அததேவர்க்குப் பகைவரான அசுரர் பங கப்படுத்சமுயல்வதைப் பாரத்து மனம்பொருமல் இந்திரனுக்கு உபகார மாக அககொடியவரை வென்று அவளை அவர்களினின்று மீட்டு அவளது துன்பத்தைத தீர்த்தருளிய பெருஙகண்ணேட்ட முடையனுன புரூரவசக்கர வர்த்தியினது மரபிற் பிறநத நாம, அககினிசாட்சியாகப் பலருமறிய விரும்பி மணம்புரிந்தமனைவியைப் பங்காளிகள் பலருமறியச சபையிலேபிடித்திழுத் தூத துகிலுரிந்து பங்கப்படுத்தியதைப் பார்த்தும் சிறிதும்மானமின்றி அவர் களை யழித்து அவளது துனபத்தைத் தீர்க்கச சிறிதும் முயலாமல் அவர்கள் கீழேயிருந்து இரந்து இராசசியம்பெற்று ஆண்டு உண்டு வயிறுவளர்த்து வாழத் துணிவது தகுதியோ? எனத் தருமனது அளவுகடநத பொறுமையை இகழ்ந்து கூறியவாறு.

நடை - தொழிற்பெயர்: ஐ - விகுதி; நட வென்னும் பகுதியீறு தொகுத தல் விகாரம். அரம்பை - ரம்பா என்னும் வடமொழியின் திரிபு; ரகரம் அக ரத்தை முதலிறபெற்று இறுதிஆகாரம் ஐயாயிற்று; [நன்-பத-உக, உ0] இந்த ஒருதேவமாதின் சிறப்புப்பெயர் - எல்லாத்தேவமகளிர்க்கும் பொதுப்பெய ராக வழங்கி, பின்பு இங்கே சிறப்பாய் ஊர்வசியைக் குறித்தது. இமையோர்- கண்ணிமையாதவர்; எதிர்மறைவினையாலணையும்பெயா; எதிர்மறை ஆகா ரம புணர்ந்துகெட்டது; விகுதியீற்றயலாகாரம் ஒகாரமாயிற்று. இனி, இமை யில் (மூடாமையாகிய) விசேஷமுடையவர் என உடன்பாடாகப் பொரு ளுரைப்பினும் அமையும். இமையோரரச - தேவராசன். முதல்வன் - ஆதி புருஷன். மடவால் - ஆறும்வேற்றுமைத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன் மொழித்தொகை; இஙகே, மடமை - பெண்மைக்குணஙகளுள் ஒன்றாய், அது - நாணம் அசசம் பயிர்ப்பு முதலிய மற்றைக் குணஙகளுககும் உபலக்ஷ ணமு மாகலாம் வலியோன் - அன்பின்றித தீமைசெய்ய அஞ்சாத கன் னெஞ்சுடையா னென்றபடி. உலகு என்னும் பால்பகா அஃறிணைப்பெயர்- பொருளால் உயர்திணைபபன்மைகுறிப்பினும், சொல்நிலைக்கேற்ப, சொலாது என்னும் அஃறிணையொருமைமுற்றைக் கொண்டது. அன்றோ - தேற்றம். இருநதக்கால் - காலீற்று எதிர்காலவினையெச்சம். (உஅ)

உகூ. கானெறிபோய்க்காந்துறைந்துகடவநாள்கழித்ததற்பின் கானநீங்கி, யீனமிலாவகைவந்தார் நந்துணைவரெனச் சிறிதுமிரங்கா

ஞகின், மாநகரும்வளநாடுமுரிமையுந் தன்மொழிப்படியேவழங்காஞ
கிற, ருனறியாதவன்பிறர்போய்க்கறபித்தாலறிவனோ தாணிவேந்தே.

(இ - ள்.) தாணி வேந்தே - நிலவுலகததை ஆளும் அரசனே !—(துரியோதனன்))—'நம் துணைவர் - நமது உடன்பிறந்தவர் [பாண்டவர்], கான் நெறி போய் - (பன்னிரண்டுவருஷகாலம்) காட்டுவழியிற் சென்று வசித்தும், காந்து உறைந்து - (ஒருவருஷகாலம) மறைநது வசிதது ம், கடவநாள்கழிதது- (வனவாச அஜ்ஞாதவாசங்களிற் கழிக்கக்) கடமைப்பட்டனவான நாள்களை [பதின்மூன்றுவருஷங்களை]ப் போககி, அதன்பின் - அதன் பின்பு, கானம் நீங்கி - காட்டில்வசிததலை விட்டு, ஈனம் இலா வகை - யாதொருகுறைவு மில்லாதபடி, வந்தார் - மீணடுவந்தார்கள்,' என - என்று, சிறிதும் இரஙகான் ஆகின் - (இயற்கையில் தானாகக) கிஞ்சிததும் மனமிரங்காஞனல்,—மா நகரும் - பெரிய இநதிரப்பிரஸ்த நகரததையும், வளம் நாடும - எல்லாவளங்களையுமுடைய குருநாட்டின் பாகததையும், உரிமையும் - அதன் அரசாட்சி உரிமையையும், தன் மொழி படியே - தான் முன்பு சொன்ன வார்ததையின்படியே, வழஙகான் ஆகின் - கொடாஞனல்,—தான் அறியாதவன் பிறர் போய் கற்பித்தால் அறிவனோ - தானாக உணராதவன் வேறொருவர் போய்ச் சொன்னால் அறிந்து அதன்படி நடப்பனோ? [மாட்டா னென்றபடி]; (எ - று.)

'மற்றைத்திறததார் தம்கடமையைக் குற்றமில்லாது நடத்தினர்; நாமும் நம்முடைய சொல்லைத் தவறாது நடத்தவேணடும' என்று நினைத்துச செய்பவனானல், இதுவரையிற செய்திரானே? இனி ஒருவர்போய்ச சொல்வதனால் செய்யப்போகிருனே? எனபது கருத்து. இததன்மையானவனிடத்து இனித் தூதுசெல்வதனாற் பயனிலலை யென்பது, குறிப்பெசசம். இரங்காஞகின், வழங்காஞகின் என்ற எதிர்கால வினையெசசஙகளுககு - இரஙகாஞதலால, வழங்காஞதலால் என்று தேற்றமாகவே கருதது; இஙஙனம் வடமொழியிலும் உண்டு. இரங்காதவஞயினும் அவனை ஒருவாறு ஒப்புக்கொளளலாம், சொன்னசொல் தவறுகிறவனிடதது நியாயமே தென்பார், 'மொழிப்படியே வழங்காஞகின்'என்ருர்.

கேட்பவாக்கு எளிதாகத்தோன்றுதற்குத் தேவமானத்தாற் கணக்கிட்டுப் பன்னிரண்டுநா ளென்றும் ஒருநா ளென்றுங் கூறியனுப்பினர்க ளாதலால், அதனை அனுசரித்து இங்கும் நகுலன் 'கடவநாள்' என்ருன்; (அதனைச சூதுபோரசசருக்கத்தில் "அடவி யெய்திச், சுராதினமீராறங்கட்டுன்னுதிர் மன்னுநாட்டின், ஒருவருமறியாவண்ண மொருதினமுறைதிர்," "மறைந்துறைநாளினும்மை" என்றவற்ருற காணக: "கடவநாள்கழித்து" என்ருர் அருசசனன் தவநிலைசசருககததிலும்; "அன்றுசபையு ளாரவுயர்தோ ளொட்டியநாள், சென்றுகழிநதன தீதின்மை," "பட்டநுதல்யானைப் பாண்டவரோடடவர்கள், ஒட்டியநாளே யுறைந்தார்கள்" எனப் பாரதவெண்பாவிலும் காண்க:) மனிதர்க்கு ஒருவருஷம் தேவர்க்கு ஒருநாளாம். கடவ - கடமையென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த பலவின்பால் வினையாலணையும்பெயர். இரட்டுறமொழிதலால், ஈனமிலாவகை என்பதற்கு-முன்புஏற்பட்ட நிபநதனைக்குக்குறைவில்லாமலும் க்ஷேமமாகவும் என்க சிறிதும், உம்மை - இழிவுசிறப்பு. 'தானறியாதவன பிறர்போய்க கற்பித்தால் அறிவனோ' என்ற பொதுப் பொருளால், துரியோதனன் கண்ணன்சொன்னலும் இராச்சியங்கொடானென்ற சிறப்புப்பொருளைப் பெறவைத்தது, பிறிதுமொழிதலணியின்பாற்படும். 'இரங்காஞகி' என்று பாடங்கொண்டு, இரங்காதவனாய் வழங்காஞல் 'தூது அனுபபினும் வழங்கான்' என்று வருவித்துப் பொருள்கூறின், இசசெய்யுள் - வேற்றுப்பொருள்வைப்பணியாம. இரண்டாமடியிலுள்ள 'ஆகின்' என்பதற்கு, ஆய்எனப் பொருள் கொள்ளவும் இடமுண்டு. (" இடம்

பட மெய்ஞ்ஞானங்கற்பினு மென்று, மடங்காதா ரென்று மடங்கார் - தடங் கணனுய, உப்பொடு நெய் பால தயிர் காயம பெய்தடினும, கைபபரு பேய்ச் சுரையின் காய்'' எனனும் நாலடியார்ப்பாட்டை இங்கே அறிக) (உக)

[கண்ணன் கட்டளையிட, சகதேவன் கூறத் தொடங்குதல்.]

௩௦. நகுலனிவை யுரைத்ததற்பி னன்றெனக்கையமைத்தருளி நகுலன்சொல்லு, மிகல்விசயனறன்மொழியுந திறல்வீமனியம்பிய தும் யாவுங்கேட்டோம், புகலரியவுணர்வுடையோய்புகழுடையோய் திறலுடையோய்புகனீயென்ன. முகிலனைய திருமேனி முகுநதனுக்கு மனமுருக மொழிகின்றனே.

(இ - ள்.) நகுலன் இவை உரைதததன் பின் - நகுலன் இவ்வார்த்தை களைச் சொன்னதனபின்பு,—(கண்ணபிரான்),—நன்று என- 'இது நன்றாயுள்ளது' என்றுகருதி, கை அமைத்தருளி-(போதுமென்று) கையமர்த்திக்குறிப் புககாட்டி அடககியருளி,—(சகதேவனைப்பார்தது),—'நகுலன் சொல்லும் - நகுலனது வாரத்தையையும், இகல் விசயன்தன் மொழியும் - பராக்கிரமததை யுடைய அருசசுனனது வாரததையையும், திறல வீமன் இயம்பியதும் - வலி மையையுடைய வீமசேனன் கூறியதையும், யாவும்-(முன்னும் பின்னும் தரு மன் கூறியதையும்) எல்லாம, கேட்டோம்—; புகல் அரிய உணர்வு உடை யோய்-(எவராலும் சிறப்பித்துச) சொல்லுதறகு முடியாத மெய்யறிவையுடை யவனே! திறல் உடையோய்-வல்லமையையுடையவனே! புகழ் உடையோய் - கீர்த்தியையுடையவனே! நீ புகல் - நீ (உனதுகருத்தைக்) கூறு,' என்ன - என்று சொல்ல,—(உடனே சகதேவன்),—முகில் அனைய திருமேனி முகு ந்தனுக்கு - மேகத்தையொத்துக கரிய அழகிய வடிவமுடைய கண்ணபிரானு க்கு, மனம் உருக மொழிகின்றான் - திருவுள்ளமகரையும்படி (உத்தரம்)கூறு கின்றான்; (எ - று.)—அதனை, அடுத்த இரண்டுகவிகளிற் காண்க.

திறல் - சொல்வன்மையுமாம். நகுலன் முதலாகக்கூறியது, எதிர்நிரனிறை யின் பாற்படும். விஜயன் - அருச்சுனன்; வடசொல்; விசேஷஜயமுடையவ னென்றும், தன்னைச் சயிப்பவரெவரு மில்லாதவ னென்றும் பொருள்படும் காரணப்பெயர். முனனையபொருளில் வி - விசேஷமும், பின்னையபொரு ளில் வி - எதிர்மறையுங் குறிபபன. விசயன், பார்ததன், பற்குனன், கிரீடி, சுவேதவாகனன், பீபற்சு, கிருஷ்ணன், சவ்வியசாசி, தனஞ்சயன், (பாகசா ஸநி, நரன், ஜிஷ்ணு) என்பன - அருசசுனனது மறுபெயர்களாம். பாண்ட வர் ஐவருள் சகதேவன் தத்துவஞானியும் நிஷ்பக்ஷபாதியு மாதலால், கண் ணபிரான் அவனை 'புகலரிய வுணர்வுடையோய் புகழுடையோய் திறலுடை யோய்' என உயர்த்தி விளிததான். அதனால், எல்லாம் வல்ல கடவுளான கண்ணபிரானும் நன்குமதிக்குஞ் சிறப்புடையவன் சகதேவனென்க புகல் என வந்த சொல் இரண்டனுள், முதலது - முதனிலைத்தொழிற்பெயர்: புகலு தல் என்று பொருள்; இங்கு, நான்காம்வேற்றுமைத்தொகை: பின்னது - ஏவல். யாவும்—யா - அஃறிணைப்பனமை வினாப்பெயர்; உம்மை - முற்று. முகுந்தனுக்கும் என உயர்வுசிறப்பும்மை படவும் பதம்பிரிக்கலாம். (௩௦)

[சகதேவன் வார்த்தை.]

௩௧. சிந்தித்தபடி நீயுஞ்சென்றாலென் னொழிந்தாலென் செறிந்த நூறு, மைந்தர்க்குண்முதலவனிலம்வழங்காமலிருந்தாலென் வழங் கினாலென், கொந்துற்றகுழலிவளு முடித்தாலென் விரித்தாலென் குறித்தசெய்கை, யந்தத்தின்முடியும்வகை யடியேற்குத்தெரியுமோ வாதிமூர்த்தி.

(இ - ள்.) ஆதி மூர்த்தி - (எல்லாப்பொருள்களுக்கும்) முதன்மையான கடவுளே!—சிந்தித்த படி - (இப்பொழுது தருமபுத்திரன்) ஆலோசித்தபடி, நீயும் சென்றால் என் - நீ தூதுபோனாலு மென்ன? ஒழிந்தால் என் - அப்படிபோகாமலிருந்தாலு மென்ன? செறிந்த நூறு மைந்தர்க்குள் முதல்வன் - நெருங்கின உறவாகவுள்ள நூறு குமாரர்களுள் முதல்வனாகிய துரியோதனனை, நிலம் வழங்காமல் இருந்தால் என் - இராசசியத்தை (எங்களுக்குக்) கொடுக்காமலிருந்தா லென்ன? வழங்கினால் என் - கொடுத்தால் என்ன? இவளும் - இந்தத்திரௌபதியும், கொந்து உற்ற குழல் - பூங்கொத்துக்கள் பொருந்தின கூந்தலை, முடித்தால் என் - எடுத்து முடித்து அலங்கரித்தால் என்ன? விரித்தால் என் - (அங்ஙனம் முடிக்காமல்) விரித்தபடியேயிருந்தால் என்ன? குறித்த செய்கை - (நீ) நினைத்த காரியம், அந்தத்தில் முடியும் வகை - கடைசியில் முடியும்விதம், அடியேற்கு தெரியுமோ - அடியேனுக்குத் தெரியுமோ? [தெரியாது என்றபடி]; (எ - று.)—எது எப்படிநடந்தாலும் எல்லாம் உனது சங்கற்பத்தின்படியே முடியு மென்பது கருத்து.

நீயும் என்ற உம்மை - உயர்வுசிறப்போடு எதிரதுதழுவிய எச்சம்; கீழ் உலூகன் தூதுசென்றதை நோக்கி, இறந்ததுதழுவிய எச்சமுமாம். 'இவளும்' என்ற உம்மை-இறந்ததுதழுவியஎச்சத்தோடு இழிவுசிறப்பு. கொந்துற்ற குழல் என்பதற்கு - திருத்தமில்லாமல் சிக்குப்பட்டு அடர்ந்திருக்கிற கூந்தலென்றும் உரைக்கலாம். கொந்து - கொத்து என்பதன் மெலித்தல். நூறு மைந்தர் - தொகைக்குறிப்பு. மைந்தர் - திருதராட்டிரனது புத்திரர். மைந்தர்-வீரரென்றுமாம் செறிந்த - தம்மில் ஒருவரோடொருவர் ஒற்றுமைப்பட்ட என்றுங் கொள்ளலாம். அடியேற்கு - உனது அடியவனாகிய எனக்கு. ஓ - எதிர்மறை. 'அந்தத்தில் முடியும்வகை அடியேற்குத்தெரியுமோ' என்றது - அவையடக்கமாகக் கூறியது, இங்ஙனங் கொள்ளாவிடின், அடுத்தகவியில "ஒருவருக்குந் தெரியாதிங் குன்மாயை யானறிவே னுண்மையாக" என்றதனோடு மாறுகொளக்கூறலாம்: "நீயேயுங், காரணங்களெல்லா மறிந்தேனே" எனப் பாரதவெண்பாவிலுங் காண்க. அந்தம், ஆதிமூர்த்தி - வடசொற்கள். மூர்த்தி - அண்மைவிளி. (௩௧)

[இதுவும் அது.]

௩௨. முருகவிழ்க்கும்பசுந்துளபமுடியோனே யன்றலகைமுலைப் பாலுண்டு, மருதிடைசசென்றுயர்சகடம்விழவுதைத்துப் பொதுவர் மனைவளர்ந்தமாலே, யொருவருக்குந்தெரியாதிங்குன்மாயை யானறி வேனுண்மையாகத், திருவுளத்துக்கருத்தெதுவோ வதுவெனக்குங் கருத்தென்றான் றெய்வமனான்.

(இ - ள்) 'முருகு - நறுமணத்தை, அவிழ்க்கும் - வெளிப் பரப்புகின்ற, பசுந் துளபம் - பசுநிறமான திருத்துழாய் மாலையை யணிந்த, முடியோனே - திருமுடியை யுடையவனே!—அன்று - (குழந்தையாயிருந்த) அந்தக காலத்தில், அலகை முலை பால் உண்டு - (பூதனை யெனனும்) பேய்மகளது முலையினபாலைப் பருகியருளியும், மருது இடை சென்று - இரட்டை மருதமரத்தின் நடுவிலே (தவழ்ந்து) சென்றும், உயர் சகடம் விழ உதைத்து - உயர்ந்த சகடாசுரனை (இறந்து) கீழ்விழும்படி காலாலுதைத்தும், பொதுவர் மனை வளர்ந்த - இடையர்களது மாளிகைகளிலே வளர்ந்தருளிய, மாலே - திருமாலே!—உன் மாயை - உனது மாயை, இங்கு ஒருவருக்கும் தெரியாது - இவ்விடத்தில ஒருத்தருக்குந் தெரியாது; உண்மை ஆக யான் அறிவேன் - (அதனை) உள்ளபடி யான் அறிவேன்; (ஆதலால்), திரு உளத்து கருத்து எதுவோ அது எனக்கும் கருத்து - (உனது) சிறந்த மனத்தில் நிகழ்கிற எண்ணம்யாதோ அதுவே எனது எண்ணமுமாம்', என்றான் -

என்றுசொன்னான் : (யாவனெனில்),—தெய்வம் அன்னான் - (முக்காலத்துச் செய்திகளையும் அறிதலில்) கடவுளை யொத்தவனான சகதேவன் ; (எ - று.)

தத்துவஞான முடைமை தோன்ற, சகதேவன் தானே கண்ணனை நோக்கித் தன்னைப்பற்றி, 'ஒருவருக்குந்தெரியாத உன்மாயை, யான் அறிவேன் உண்மையாக' என்றான் ; "நீயேகுங் காரணங்க ளெல்லாம் அறிந்தேனே" என்றார் பாரதவெண்பாவிலும். முருகு அவிழ்க்கும் - தேனை உள்ளிருந்து சொரியு மென்றுமாம். துளபம் - துளஸீ என்ற வடமொழியின் சிதைவு. துளபம் - திருமாலுக்குஉரியது : விஷ்ணுவின் அவதாரங்களிலெல்லாம் இது உரிய தென்க ; அன்றியும், அவதாரங்களில் திருமால் அணிந்து கொள்ளும் மாலைகளெல்லாம் துளசியின் அம்சமாகுமென்பதையும் உணர்க. உயர்சகடம் - வினைத்தொகை ; பண்புத்தொகையன்று : உயர்ந்த, உயர்கிற, உயரும் எனக் காலந்தோன்றநிற்றலால் மால் - பெருமை; அல்லது, மாயை; அல்லது, அடியவர்களிடத்து மிகுந்தவிருப்பம் : அதனை யுடையவனுக்குப் பண்பாகுபெயர். உண்மையாக - நிச்சயமாக. தெய்வம் - தைவம் : வடசொல் எனக்கும், உம்மை - இறந்தது தழுவியது.

காடும் காடுசார்ந்த இடமுமாகிய முல்லைநிலமானது நாடும் நாடுசார்ந்த இடமுமாகிய மருதநிலத்துக்கும் மலையும் மலைசார்ந்த இடமுமாகிய குறிஞ்சிநிலத்துக்கும் இடையி லுள்ளதனால், அந்நிலமான முல்லைநிலத்தில் வாழ்கிற சாதியாருக்கு இடையரென்று பெயர் ; இடையர், பொதுவர் என்பவை - ஒருபொருளன

அலகைமுலைப்பாலுண்டகதை :—கிருஷ்ணனைப்பெற்றதாயான தேவகியினது உடன்பிறந்தவனாதலால் அக்கண்ணபிரானுக்கு மாமனாகிய கம்சன், தன்னைக் கொல்லப்பிறந்த தேவகீபுத்திரன் ஒளித்துவளர்தலை அறிந்து, அக்குழந்தையை நாடியுணர்ந்து கொல்லுதற்பொருட்டுப் பல அசுரர்களையேவ, அவர்களில்ஒருத்தியான பூதனையென்னும் ராக்ஷசி, நல்லபெண்ணுருவத்தோடு இரவிலே திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து, அங்குத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த கண்ணனாகியகுழந்தையை எடுத்துத் தனதுநஞ்சுதீற்றியமுலையைக்கொடுத்துக் கொல்லமுயல, பகவானான குழந்தை அவ்வரக்கியின் தனங்களைக் கைகளால்இறுகப்பிடித்துப் பாலுண்ணுகிறபாவனையிலே அவளுயிரையும் உறிஞ்சி அவளைப் பேரிரைச்சலிட்டுக் கதறி உடம்புநரம்புகளின்கட்டெல்லாம் நீங்கி விழுந்து இறக்கும்படி செய்தனன் என்பதாம்.

மருதிடைச்சென்ற கதை :—கண்ணன் குழந்தையாயிருக்குங்காலத்தில் துன்பப்படுத்துகின்ற பலதிருவிளையாடல்களைச் செய்யக் கண்டு கோபித்த நந்தகோபன்மனைவியான யசோதை, ஒருநாள் கிருஷ்ணனைத் திருவயிற்றிற்கயிற்றினாற்கட்டி ஒருரலிலே பிணித்துவிட, கண்ணன் அவ்வுரலையிழுத்துக்கொண்டுதவழ்ந்து, அங்கிருந்த இரட்டைமருதமரத்தின் நடுவிலே எழுந்தருளிய பொழுது, அவ்வுரல் குறுக்காய்நின்று இழுக்கப்பட்டபடியினாலே அம்மரங்களிரண்டும் முறிந்துவிழுந்தவளவிலே, முன் நாரதசாபத்தால் அம்மரங்களாய்க்கிடந்த நளகூபரன் மணிக்கிரீவன் என்னுங் குபேரபுத்திரர்இருவரும் சாபந்தீர்ந்து சென்றனர் என்பதாம். அந்தக் குபேரபுத்திரர்கள் முன்பு ஒருகாலத்தில் பலதெய்வமகளிருடனே ஆடையில்லாமல் ஜலக்கிரீடை செய்துகொண்டிருக்கையில், நாரதமகாமுனிவர் அங்கு எழுந்தருள, மங்கையரனைவரும் நாணங்கொண்டு ஆடையெடுத்து உடுத்துநீங்க, இந்தமைந்தர் மாத்திரம் மதுபானமயக்கத்தால் வஸ்திரமில்லாமலேயிருக்க, நாரதர் கண்டு கோபங்கொண்டு 'மரங்கள்போ லிருக்கிற நீங்கள் மரங்களாவீர்' என்று சபித்து, உடனே அவர்கள்வேண்டிக்கொண்டதற்கு இரங்கி, 'நெடுங்காலஞ் சென்றபின்பு திருமால் உங்களையடையுஞ் சமயத்தில் இவ்வடிவமொழிந்து முன்னையவடிவம்பெற்று மீள்வீர்' என்று சாபவிடைகூறிப் போயினரென்று அறிக.

சகடமுதைத்த கதை:—நந்தகோப கிருகத்தில் ஒருவண்டியின் கீழ்ப் புறத்திலே தொட்டிலிற் பள்ளிகொண்டிருந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணன், ஒருகால் அச்சகடத்திலே கம்சனால் ஏவப்பட்ட அசுரனொருவன வந்து ஆவேசித்துத் தன்மேலேவிழுந்து தன்னைக் கொல்ல முயன்றதை அறிந்து, பாலுக்கு அழுகிறபாவனையிலே தனதுசிறியதிருவடிகளை மேலேதூக்கியருள, அவ்வடிகளால் உதைபட்டமாத்திரத்தில், அச்சகடு திருப்பப்பட்டுக் கீழேவிழுந்து அசுரனுட்பட அழிந்த தென்பது. (௫௨)

[கண்ணன் 'யுத்தம்நேராதிருப்பதற்கு உபாயம் யாது?' என்ன, சகதேவன் விடைகூறத் தொடங்குதல்.]

௫௩. இவ்வண்ணஞ்சாதேவனியம்புதலுநகைத்தருளியிகலோர் சொன்ன, வவ்வண்ணம் புகலாமல் விரகுரைத்தா னிவனென்ன வவ னோடாங்கோர், பைவண்ணமணிக்கூடந்தனிலெய்திப் பாரதப்போர் பயிலாவண்ண, முய்வண்ணஞ்சொல்லுகநீயுபாயமெனத் தொழுதுரைப்பானுரங்கொள்வேலான்.

(இ - ள்.) இவண்ணம் - இந்தப்படி, சாதேவன் - சகதேவன், இயம்புதலும் - சொன்னவுடனே,—(கண்ணபிரான்),—நகைத்தருளி - புன்சிரிப்புக் கொண்டருளி, 'இகலோர் சொன்ன அ வண்ணம் புகலாமல் - வலிமையையுடைய மற்றைப்பாண்டவர்கள் கூறின அந்தப்படி கூறாமல், இவன் - இச்சகதேவன், விரகு உரைத்தான் - தந்திரமாகச்சொன்னான்,' என்ன-என்று கருதி, அவனோடு - அச்சகதேவனுடனே, ஆங்கு - அவ்விடத்தில் [அல்லது அப்பொழுது], ஓர் பை வண்ணம மணி கூடந்தனில் எய்தி - பசுமைநிறமுள்ள மரகதரத்தினங்களால் அமைக்கப்பட்டதொரு மண்டபத்தினுள்ளே (மற்றவர்களைவிட்டுச்) சென்று,—(சகதேவனை நோக்கி),—'பாரதம் போர் பயிலா வண்ணம் - பாரதயுத்தம் நடவாதபடியும், உய் வண்ணம் - (எல்லாரும்) அழியாது பிழைத்து வாழும்படியும், நீ—, உபாயம் சொல்லுக - (தக்கதோர்) உபாயத்தைச் சொல்வாயாக,' என - என்றுசொல்ல,—உரம் கொள் வேலான், வலிமையைக்கொண்ட வேலாயுதத்தை யுடையவனான சகதேவன், தொழுது - (கண்ணனை) வணங்கி, உரைப்பான் - கூறுபவனானான்; (எ - று.)—அதனை, அடுத்த இரண்டு கவிகளிற் காணக.

கண்ணனுக்கு நகைப்பு, தனது திருவுள்ளக்கருத்தை உள்ளபடி யறிந்து கூறிய சகதேவனது திறத்தைக் கண்டு வியந்ததனா லானது. தனதுகருத்தை வெளியிடாதிருக்கவேண்டி இங்ஙனம் கண்ணன் சகதேவனைத் தனியே வினவுமாறு ஏகாந்தமாக அழைத்துச்சென்றன னெனக. சாதேவன் - வடசொல் திரிபு. விரகு உரைத்தான் - (நமது) மாயையை எடுத்துக்கூறினான் என்றுமாம். பை - பசுமையென்னும் பண்புப்பெயரின் விகாரம். வண்ணம்-வர்ணம்: வடசொல் பாரதப்போர - பரதவம்சத்தாருள் நிகழும் போர். (௫௩)

வேறு.

[சகதேவன் கூறும் உத்தரம்.]

௫௪. நீபாரதவமரில்யாவரையுநீறாக்கிப
பூபாரந்தீர்க்கபபுரிந்தாய்புயல்வண்ணா
கோபாலாபோரேறேகோவிந்தாநீயன்றி
மாபாரதமகற்றமற்றார்கொல்வல்லாரே.

(இ - ள்.) புயல் வணணா - மேகம்போலக்கரியதிருநிறமுடையவனே! கோபாலா - பசுக்களைக் காக்கும் இடைச சாதியில் வளர்ந்தவனே! போர் ஏறே - போரில் ஆண்சிங்கம போன்றவனே! கோவிந்தா - கோவிந்த னென்னுந்திருநாமமுடையவனே!—நீ—, பாரதம்அமரில் - பாரதயுத்தத்தில்

யாவரையும் நீறு ஆக்கி - எல்லாரையும் அழியச்செய்து, பூ பாரம் தீர்க்க - பூமிதேவியின் சுமைமிகுதியை யொழிக்க, புரிந்தாய் - விரும்பியருளினாய்; (ஆதலால்), மா பாரதம் - (உன்கருத்துப்படி நிகழும்) பெரிய பாரதப்போரை, நீ அன்றி - (அதனைநடத்தும்) நீயே யல்லாமல், அகற்ற வல்லார் - ஒழிக்கவல்லவர், மற்று ஆர் கொல் - வேறு யாரோ? [எவருமில்லை யென்றபடி]; (எ - று.)—இதுவும், அடுத்தகவியும் - ஒருதொடர்.

'நீயன்றி மாபாரதமகற்ற மற்றார்கொல் வல்லார்' என்றது, பாரதயுத்தத்தைநடத்தி முடித்திடுமாறு சங்கற்பித்துக்கொண்டுள்ள நீயே அது நிகழவொட்டாது தடுப்பதற்கும் வல்லமை யுடையாய் என்பதைக் குறிக்கும். கோவிந்த னென்ற திருநாமம், கோவர்த்தனமலையைக் குடையாக எடுத்துப் பசுக்களைப் பாதுகாத்தருளிய காலத்திற் கண்ணபிரானுக்கு உண்டானது; இதற்கு-பசுக்களைக்காப்பவனென்று பொருள்: இப்பெயர் - உயிர்களைக் காப்பவனென்றும், பூமியைக் காப்பவ னென்றும் பொருள்படும். அகற்ற - அகல என்பதன் பிறவினை. கொல்-அசை. பூபாரம்தீர்த்தல் - பூமியில்நிறைந்த துஷ்டஅசுரர்களையும் கெட்டஅரசர்களையும் ஒழித்து அதனாற் பூமிக்குநேர்ந்த பாரத்தைப் போக்குதல்.

இதுமுதல் இருபத்திரண்டு கவிகள் - காய்ச்சீர்களும் மாச்சீர்களும் விளச்சீர்களுமாக நான்குசீர்களும் விரவிவந்த அளவடிநான்குகொண்ட கலிவிருத்தங்கள்; சீர்கள் அளவொத்துவாராமையாலும், தாழம்பட்ட ஓசையுடைமையாலும், நாற்சீர் நான்கடித்தரவுகொச்சகமெனினும் அமையும். (நச)

[இதுவும் அது.]

ருரு. பாராளக்கன்னனிகற்பார்த்தனைமுன்கொன்றணங்கின்
காரார்குழல்களைந்துகாலிற்றளைபூட்டி
நேராகக்கைப்பிடித்துநின்னையுமயான்கட்டுவனேல்
வாராமற்காக்கலாமாபாரதமென்றான்.

(இ - ள்) 'கன்னன் பார் ஆள - கர்ணன் பூமியை அரசாட்சி செய்யும்படி, இகல் பார்த்தனை முன் கொன்று - (அவனிடத்துப்) பகைமையையுடைய அருச்சுனனை முன்னே கொலைசெய்து, அணங்கின் கார் ஆர் குழல் களைந்து - சிறந்தமகளான திரௌபதியினது கருநிறம் பொருந்திய கூந்தலை அரிந்துவிட்டு, காலில் தளை பூட்டி கை பிடித்து நின்னையும் யான் நேர்ஆக கட்டுவன் ஏல் - காலகளிலே விலங்கையிட்டுக் கைகளையும் பிடித்து உன்னையும் நான் தகுதியாகக் கட்டிவைப்பேனானால், மா பாரதம் வாராமல் காக்கலாம் - பெரிய பாரதப்போர் நடந்திடாதபடி தடுத்திடலாம்,' என்றான் - என்றுசொன்னான், (சகதேவன்); (எ - று.)

இங்ஙனம் சகதேவன் தம்மவரென்றும் பிறரென்றும் வேறுபாடு காட்டாது நடுவுநிலைமையாகத் தனது உள்ளக்கிடையைச் சிறிதும் ஒளியாமல் வெளியிட்டன னென்க. தருமன் எங்ஙனமாயினும் அரசாளவேண்டுமென்றதும், அருச்சுனன் கர்ணனைக்கொல்வேனென்ற சபதமும், விரித்தகூந்தலை முடிக்குமாறு திரௌபதிகூறிய பிரதிஜ்ஞையும், கண்ணனது சங்கல்பமுமே பாரதயுத்தம் நடப்பதற்கு மூலமாதலால, இங்ஙனங் கூறப்பட்டது. வீமசேனனது பெரியபிரதிஜ்ஞைகள், திரௌபதியின் பிரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றுதற்கு அங்கமாய் முடிதலால், அப்பிரதான மாகி அதில் அடக்கப்பட்டன. நகுலசகதேவர்களது சபதங்கள், பிரதானமல்ல வென்று நீக்கப்பட்டன. இங்குக்கூறிய இக்காரியங்களெல்லாம் செய்துமுடிக்கக் கூடாதன வாதலால, பாரதப்போர்வாராமற்காத்தலும் முடியாதெனக் குறிப்பித்தபடியாம்.

அணங்கு - தேவமகளும், திருமகளும், மோகினி யென்னும் பெண்தெய்வமுமாம்; இங்கே, திரௌபதிக்கு உவமவாகுபெயர். கன்னன் - கர்ணன் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; இப்பெயர், கர்ணகுண்டலங்களோடு

பிறந்தமை பற்றியது: காதின்வழியே பிறந்ததனால் வந்த பெயரென்றுங் கூறுவர்; கர்ணம் - காது. பாண்டவர்கள் தாயான குந்திதேவி கன்னிகையா யிருந்தபொழுது தனக்குத் துருவாசமுனிவ ருபதேசித்த மந்திரத்தைப் பரீட்சித்தறியும்பொருட்டுச் சூரியனைநினைத்து அம்மந்திரத்தை உச்சரிக்க, உடனே அத்தேவன் வந்து அவளுக்கு அநுக்கிரகித்ததனால், அவளிடம் பிறந்த புத்திரன் இவன்; இவனைப் பிறந்தபொழுதே குந்தி பழிக்கு அஞ்சி மிதக்கும் மரப்பெட்டியொன்றில் வைத்துப்பூட்டிக் கங்கையாற்றில விட்டிட, அதனைத் திருதராட்டிரனது தேர்ப்பாகனான அதிரதனென்பவன் கண்டெடுத்துத் திறந்து பார்த்துக் கொண்டுபோய்த் தன்மனைவியான ராதையும் தானுமாக வசுசேனனென்று பெயரிட்டு வளர்த்தான்: இவனுக்குக் கர்ணனென்ற பெயர் ஆகாசவாணி யிட்டது. இவன் துரியோதனனுக்குப் பிராணசிநேகிதனாகி அவனருளால் அங்கதேசத்திற்கு அரசனாயினன். கார் ஆர் குழல் - மேகத்தை யொத்த கூந்தலுமாம்; ஆர் - உவமவுருபு. எல் - எனனில்; மரூஉ ("குற்றமேகாக்க பொருளாக," "அரும்பண்பினாற்றீமை காக்க," "செலவிடத்துக்காப்பான் சினங்காப்பான்" என்ற விடங்களிற் போல,) இங்கே, காத்தல் - தடுத்தற்பொருளதாயிற்று. நின்னையும், உம் - இறந்ததுதழுவியஎச்சத்தோடு உயர்வுசிறப்பு. 'கன்னன்பாராள' என்றது - துரியோதனனது தீச்செயல்களெல்லாவற்றிற்கும் அவனே பெரியஉதவியாய்நிற்பதனாலும், பாண்டவதுரியோதனாதியா அனைவரிலும் மூத்தவனாகலாலும், துரியோதனனுக்கு மிகநண்பனும் பாண்டவர்க்கு மிகப்பகைவனுமாதலாலும், ஈகைக்குணமுடைய அரச னாதலாலு மென்க. 'காலில தளை பூட்டி' என்பதற்கு - திரௌபதியின்காலிலே விலங்கைப் பூட்டி யென்று உரைப்பாரு முளர்; அதற்கு இங்கே இயைபின்று. கைப்பிடித்து - கைகளாற் பிடித்து என்றலு மொன்று. (௫௫)

[கண்ணன் சகதேவனது திறத்தைப் பரீக்ஷித்தல்.]

௫௬. *முன்னநீகூறியவையெல்லாமுடித்தாலு*
மென்னைநீகட்டுமாறெவ்வாறெனமாய
னுன்னைநீதானுமுணராதாயுன்வடிவந்
தன்னைநீகாட்டத்தளைந்திடுவன்யானென்றான்.

(இ - ள்) (இங்ஙனங்கூறிய சகதேவனைநோக்கி),—மாயன் - விசித்திர சக்தியை யுடையவனான கண்ணன்,—'நீ முன்னம் கூறியவை எல்லாம் முடித்தாலும் - நீ முன்னேசொன்ன காரியங்களையெல்லாம் நிறைவேற்றினாலும், நீ என்னை கட்டும் ஆறு எ ஆறு - (இறுதியிற்சொன்னபடி) நீ என்னைக் கட்டும் வகை எப்படி?' என - என்றுவினவ,—(அதற்குச் சகதேவன்),—'உன்னை நீதானும் உணராதாய் - உனது (அருளுடைமை முதலிய) குணங்களின் பெருமையை நீயும் அறியமாட்டாதவனே! உன் வடிவந்தன்னை நீ காட்ட - உனதுதிவ்வியசொரூபத்தை நீ (என்னுடைய) அறிவிற்கு விஷயமாக்கியிருப்பதால், யான் தளைந்திடுவன் - நான் (உன்னைக்) கட்டிவிடுவேன்', என்றான் - என்று (கண்ணனைநோக்கிக்) கூறினான்; (எ - று.)

முன்னங்கூறியவை - கர்ணனை அரசாள்வித்தல், அருச்சுனனைக் கொல்லுதல், திரௌபதியின்குழலைக் களைதல். சகதேவன் கடவுளின் கருணையால் தத்துவஞான மடைந்துள்ளதனால், அக்கடவுளின் அடியார்க்கெளியனாந்தன்மையைக் கருதி இங்ஙனங் கூறின னென்க. முடித்தாலும் என்ற உயர்வுசிறப்பும்மை, முடித்தலின் அருமை தோன்றநின்றது. 'உன்னை நீதானு முணராதாய்' என்றதனால், எம்பெருமானது எவராலும் அளவிடப்படாத அநந்தசக்தி விளக்கப்பட்டது; ஆதலால், இது எம்பெருமானுக்கு ஒருகுறைவு கூறியதாகாது: "தனக்குந் தன் தன்மை யறிவரியான்" என்றார் திருவாய்மொழியிலும். தன் தன்மை யுணராதவ னென்றால், எம்பெரு

மானது முற்றுணர்வுக்குக் குறைவு வாராதோ என்னில்,—ஒவ்வொரு பொரு ளின் தன்மையையும் உள்ளபடி அறிவதே முற்றுணர்வுக்கு இலக்கணமாத லால், அநந்தசக்தியை அவ்வாறே அளவிடமுடியாதென்றே உணர்வதனால், குறைவு வாராதென்க. வடிவம், அம் - சாரியை. நீதானும் - ஸர்வஜ்ஞனான நீயும் என்றபடி. நீதானும் என்ற உம்மையால், மற்றவர் அறியமாட்டாமை நன்குவிளங்கும். காட்ட - காரணப்பொருட்டாய்வந்த செயவெனெச்சம். (ந௬)

[இதுவும் அது.]

௩௭. மாயவனுமன்பன்மனமறிவான்கட்டுகவென்
றாயவடிவுபதினாறாயிரங்கொண்டான்
றூயவனுமூலமாந்தோற்றமுணர்ந்தெவ்வுலகுந்
தாயவடியிணைகடன்கருத்தினாற்பிணித்தான்.

(இ - ள்.) மாயவனும் - விசித்திரசக்தியுடையவனான கண்ணனும், அன்பன் மனம் அறிவான் - (தன்னிடத்து) மிக்கபக்தியுடையவனான சகதேவனது கருத்துநிலையை அறிதற்பொருட்டு,—கட்டுக என்று - '(என்னை நீ) கட்டுவா யாக' என்று சொல்லி, ஆய வடிவு பதினாறுஆயிரம் கொண்டான் - பொருந் திய பதினாறாயிரம் திருவுருவங்களை (ஒருங்கே) எடுத்துக்கொண்டான்; (அப் பொழுது),—தூயவனும் - பரிசுத்தனான சகதேவனும், மூலம் ஆம் தோற்றம் உணர்ந்து - (அவ்வடிவங்கட்கெல்லாம்) முதன்மையான திருவுருவத்தை (இன்னதென்று தனது தத்துவஞானத்தால்) அறிந்து, எ உலகும் தாய அடி இணைகள் - எல்லாவுலகங்களையும் அளவிட்ட (அவ்வெம்பெருமானது) உபய பாதங்களை, தன் கருத்தினால் பிணித்தான் - தனது மனமாகிய கயிற்றினாற் கட்டினான்; (எ - று.)

சகதேவன் கடவுளின் அருளால் உண்மையறிவை யடைந்துள்ளானாதலால், பகவானது சொரூபத்தைத் தனதுகருத்தால் உறுதியாகத் தியானித் தான் என்பதாம். பதினாறாயிரம் கோபஸ்திரீகளோடும் பதினாறாயிரம் இராஜ கன்னிகைகளோடும் தனித்தனிசேர்தற்கு இவ்வவதாரத்தில திருமாலுக்குப் பதினாறாயிரம் வடிவம்அமைந்ததாதலால், 'ஆயவடிவுபதினாறாயிரம்' என்றார். ("பத்துடையடியவர்க் கெளியவன்" என வைஷ்ணவத்திலும், "பத்திவலை யுட்படுவோன்" எனச் சைவத்திலும் அடியார்கள் அருளிச்செய்தபடி) கட வுள் அன்புக்கு வசப்பட்டவராதலால், கருத்தினாற பிணிக்கலாம்படியாயிற்று. 'பிணித்தான்' என்ற வினையினால், கருத்தைக் கயிறாகக் கொள்க; இஃது, ஏகதேசவுருவகத்தின் பாற்படும்.

ஆய - ஒன்றையொன்று ஒத்ததாகிய என்பாருமுளர். ஆய = ஆகிய. மாயவனும், தூயவனும் என்ற உம்மைகள் - எச்சப்பொருளன. அன்பன் - பக்தன், அறிவான் - சோதித்தற்கு; வானீற்று எதிர்காலவினையெச்சம். 'மூலமாந்தோற்றம்' என்றது - அக்கடவுளின் நிஜவடிவத்தை. தோற்றம் - தோன்றுதலுடையது; தொழிலாகுபெயரென்றுமாம், அம் - கருத்தாப்பொ ருள்விகுதி யென்றுமாம். தாய = தாவிய.

உலகந் தாய கதை:—மகாபலி யென்னும் அசுரராசன் தன் வல்லமை யால் இந்திரன் முதலிய யாவரையுஞ் சயித்து மூவுலகங்களையும் தன் வசப் படுத்தி அரசாண்டு செருக்குக் கொண்டிருந்த பொழுது, அரசிழந்த தேவர் கள் திருமாலைச் சரணமடைந்து வேண்ட, அவன், குள்ளவடிவமான வாமனா வதாரமெடுத்துக் காசியபமுனிவர்க்கு* அதிதிதேவியினிடந் தோன்றிய பிரா மணப்பிரமசாரியாகி வேள்வியியற்றி யாவர்க்கும் வேண்டிய அனைத்தை யுங் கொடுத்துவந்த அந்தப்பலியினிடஞ் சென்று, தவஞ்செய்தற்குத் தன் காலடியால் மூவடிமண்வேண்டி, அதுகொடுத்தற்கு இசைந்து அவன் தத்தஞ் செய்த நீரைக் கையில் ஏற்று, உடனே திரிவிக்கிரமனாக ஆகாயத்தை அளாவி

வளர்ந்து ஓரடியால் மண்ணையும் ஓரடியால் விண்ணையும் அளந்து, மற்றோரடியால் அவனையும் பாதாளத்தில் அழுத்தி அடக்கினன் என்பதாம். ஒரு பாதத்தால் மண்ணுலகத்தை அளந்ததிலே அதன்கீழுள்ள உலகங்களேழும் அடங்குதலாலும், மற்றோரடியால் விண்ணுலகத்தை யளந்ததிலே புவர்லோகம் முதலிய மேலுலகங்களாறும் அடங்குதலாலும், 'எவ்வுலகும் தாய அடியிணைகள்' எனப்பட்டன. (௩௭)

[கண்ணன் சகதேவனுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாகக் காட்சிகொடுத்தல்.]

௩௮. நீதேவனென்றறிந்துநெஞ்சாற்றனைக்கட்டுஞ்
சாதேவன்கண்களிக்கத்தானேயாய்முன்னின்றான்
பூதேவருங்கனகப்பூங்காநிழல்வைகு
மாதேவருந்தேடிக்காணுமலரடியோன்.

(இ - ள்) பூ தேவரும் - பூமியில்வசிக்குந் தேவர்களாகிற அந்தணர்களும், கனகம் பூ கா நிழல் வைகும் மா தேவரும் - பொன்மயமான அழகிய கற்பகச்சோலையின் நிழலிலே வசிக்கிற சிறந்த தேவர்களும், தேடி காணு - தேடியும் பார்க்கமுடியாத, மலர் அடியோன் - தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளையுடையவனான கண்ணபிரான்,—நீ தேவன் என்று அறிந்து நெஞ்சால் தனை கட்டும் சாதேவன் கண் களிக்க - 'நீயே கடவுளாவாய்' என்று (தனது சொரூபத்தை) உணர்ந்து மனத்தினாலே தன்னைக்கட்டின சகதேவன் கண்ணாற்கண்டு களிக்கும்படி, தானே ஆய் முன் நின்றான் - (மற்றை யுருவங்களை யெல்லாம் மறைத்து அவற்றிற்குக் காரணமானதும் சகதேவனாற் கருதப்பட்டதுமான) தனது நிஜரூபமேயாய் அவனெதிரில் (காட்சிகொடுத்து) நின்றருளினான்; (எ - று.)

"பத்துடையடியவர்க்கு எளியவன் பிறர்களுக்கு அரிய வித்தகன்" என்ற இரண்டு தன்மைகளும் - இச்செய்யுளால் நன்கு விளக்கப்பட்டன. தேவன் என்ற சொல்லுக்கு - விளங்குபவனென்றும், வானுலகத்தவனென்றும் பொருள். கனகப்பூங்கா - பொன்மயமான பூக்களையுடைய சோலையென்றுமாம். தேவர்கள் விண்ணுலகத்திற் பஞ்சதருக்களின் நிழலில்வசித்தல், "இன்றளிர்க் கற்பகநறுந்தே னிடைதுளிக்கு நிழலிருக்கை" எனக் கம்பராமாயணத்திற் கூறியதனாலும் விளங்கும்; அதுபற்றியே, 'காநிழல்வைகும் மாதேவர்' என்றது. பொன்னுலகத்திலுள்ள எல்லாப்பொருளும் பொன்மயமானவையாதலால், 'கனகப்பூங்கா' எனப்பட்டது. காக்கப்பட்டது கா என்று, செயப்படுபொருள்விகுதிபுணர்ந்து கெட்ட காரணப்பெயர். பூதேவர் - பூமியில் தேவர்போலச் சிறப்புப்பெற்று விளங்குபவர்; "நிலத்தேவர்" என்றார் ஆழ்வாரும். இங்கே, 'பூதேவரும் மாதேவரும் தேடிக்காணாத அடி' என்றது - அன்புநிலையிற் குறைவுபட்டார்க்கு அகப்படாததன்மையை. கடவுளையறிதற்கு இடமும் சாதியும் குலமும் முதலியன காரணமல்ல, மனத்தூய்மையே காரணம் என்பது இதில் விளங்கும். மலரடி - உவமத்தொகை; வினைத்தொகையாய், (திரிவிக்கிரமாவதாரகாலத்தில் உலகமெங்கும்) பரந்த திருவடியெனினுமாம். திருமாலின் அம்சாவதாரமான கண்ணபிரான் சகதேவனது பக்தியை உணர்ந்திருந்தும் இவ்வாறு பரீட்சித்தது - அதனைத் தான் அநுபவித்துக்களிக்கவும், இச்சகதேவனுக்கு ஓர்சிறப்பை வெளிப்படுத்தவுமென்க.

[கண்ணன் 'என்காலைவிடுக' என்றுசொல்ல, சகதேவன்வரம்வேண்டுதல்.]

௩௯. அன்பாலின்றென்னையறிந்தேபிணித்தமைநன்
றென்பாதந்தன்னையினிவிடுகவென்றுரைப்ப
வன்பாரதப்போரில்வந்தடைந்தேமைவரையு
நின்பார்வையாற்காக்கவேண்டுநெடுமாலே.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்) (கண்ணன் சகதேவனை நோக்கி),—'அன்பால் இன்று என்னை அறிந்து பிணித்தமை நன்று - பக்தியினால் இப்பொழுது எனது சொரூபத்தை (நீ) உணர்ந்து கட்டியது நன்றாகவுள்ளது; இனி என் பாதந் தன்னை விடுக - இனி எனது கால்களை விட்டிடுவாயாக,' என்று உரைப்ப - என்று சொல்ல,—(அதற்குச் சகதேவன் கண்ணபிரானை நோக்கி),—'நெடு மாலே - பெருமைக்குணமுடையவனான கண்ணனே!—வந்து அடைந்தேம் ஐவரையும் - (உன்னை) வந்துசேர்ந்துள்ளவர்களான எங்களைந்துபேரையும், வல் பாரதம் போரில் - (இனிநிகழும்) கொடிய பாரதயுத்தத்திலே, நின பார்வையால் காக்கவேண்டும் - உனது அருள்நோக்கத்தால் பாதுகாத்தருள வேண்டும்,' (எ - று.)—' என்று ' என, அடுத்தகவியோடு இயையும்.

பிணித்தமை - இறந்தகாலத் தொழிற்பெயர்; மை - விகுதி. அடைந்தேம் ஐவர் - தன்மையிற் படர்க்கைவந்த இடவழுவமைதி, வழாநிலையாயின், 'ஐவேம்' என நிற்கும்: இதில், உம்மை - இனைத்தென்றறிபொருளில் வந்த முற்றும்மை. பார்வை - நோக்கம்; கடாக்ஷம்: தொழிற்பெயர்: வை - விகுதி. நெடு மால் - மகாவிஷ்ணு; திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில் நீண்ட மாலுமாம். (௩௯)

[கண்ணன் சகதேவனுக்கு வரமளித்து, நடந்ததை இரகசியமாகவைக்கும்படி நியமித்தல்.]

௪0. என்றென்றிறைஞ்சியிருதாமரைத்தாளி
லொன்றுங்கதிர்முடியாற்கோமென்றுரைத்தருளி
யின்றிங்கிருவேமுமிப்போதுரைத்தமொழி
யொன்றும்பிறரறியவோதாதொழிகென்றான்.

(இ - ள்) என்று என்று - என்று பலதரஞ்சொல்லி, இறைஞ்சி - நமஸ்கரித்து, இரு தாமரை தாளில - (கண்ணபிரானது) தாமரைமலர்போன்ற இரண்டுதிருவடிகளிலே, ஒன்றும் - பொருந்திய [சரணமடைந்த], கதிர் முடியாற்கு - ஒளியுள்ள கிரீடத்தையுடையவனான சகதேவனுக்கு, (கண்ணன்), ஓம் என்று உரைத்தருளி - 'அப்படியேயாகுக ' என்று உடன்பாடாகக் கூறியருளி,—' இன்று இங்கு இருவேமும் இப்போது உரைத்த மொழி ஒன்றும் - இன்றைத்தினம இவ்விடத்தில் நாமிரண்டுபேரும் இப்பொழுது (தனியே) பேசிக்கொண்ட வார்த்தைகளுள் ஒன்றையும், பிறர் அறிய ஓதாது ஒழிக - எவரும் அறியச் சொல்லாமல்விடுவாயாக,' என்றான்-என்றுகூறினான்; (எ-று.)

என்று என்று - அடுக்கு, பன்மைப்பொருளது; இது, சகதேவனது அன்புமிகுதியை விளக்கும். ஓம் - அங்கீகாரப்பொருளை யுணர்த்தும் வடமொழியிடைச்சொல்; (வடமொழிமாககாவியத்தி னுரையில் மல்லிநாதசூரி உரைத்தவாறுங் காண்க) இருவேம் - இரண்டென்னும் எண்ணினடியாப் பிறந்த தன்மைப்பன்மைப்பெயர்; (முன்னிலை - இருவீர், படர்க்கை - இருவர்.) 'ஓதாதொழிக ' என்றது, அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டால். ஓதாதொழிக - ஒருசொல்தன்மையது; இதில், ' ஒழி ' - துணிவுப்பொருளுணர்த்தும். (௪0)

[சகதேவன் திரௌபதியைநோக்கித் தனது அபிப்பிராயங் கூறுதல்.]

௪௧. ஆண்டிருந்தவவைநீங்கியறிவுடையோரிருவோரும்
பாண்டவர்கண்முன்னெய்திப்பழுதில்புகழ்ப்பாஞ்சாலி
நீண்டகருங்குழல்சோரநின்றாளைமுகநோக்கி
யீண்டவரிலிளையோனுஞ்சந்துமிகவினிதென்றான்.

(இ - ள்.) அறிவு உடையோர் இருவோரும் - பேரறிவுடையவர்களான (கண்ணன் சகதேவன் என்ற) இரண்டுபேரும்,—(பின்பு), ஆண்டு இருந்த

அவை நீங்கி - அங்குத்தனியேசென்றிருந்த மண்டபத்தினின்றுநீங்கி, பாண்டவர்கள் முன் எய்தி - மற்றைய பாண்டவர்கட்கு முன்னே வந்து சேர,—(அப்பொழுது), அவரில் இளையோனும் - அப்பாண்டவர்களுள் இளையவனான சகதேவனும்,—நீண்ட கருங் குழல் சோர நின்றாள் பழுது இல் புகழ் பாஞ்சாலியை முகம் நோக்கி - நீட்சிபெற்ற கருநிறமுள்ள கூந்தல் விரிந்து கிடக்க நின்றவளாகிய குற்றமில்லாத கீர்த்தியையுடைய திரௌபதியை முகத்தைப் பார்த்து, ஈண்டு சந்து மிக இனிது என்றான் - 'இப்பொழுது சந்தி [சமாதானம்] மிகநல்லது' என்று கூறினான்; (எ - று.)

'எய்தி' என்னுஞ் செய்தெனெச்சத்தை 'எய்த' எனச் செயவெனெச்சமாகத்திரித்து, 'என்றான்' என்பதனோடு முடிக்க. பாஞ்சாலி நின்றாளை - நின்றாள் பாஞ்சாலியை: உருபுபிரித்துக்கூட்டல். சந்து - தூதுமாம். துரியோதனனிடந் தூதுபோய்வரவேண்டு மென்பதே கண்ணன் திருவுளக்கருத்தென்று தெரிந்தவனாதலின், அதற்கு இணங்கிச் சகதேவன்தானும் 'சந்துமிக வினிது' என்று கூறினனென்க. இருவர் - இருவோர் என ரகரவீற்றுஅயல் அகரம் ஓகாரமாயிற்று. பாஞ்சாலி - பாஞ்சாலதேசத்தரசனது [துருபதனது] மகள் என்று பொருள்படும் வடமொழித் தத்திதாந்தநாமம். பழுதில் புகழ் - கலங்காதகற்பினாலாகியது; இவள் பஞ்சகன்னிகைகளுள் ஒருத்தியாதலின், இவளுக்கு 'பழுதில்புகழ்' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டதுமாம்; (மற்றை நால்வர் - அகலிகை, சீதை, தாரை, மண்டோதரி.) ஆண்டு, ஈண்டு - சுட்டுநீண்டது. நின்றாளை முகம் நோக்கி - நின்றாளை முகத்தைப் பார்த்து: இரண்டு செயப்படுபொருள் வந்த செய்வினை; உருபுமயக்கமாக, நின்றவளது முகத்தைப் பார்த்து என்றும் கொள்ளலாம். (சுக)

[கண்ணனும் அவ்வாறே கூற, கேட்டுத் திரௌபதி வருந்துதல்.]

சஉ. தருமனுக்குங்கருத்திதுவேதமருடன்போர்புரியாம
லிருநிலத்திலுடன்வாழ்தலெனக்குநினைவென்றுரைத்தான்
வரிமலர்க்கண்புனல்சோரமலர்மறந்தகுழல்சோர [யாள்.
விரைமலர்செஞ்சேவடிக்கீழ்வீழ்ந்தழுதாண்மின்னனை

(இ - ள்.) 'தருமனுக்கும் கருத்து இதுவே - யுதிட்டிரனுக்கும் இதுவே கருத்தாகும்: தமருடன் போர் புரியாமல் - நெருங்கின உறவினர்களாகிய துரியோதனாதியர்களுடனே போர்செய்யாமல், இரு நிலத்தில் உடன் வாழ்தல் - பெரிய பூலோகத்திலே சமாதானமாக ஒற்றுமைப்பட்டு ஒருங்குகூடி வாழ்வதே, எனக்கும் நினைவு - எனக்கும் கருத்தாம்,' என்று உரைத்தான் - என்று (கண்ணபிரான்) கூறியருளினான்; (உடனே),—மின் அனையாள் - மின்னற்கொடியையொத்தவளான திரௌபதி,—வரி மலர் கண் புனல் சோர - (உத்தமவிலக்கணமாக அமைந்த சிவந்த) இரேகைகளையுடைய பூப்போன்ற (தனது) கண்களினின்று நீர் சொரியவும், மலர் மறந்த குழல் சோர - (பலகாலமாகப்) பூமுடித்தலைமறந்துள்ள தன்கூந்தல் கீழேபுரளவும், விரை மலர் செம் சே அடிக்கீழ் வீழ்ந்து அழுதாள் - வாசனையையுடைய தாமரைமலர்போன்ற மிகச்சிவந்த (கண்ணபிரானது) திருவடிகளில் விழுந்து புலம்பினாள்; (எ-று.)—புலம்பும்வகையை, அடுத்தமூன்றுபாடல்களிற் காண்க.

ஐம்பொறிகளையும் உரியபுலன்களிற்செலுத்தி ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்கும் மனம்போலப் பஞ்சபாண்டவர்களையும் உரியதொழில்களிற் பிரவேசிக்கும்படி செய்விக்கின்ற கண்ணபிரானும் போரை விரும்பாமல் சமாதானத்தையே நாடிக் கூறியதனால், திரௌபதி 'இனித் தன் சபதம் நிறைவேறுமாறு இல்லை' என்று கருதித் தனதுகருத்து முற்றுப்பெறுமாறு வேண்டி அக்கண்ணபிரானது திருவடிகளிலே விழுந்து புலம்புவாளாயினளென்க. கீழ்க்கவியை நோக்கி, 'இது' என்றது - சந்தியாயிற்று. முன்னிரண்டடி

யைச் சகதேவனது வார்த்தையாகக் கொண்டால், கீழ்க்கவியிற்கூறியதன் விவரமான அநுவாதமென்க. இருநிலத்தில் - அத்தினபுரி இந்திரப்பிரத்தம் என்னும் இரண்டு இராசசியபாகங்களி லென்றுமாம். தருமனுக்கும், உம் - அரசாட்சிக்குஉரிய மூத்தமகனான தருமபுத்திரனுக்கு என உயர்வுசிறப்பும், எதிரது தழுவிய எச்சப்பொருளு முடையது. எனக்கும், உம் - இறந்தது தழுவிய எச்சம். பதின்மூன்றுவருடமாக விரிந்த கூந்தலாதலின், 'மலர்மறந்த குழல' எனப்பட்டது. வரிக் கண் என இயையும்; வரி மலர் என எடுத்து, வண்டுகளமொய்க்கும் மல ரெனினுமாம். வரிமலா - தாமரை யென்றேனும், கருங்குவளை யென்றேனும் கொள்க. செம சே - மிகுதியுணர்த்தவந்த ஒரு சொல்லடுக்கு. சே - செம்மையென்னும் பண்புப்பெயா, ஈறுபோய் ஆதி நீண்டு இடைநின்றமகரமுங் கெட்டது சேவடி, வ் - உடம்படுமெய்: பண்புப் பெயரின் இடைமகரம் வகரமாகத்திரிந்ததாகவுங் கொள்ளலாம். திருவடிகள் சிவந்திருத்தல, உத்தமவிலக்கணம் செம் - அழகிய, சே - சிவந்த எனினுமாம். அடிக்கீழ், கீழ் - ஏழனுருபு. மின்உவமை - மென்மைக்கும், ஒளிக்கும்.

[இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - ஒருதொடர்: திரௌபதி புலம்புதல்]

சா. சாலக்கனகன்றனிமைந்தனைமுனிந்த
காலத்தவனறைந்தகற்றூணிடைவந்தாய்
மூலப்பேரிட்டழைத்தமும்மதமால்யானைக்கு
நீலக்கிரிபோன்முனனின்றநெடுமாலே.

(இ - ள்.) கனகன் - பொன்னிறமாகிய உடம்பையுடையவனான இரணியன், தனி மைந்தனை - ஒப்பற்ற (தனது) புத்திரனான பிரகலாதனை, சாலமுனிந்த காலத்து - மிகவுங்கோபித்த காலத்தில், அவன் அறைந்த கல் தூணிடை - அவ்விரணியன் கையால் தாக்கின கற்கம்பத்தினிடத்தில், வந்தாய் - (நரசிங்கமூர்த்தியாகத்) திருவவதரித்தவனே!—மூலம் பேர் இட்டு அழைத்த - ஆதிமூலமேயென்ற பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிட்ட, மும்மதம் மால் யானைக்கு - மூன்றுமதங்களையுடைய பெரியதொரு யானையைக் காத்தற்கு, நீலம் கிரி போல முன் நின்ற - நீலமலையொன்று நின்றதுபோல எதிரில் எழுந்தருளி நின்ற, நெடு மாலே - பெருமைக்குணமுடைய திருமாலே! (எ - று.)

("பள்ளியிலோதிவந்த தன்சிறுவன் வாயி லோராயிர நாமம், ஒள்ளிய வாகிப் போத வாங்கதனுக்கு ஒன்றுமோர் பொறுப்பில னாகிப், பிள்ளையைச் சீறிவெகுண்டு தூண்புடைப்பப் பிறையெயிற்றனலவிழிப்பேழ்வாய்த, தெள்ளிய சிங்கமாகிய தே," "அளந்திட்ட தூணை யவன் தட்ட வாங்கே, வளர்ந்திட்ட வாளுகிர்ச் சிங்கவுருவாய், உளந்தொட் டிரணிய னொண்மார்பகலம், பிளந்திட்ட கைகள்," "கடுத்தகராங்கதுவ நிமிர்கையெடுத்து மெய்கலங்கி, உடுத்ததிசையனைத்தினுஞ்சென்றொலிகொள்ள வுறுதுயரால, அடுத்தபெருந்தனிமூலத் தரும்பரமே பரமே யென்று, எடுத்தொரு வாரண மழைப்ப நீயோவன் றேனென்றாய," "மூலமேயென்ற கரிமுன் வந்திடர்தொலைத்து, நீலமேகம்போல நின்றான்" என்றார் முன்னோரும்.)

தன்பெயரைச் சொல்லாமல் நாராயணநாமத்தையே சொல்லிவந்த பிரகலாதனை இரணியன் பலவகையாகக் கொல்லக்கருதி அவையொன்றும் முடியாமல் இறுதியில 'நீ சொன்னவிடத்தில் நாராயணன் இல்லாவிட்டால், நானே உன்னைக் கோபத்தீரக் கொன்று குருதி பருகுவேன்' என்ற சமயத்தில், அவன் காட்டின தூணினின்று புறப்பட்டதனால், 'சாலமுனிந்தகாலத்து' என்றது. இருத்திரிமமான செய்கையொன்றும் முன்பே செய்து அமைத்துவைத்தற்கு உரியதல்லாததெனை நன்கு விளக்குதற்கு, 'கற்றூணிடை வந்தாய்' எனப்பட்டது.

யானைகாத்த முன் நின்ற கதை:—இந்திரத்யும்ந னென்னும் அரசன் மிக்க விஷ்ணுபக்தியுடையனாய் ஒருநாள் விஷ்ணுபூசைசெய்கையில், அகஸ்திய மகாமுனிவன் அவனிடம் எழுந்தருள, அப்பொழுது அவன் தன் கருத்து முழுவதையுந் திருமாலைப்பூசிப்பதிற் செலுத்தியிருந்ததனால், அவ்விருடியின் வருகையை அறிந்திடானாய் அவனுக்கு உபசாரமொன்றுஞ் செய்யாதிருக்க, அம்முனிவன் தன்னை அரசன் அலக்ஷியஞ்செய்தானென்று மாறாகக் கருதிக் கோபித்து 'நீ யானைபோலச் செருக்குற்றிருந்ததனால் யானையாகக் கடவை' என்று சபிக்க, அங்ஙனமே அவன் ஒருகாட்டில் யானையாகத் தோன்றினனாயினும், முன்செய்த விஷ்ணுபக்தியின் மகிமையால் அப்பொழுதும் விடாமல் நாள்தோறும் ஆயிரந்தாமரைமலர்களைக் கொண்டு திருமாலை அருச்சித்துப்பூசித்துவருகையில், ஒருநாள் பெரியதொரு தாமரைத்தடாகத்தில் அருச்சனைக்காகப் பூப்பறித்தற்குப் போய் இறங்கியபொழுது, அங்கே (முன்பு நீர்நிலையில்நின்று தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த தேவலனென்னும் முனிவனது காலைப்பற்றியிழுத்து அதனாற் கோபங்கொண்ட அவனது சாபத்தால்) பெரிய முதலையாய்க் கிடந்த ஹூஹூ என்னுங் கந்தருவன் அவ்யானையின் காலைக் கௌவிக்கொள்ள, அதனை விடுவித்துக்கொள்ளமுடியாமல் கஜேந்திரன் 'ஆதிமூலமே!' என்று கூவியழைக்க, உடனே திருமால் கருடாரூடனாய் அங்குஎழுந்தருளித் தனது சக்கராயுதத்தைப் பிரயோகித்து முதலையைத்துணித்து யானையை அதன்வாயினின்றும் விடுவித்து இறுதியில் அதற்கு முத்தியையருள் செய்தன னென்பதாம்.

சகலவிதத்தாலுங் காப்பாற்றவேண்டிய தந்தையால் மைந்தனுக்கும், ஒருவிலங்காலே மற்றொருவிலங்குக்கும் நேர்ந்த துன்பத்தைப் பொறாமல் அரைகுலையத் தலைகுலைய ஆங்காங்கு விரைந்துவந்து உதவின மகாகுணத்திலே ஈடுபட்டு இவ்வாறு கூறி அழைத்தது, இங்ஙனம் வருந்துந் தன்குறையையும் தீர்த்தருளவேண்டு மென்ற குறிப்பு.

மூலப் பேர் - மூலமாகிய பேர் எனப் பொதுப்பெயரும் சிறப்புப்பெயருமாகத் தொடர்ந்த இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையாக விரிக்க. நீலகிரி - நிறத்துக்கும், அழகுக்கும், சலியாத திண்மைக்கும், அளவிடப்படாத பெருமைக்கும் உவமை. முன் - இடமுன். மும்மதம் - கன்னமிரண்டு, குறியொன்று இவற்றிற் சொரிவது. கநகம் - ஸுவர்ணம்: வடசொல். ஹிரணியன் என்ற பெயர் பொன்னிறமானவனென்பதுபற்றிய தாதலால், அதன் பரியாயநாமமாக 'கனகன்' என்றார். இரணியகசிபு என்றும் இவனுக்குப் பேருண்டு. (௬௩)

௬௪. கற்றைக்குழல்பிடித்துக்கண்ணிலான்பெற்றெடுத்தோன்
பற்றிதுகிலுரியப்பாண்டவரும்பார்த்திருந்தார்
கொற்றத்தனித்திகிரிக்கோவிந்தா நீயன்றி
யற்றைக்குமென்மானமாரேவேறுகாத்தாரே.

(இ - ள்.) கொற்றம் - வெற்றியை யுடைய, தனி - ஒப்பில்லாத, திகிரி - சக்கரத்தையுடைய, கோவிந்தா - கண்ணபிரானே!—கண் இலான் பெற்று எடுத்தோன் - குருடனான திருதராட்டிரன் பெற்றுவளர்த்த துச்சாதனன், கற்றை குழல் பிடித்து - தொகுதியான (எனது) கூந்தலைப் பிடித்து இழுத்து (வந்து), துகில் பற்றி உரிய-(எனது) ஆடையைப் பிடித்து அவிழ்க்கையில், பாண்டவரும் பார்த்து இருந்தார் - (என்கொழுநரான) இப்பாண்டவரைவரும் பார்த்துக்கொண்டு (யாதொருபரிகாரமுஞ் செய்யாமற் சபையிற் சும்மா) இருந்தார்கள்; அற்றைக்கும் - அக்காலத்திலும், என் மானம் நீ அன்றி வேறு ஆர் காத்தார் - எனதுமானத்தை நீயல்லாமல் வேறே யார்தாம் காத்தவர்? [எவருமில்லை யென்றபடி]; (எ - று.)

பிறர்க்கு உதவியதைக் கீழ்ச்செய்யுளாற்கூறி, தனக்கு முன்பு உதவியதை இச்செய்யுளாற்கூறுகிறாள். 'ஆபத்து நேர்ந்தகாலத்தில் மகளிர்க்குத் தம் தம் கணவர் குறைநீக்குவார்கள்: எனக்கோ கணவர் ஒருவர்க்கு ஐவராயிருந்தும், ஆபத்துக்காலத்தில் உதவுமாறு இல்லை' என்பது, முன்னமே நடந்த வரலாற்றால் விளங்குவதால், இப்பொழுது நீ காப்பாற்றினாலுண்டு. இல்லாவிட்டால் இல்லை; எனது சாபத்தையும் சபதத்தையும் நிறைவேறச்செய்து எனது மானத்தைக் காக்கவேண்டுவது உனதுபாரமே என்று குறைவேண்டினளென்பதாம். பாண்டவரும், உம்மை - உயர்வுசிறப்பு; அப்பாண்டவர்கள் மானத்தைக்காக்கவேண்டிய உரிமையும் புயவலிமையும் உடையாரென்ற பொருளைத் தரும். அற்றை - அன்றுஎன்னும் மென்றொடர் வன்றொடராய் ஐகாரச்சாரியை பெற்றது. அற்றைக்கும், உம்மை - எதிரது தழுவியது.

சரு. மன்றிலழைத்தெனக்குமாசளித்தமன்னவன்பாற்
சென்றுதமக்கைந்தூர்திறல்வீரர்பெற்றிருந்தா
லன்றுவிரித்தவருங்கூந்தலவலவினையே
னென்றுமுடிப்பதினியெம்பெருமானென்றழுதாள்.

(இ - ள்.) 'எம் பெருமான் - எமது தலைவனே!—மன்றில் - சபையிலே, அழைத்து - (துச்சாதனனால்) வருவித்து, எனக்கு—, மாசு அளித்த - (மானபங்கமாகிய) குற்றத்தை (ச் செய்து) தந்த, மன்னவன்பால்- துரியோதன ராசனிடத்தில், சென்று - (இரந்து) போய், திறல் வீரர்-வலிமையையுடையவீரர்களாகிய பாண்டவர்கள், தமக்கு ஐந்து ஊர் பெற்று - தங்கட்கு ஐந்து ஊர்களைப் பெற்று, இருந்தால் - வாழ்ந்திருந்தால்,—வல் வினையேன் - கொடிய தீவினையையுடையவளாகிய யான், அன்று விரித்த அருங் கூந்தல் - (துகிலுரிந்த) அக்காலத்து விரித்திட்ட அருமையாகிய கூந்தலை, இனி என்று முடிப்பது - இனிமேல் எப்பொழுது முடித்திடுவது?' என்று - என்று சொல்லி, அழுதாள் - புலம்பினாள்; (எ - று.)

முன்இரண்டடி - பேரவமானத்தைச்செய்த அத்துரியோதனனிடத்து அரசுமுறைதவறி இரந்து இராச்சியத்தில் மிகச்சிறியபாகத்தைப் பெறுதல் பெருவீரரான இப்பாண்டவர்க்குச் சிறிதுந்தக்கதன்று என்பதைக் காட்டும். அருங் கூந்தல் - இத்தன்மையதாய் அழகிதாக நீண்டுவளர்ந்த தொகுதியான கூந்தல் பிறர்க்கு இல்லை யென்றபடி; அல்லது, எல்லா அழகுகளினும் மயிர் முடியழகு சிறந்ததாக முதலில் எடுத்துக்கூறப்படுதலின், அதுபற்றி, 'அருங் கூந்தல்' என்றதாகவுங் கொள்ளலாம்: அது முதலிற் கூறப்படுதலை, "மயிர் வனப்புங் கண்கவரு மார்பின் வனப்பும," "குஞ்சியழகுங் கொடுந்தானைக் கோட்டழகும்" இவை முதலியவற்றிற் காண்க. வெகுகாலமாகத் தான் பலவகைத் துன்பங்களை அனுபவித்தற்குக் காரணமான தனது கொடிய வலிய ஊழ்வினையைத் தானே வெறுத்துக்கொண்டாள். பெருமான் - பெருமையையுடையவன்; ஈற்று 'மை' போன பெரு என்னும் பண்படி - பகுதி, மான் - ஆண்பாற்பெயர்விகுதி; ஆன் - விகுதி யென்றால், பண்புப்பெயா ஈற்றகரம்மாத்திரங் கெட்டதென்க. இச்சொல - இங்கே, இயல்பாகிய அண்மைவிளி. என்று என்ற வினா - இனிமுடித்தலில்லையென எதிர்மறையோடு இரக்கத்தையும் உணர்த்தும். (சரு)

[சாத்தகி 'சமாதானங் கூடாது' என்றல்.]

சசா. தண்டிருந்ததிவன்காத்திறறனுவிருந்தவன்காத்தில்
வண்டிருந்தபூங்குழன்மேன்மாசிருந்ததெனவிருந்தாள்
கண்டிருந்திரெல்லீருங்கருதலர்பானூர்வேண்டி
யுண்டிருந்துவாழ்வதற்கேயுரைக்கின்றீருரையீரே.

(இ - ள்.) (திரௌபதியைச் சபையில் இழுத்து வந்து துகிலுரிந்த காலத்தில்,) இவன் கரத்தில் - இந்த வீமசேனனது கையிலே, தண்டு இருந்தது - (சதத்ருகாதினியென்னுஞ் சிறந்த) கதாயுதம் இருந்தது; அவன் கரத்தில் - அந்த அருச்சுனனது கையிலே, தனு இருந்தது - (காண்டீவ மென்னுஞ் சிறந்த) வில் இருந்தது; (அங்ஙனமிருந்தும்), வண்டு இருந்த பூ குழல் - வண்டுகள் இடைவிடாது மொய்த்திருத்தற்கு இடமான பூக்களை முடித்த கூந்தலையுடையவளான திரௌபதி, மேல் மாசு இருந்தது என - தன்மேலே (மானபங்கமாகிய) பழிப்பு நிலைத்துநின்றதென்று (யாவரும்) சொல்லும்படி, இருந்தாள் - (அவமானமடைந்து) இருந்தாள்; (அந்நிலையை), எல்லீரும் - நீங்க ளெல்லோரும், கண்டு இருந்தீர் - (கண்ணெதிரிற்) பார்த்துக்கொண்டு (அப்பொழுது சும்மா) இருந்து விட்டீர்கள்; (இப்பொழுதும்), கருதலார்பால் ஊர் வேண்டி உண்டு இருந்து வாழ்வதற்கே உரைக்கின்றீர் - மதியாத பகைவர்களிடத்தில் (ஒவ்வொரு ஊரை) யாசித்துப்பெற்று (அதனால் வருவதை)ப் புசித்து உயிரோடிருந்து வாழ்வதற்கே வழிசொல்லுகிறீர்கள்; உரையீர் - (இனி அவ்வவமானம் நீங்கும்விதத்தைச்) சொல்லுங்கள்; (எ - று.)

இது சாத்தகிவார்த்தையென்பது, மேல் ௬அ-ஆங்கவியில் "சாத்தகிநின் றிவையுரைப்ப" என வருவதால் விளங்கும்.

நண்பர்பக்கலிலும் யாதோரிளிவு மில்லாத பிறர்பக்கலிலுமே எதாயினுமொன்றை இரந்துவாழ்தல் மிக்க இளிவரவுக்கு இடமாயிருக்க, பகைவர்பக்கல் இரந்துவாழக் கருதுவது என்ன பேதைமை! என்றபடி. போரையே கருதாது சமாதானத்தையே கருதிக் கூறிய தருமன் சகதேவன் கண்ணன் இவர்களையும், தமகருத்துச் சமாதானத்தின்மேலன்றிப் போரின்மேலாக வேறுபட்டிருப்பினும் இவர்கள் வார்த்தையைக் கடக்கமாட்டாத வீமன் முதலிய மூவரையும் பார்த்து, சுத்தவீரனான சாத்தகி, இவர்கட்கும் திரௌபதிக்கும் பகைவரால் நேர்ந்த அவமானங்களைக் கருதி மனம்பொறாது, தக்கசமயத்தில் நல்லஆலோசனையைச் சொல்லாதிருப்பது தகுதியன்றென்று பதைத்துக்கூறினனென்க. (கீழ் வாசுதேவனைப் படைத்துணையழைத்தசருக்கத்தி னிறுதியில் அருச்சுனனோடு கண்ணன் துவாரகையினின்று அத்தினாபுரிக்கு வந்தானென்றதிலே, அவன் தம்பியான சாத்தகி உடன் வந்ததையும் அடங்கியதென அறிக; இராமாயணத்தில் விசுவாமித்திரர் தமதுவேள்வியைக்காத்தற்கு இராமபிரானை அனுப்பும்படி சக்கரவர்த்தியைக் கேட்டதில், அவ்விராமபிரானுக்கு வலத்திருக்கையோடொத்த இலக்குமணனும் அடங்கி நின்றதுபோல, 'கண்ணன் எழுந்தருளினன்' என்றதில், அவனது உயிரோடொத்த தம்பியான சாத்தகி வந்தானென்பதும் கூறாமலே அடங்கியதெனக் கொள்க.)

உரைக்கின்றீர் என்பதை - உரைக்கின்றவர்களே என விளியாகவுங் கொள்ளலாம். கண்டிருந்தீர் என்பதை - பெயராகக்கொண்டு, கண்டிருந்த நீவிரெல்லீரும் என்றலுமாம். தண்டிருந்தது, தனுவிருந்தது என்றவை - அவையிருந்தும் பயனற்றவையாயின என்பதோடு, அவர்கள் பகைமுடிக்க வல்லவராயினும் தருமன்பொறுமைக்கு அஞ்சி அடங்கியிருந்தாரென்பதையும் தெரிவித்தன. இரண்டாமடிக்கு - கூந்தல்மேற் பழிப்புள்ளதென்னும்படி அதுவிரிக்கப்பட்டிருந்த திரௌபதியை எனலும், திரௌபதி (மிக்கவீரர்களான கணவர்கள் பார்த்துச் சும்மா இருக்கத் தான் பகைவர்களைக் கற்புவலிமையால் அழிப்பது) தன்மேற்பழிப்புக்கிடமாமென்றுகருதி அஞ்சிச் சும்மா இருந்தாளென்றும் உரைப்பாருமுளர். இனி, முதலிரண்டடிக்கு - வீமன் கையிற் கதையிருந்ததும் அருச்சுனன்கையில் வில்இருந்ததும் புகழ்தாராது அவர்களிடம் பழிப்பிருத்தற்குக் காரணமாயிற்று என்னும்படி திரௌபதி (துன்பமடைந்து) இருந்தாளென்றலும் ஒருரையாம். மான அவமானங்

களை நினையாது வயிறு வளர்த்தலே பெரியதென நினைக்கின்றீ ரென்பான், 'உண்டிருந்து வாழ்வதற்கே' என்றான். உரையீர் - அங்ஙனஞ் சொல்லாதீர் எனினுமாம இசசொல - உடன்பாடு எதிர்மறை இரண்டுக்கும் பொதுவாம.

இவன - அணமைச்சுட்டு, அவன் - சேய்மைச்சுட்டு. சபையில வீற்றிருக்கையில் சாத்தகிக்கு மிகஅருகில வீமனும், சிறிது தூரத்தில் அருச்சுனனும் வீற்றிருந்ததனால, இங்ஙனம சுட்டினது பூங்குழல - வேற்றுமைத்தொகை யன்மொழி; இதனை அடையடுத்த சினையாகுபெய ரெனக் கொளினும் இழுக்காகாது இப்பாட்டில் முன்னிரண்டடிகள - படர்க்கையாகவும், பின்னிரண்டடிகள - முன்னிலையாகவுங் கூறப்பட்டது, அலட்சியத்தைக்காட்டி இடவழுவமைதியின்பாற்படும் கருதலர் - நன்குமதித்து எண்ணுத லில்லாதவர்: காரணக்குறி; எதிர்மறை வினையாலணையும்பெயர்: அல - எதிர்மறையிடைநிலை. வாழ்வதற்கே, ஏ - பிரிநிலையோடு இழிவுசிறப்பு. எல்லீர் - முன்னிலைப்பன்மைக் குறிப்புவினையாலணையும் பெயர்; (இதனை தன்மை - எல்லோமென்றும், படர்க்கை - எல்லாரென்றும் வரும்.) 'கண்டிருந்தீரெல்லீரும்' என்றது, பாண்டவரைவரையும் ஈற்றுஏகாரம் - இரக்கம் (சசு)

[இதுவும் அது.]

சஎ. சண்டமுகி லுருமனையசராசந்தன் றனக்கஞ்சி
வண்டுவரையரணாகவடமதுரைகைவிட்ட
திண்டிறன்மாதவன்மதியோ திகழ்தருமன் றன்மதியோ
பண்டுமவர்கருத்தறிந்துபார்போய்வேண்டுவதென்றான்.

(இ - ள்) சண்டம் - உக்கிரமான, முகில் உரும் - மேகத்தில் தோன்றுகிற இடியை, அனைய - ஒத்த, சராசந்தன் தனக்கு - ஜராசந்தனுக்கு, அஞ்சி - பயந்து, வள் துவரை அரண் ஆக - அழகிய துவாரகாபுரியையே காப்பிடமாகக்கொண்டு, வடமதுரை கைவிட்ட - வடக்கிலுள்ள தனது மதுராபுரியை முழுதும்விட்டுநீங்கின, திண் திறல் மாதவன் - மிகுந்த வலிமையையுடைய கண்ணனது, மதியோ - அறிவின் காரியமோ? திகழ் தருமன் தன் மதியோ - விளங்குகின்ற யுதிஷ்டிரனது அறிவின் காரியமோ? பண்டு அவர் கருத்து அறிந்தும் - முன்னமே அத்துரியோதனுதியரது எண்ணத்தை (உலூகன் முதலியோரால) தெரிந்திருந்தும், பார் போய் வேண்டுவது - மறுபடி சென்று இராசசியத்தை யாசிப்பது, என்றான் - என்றுகூறினான், (சாத்தகி); (எ - று.)

இவ்விரண்டு கவிகளும் சாத்தகிவார்த்தை யென்பது, வருங்கவியில் "சாத்தகி நின் றிவையுரைப்ப" என்பதனால் விளங்கும. முதலிரண்டடிகளால், பகைவர்க்குப் பயந்தோடுகிறவனென்று கண்ணனது பராக்கிரமத்தை இகழ்ந்து கூறியபடி. 'திண்திறல' என்ற மிகுந்தவலிமைகுறிக்கிற ஒருபொருட்பன்மொழியும், இங்கு இகழ்ச்சிபற்றி வந்ததுபோலும்; அல்லது, பலமிருந்தும் தைரியமில்லை யென்றதை உணர்த்தியதுமாம் புத்திசாலியான சாத்தகி இங்ஙனம் பெரியோரை இகழ்ந்தது, இதனாலேனும் அவர்க்கு வீராவேசமுண்டாகி அவர்கள் போருக்கு எழுந்து பகையையொழிக்கவேண்டுமென்ற நல்ல கருத்தினா லென்க.

முதலிரண்டடிகளிற் கூறிய விவரம்:—மகததேசத்து அரசனும் தேவர்களுக்குப் பகைவனும் ஆகிய பிருகத்திரத னென்பவன் மைந்தனில்லாக் குறையால் வனத்திற்சென்று சண்டகௌசிகமகாமுனிவனை வணங்கி வரம் வேண்ட, அவன் தனது வாசஸ்தானமாக இருக்கும மாமரத்தின் கனியொன்றைக் கொடுக்க, அதனை அவன் காசிதேசத்தரசன் பெணகளாகிய தன்மனைவிமார் இருவர்க்கும் பகிர்ந்து கொடுத்தான்; அதனால், அவ்விருவரிடத்தும் பாதிபாதியாகக் குழந்தை பிறந்தது; அவற்றை அவன் ஊர்ப்

(இ - ள்.) (திரௌபதியைச் சபையில் இழுத்து வந்து துகிலுரிந்த காலத்தில்,) இவன் கரத்தில் - இந்த வீமசேனனது கையிலே, தண்டு இருந்தது - (சத்துருகாதினியென்னுஞ் சிறந்த) கதாயுதம் இருந்தது; அவன் கரத்தில் - அந்த அருச்சுனனது கையிலே, தனு இருந்தது - (காண்டீவமென்னுஞ் சிறந்த) வில் இருந்தது; (அங்ஙனமிருந்தும்), வண்டு இருந்த பூ குழல் - வண்டுகள் இடைவிடாது மொய்த்திருத்தற்கு இடமான பூக்களை முடித்த கூந்தலையுடையவளான திரௌபதி, மேல் மாசு இருந்தது என - தன்மேலே (மானபங்கமாகிய) பழிப்பு நிலைத்துநின்றதென்று (யாவரும்) சொல்லும்படி, இருந்தாள் - (அவமான மடைந்து) இருந்தாள்; (அந்நிலையை), எல்லீரும் - நீங்க ளெல்லோரும், கண்டு இருந்தீர் - (கண்ணெதிரிற்) பார்த்துக்கொண்டு (அப்பொழுது சும்மா) இருந்து விட்டீர்கள்; (இப்பொழுதும்), கருதலார் பால் ஊண் வேண்டி உண்டு இருந்து வாழ்வதற்கே உரைக்கின்றீர் - மதியாத பகைவர்களிடத்தில் (ஒவ்வொரு ஊரை) யாசித்துப்பெற்று (அதனால் வருவதைப்) புசித்து உயிரோடிருந்து வாழ்வதற்கே வழிசொல்லுகிறீர்கள்; உரையீர் - (இனி அவ்வவமானம் நீங்கும்விதத்தைச்) சொல்லுங்கள்; (எ - று.)

இது சாத்தகிவார்த்தையென்பது, மேல் ௭௮-ஆங்கவியில் "சாத்தகிநின் றிவையுரைப்ப" என வருவதால் விளங்கும்.

நண்பர்பக்கலிலும் யாதோரிளிவுமில்லாத பிறர்பக்கலிலுமே ஏதாயினுமொன்றை இரந்துவாழ்தல் மிக்க இளிவரவுக்கு இடமாயிருக்க, பகைவர்பக்கல் இரந்துவாழக் கருதுவது என்ன பேதைமை! என்றபடி. போரையே கருதாது சமாதானத்தையே கருதிக் கூறிய தருமன் சகதேவன் கண்ணன் இவர்களையும், தம்கருத்துச் சமாதானத்தின்மேலன்றிப் போரின்மேலாக வேறுபட்டிருப்பினும் இவர்கள் வார்த்தையைக் கடக்கமாட்டாத வீமன் முதலிய மூவரையும் பார்த்து, சுத்தவீரனான சாத்தகி, இவர்கட்கும் திரௌபதிக்கும் பகைவரால் நேர்ந்த அவமானங்களைக் கருதி மனம்பொறாது, தக்கசமயத்தில் நல்லஆலோசனையைச் சொல்லாதிருப்பது தகுதியன்றென்று பகைத்துக்கூறினனென்க. (கீழ் வாசுதேவனைப் படைத்துணையழைத்தசருக்கத்தி னிறுதியில் அருச்சுனனோடு கண்ணன் துவாரகையினின்று அத்தினாபுரிக்கு வந்தானென்றதிலே, அவன் தம்பியான சாத்தகி உடன் வந்தமையும் அடங்கிய தென அறிக; இராமாயணத்தில் விசுவாமித்திரர் தமதுவேள்வியைக்காத்தற்கு இராமபிரானை அனுப்பும்படி சக்கரவர்த்தியைக் கேட்டதில், அவ்விராமபிரானுக்கு வலத்திருக்கைபோன்ற இலக்குமணனும் அடங்கி நின்றதுபோல, 'கண்ணன் எழுந்தருளினான்' என்றதில், அவனது உயிரோடொத்த தம்பியான சாத்தகி வந்தானென்பதும் கூறாமலே அடங்கிய தெனக் கொள்க.)

உரைக்கின்றீர் என்பதை - உரைக்கின்றவர்களே என விளியாகவுங் கொள்ளலாம். கண்டிருந்தீர் என்பதை - பெயராகக்கொண்டு, கண்டிருந்த நீவிரெல்லீரும் என்றலுமாம். தண்டிருந்தது, தனுவிருந்தது என்றவை - அவையிருந்தும் பயனற்றவையாயின என்பதோடு, அவர்கள் பகைமுடிக்க வல்லவராயினும் தருமன்பொறுமைக்கு அஞ்சி அடங்கியிருந்தாரென்பதையும் தெரிவித்தன. இரண்டாமடிக்கு - கூந்தல்மேற் பழிப்புள்ளதென்னும்படி அதுவிரிக்கப்பட்டிருந்த திரௌபதியை என்றும், திரௌபதி (மிக்கவீரர்களான கணவர்கள் பார்த்துச் சும்மா இருக்கத் தான் பகைவர்களைக் கற்பு வலிமையால் அழிப்பது) தன்மேற்பழிப்புக்கிடமாமென்றுகருதி அஞ்சிச் சும்மா இருந்தாளென்றும் உரைப்பாருமுளர். இனி, முதலிரண்டடிக்கு - வீமன் கையிற் கதையிருந்ததும் அருச்சுனன்கையில் வில்இருந்ததும் புகழ்தாராது அவர்களிடம் பழிப்பிருத்தற்குக் காரணமாயிற்று என்னும்படி திரௌபதி (துன்பமடைந்து) இருந்தாளென்றலும் ஒருரையாம். மான அவமானங்

[கண்ணன் திரௌபதியைநோக்கி ஒன்றுகூறத்தொடங்குதல்.]

சஎ. சாத்தகிநின்றிவையுரைப்பச்சடைக்குழலாளழுதரற்றக்
கோத்தருமன்முதலாயகுலவேந்தரைவரையும்
பாரத்தருளியருள்பொழியும்பங்கயக்கணெடுமாலு
மேத்தரியபெருங்கற்பினிளையாளுக்கிவையுரைப்பான்.

(இ - ள்.) சாத்தகி - கண்ணன்தம்பி, நின்று - (உறுதியோடு) நின்று, இவை உரைப்ப - இவ்வார்த்தைகளைச் சொல்லவும்,— சடை குழலாள் - (பின்னிமுடிக்கப்படாமல்) சடையாகத்திரித்துவிடப்பட்ட கூந்தலையுடையளான திரௌபதி, அழுது அரற்ற - புலம்பிக் கதறவும்,—(கேட்டு),— அருள் பொழியும் - கருணையைச் சொரிகின்ற, பங்கயம் கண் - தாமரைமலர் போலுங் கண்களையுடைய, நெடு மாலும் - பெருமைக்குணமுள்ள கண்ணபிரானும், கோ தருமன் முதல் ஆய குலம் வேந்தர் ஐவரையும் பார்த்தருளி - தலைவனான யுதிட்டிரனை முதலாகவுடைய சிறந்தகுலத்திற்பிறந்த அரசர்களான ஐந்துபேரையும் [பஞ்சபாண்டவரையும்] கருணையோடு நோக்கி,— ஏத்து அரிய பெருங் கற்பின் - (எவராலும்) துதித்தற்கு அருமையான சிறந்தபதிவிரதாதருமத்தையுடைய, இளையாளுக்கு - திருமகள் போன்றவளான திரௌபதிக்கு, இவை உரைப்பான் - இவ்வார்த்தைகளைச் சொல்பவனானான்; (எ - று.)— அவற்றை, அடுத்தகவியிற் காண்க.

யதுகுலத்தரசர்களில் வசுதேவனுக்கு உடன்பிறந்த முறையாகின்றவனும் சினியென்பவனதுமகனுமான சத்தியகனது குமாரனாகிய சாத்தியகி, பிராயத்திற் கண்ணனினும் இளையவனாதலால் கண்ணனுக்குத் தம்பிமுறையாவன். ஸாத்யகி என்னும் வடமொழித்தத்திதாந்தநாமம் திரிந்தது. இலக்குமணன் இராமனிடத்துப்போல இவன் கண்ணனிடம் மிக்கஅன்புகொண்டு அவன் கருத்துக்குச் சிறிதும்மாறுபடாது நடப்பவன். அன்றியும், இவன் அருச்சுனனிடம் வில்வித்தையைக் கற்றறிந்த மாணாக்கனாதலால், ஆசிரியனாகிய அருச்சுனனிடத்தும் அதுகாரணமாக மற்றைப்பாண்டவரிடத்தும் நீதிமுறைவழுவாமல் அன்போடு ஒழுகுவன். இவனுக்கு யுயுதாநனென்றும், சைநேயனென்றும் பெயர்களுண்டு.

கோத்தருமன் - தருமக்கோ வென மாற்றி, தருமராச னென்னலாம். அருள்பொழியுங் கண் - கருணைமிகுதி கண்ணில் விளங்கும் என்றபடி. திருப்பாற்கடல் கடைந்தகாலத்து அதனினின்று முன்னர் மூதேவியும் பின்னர் ஸ்ரீதேவியும் பிறந்தனராதலால், இவர்கட்கு, முறையே, மூத்தாள் இளையாள் என்றும், தமக்கை தங்கை என்றும், முன்னவள் பின்னவள் என்றும் பெயர்கள் வழங்கும். இங்கே, 'இளையாள்' என்றது - பாஞ்சாலிக்கு உவமையாகுபெயர். பங்கயம் - பங்கஜம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; சேற்றினின்று முளைப்பதென்று அவயவப்பொருள்பெறும். காரணவிடுகுறிப்பெயர்; பங்கம் - சேறு. பங்கயக்கண்மால் - புண்டரீகாக்ஷன். (சஎ)

[இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - கண்ணன் திரௌபதியைத் தேற்றுதல்.]

சஅ. தொல்லாண்மைப்பாண்டவர்க்குத்தூதுபோய்மீண்டதற்பி
னல்லாயுன்பைங்கூந்தனானேமுடிக்கின்றே
னெல்லாருங்காணவினிவிரிப்பதெனணரிய
புல்லார்தமடந்தைப்பரமாதர்பூங்குழலே.

(இ - ள்.) நல்லாய் - நற்குண நற்செய்கைகளையும் அழகையும் உடையவளே!—தொல் ஆண்மை பாண்டவர்க்கு தூது போய் மீண்டதன்பின் - பழமையான [இயற்கையாகவுள்ள] பராக்கிரமத்தையுடைய பாண்டவர்கட்காக (நான் துரியோதனனிடம்) தூதுசென்று திரும்பிவந்தபின்பு, உன் பைங் கூந்தல் நானே முடிக்கின்றேன் - உனது கருமையான கூந்தலை

நானே முடித்திடுகின்றேன்; எல்லாரும் காண - அனைவரும் பார்க்கும்படி இனி விரிப்பது - இனிமேல் விரிக்கப்படுவது,—எண் அரிய - கணக்கிட முடியாத [அளவிறந்த], புல்லார்தம் - பகைவர்களான துரியோதனாதியருடைய, அந்தப்புரம் மாதர் - அந்தப்புரத்திலுள்ள மனைவியரான மகளிரது, பூ குழலே - மலர்களையணிந்த கூந்தல்களே; (எ - று.)

தருமபுத்திரனதுகருத்தின்படி நான் பாண்டவதூதனாய்ச்சென்றுவந்தவுடனே விரைவில துரியோதனாதியரைக் கொல்வித்து உன்சபதத்தைத் தவறாமல் நிறைவேற்றுவே னென்று திரௌபதிக்கு அபயமளித்தன னென்க. "உன்கருத்தே முற்றுவிப்பே னெண்ணுதலா யொண்டிறலான், தன் கருத்தை யான்சென்று சந்தித்தால்—பின்சடையா, மிக்குழலை நீ முடிக்க வேந்தெழிலான் தேவிமார், அக்குழல்கள் தாம் விரிப்பா ராங்கு" என்றார் பாரதவெண்பாவிலும். ("அந்தகன்சிறுவ னரசர்தமரசற்கிளையவ னணியிழையைச் சென்று, எந்தமக குரிமைசெய்யெனத தரியா தெம்பெருமா னருளென்னச், சந்தமர்குழலாளலக்க ணூற்றுவர்தம் பெண்டிருமெய்திநூலிழப்ப, இந்திரன்சிறுவன்தேர்முனின்றான்" என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயலும் நோக்கத்தக்கது.) தருமபுத்திரனது மிக்கபொறுமையை விளக்கத் தான் தூது போகக கருதியதேயன்றி, கிருஷ்ணனுடைய மனப்பூர்வமான எண்ணம் போரைநடத்துவதிலேயே யென்பது, முன்னிரண்டடிகளில் வெளியாம். பின்னிரணடடிகளிற் கூறியது, கொழுநர் இறந்தபின்பு மனைவியா புரணடு விழுந்துபுலமபுகையிற் கூந்தலை விரித்தலை. 'அந்தப்புரமாதர்' என்றது, உள்ளிருநத உன்னை அவன் சபையில் இழுததுவநததற்குப் பிரதியாக அந்தப்புரததிலுள்ள மகளிர் வெளிப்பட்டுப் போர்ககளத்தில் வந்து துன்புறுவா என்றற்கு; 'எல்லாருங் காண' என்றதும், இப்படிப்பட்ட கருத்தை விளககும். குழல - சாதியொருமை யாதலால், 'விரிப்பது' என்ற ஒன்றன்பாற் சொல்லைக கொண்டது. உனது கூந்தலொன்றை விரிததற்கு எதிராக, அவர்களது கூந்தல் நூறு விரிக்கப்படுமே என்றவாறு - இசசெய்யுளில் மாற்று நிலையணி தோன்றுமாறு காண்க. மீண்டு அதன்பின் என்றும் பிரிதது உரைககலாம்.

தொல்லாண்மை - பண்புத்தொகை. நல்லாய் - ஈறுதிரிந்த விளி; நல்லாள் என்ற இலக்குமியின்பெயர், இங்கே பெண்மாத்திரத்தை யுணர்த்திற்று. நீலம் பசுமை கருமை இந்நிறஙகளை வேறுபாடுகருதாது அபேதமாககூறுதல் கவிமர பாதலால், 'பைங்கூந்தல்' எனப்பட்டது; இனி, பசுமை - குளிர்ச்சியுமாம்: 'பச்சைஜலம்' என்பதிற போல. நானே, ஏ - பிரிநிலையோடு தேற்றம். முடிப்பேன் என எதிர்காலமாக் கூறவேண்டுமிடத்து, முடிக்கின்றேன என நிகழ்காலத்தாற் கூறியது, விரைவும் தெளிவும் பற்றிய காலவழுவமைதி; [நன்-பொது-௩௩] புல்லார் - (தம்மைச்) சேராதவர்; எனவே, பகைவராம; புல என்ற வினைப்பகுதியடியாப் பிறந்த எதிர்மறைப்பலர்பால் வினையாலணையும்பெயர். இனி, புன்மையென்னும் பண்பினடியாப் பிறநத குறிப்புப்பெய ரெனகெகொண்டு, அற்பரான கௌரவ ரென்றுமாம். எண்ணரிய - நினைததற்குஙகூடாத இழிகுணமுடைய எனினுமாம். அந்தஃபுரம் - வடசொல்: அரண்மனையில் ராஜஸ்திரீகள்வசிக்குங் காப்புடைய உள்ளிடம். "மாதர் காதல" என்ற தொல்காப்பியத்தின்படி விருப்பத்தையுணர்த்தும் 'மாதர்' என்னும் உரிச்சொல் - பண்பாகுபெயராய், விரும்பப்படுகிற அழகிய மகளிரைக குறிககும். புல்லார்தம்மாதர்—தம் - சாரியை. (௬௧)

௫0. மைக்குழலாய்கேளாய்மருவாருடற்புலத்துப்
புக்குழலாகுங்கொழுவாம்போர்வாளபிமன்னுத்
தொககுழலும்வெங்கோன்மைத்தொல்வேந்தர்தங்குலமு
மிக்குழலுஞ்சேரமுடியா திராதெனன்றான்.

(இ - ள்.) மை குழலாய் - கருநிறத்தையுடைய கூந்தலையுடையவளே!— கேளாய் - (யான் சொல்வதைக்) கேள்: மருவார் - பகைவர்களது, உடல் - உடம்பாகிய, புலத்து - விளைநிலத்திலே, புக்கு - நன்றாகப்பிரவேசித்து, உழல ஆகும் - உழுதற்கு உரிய, கொழு ஆம் - இருப்புக்கொழுவாகிய, போர் வாள - போரிற்சிறந்த வாளாயுதத்தையுடைய, அபிமன்னு - அபிமந்யுவானவன்,— தொக்கு உழலும் - ஒன்றாகக்கூடிச் சஞ்சரிக்கின்ற, வெம் கோன்மை தொல் வேந்தர்தம் குலமும் - கொடுங்கோன்மையையுடைய பழமையான அரசர்களது கூட்டத்தையும், இ குழலும் - இந்த உனது கூந்தலையும், சேர - ஒருசேர, முடியாது இரான் - முடிக்காமலிருக்கமாட்டான், என்றான் - என்று (கண்ணன்) கூறியருளினான்; (எ - று.)

வேந்தர்குலத்தை அழியச்செய்து உனது கூந்தலையும் முடிக்கச்செய்வனென்பதாம். முடியாது - இரட்டுறமொழிதலாக ஒருங்கு இரண்டுபொருள்பட்டது, சிலேடையணியின் பாற்படும். முடித்தல் - கெடுத்தலும், கட்டுதலுமாம். மைக்குழல் - உவமத்தொகையாய், அஞ்சனம்போன்ற அல்லது மேகம்போன்ற கூந்தலெனறுமாம். மருவார் என்ற எதிர்மறைப் பெயருக்கு - சேராதவரென்று பொருள்; மருவுதல - சேர்தல். புலம் - கழனி. உழல - தொழிற்பெயர்; உழு - பகுதி கொழு - காறு. உடற்புலத்து உழலாகும் கொழுவாம் வாள் - உருவகம் ஆம் - உவமவுருபென்னலுமாம்: "வாளுழவன்" என்றார் கம்பரும். அபிமன்னு - வடசொற்றிரிபு; கண்ணனுடன் பிறந்தவளான சுபத்திரையினிடம் அருச்சுனனுக்குப்பிறந்த புத்திரன்: இளமையிலேயே வில்வித்தையில் ஒப்புயர்வின்றி மிகச்சிறந்தவன்; ஆனதுபற்றியே, மற்றையோர் விட்டாலும் பகைவர்களை இவன்விடானென்ன இங்குக்கூறியது (௫௦)

௫௧. பெண்ணீர்மைகுன்றாப்பெருந்திருவின்செங்கமலக்
கண்ணீர் துடைத்திருதன்கண்ணிற்கருணையெனுந்
தெண்ணீரினாற்பொருந்தத்தேற்றினான்சாற்றுகின்ற
மண்ணீரனலனிலம்வான்வடிவாமாமாயன்.

(இ - ள்.) சாற்றுகின்ற - (நூல்களில) எடுத்துக் கூறப்படுகின்ற, மண் - பூமியும், நீர் - ஜலமும், அனல் - அக்கினியும், அனிலம் - வாயுவும, வான் - ஆகாயமும் ஆகிய பஞ்சபூதங்களின், வடிவு ஆம் - சொரூபமாகிய, மா மாயன் - மிக்க மாயையையுடையவனான கண்ணபிரான்,—தன் இரு கண்ணின் கருணை எனும் தெள் நீரினால் - தனது இரண்டுகண்களினின்று சொரிகின்ற அருளாகிய தெளிவான நீரினாலே, பெண் நீர்மை குன்றா பெருந் திருவின் செம் கமலம் கண் நீர் துடைத்து - பெண்மைக்கு உரிய குணங்களொன்றுங் குறையாத சிறந்த இலக்குமிபோன்ற திரௌபதியினது செந்தாமரை மலர் போலுங் கண்களின் நீரைப் போக்கி, பொருந்த தேற்றினான் - தக்கபடி [மனம் வருந்தாதிருக்குமாறு] (அவளைச்) சமாதானப்படுத்தியருளினான்; (எ - று.)

தனது கடாக்ஷவீக்ஷணத்தில் தோன்றுங் கருணைத்தெண்ணீரினால் அத்திரௌபதியினது சோகக்கண்ணீரை அகற்றினனென்க. தம்மைச்சேர்ந்தவர் துன்பமடையக் கண்டபோது அன்புடையாரது கண்களினின்று அகத்தே நிகழ்கின்ற அன்பு புறத்தேதோன்றும்படி கண்ணீர் ததும்புமாதலின், 'கண்ணிற்கருணையெனுந்தெண்ணீர்' எனப்பட்டது. கருணையெனுந் தெள்நீர் - அருளென்கிற தெளிவான குணமென்றும் உரைப்பர்.

நாணம் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு என மகடூஉக்குணம் நான்காம்; அவற்றுள் நாணமாவது - செய்யத்தகாதவற்றில் உள்ளமொடுங்குதல. மடமாவது - எல்லாம் அறிந்தும் ஒன்றும் அறியாதுபோலிருத்தல்: கொளுத்தக்கொண்டு கொண்டதுவிடாமை யெனவுமபடும்; அச்சமாவது - புதியதைக்கண்டவிடத்து அஞ்சுதல்; பயிர்ப்பாவது - தன்கணவனல்லாத ஆடவரது ஆடைமுதலியன

தன்மேற்பட்டால் அருவருத்தல்: மற்றையபெண்குணங்கள்யாவும் இந்நான்கில அடக்கப்படும். கண்ணீர் - இங்கே, சோகபாஷ்பம் நீர் - நீரம், அனல - அநலம், அனிலம் - அநிலம்; வடமொழிகளின்விகாரம். உற்பத்திக்கிரமத்தில் ஆகாசத்திலிருந்து வாயுவும், வாயுவிலிருந்து அக்கினியும், அக்கினியிலிருந்து ஜலமும், ஜலத்திலிருந்து நிலமும் பிறந்தன வென வேதம் ஓதுதலால், அக்காரியகாரணமுறைப்படியே 'மண்ணீரனலனிலம்வான்' என அடுக்கினர்; இனி, லயகாலத்தில், நிலம் நீரிலும், நீர நெருப்பிலும், நெருப்புக் காற்றிலும், காற்று வானத்திலும் ஒடுங்கு மென்பது நூலவழக்காதலால், அம் முறைப்படி வைத்தா ரெனினுமாம். ஈற்றடி, எம்பெருமான் எல்லாப் பொருள்களின் சொரூபமுமானவனென்பதை விளக்கும்; "ஸர்வம் விஷ்ணுமயம ஜகத்," "நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க் காலாய் நெடுவானாய்ச், சீரார் சுடர்களிரண்டாய்ச் சிவனா யயனானாய்" என்றார் ஆழ்வாரும். தேறறினன் சாற்றுகின்ற - பிராசம். (ருக)

[ஆலோசனைச்சபையில் வரத்தகாதவர்கள்.]

ருஉ. துன்றுபிணியோர்துறந்தோரடங்காதோர்
கன்றுசினமனத்தோர்கல்லாதவரிளையோ
ரொன்றுமுறைமையுணராதவர்மகளி
ரென்றுமிவர்மந்தணத்தினெய்தப்பெறுதாரே.

இதுவும், அடுத்தகவியும் - குளகம். இக்கவி - தருமன்வார்த்தை.

(இ - ள்.) துன்று பிணியோர் - மிக்க நோயையுடையவர்களும், துறந்தோர்-(பற்றுகளை முற்றத்) துறந்தவர்களும், அடங்காதோர் - வணக்கமில்லாதவர்களும், கன்று சினம் மனத்தோர் - தபிக்கிற [மிக்க] கோபத்தையுடைய மனத்தையுடையவர்களும், கல்லாதவர் - படியாதவர்களும், இளையோர் - சிறுபிள்ளைகளும், முறைமை ஒன்றும உணராதவர் - நீதியைச் சிறிதும் அறியாதவர்களும், மகளிர - மாதர்களும், இவர் - என்கிற இவர்கள்,—என்றும் - எப்பொழுதும், மந்தணத்தின் - ஆலோசனை செய்யுமிடத்தில், எய்த பெறுதாரே - வருதற்குந் தகுதியில்லாதவரே யாவர்; (எ - று) —'என்னககழறி' என அடுத்தகவியோடுதொடரும். ஈற்றுஏகாரம் - தேற்றம்.

தன்கருத்தின்படி கண்ணன் நடப்பதைத் திரௌபதி இடையில் வந்து தடுத்து மனத்தை மாற்றுவதுபற்றி வெறுப்புக்கொண்ட தருமபுத்திரன், மகளிர ஆலோசனையிடத்து வருதலைத் தடுக்கவேண்டி, அவ்விஷயத்தில் அவர்கரு இனமாய் நிறபவரையும் உடன்கூறினனென்க. மிக்கநோயாளிகள் முதலிய இவர்கள், ஆய்ந்து செய்வன தவிர்வன அறிந்து பேசி முடித்து ஒழுகாராதலால, மந்திராலோசனைச்சபையில் வரவுந்தகாதவராவர். உலகப்பற்றுக்களைத் துறந்தவர்கள, மிகக்கூரிய நுண்ணறிவுடையராயினும், இம்மையில் ஒருவர்க்கு நேரும இலாப நஷ்டங்களை ஊன்றிக்கருதிப் பெறவும் ஒழிக்கவுஞ் செய்யும் முயற்சிகளில், கடவுட்சிந்தனையிலழுந்துந் தமது மனத்தைச் சிறிதுஞ் செலலவிடாராதலால், அவர்களும் விலக்கப்பட்டனர். "பேதைமையென்பது மாதர்க்கு அணிகலம்", "நுண்ணறிவுடையோர் நூலொடு பழகினும், பெண்ணறிவென்பது பெரும்பேதைமைத்தே" என்றபடி, மகளிர் இயற்கையிலும் செயற்கையிலும் மாறாத பேதைமையுடைய ராதலால், அவர்கள் வருதலுந் தகாது. "மூடன் ஊமையன் குருடன் செவிடன் கிளி கிழவன் ஸ்திரீ நோயாளிகள மிலேச்சன் அங்கஹீநன் இவர்கள் தாங்கள் ஆலோசிக்கிற இடத்தி லிருந்தால் துரத்திவிடவேண்டியது" என்ற மநுதர்ம சாஸ்திரமும், கம்பராமாயணத்து யுத்தகாண்டத்தில் மந்திரப்படலத்திலே "புனைகுழன்மகளிரோ டிளைஞரைப் போக்கினான், நினைவுறுகாரிய நிகழ்த்த நெஞ்சினான்" என்றதும் இங்கு அறியற்பாலன. 'ஆய்தனாயிருந்தாலும் மூர்க்

கனை ஆலோசனையினின்று விலக்கவேண்டும்' என்னும் காமந்தகமென்ற இராசநீதிநூல். பிறவும் இங்ஙனமே கண்டுகொள்க.

ஒன்றும் முறைமை என எடுத்து, பொருத்தமான நீதி முறைமை யெனினுமாம். மக - இளமை: உரிச்சொல்; அதனையுடையவள், மகள்: ள் - பெண்பால்விகுதி; அதன்மேல், இர் - பலர்பால்விகுதி. மந்தணம் - மந்த்ர மென்ற வடசொல்லின் விகாரம்; ஆலோசனையைக் குறிக்கிற இச்சொல் - இலக்கணையால், அதுசெய்தற்கு உரிய இடத்தைக் குறிக்கும் வந்தது. தனது கருத்துக்கு மாறுபாடாகக் கூறிய வீமன் முதலிய நால்வரையும், 'அடங்காதோர், கனறுசின மனத்தோர், இளையோர்' என்ற சொற்களாற் சிறிது இகழ்ந்த தாகவுங் கொள்ளலாம் எயதனன்ற செயவெனெச்சத்தி னீற்றில, இழிவுசிறப்புப்பொருளுள்ள எச்சவும்மை விகாரத்தால் தொக்கது; இதனால், அவர்கள் வரவுந்தகாதவர்: ஆலோசனைசொல்லவுந் தகாதவ ரென்று கருத்து. (ருஉ)

[தருமபுத்திரன்வேண்டுகோளினால் கண்ணன் தூதுசெல்லத்தேரேறுதல்.]

ருங. என்னக்கழறியிருந்தோருரைதவிர்த்து
நின்னொப்பவரில்லாய்நீயேகெனவுரைப்ப
மன்னர்க்குமன்னவன்பான்மாயோனுந்தூதாகிப்
பொன்னுற்றநேமிப்பொருபரித்தேர்மேற்கொண்டான்.

(இ - ள்) (யுதிட்டிரன்),—என்ன கழறி - என்று உறுதிக்கூறி, இருந்தோர் உரை தவிர்த்து - (மற்றும் அங்கு) இருந்த (வீமன் அருச்சுனன் நகுலன் சாத்தகி) என்பவரது பேச்சுக்களையும் அடக்கி, (கண்ணனைநோக்கி),—'நின் ஒப்பவர் இல்லாய் - உன்னை யொப்பவர் (எவரையும்) பெறாதவனே! நீ ஏகு - நீ தூதுசெல்வாய்', என உரைப்ப - என்றுசொல்ல,—மாயோனும் - கண்ணனும்,—மன்னர்க்கும் மன்னவன்பால் - அரசர்கட்கு அரசனான துரியோதனனிடத்து, (செல்லுதற்குஉரிய), தூது ஆகி - தூதுவனாய், பொன் உற்ற நேமி பொரு பரி தேர் மேற்கொண்டான் - பொன்னினாலமைந்த சக்கரங்களையுடையதும் போர்செய்தற்குஉரிய குதிரைகளைப் பூட்டியதுமாகிய (தனது) இரதத்தின்மீது ஏறியருளினான்; (எ - று.)

கழறி, தவிர்த்து, உரைப்ப என்ற வினைகளுக்கு-இடத்திற்கு ஏற்ப, தரும னென்பது தோன்றாஎழுவாய் வருவித்து முடிக்க. "பெண்டுகளும் பிள்ளைகளும் பித்தர்களு மென்னறிவார், அண்டர்தொழ நின்றருளு மச்சுதனே - மண்டு, எழுந்த இளநாகக் கொடியோன்பா லீண்டு, எழுந்தருளா யென்றா னெடுத்து" என்றார் பாரதவெண்பாவிலும்.

ஒப்பவரில்லாமை கூறவே, உயர்பவரில்லாமை தானே விளங்கும்; "தனக்குவமையில்லாதான்" என்பது, திருக்குறள்; "தன்னொப்பாரில்லப்பன்" "ஒத்தாரை மிக்காரை யிலையாய மாமாயா" என்றார் ஆழ்வாரும். நின் ஒப்பவரில்லாய் - உனக்கு நீயே சமானமானவ னென்றபடி. 'ராஜராஜன்' என்று துரியோதனனுக்கு ஒருபெயர். நேமித்தேர், பரித்தேர் எனத் தனித்தனி இயையும். (ருங)

[இதுவும், மேற்கவியும் - குளகம்: கண்ணன் சென்று அத்தினாபுரியைக் காணுதலைக் கூறும்.]

ருச. சங்குமணிமுரசுஞ்சாலலரியுந்தாரைகளு
மெங்குமுழங்கவெழில்வெண்குடைநிழற்றப்
பொங்குகவரிபுடையிரட்டவெண்ணிலா
வங்கமொருநான்குமவனிபருந்தற்சூழ.

(இ - ள்.) (கண்ணன் தேர்மேலேறிப் புறப்படுகையில்), சங்கும் - சங்குகளும், அணி முரசும் - அழகியபேரிகைகளும, சல்லரியும் - சல்லரியென்னும் வாத்தியவிசேஷங்களும், தாரைகளும் - தாரையென்னும் ஊதுகருவிகளும், எங்கும் முழங்க - எல்லாவிடங்களிலும் மிகஒலிக்கவும், எழில் வெளகுடை - அழகிய வெணகொற்றக்குடை, நிழற்ற - நிழலைச்செய்யவும், பொங்கு கவரி - விளங்குகின்ற சாமரங்கள, புடை இரட்ட - பக்கங்களில் வீசவும, எண இலா - கணக்கில்லாத, அங்கம ஒரு நான்கும் - (ரதகஜதுரகபதாதியென்னுஞ்) சதுரங்கசேனைகளும, அவனிபரும் - அரசர்கள் பலரும், தன் சூழ - தனனைச்சுற்றிலும் வரவும், (எ - று)—'சென்றருளி, கண்டான' என மேற்கவியோடு தொடரும்.

"முரசொலியுஞ் சஙகொலியு மூரித்தேர்ததானை, திரைசெய்கருங்கடல் போற் செலல" என்றார் பெருநதேவனாரும் முழஙக, நிழற்ற, இரட்ட, சூழ இந் நான்கு செயவெனெசசஙகளும் - உம்மைகள் தொகக்குநின்றதனால், வினைசசெவ்வெண். நிழற்ற, நிழலஎன்பதன் பிறவினையான நிழற்று - பகுதி. கவரி - சமரீஎன்னும்வடமொழியின் திரிபு; இப்பெண்மானின்பெயர் அதன் வால்மயிரினாற் செய்யப்பட்டதோ ரிராசசின்னத்துக்கு இருமடியாகுபெயர் தாரை - சிறுசின்ன மெனப்படும். (௫௪)

௫௫. கல்வரையும்பாலைக்கடுஞ்சுரமுங்கான்யாறு
நல்வரையுநீர்நாடுநாளிரண்டிற்சென்றருளித்
தொல்வரையகோபுரமுநீண்மதிலுஞ்சூழ்ந்திலங்கு
மலவரையதோளான்வளமாநகர்கண்டான்.

(இ - ள்.) (கண்ணன்),—கல் வரையும் - கறகளடர்ந்த மலைகளையும் [குறிஞ்சிநிலத்தையும்], பாலை கடுஞ் சுரமும் - பாலைநிலமாகிய கொடிய வெப்பங்கொண்ட இடததையும், கான யாறும் - காட்டாறுகளையும் [முல்லைநிலத்தையும்], நல் வரையும் நீர் நாடும் - நன்மையைத் தம்மிடத்தேகொண்ட நீர்வளமுளள நாடுகளையும் [மருதநிலததையும்], நாள் இரண்டில் சென்று அருளி - இரண்டுநாளிற் போய்க் கடந்தருளி,—(மூன்றாநாளில்),—தொல் வரைய கோபுரமும - பழமையான நிலைகளையுடைய கோபுரஙகளாலும், நீள மதிலும் - உயாநத மதில்களாலும், சூழ்ந்து - சூழப்பட்டு, இலங்கும் - விளங்குகின்ற, மல வரைய தோளான் வளம மா நகர் - மற்போர்த்தொழிலுக்கு வரம்பாகவுள்ள புயஙகளையுடையவனான துரியோதனனது சிறப்புக்களையுடைய பெரிய அத்தினபுரியை, கண்டான் - பார்த்தான்; (எ - று.)

உபப்பிலாவியத்துக்கும் அத்தினபுரிக்கும் இடையிலுள்ள வழி இரண்டு நாளைப்பிரயாணததுக்குமேல் உள்ளதென்று தெரிகின்றது. "காடும மலையுங் கடும்புனலசே றாறுகளும், நாடும் பலபொழிலு நண்ணிப்போய்ப்—பீடுடைய, முத்துநகைசெயயு முகில்வணணன் மூன்றாநாள், அத்திநக ரெயதினனுஙகு" என்றார் வெணபாவிலும் ஐவகைநிலங்களுள, கடலும் கடல்சார்நத இடமுமாகிய நெய்தனிலம் உபப்பிலாவியததுக்கும் அத்தினபுரிக்கும் இடையில இல்லையாதலால, கூறாது விடப்பட்டது. இப்பாட்டில், 'சென்றருளி,' 'கண்டான்' என்ற வினைகளுக்கு, கீழ் ௫௩ - ஆங்கவியில் வந்த 'மாயோன்' என்பதே எழுவாய். மல்வரையதோளான் என்ற தொடர்க்குக் கண்ணபிரானென்று பொருள்கொண்டால், இதுவே எழுவாயாம்.

சுரம் - ஜ்வரமென்னும் வடமொழியின் சிதைவென்பர். கல்வரையும்என்பதற்கு - கற்களைகொண்டுள்ள என்று பொருள்கூறி, பாலைக்கடுஞ்சுரத்துக்கு அடைமொழியாக்கி, நல்வரையும - அழகிய மலைகளையும் என்றுஉரைப்பாரு முளர். வரையும் - பெயரெச்சம். 'நல்வரையநீர்நாடு' என்ற பாடத்து

க்கு, அழகியஎல்லையையுடைய நீர்வளமுள்ள நாடென்க. காணிலந்தோயாத கடவுளர்க்கெல்லாந் தலைவனான ஆதிமூர்த்தி இங்ஙனம் கலவரை முதலிய வற்றைக் கடத்தற்குக் காரணம், காரணமின்றியெழுந்த கருணையே யாத லால், 'சென்றருளி' என்றார். மூன்றுமடியில், வரை - உயர்ந்தஇடம். வரைய என்பதற்கு - மலைபோன்ற என்று உரைத்தால், 'தொல்வரைய' என்பதை மதிலுக்கும் அடைமொழியாக்கலாம். வரைய - வரை என்ற பகுதியினடி யாகப் பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்சம். கோபுரம் - வடசொல். தொன்மை - பலநாளாக அழிவுபடாமை (ருரு)

வேறு.

[இக்கவியும், மேலைக்கவியும் - அந்நகரத்தையடுத்துள்ள சோலைகளின் தன்மையைக் கூறும்.]

ருசு. மேவுசெந்துகிர்த் திரளுமாமரகதவிதழுங்
கோவைவெண்கதிர்த்தாளமுநிரைகுரைகுயிற்றித்
தாவும்வெம்பரிததேரினன்றனக்கெதிர்சமைத்த
காவணங்களிற்றோன்றினபச்சிளங்கமுகம்.

(இ - ள்.) பசு இளங் கமுகம் - (அவ்வத்தினபுரத்தைச்சூழ்ந்த சோலை களிலுள்ள) பசுநிறமுள்ள இளமையான பாக்குமரங்கள்,—மேவு செம் துகிர் திரளும் - (யாவராலும்) விரும்பப்படுகிற [மிக அழகிய] செந்நிறமான பவழங் களின் தொகுதிகளையும், மா மரகதம் விதழும் - சிறந்தமரதகமென்னும் பச்சை யிரத்தினங்களின் வகைகளையும், கோவை வெள் கதிர் தாளமும் - வடமாக அமைந்த வெண்மையான ஒளியையுடைய முத்துக்களையும், நிரை நிரை குயி ற்றி - வரிசைவரிசையாகப் பதித்து, தாவும் வெம் பரி தேரினன் தனக்கு எதிர் சமைத்த - தாவிப்பாய்கின்ற விரைவையுடைய குதிரைகளைப் பூட்டிய தேரின்மீது வருகிற கண்ணபிரானுக்கு எதிரிலே (அலங்காரமாக) அமைத்து வைக்கப்பட்ட, காவணங்களின் - பந்தல்களைப்போல, தோன்றின - விளங்கிக் காணப்பட்டன; (எ - று)

நகரவருணனைமுதலியன - பெருங்காப்பியவிலக்கணங்களின் உறுப்பாம்.

உவமையணி. பாக்குமரத்திலுள்ள பழுத்தகுலைகளுக்குப் பவழத்திர ளும், பச்சைக் குலைகள் பசியஇலைகள் முதலியவற்றிற்கு மரகதவிதழும், விரிந்துதொங்கும் வெள்ளியபாளைகளுக்கு முத்துக்கோவையும் உவமையாம். இடைவிடாதுமேலடர்ந்து இரவியின் கதிர்கள் நடுவில் நுழையஇடங்கொடா து நிழல்செய்தலால், பாக்குமரச்சோலைகள் பந்தல்போன்றன. செயற்கைப் பந்தலில் இரத்தினங்களை அமைத்தல், செல்வமிக்கோர்க்கு உரியதாம். சிற ந்த அரசர் தமது இடத்துக்கு வருகையில் அவர்க்குப் பிறஅரசர் உபசாரஞ் செய்யும்முறைப்படி கண்ணன் வருகையில்துரியோதனன் அவனுக்குஉபசார மாக அமைத்துவைத்த பந்தல் போன்றன கமுகம் என வருணித்தவாறு. மேவு - பொருந்திய என்றுமாம். கோக்கப்படுவது, கோவை; ஐ - செயப்படு பொருள் விகுதி. மரகதம், தாளம் - தற்சமவடமொழி. குயிற்றி, குயில் என்பதன் பிறவினையான குயிற்று - பகுதி; குயிற்றுதல் - அமையச்செய்தல். நிரைநிரை - அடுக்கு, பன்மைபற்றியது. தாவும் வெம்பரித தேரினன் தனக் கெதிர் என்பதற்கு - சூரியனுக்கு எதிராகவென்று உரைப்பாருமுளர்; அடுத்த கவிகளில் "உம்பர்நாயகன்வரவுகண்டு" என்றும், "திருவின்கணவனுக்கெதிர காட்டும்" என்றும், "நடந்தநாயகன்" என்றும் வருவனவற்றோடு இயையா வாதலால், அவ்வுரை இங்குச் சிறவாதாம். தாவும்வெம் - மகரக்குறுக்கம்; [நன் - எழுத்து - ருக.] பசு + இள = பச்சிள: பண்புப்பெயர் ஈறுபோய்த் தன் னொற்றிரட்டிற்று. கமுகம் - க்ரமுக மென்னும் வடமொழியின் திரிபு.

இதுமுதல் நாற்பத்துநான்கு கவிகள் - பெரும்பாலும் முதற்சீரும் ஐந்தாஞ்சீரும் மாச்சீர்களும், மற்றைமூன்றும் விளச்சீர்களு மாகிய நெடிலடி நான்குகொண்ட கலிநிலைத்துறைகள்; விருத்தக்கலித்துறையெனவும், காப்பியக்கலித்துறையெனவும் படுபவையும் இவையே. (ருசு)

ருஎ. வம்புலாமகில்சந்தனம்வருக்கைமாகந்தஞ்
சம்பகந்தமாலம்பலதிசைதொறுந்தயங்க
வும்பர்நாயகன்வரவுகண்டுளங்களிகூர்ந்து
தும்பிபாடினதோகைநின்றாடினசோலை.

(இ - ள்.) சோலை (அந்நகரத்தையடுத்துள்ள) சோலைகளிலே, வம்பு உலாம் - வாசனைவீசுகின்ற, அகில் - அகில்மரங்களும், சந்தனம் - சந்தனமரங்களும், வருக்கை - பலாமரங்களும், மாகந்தம் - தேமாமரங்களும், சம்பகம் - சண்பகமரங்களும், தமாலம் - பச்சிலைமரங்களும், பல திசைதொறும் - பல திக்குகளிலும், தயங்க - அசைந்து விளங்காநிற்க, உம்பர் நாயகன் வரவு கண்டு உளம் களி கூர்ந்து - தேவாதிதேவனான கண்ணபிரானது வருகையைப் பார்த்து மனம்களிப்புமிகுந்து, தும்பி பாடின - வண்டுகள் பாடினவாக, தோகை நின்று ஆடின - மயில்கள் நிலைநின்று கூத்தாடின; (எ - று.)

உயர்திணையும் அஃறிணையு மாகிய எல்லாப்பிராணிகளின் மனத்திலும் எம்பெருமான் எழுந்தருளியுள்ளவனாதலால், அவன்வருகையைக்கண்டு வண்டுகளும் மயில்களும் மகிழ்ச்சிகூர்வனவாயின. இனி, மூன்றாமடியை ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றமாக்கி, சோலையின் இயற்கையைக் கற்பனைமுகத்தாற் கூறியதாகவுங் கொள்ளலாம். 'வம்புஉலாம' என்பதைச் சந்தனம் முதலியவற்றிற்குங் கூட்டுக. உலாம் - உலாவும்: விகாரம். அகில் - சந்தனம்போல நறுமணமுடைய தொரு மரவிசேடம். சந்தனம், மாகந்தம், சம்பகம், தமாலம், நாயகன் - வடசொற்கள். சம்பகம் - வண்டணுகாமலர்மரங்களில் ஒன்று. பல திசை - பத்துத்திக்குகள். முதல் இரண்டடிகளில், வண்டுகள் பாட மயில்கள் ஆடுவதைக் கண்டுங் கேட்டுஞ் சிரகம்பஞ்செய்து ஆனந்திக்குஞ் சனங்களாக மரங்களைக் கற்பித்த தென்னலாம். உம்பரென்னும் மேலிடத்தின் பெயர், அங்குள்ள தேவர்க்கு இடவாகுபெயர். உம்பரென்பதில், உகரச்சுட்டு - மேலிடத்தை யுணர்த்திற்று; இதன் எதிர்மொழி - இம்பர்: இவ்விடம். பாடின - வினைமுற்றுவினையெச்சம். தோகை - சினையாகுபெயர். (ருஎ)

[இதுமுதற் பதினொருகவிகளில் அத்தினாபுரியின்அமைதி வருணிக்கப்படுகிறது: இது - அந்நகரத்து நீர்நிலைகளின் வருணனை.]

ருஅ. அணிகொளத்தினாபுரியெனுமணங்குசெந்திருவின்
கணவனுக்கெதிர்காட்டுநீராசனங்கடுப்ப
மணமிகுத்தசெந்தாமரைமலருடன்சிறந்த
புணரியிற்பெரும்புனலையுங்கொள்வனபொய்கை.

(இ - ள்.) அணி கொள் - அழகைக்கொண்ட, அத்தினாபுரி எனும் அணங்கு - அஸ்தினாபுரியென்னும் பெண், செம் திருவின் கணவனுக்கு - சிவந்தநிறமுடைய திருமகளது கொழுநனான கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு, எதிர் காட்டும் - எதிரிலே காண்பிக்கிற, நீராசனம் - மங்களவாலத்தியை, கடுப்ப - ஒக்கும்படி,—பொய்கை - (அந்நகரத்திலுள்ள) தடாகங்கள்,—மணம் மிகுத்த செம் தாமரை மலருடன் - வாசனையை மிகுவிக்கிற செந்தாமரைமலர்களுடனே, சிறந்த புணரியின் பெரும் புனலையும் கொள்வன - சிறந்தகடல்கள் போல மிக்கநீரையும் (தம்மிடத்தே) கொண்டுள்ளன; (எ - று.)

'கொள்வன' என்பதைப் பெயராகக்கொண்டு, பொய்கைக்கு அடைமொழியாக்கிவிட்டு, 'சிறந்த' என்பதை முற்றாக்கி யுரைப்பினும் அமையும். ஒருபெரியபாத்திரத்தில் மஞ்சள்நீரைவார்த்து அதன்நடுவில் திருவிளக்கேற்றிவைத்து மங்களகரமாகப் பெண்கள் விசேஷகாலங்களில் ஒருவர்க்கு ஆலத்தியெடுத்தல், மரபு. அங்ஙனம், பொய்கை - ஆலத்திதட்டையும், பொய்கையில் மிக்க நீர் - அவ்வாலத்திநீரையும், அந்நீரிடையிற்பூத்த செந்தாமரைமலர் - அவ்வாலத்திநீர்நடுவில் ஏற்றிய தீபத்தையும், இப்படிப்பட்ட பொய்கையையுடைய அத்திநபுரி - கண்ணன்வருகையில் அவ்வாலத்தியை யேந்தும் ஒருமங்கையையும் போலு மென வருணிக்கப்பட்டவாறு; தற்குறிப்பேற்றவணி. 'புரீ' என்பது வடமொழியிற் பெண்பாற் சொல்லாதலால், அதனை மகளாகக்கூறியது - மிகப்பொருந்தும் பெண்ணுக்கு ஏற்ப, அணிகொள் என்பதற்கு - ஆபரணங்களைத்தரித்த வென்றும் உரைக்கலாம்.

சந்திரகுலத்தில் ஹஸ்தியென்று ஓரரசன்; அவனாற்சீர்திருத்தப்பட்டமை பற்றியும், யானைசசேனைகளை மிகுதியாகவுடைமைபற்றியும், 'ஹஸ்திநாபுரீ' என்று பெயர்; அது 'அத்திநபுரி' என விகாரப்பட்டது.

நீராஜநம் - வடசொல்; இது - கண்ணெச்சில்கழித்தற்கு எடுக்கப்படுவது கடுப்ப - தற்குறிப்பேற்றவுருபு. புணரி - (நதிகளோடு) புணர்வதெனக் காரணப்பெயர்; புணர்தல் - சேர்தல், இ - கருத்தாப்பொருள்விகுதி ஆறுகளாகிய பெண்களுக்குச் சேருமிடமாகிய கடலைக் கணவனாகக் கூறுதல், கவிமரபு; இதனை 'நதீபதி' எனனும் கடலின் வடமொழிப்பெயராலும் அறிக. புணரியிற் பெரும் புனல் - கடலினும் மிக்க நீர் என்றால், ஏற்றடி - உயர்வு நவிற்சியணியாம். (ருஅ)

[அந்நகரத்து அகழியின் வருணனை.]

ருகூ. நடந்தநாயகன்கோலமாய்வேலைசூழ்ஞால
மிடந்தநாளிடை யதுவழியாகவந்தெழுந்து
படர்ந்தபாதலகங்கையபடர்மதில்சூழ்ந்து
கிடந்ததாமெனச்சிறந்தது தாழ்புனற்கிடங்கு.

(இ - ள்.) நடந்த - (அத்திநபுரிக்கு இப்பொழுது பாண்டவதூதனாக எளிதில்) எழுந்தருளிய, நாயகன் - யாவர்க்குந் தலைவனான கண்ணபிரான், கோலம் ஆய் - (முன்பு) வராகாவதாரமூர்த்தியாய், வேலை சூழ் ஞாலம் - கடல் சூழ்ந்த பூமியை, இடந்த நாளிடை - (கோட்டாற்) குத்தியெடுத்து வந்த காலத்திலே, அது வழி ஆக - அக்கோடுகுத்திப்பிளந்த பூமியின் துளையின்வழியாக,வந்து எழுந்து படர்ந்த - புறப்பட்டு மேலெழுந்து (பூமியின்மீது) பரவிய, பாதலகங்கை - பாதாளகங்காநதியானது, படர் அ மதில் சூழ்ந்து கிடந்தது ஆம் - பரந்த அந்தமதிலை வளைந்திருந்ததாம், என - என்று சொல்லும்படி, தாழ் புனல் கிடங்கு - ஆழ்ந்தநீரையுடைய அவ்வகழி, சிறந்தது - சிறப்புற்றது; (எ - று.)

தற்குறிப்பேற்றவணி. அவ்வகழி மிகவும் ஆழ்ந்து தெளிவாகவும் இனிதாகவுமுள்ள நீரை யுடைமையின், பாதலகங்கையை ஒப்புமை எடுத்துக்காட்டினார். (கீழுலகத்திலுள்ள கங்கைக்குப் போகவதியென்று பெயர்; அதனை, "ஓதப்புனற்பொன்னிநன்னீ ரரங்க ருலகளந்த, பாதத்தநீர விண்படியில மூன்றிலும் பால்புரைவெண், சீதத்தரங்கமந்தாகினியாகிச் செழுங்கங்கையாய், மேதக்கபோகவதியாகி நாளும்விழுகின்றதே" என்ற திருவரங்கத்துமாலையினாலும் அறிக.) கோலம், பாதலகங்கை - வடசொற்கள்.

வராகாவதாரக்கதை:—இரணியனது உடன்பிறந்தவனான இரணியாக்கனென்னுங் கொடிய அசுரராசன் தன்வலிமையாற் பூமியைப் பாயாகச்சுரு

ட்டியெடுத்துக்கொண்டு கடலில்மூழ்கிச்சென்றபோது, தேவர் முனிவர் முத லியோரது வேண்டுகோளினால் திருமால் மகாவராகரூபமாகத் திருவவதரித் துக் கடலினுட்புக்கு அவ்வசுரனை நாடிக்கண்டு பொருது கோட்டினாற்குத் திக்கொன்று, பாதாளலோகத்தைச்சார்ந்திருந்த பூமியை அங்குநின்று கோட் டினாற்குத்தியெடுத்துக் கொண்டுவந்து பழையபடி விரித்தருளினன்.

அங்ஙனம் திருமாலின் அவதாரமாகிய வராகமூர்த்தி பூமியைக்கோடு கொண்டு குத்தியெடுத்தபோது பூமியிலே உண்டான துளையின்வழியாய்ப் பாதாளகங்கை பூமிக்குளெழுந்துவந்து இந்நகரத்து மதிலைச்சூழ்ந்தாற போன்றது, ஆழ்ந்த அகழியில் நிறைந்துள்ள தெள்ளிய இனிய நன்னீரென்பது, இச்செய்யுளின் கருத்து. (ருகூ)

[அந்நகரத்து மதில்களின் வருணனை.]

சூ0. அடிநிலத்திலேபடிவனவிடிமுகிலனைத்து
முடிநிலத்தினுக்குடுபதத்தினுமுடிவில்லை
நெடியசக்கரப்பொருப்பையுநிகரிலாவிதற்கோர்
படிவகுத்ததாமெனும்படிபரந்ததுபுரிசை.

(இ - ள்.) இடி முகில் அனைத்தும் - இடியிடிக்கின்ற மேகங்களெல்லாம், அடி நிலத்திலே படிவன - (அந்நகரத்துமதிலின்) அடிப்புறத்திலே வந்து படி வனவாம்; முடி நிலத்தினுக்கு - (அம்மதிலின்) சிகரத்தினிடத்துக்கு, உடு பதத்தினும் - நக்ஷத்திரமண்டலத்திலும், முடிவு இல்லை - முடிதலில்லையாம்; (இங்ஙனம் மேகமண்டலத்தையும் நக்ஷத்திரலோகத்தையும் மிகக்கடந்து), நெடிய சக்கரப்பொருப்பையும் நிகர் இலா இதற்கு ஓர் படி வகுத்தது ஆம் எனும் படி - (எல்லாமலைகளினும்) உயர்ந்த சக்கரவாள மலையையும் ஒப்பில் லாத இம்மதிலுக்கு ஒருவாறுஉவமையாக அமைக்கப்பட்டதாமென்று சொல் லும்படி, புரிசை - மதில், பரந்தது - பரவியுள்ளது; (எ - று.)

முன்னிரண்டடிகளில் தொடர்புயர்வுநவிற்சியணியும், பின்னிரண்டடி களில் தற்குறிப்பேற்றவணியுமாக வேறுபாடுதோன்ற விரவிவந்த சேர்வை யணி. இடிமுகில் - வினைத்தொகை; இடியையுடைய முகிலென வேற்று மைத்தொகையுமாம். உடுபதம் - வடசொற்றொடர்; உடு - நக்ஷத்திரம், பதம் - ஸ்தாநம். சக்கரவாளமலை - பூமியைச்சூழ்ந்த கடலைச் சுற்றிலும் கோட்டை மதில்போல வளைந்திருப்பதொரு மலை; சக்கரம்போல வட்டமாக இருத்த லால், சக்கரவாளமென்று பெயர். உம்மைகள் - உயர்வுசிறப்பு. (சூ0)

[அந்நகரத்துக் கோடிச்சீலைகளின் வருணனை.]

சூக. பகலினுங்கடும்பரிதிதன்கதிர்பரப்பாம
லிகலியெங்கணுமெறிந்துகால்பொருதலினைத்திப்
புகலுகின்றமந்தாகினித்தரங்கமேபோல
வகல்விசும்பிடைமிடைவனநெடுங்கொடியாடை.

(இ - ள்.) நெடு - நீண்ட, கொடி ஆடை - கொடிகளின்சீலைகள்,—கடும் பரிதி பகலினும் தன் கதிர் பரப்பாமல் - வெப்பத்தையுடைய சூரியன் மத்தி யானகாலத்திலுந் தனதுகிரணங்களை வீசாதிருக்கும்படி, இகலி எங்கணும் கால் எறிந்து பொருதலின் - (அவனோடு) பகைத்து எல்லாவிடங்களிலும் காற்று வீசி மோதுதலினால்,—ஏத்தி புகலுகின்ற மந்தாகினி தரங்கமே போல - (யாவராலும்) புகழ்ந்துகூறப்படுகிற தேவகங்காநதியினது அலைகள் போலவே, அகல் விசும்பிடை மிடைவன - இடம்பரந்த ஆகாயத்தில் நெருங் குவன; (எ - று.)

ஆகாயத்தில் மிகவுயரத்தில் நெருங்கி அசைந்து சூரியகிரணங்களையும் உட்புகவொண்ணாதபடி மறைத்துவிளங்குகிற வெண்மையான கொடிச்சீலை

கள் வெண்ணிறமான ஆகாசகங்காநதியின் அசைகின்ற குளிர்ந்த அலைகளை யொக்கு மென்பதாம்; உவமையணி. காற்றிலே கொடிச்சீலைகள் அசைவதை, சூரியனிடத்துப் பகையாற் பகலினும் கதிர்பரப்பாமல் மறைப்பதாகக் குறித் தது, தற்குறிப்பேற்றவணி. விசும்பிடைமிடைவன நெடுங்கொடியாடை - பிராசமெனனுஞ் சொல்லணி. ஒவ்வொருநிழலும் அவ்வப்பொருளின் அடி யில் தங்குதற்குஉரிய காலமான நடுப்பகலிலும் நிழல்செய்யும்படி மிகப்பல கொடிகள் நெருங்கி நீண்டு உள்ளன வென்க.

பகலினும், உம் - அப்பொழுது நிழல்தருதலின் அருமையை விளக்குத லால், உயர்வுசிறப்பு: இதனை எச்சவும்மையாக்குதல் சிறப்பின்றாம். பரிதி, மந்தாகினீ, தரங்கம் - வடசொற்கள். ஆகாசகங்கைக்கு மந்தாகினி யென்று பெயர். பரப்பு - பரஎன்னுந் தன்வினைப்பகுதி பு என்னும் பிறவினைவிகுதி பெற்றதென்றுவது, பரமபுஎன்பது - பிறவினைக்காக மெல்லொற்றுவல்லொ ற்றான தென்றுவது கொள்க இகலி, இகல் - பகுதி. எங்கண்-எககணஎன்ப தன் மெலித்தல். அகல் விசும்பு - வினைத்தொகை. கொடியாடை-த்வஜபடம். "கங்கைகங்கையென்றவாசகத்தாலே கடுவினைகளைந்திடுகிற்கும்", "எழுமை யுங்கூடி யீண்டியபாவ மிறைப்பொழுதளவினிலெல்லாங், கழுவிடும்பெரு மைகங்கை" என்ற பெரியார்பாசுரங்களாலும், எத்திப்புகலப்படும் மந்தா கினியின் மகிமையை அறிக. அணியணியாக வீசியடித்தலால், கொடிநிரை க்கு அலைவரிசை உவமையாம். (கூக)

[அந்நகரத்து மாடமாளிகைகளின் வருணனை.]

கூஉ. புயங்கபூமியோபுரந்தரற்கமைத்தபொன்னுலகோ
தயங்குசெல்வநீடளகையோநிகரெனுந்தரத்த
வியங்குகார்முகில்வரையினின்றெழுவனபோல
வயங்குகாரகினறும்புகையுயிர்ப்பனமாடம்.

(இ - ள்.) வரையினின்று எழுவன - மலைகளினின்று மேலெழு வனவான, இயங்கு கார் முகில் - (எப்பொழுதுஞ்) சஞ்சரிக்குந் தன்மையுள்ள கரிய நீர்கொண்டமேகங்களை, போல - ஒக்கும்படி, வயங்கு கார் அகில் நறும் புகை உயிர்ப்பன - விளங்குகின்ற கருமையான அகிற்கட்டைகளின் சுகந்தமுள்ள புகையை மேலெழுப்பப்பெற்றவையான, மாடம் - (அநநகர த்து) உபரிகைவீடுகள்,—' புயங்க பூமியோ - நாகலோகமோ ? புரந்தரற்கு அமைத்த பொன் உலகோ - இந்திரனுக்காகப்படைக்கப்பட்ட சுவர்ணமய மான சுவர்க்கலோகமோ ? தயங்கு செல்வம் நீடு அளகையோ - (எல்லாவற்றி னுஞ்) சிறந்துவிளங்குகின்ற செல்வப்பொருள்மிகக (குபேரனது) அளகா புரியோ ? நிகர் - (இவ்வீடுகளுக்கு) ஒப்பு,' எனும்-என்று கருததத்தக்க, தரத்த- தன்மையையுடையன ; (எ - று.)

முன்னிரண்டடி - ஐயநிலையுவமையணியும், பின்னிரண்டடி - உவமை யணியுமாம். புயங்கம்=புஜங்கம்: மார்பினால் ஊர்ந்துசெல்வது எனப் பாம் புக்குக் காரணப்பெயர் ; வடசொல். பாதாளலோகத்திலுள்ள நாகசாதியா ரது இராசதானியான போகவதியென்னும்நகரம், அழகு செல்வம் ஆதியவற் றில் மிகச்சிறந்ததாம். தேவலோகத்திலுள்ள இந்திரனது இராசதானிக்கு அமராவதியென்பது பெயர். செல்வம் - நவநிதிகள். தரம் - தகுதி. தரத்த - பலவின்பாற்குறிப்பு வினைமுற்று. மலை - மாடத்துக்கும், காளமேகம்-புகைக் கும் உவமை. கார்ப்புகையென்றும் இயைக்கலாம். 'காழகில்' என்ற பாடத் துக்கு - வைரம்பற்றிய அகிலென்க. 'தரத்தது' என்ற பாடத்துக்கு - மாடங் கள் இங்ஙனம் உள்ளனவாதலால், நகரம் புயங்கபூமி முதலியவற்றுள் எதனை யொக்குமோவென்று ஐயமுறத்தக்கதென்க. எழுவன - பெயர். அகிற்புகை - இடத்துக்கும் கூந்தலுக்கும் ஆடையாபரணங்கட்கும் நறுமணமூட்டுதற்கு இடுவது. (கூஉ)

[அந்நகரத்து இராசவீதிகளின் இயல்பு.]

சுரு. மன்னர்வேழமுஞ்சேனையுமெதிரெதிர்மயங்கப்
பின்னுமுன்னுமெம்மருங்கினுமபெயரிடம்பெறுமற்
றுன்னிநின்றவபேகுமினேகுமினென்னு
மென்னுமோசையேயுள்ளனவீதிகளெல்லாம்.

(இ - ள்) வீதிகள் எல்லாம் - (அந்நகரத்து) நெடுந்தெருக்கள்தோறும்,—மன்னர் - அரசர்களது, வேழமும் - யானைகளும், சேனையும் - மற்றைச சேனைகளும், எதிர எதிர்மயங்க - (ஒன்றோடொன்று) எதிரெதிரில்நெருங்கிக கலத்தலால, பின்னும் முன்னும் எ மருங்கினும் பெயர் இடம் பெறுமல் - பின் பக்கத்திலும் முன்பக்கத்திலும் மற்றும்எல்லாப்பக்கங்களிலும் இடம்விட்டுப் புடைபெயர்தற்குஉரிய இடத்தைப் பெறுமையால், துன்னி நின்றவர் ஏகுமின் ஏகுமின என்னும் என்னும் ஓசையே - நெருங்கினறவர்கள் போங்கள் போங்கள் என்று (பிறரைநோக்கிப்) பலகாற்சொல்லுகின்ற ஒலிகளே, உள்ளன - நிறைந்துள்ளன ; (எ - று.)

மிகநெருக்கத்தால் மன்னவர்களின் நாற்படைகளும் போக்கிடமில்லாமல் ஒன்றோடொன்று தலைதடுமாறுமென்க. "தோகையர்குழாமுமைந்தர் சும்மையுந்துவன்றி யெங்கும், ஏகுமினேகுமென்றென்றிடையிடை நிற்றலல்லாற, போகில மீளகில்லா பொன்னகர்வீதியெல்லாம்'' என்ற கம்பராமாயணம இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

மன்னர்வேழம் என்பதற்கு - அரசர்கள ஏறும் யானைகளென்று உரைத்து, சேனை - நால்வகைப்படையென்றுங கொள்ளலாம. ஏகுமின் - ஏவற் பன்மை ; மின் - விகுதி. அடுக்குக்கள - விரைவும், பன்மையும் குறிக்கும். ஒரே அடியில், 'பின்னும் முன்னும்' என மாறுபட்ட சொற்கள் வந்தது - தொடைமுரண். (சுரு.)

[இது - அந்நகரத்துக் கடைத்தெருவின் வருணனை.]

சுச. வரையெலாம்பலவனமெலாங்கடலெலாம்வளைந்த
தரையெலாம்படுபொருளெலாந்தனித்தனிகுவித்த
நிரையெலாங்கவராவணநீர்மையைப்புலவோ
ருரையெலாந்தொடுத்துரைப்பினுமுவமைவேறுளதோ.

(இ - ள்.) வரை எலாம் - எல்லாமலைகளிலும், பல வனம் எலாம் - பலவகைப்பட்ட எல்லாக்காடுகளிலும், கடல் எலாம - எல்லாககடலகளிலும், வளைந்த தரை எலாம - (அக்கடல்) சூழ்ந்த எல்லாநாடுகளிலும், படு - உண்டாகிற, பொருள் எலாம் - எல்லாப்பொருள்களையும், தனித்தனி குவித்த - வெவ்வேறாகக் குவித்துவைத்துள்ள, நிரை எலாம் - வரிசைகளையெல்லாம், கவர் - (தன்னிடத்திலே) கொண்டுள்ள, ஆவணம் - கடைவீதியினது, நீர்மையை - தன்மையை, புலவோர் - புலவர்கள், உரை எலாம் தொடுத்து உரைப்பினும் - (தங்கள்) சொறகளையெல்லாம் புனைந்து வருணித்துசசொல்லத தொடங்கினாலும, உவமை வேறு உளதோ - (அககடைததெருவிற்கு எடுத்துச்சொல்லத்தக்க) உபமானப்பொருள வேறு (உலகத்தில்) உள்ளதோ? [இல்லையென்றபடி] ; (எ - று.)

எனவே, அதற்கு அதுவே உவமையா மென்றவாறு. அதிசயோக்திமுதலிய புனைந்துரைவகையாற் கற்பித்துக்கூறினாற் கூறலாமே யன்றி, பொருளொப்புமையெடுத்துச் சொல்லகிடையா தென்பதாம். மலைபடுபொருள்கள் - மிளகு, கோட்டம், அகில், தக்கோலம், குங்குமம் முதலியன. காடுபடு பொருள்கள் - இறால், தேன், அரக்கு, மயிற்பீலி, நாவி முதலியன. கடல்படு

பொருள்கள் - உப்பு, முத்து, பவளம், சங்கு, ஓாகசோலை முதலியன. நாடுபடு பொருள்கள் - செந்நெல், சிறுபயறு, கரும்பு, வாழை, செவ்விளநீர் முதலியன. பலஎன்பதைப் பிறவற்றிற்கு கூட்டலாம். இனி, பலவகம என வடசொற்றொடராக எடுத்து, பயன்களைத்தரும் வன மென்றுங் கொள்ளலாம். தரை - (பொருள்களைத்) தரிப்பது. ஆவணம, உவமை - ஆபணம், உபமா என்னும் வடசொற்களின் திரிபுகள். புலவர் - புலவோர் என ரகரவீறுயல் அகரம் ஓவாயிற்று (சுச)

[இது - அந்நகரத்துச் சதுரங்கசேனைகளின் தன்மை]

சுரு. விரவுகான்மலரினுமபலவீரரின்விதங்கள்
பரவைவெண்மணலினும்பலபுரவியின்பநதி
யிரவிலவானமீனினுமபலயானையினீட்ட
நிரைகொள்கார்த்துளியினும்பலதேரணிநிலையே.

(இ - ள்.) (அந்நகரததில),—வீரரின் விதங்கள - வீரர்களது பகுப்புக்கள், கான் விரவு மலரினும் பல - காட்டிறபொருந்திய பூக்களின்தொகையினும் மிகப்பலவாம்; புரவியின் பநதி - குதிரைகளின் வரிசைகள, பரவை வெள மணலினும் பல - கடலின் வெள்ளியமணல்களின தொகையினும் மிகப் பலவாம்; யானையின் ஈட்டம - யானைகளின் கூட்டஙகள, இரவில வானம மீனினும் பல - இராத்திரிகாலத்தில ஆகாயததில் (விளஙகுகிற) நட்சத்திரஙகளின் தொகையினும் மிகப்பலவாம; தேர் அணி நிலையே - இரதங்களின் அழகியவரிசைகள், நிரை கொள் கார துளியினும் பல - கூட்டததைக்கொண்ட மேகங்களின் மழைநீர்த்துளிகளினும் மிகப்பலவாம்; (எ - று)

எனவே, நால்வகைப்படையும் அங்கு வரம்பிகநதன என்பதாம். ரதகஜதுரகபதாதி என்பவற்றை எதிர்நிரனிறைபடக் கூறினர். முதல வாக்கியததில் வீரரின் விதங்கள் என்றதில, காலாள்வீராமாத்திரமேயன்றி, யானைதேர் குதிரைகளில் ஏறும் வீரரும் அடஙகுவா. பரவியுளளது, பரவை; கடலுக்குக காரணப்பெயா: பர அலலது பரவு - பகுதி, ஐ - கருததாப்பொருளவிகுதி. பந்தி - பங்தி என்னும்வடசொல்லின் திரிபு. ஆகாயததிலமின்னுதல்பற்றி, நட்சததிரஙகளுக்கு வானமீனெனப் பெயர்; மின்னுதல் - விளங்குதல், பளபளத்தல். மின்னுவது, மீன்; வினைமுதற்பொருள்விகுதி புணர்நதுகெட்டுப பகுதி முதல்நீண்ட காரணபபெயர். இனி, கரியதாய் அளவின்றிப்பரந்த வானமாகிய கடலிற் சஞ்சரிக்கும் மீன்களபோல விளங்குவன என்ற காரணமுங கூறலாம். ஈட்டம் - ஈண்டுதலுடையது; ஈண்டு - பகுதி: ஈண்டுதல - திரளுதல்; அம் - வினைமுதற்பொருள விகுதி (சுரு)

[இது - அந்நகரத்து மாளிகைகளைப் பற்றியது.]

சுசு. ஆசிலாமறையநதணராலயமொருபான்
மாசிலாமுடிமன்னவர்மாளிகையொருபாற
காசிலாமதியமைச்சர்தங்கடிமனையொருபாற்
பேசிலாவளவணிகர்தம்பேரிடமொருபால்.

(இ - ள்.) (அந்நகரத்து இராசவீதியிலே),—ஒரு பால் - ஒருபக்கத்தில், ஆசு இலா மறை அநதணர் ஆலயம் - குற்றமில்லாத வேதஙகளையுணர்ந்த பிராமணாகளது கிருகங்களும்,—ஒரு பால் - ஒருபககத்தில, மாசு இலா முடி மன்னவர் மாளிகை - குற்றமில்லாத கிரீடத்தையுடைய அரசகுலத்தாரது கிருகங்களும்,—ஒரு பால் - ஒருபக்கத்தில், காசு இலா மதி அமைச்சர்தம் கடி மனை - குற்றமில்லாத அறிவையுடைய மநதிரிகளது சிறப்பையுடைய கிருகங்களும்,—ஒரு பால் - ஒருபககத்தில், பேசு இலா வளம்

வணிகர்தம் பேர் இடம் - (வருணித்துச்) சொல்லுதற்கு அரிய செல்வத்தை யுடைய வைசியர்களது பெரிய கிருகங்களும், (உள்ளன); (எ - று.)

வினை வருவிக்க. வீடுஎன்னும் ஒருபொருளைத்தரும் ஆலயம், மாளிகை, மனை, இடம் என்ற நான்கு சொற்கள் இக்கவியில் வந்தது - பொருட்பின் வருநிலையணி; வடநூலார் அர்த்தாவருத்திதீபக மென்பர். 'ஆசிலா' முதலிய அடைமொழிகளை அந்தணர்முதலியோர்க்குக் கூட்டாமல், ஆலயம் முதலியவற்றோடு இயைப்பினும் அமையும். பிராமணர் பூதேவராதலால், அவரது வீடு தேவகிருகத்துக்குஉரிய 'ஆலயம்' என்ற பெயரால் கூறப்பட்டது. அந்தணர்—அம் தண் அர் எனப் பிரிந்து, அழகிய தண்மையை [குளிர்ந்த அருளை] யுடையவரென்றும்; அந்த அணவு அர் எனப் பிரிந்து, வேதாந்தத்தையே பொருளென்று மேற்கொண்டு பார்ப்பவரென்றும் பொருள்படும்: இது, பிராமணர்களுக் காரணவிடுகுறிப்பெயராம். அமைச்சர் - அமாத்ய ரென்ற வடமொழியின் விகாரம்; அரசரது அருகிலிருந்து அறிவுகூறுபவரென்று பொருள்படும்; (அமா - சமீபம்.) 'உழையிருந்தார்,' 'உழையர்' என்பன - இப்பொருள்கொண்ட தமிழ்மொழிகளாம். வணிகர் - வணிக் என்னும் வடசொல்லின் பன்மை; வணிகர் - வியாபாரஞ்செய்பவர். கடி - சிறப்பு, விளக்கம், காவல், மணம் முதலிய பலபொருள்களைக் குறிக்கும் உரிச்சொல்; [நன் - உரி - கஉ.] இப்பாட்டில், அடிதோறும 'ஒருபால்' என இறுதியில் ஒன்றிவந்தது - இயைபுத்தொடை; சொற்பொருட்பின்வருநிலையணி.

[இது - அந்நகரத்துப் பலவகையோலிகளைக் கூறுகின்றது.]

கூஎ. மங்கலந்திகழ்மனையெலாம்வலம்புரியோசை
திங்கடோய்நெடுந்தலமெலாஞ்செழுஞ்சிலம்போசை
யங்கண்மாநகரனைத்துமும்முரசதிரோசை
யெங்கணுங்கடவுளரிடந்தொறுமுழவோசை.

(இ - ள்.) மங்கலம் திகழ் மனை எலாம் - சுபகாரியங்கள் விளங்கப்பெற்ற வீடுகள்தோறும், வலம்புரி ஓசை - வலம்புரிச்சங்குகளின் ஒலிகளும்,— திங்கள் தோய் நெடுந் தலம் எலாம் - சந்திரனையளாவிய உயர்ந்த உபரிகையிடங்களிலெல்லாம், செழுஞ் சிலம்பு ஓசை - (மாதர்கள் காலிலணியும்) அழகிய சிலம்பென்னும் அணியின் ஒலிகளும்,—அம் கண் மா நகர் அனைத்தும் - அழகியஇடத்தையுடைய பெரிய அந்நகரமுழுவதிலும், மும் முரசு அதிர் ஓசை - மூன்றுவகை முரசவாத்தியங்கள் ஒலிக்கிற ஒலிகளும்,—எங்கணும் கடவுளர் இடம் தொறும் - எவ்விடத்துமுள்ள தேவாலயங்களிலெல்லாம், முழ ஓசை - மத்தளங்களின் ஒலிகளும், (உள்ளன); (எ - று.)

இதற்கும் முடிக்குஞ்சொல் வருவிக்க. ஒவ்வோரிடத்தையும் வருணித்துக்கூறும்போது, ஆங்காங்குப் பலவகையோசைகள் உள்ளன வெனக் கூறுதல், கவிமரபு. இப்பாட்டில், ஒவ்வொரு அடியிலும் இறுதியில் ஓசையென வந்தது - அணியிலக்கணத்தில் சொற்பொருட்பின்வருநிலையும், யாப்பிலக்கணத்தில் இயைபுத்தொடையுமாம். மங்கலந்திகழ் என்பதற்கு - சாமரம் தீபம் முதலிய மங்கலப்பொருள்கள் விளங்கப்பெற்ற என்றுங் கொள்ளலாம். மும்முரசு - வெற்றிமுரசு, மங்கலமுரசு, கொடைமுரசு என்பன. கடவுளர் - (இவ்வுலக சம்பந்தத்தைக்) கடந்தலை யுடையவர்; கடவுள் - கடத்தல்: தொழிற்பெயர்; கட - பகுதி, உள் - விகுதி முழ - முழா என்னுங் குறியதன்கீழ் ஆ, குறுகிற்று. மேல்மாடத்துக்கு 'சந்திரசாலை' என்று வடமொழியில் ஒருபெயர் உள்ளதுபற்றி, 'திங்கள்தோய் நெடுந்தலம்' என்றனரென்னலாம். மங்கலம், தலம் - வடசொற்கள். (கஎ)

[துரியோதனனது அரண்மனையின் வருணனை.]

கஅ. முன்றிலின்கணின்றிடம்பெறுவரசர்மாமுடிக
ளொன்றொடொன்றறைந்தெற்றிமேலொளிர்பொறிசிதறிச்
சென்றுசென்றுறுதிசைதொறுநிகழ்ந்ததுசெம்பொற்
குன்றெனும்படிகுருகுலநாயகன்கோயில்.

(இ - ள்) முன்றிலின்கண் நின்று வெளிமுற்றத்திலே நெருங்கி நின்று, இடம் பெறா - (உள்ளேசெல்லுதற்கும் அங்குவிசாலமாகநிற்றற்கும்) இடத்தைப்பெறாத, அரசர் - (புறநாட்டு) மன்னர்களது, மா முடிகள் - சிறந்த கிரீடங்கள், ஒன்றொடு ஒன்று அறைந்து எற்றி - ஒன்றோடொன்று பட்டுத் தாக்கியதனால், ஒளிர் பொறி மேல் சிதறி - விளங்குகின்ற பொற்பொடிகள் ஆகாயத்திலே சிதறி (அதனால்), சென்று சென்று உறு திசைதொறும்-(அப் பொறிகள்) போய்ப்போய்ப்பொருந்துகிற திக்குகளிலெல்லாம், செம் பொன் குன்று எனும்படி - சிவந்தபொன்மயமான மேருமலை யென்னும்படி, குரு குலம் நாயகன் கோயில் - குருவம்சத்துப்பிறந்ததலைவனான துரியோதனனது அரண்மனை, நிகழ்ந்தது - விளங்கிற்று; (எ - று.)

மலைபோல மிகப்பெரியதான துரியோதனனது அரண்மனையின் வாயிலி னின்று அரசர்கள் கிரீடங்களின் பொற்பொடிகள் சிதறி மேலெழுந்து பல திசைகளிற்பரவுதலால், அவ்வரண்மனை பொன்மலையென்னும்படி இருந்தது என்பதாம்; ஒளிர்பொறிசிதறி என்பதற்கு - விளங்குகிற அனற்பொறிவீசு தற்குஒப்பான ஒளியை வீசுதலால் என்றலு மொன்று. இச்செய்யுள் - அர சர்களின்மிகுதியை விளக்கவந்த அதிசயோக்தி. மூன்றாமடி - முற்றுமோனை. இல் + முன் = முன்றில்; வீட்டின் முன்னிடம் என்று பொருள்; முன்பின் னாகத்தொக்க ஆறாம்வேற்றுமைத்தொகை: இலக்கணப்போலி. இடம்பெறா மைக்குக் காரணம் - அரசர்கள் அளவிறந்தவராதல்; அன்றி, அரண்மனை யின் இடநெருக்க மன்று. கோயில் - ராஜகிருகம்: கோ + இல் = கோவில்என வாற்பாலது கோயிலெனவந்தது, இலக்கணப்போலி. எற்றி, எற்று - பகுதி.

[கண்ணன் அந்நகரத்துத்தென்புறத்துச்சோலையில் தங்குதல்.]

கக. என்றிசைக்குநல்லொளிநிமிரெழின்மணிமகுடக்
குன்றிசைக்கும்வண்கோபுரநீணகர்குறுகித்
தென்றிசைக்குளிர்செண்பகமலர்தொறுஞ்சிறைத்தே
னின்றிசைக்கும்வண்சோலைவாயமர்ந்தனனெடுமால்.

(இ - ள்.) என்று இசைக்கும் - என்று இவ்விதமாகச் சொல்லத்தக்க,— நல் ஒளி நிமிர் - சிறந்தஒளிமிகுந்த, எழில் மணி மகுடம் - அழகியஇரத்தினங் களைப்பதித்த சிகரங்களையுடைய, குன்று இசைக்கும் - மலைகளையொத்த, வள் கோபுரம் - அழகிய கோபுரங்களையுடைய, நீள் நகர் - பெரிய அவ்வத்தினா புரியை, நெடு மால் - பெருமைக்குண முடையவனான கண்ணபிரான்,— குறுகி - சமீபித்து,—தென்திசை - (அந்நகரத்தின்) தெற்குப்பக்கத்தில்,— குளிர் செண்பகம் மலர் தொறும் சிறை தேன் நின்று இசைக்கும் வள்சோலை வாய் - குளிர்ந்த சண்பகப்பூக்களிலெல்லாம் இறகுகளையுடைய வண்டுகள் தங்கி ஒலிக்கப்பெற்ற அழகியதொரு சோலையில், அமர்ந்தனன் - எழுந்தருளி யிருந்தான்; (எ - று.)—என்று இசைக்கும் நகர் என இயையும்.

இரண்டாமடியில், இசைக்கும் - உவமவுருபு. வண்டுணாமலராகிய சண் பகத்தில் வண்டுகள் நின்று இசைக்கிறதாகக் கூறுதல் எங்ஙனம் பொருந்து மெனின்,—வண்டுகள் சண்பகமலரிலுள்ள தேனைக் குடித்தால் இறந்துபடு மென்பதே யன்றி, மற்றைமலர்களிற்போலச் சாதாரணமாக அதனிடத்தி லும் மொய்த்துச்சேர்வது அசம்பாவிதமன் றென்று, இங்ஙனம் வருமிடங்

களி லெல்லாம் சமாதானங் கூறப்படும்; அன்றியும், மிக உஷ்ணகரமான சணபகமும் அநநகரத்தின் வளத்தால வண்டுமொய்க்கும்படி குளிர்நதுள்ள தென்றுங கூறலாம்: 'குளிர்சணபகம' என அடைமொழி கொடுததுக் கூறி யது, இதறகு ஒக்கும் அல்லது, மிகக மதுபானமயக்கததைதத தகாத விடத் திற்சென்றுசோதறகுங காரண மென்னலாம்: இனி, நின்று என்பதற்கு - சண்பகமலரிற சேராது தடைப்பட்டு நின்று என்று உரைப்பினும் அமை யும். செண்பகம - சம்பகமென்னும் வடமொழியின்திரிபு. சோலைவாய், வாய் - ஏழனுருபு கோபுரத்துக்கு மகுடம் - கலசத்தோடுகூடிய மேலிடம். சோலையில்அமாநதது, நெடுந்தூரம்வந்தஇளைப்பு ஆறுதற்பொருட் டெனக; துரியோதனனது நோக்கத்தை யோககுதற்குமாம். மூன்றாமடியில், தென்று இசை எனப் பதம்பிரிததது, தென்றகாறறுப் பொருந்துகலையுடைய என உரைப்பாருமுளர். இச்செய்யுளில் ஒவவோரடியிலும முதலெழுத்து மாத திரம் வேறுபட்டிருக்க, இரண்டுமுதலிய சிலஎழுத்துககள் ஒனறிநின்று பொருள்வேறுபட்டுவநதது - திரிபுஎன்னுஞ் சொலலணியாம். (கக)

[கண்ணபிரான் சோலையில்தங்கியதைத் தூதுவர் துரியோதனனுக்கு அறிவித்தல்.]

எ௦. அன்றுதூதுகொண்டிலங்கைதீவிளைததவரைவர்க்
இன்றுதூதுவநதெயிற்புறத திறுத்தனரென்றுத்
தூன்றுதூதுவண்டினமுராறுடையலான்றனக்குச்
சென்றுதூதுவரியம்பினர்சேவடிவணங்கி.

(இ - ள்) (அப்பொழுது), தூதுவர் - - தூதாகள்,—சென்று - (அரண் மனையிலுள்ள துரியோதனனிடம்) போய், சே அடி வணங்கி - (அவனது) சிவந்த பாதங்களைத தொழுது, துன்று தூது வண்டு இனம் முரல் தொ டையலான் தனககு - நெருங்கின தூதாகவிடப்பட்ட வண்டுகளின் கூட்டங் கள்ஒலிக்கப்பெற்ற (நஞ்சாவட்டைப) பூமாலையையுடையவனுன அத்துரியோ தனனுககு,—'அன்று தூதுகொணடு இலஙகை தீ விளைததவா - முன்பு [ஸ்ரீ ராமாவதாரஞ்செய்த அக்காலத்தில்] தூதனுகியஅநுமானுல் (இராவணனது) லஙகாபுரியில் நெருப்புப்பற்றவைததருளியவரான திருமால், இன்று ஐவர் க்கு தூது வநது - இப்பொழுது பஞசபாணடவர்களின்பொருட்டுத் (தாமே) தூதாகிவந்து, எயில புறதது இறுத்தனர் - (உனது நகரதது) மதிலின் வெளி யில் தங்கியுள்ளார்,' என்று - என்று, இயம்பினா - சொன்னுர்கள்; (எ - று.)

தமது தூதுவனைககொணடு இலஙகையை அழித்தவர் தாமே இப்பொ ழுது உனதுநகரததிற்குத தூதாகவநததனுல் உனது நகரததிற்கு என்ன தீங்கு நேருமோ எனபது, குறிப்பு இராமதூதனுய்ச சீதையைத்தேடிக் காணச்சென்ற அநுமான் அசோகவனத்தை அழித்தபின இராவணனது ஏவ லாளரால் வாலில்தீமூட்டப்பட்டு அதைககொணடு இலங்காபுரியை எரித்த மை, மிகப்பிரசிததம். இராமன் கிருஷ்ணன் என்ற இருவரும் திருமாலின் அவதாரமேயாதலால், 'இலஙகைதீவிளைத்தவா தூதுவந்து இறுத்தனர்' என அபேதமாகக்கூறப்பட்டது. 'அன்று தூதுகொண்டு இலஙகை தீவிளைததவர் இன்று ஐவர்க்குததூதுவநது எயிறபுறதது இறுததனா' என்ற தொடரால், திருமாலுககு இராமாவதாரத்தினும கிருஷ்ணுவதாரத்தில மிக்குள்ள சௌ லப்பியமும், அடியார்களிடதது வாற்சலியமும் நன்குவிளங்கும். "முன்னோர் தூது வானரத்தின்வாயின் மொழிந் தரக்கன, மன்னூர்தன்னை வாளியினுன் மாள முனிநதவனே, பின்னோர் தூ தாதி மன்னாக்காகிப் பெருநிலத்தா, ரின்னார்தூத னெனநின்றான்" எனற ஆழ்வாருளிச்செயலை நினைத்துச் செயயப்பட்டது இச்செய்யு ளென்னலாம்.

தூதுகொண்டு, கொண்டு - மூன்றும்வேற்றுமைச்சொல்லுருபு விளைத்தவர், இறுத்தனர்-ஒருவரைக்கூறும் உயர்வுப்பன்மை. வண்டுகள், தமது காதலைத் தெரிவித்தற்பொருட்டு மகளிரால் தூதுவிடப்பட்டவை; "சங்கங்கேய் செங்கைநல்லார் விடுத்தன சுரும்பின்சாலங், கொங்கெங்கே யெங்கேயென்று தனித்தனி குடையுந் தாரான்" எனக் கீழ் நிவாதகவசர்காலகேயர்வதைச் சருக்கத்தில் அருச்சுனனைக்கூறியதுங் காண்க. இனி, தூது வண்டு - தூதுவிடுதற்குஉரிய வண்டுமாம் தூதுவிடப்படுதற்குரிய கிளி, மேகம், நாரை, அன்னம் முதலியவற்றுள் வண்டும் ஒன்றாதலால், 'தூதுவண்டு' எனப்பட்டது. துன்று வண்டு, மூரல்தொடையல் - வினைத்தொகைகள். தொடையல் - மாலை: தொடு - பகுதி, ஐ - செயப்படுபொருள்விகுதி, அல் - சாரியை தூதுஎன்ற சொல் ஒரே பொருளிற் பலமுறைவந்தது - சொற்பொருட்பின்வருநிலை ()

[துரியோதனனது கட்டளையால் நகரத்தை அலங்கரித்தல்]

எக. தொல்லைநாயகன்வந்தனனென்றலுஞ்சுரும்பார
மல்லன்மாலையானேவலான்மாநகர்மாக்க
ளெல்லைநீண்மதில்வட்டமயோசனையெழுநூறுஞ்
செல்வமாநகர்த்தெருவினையொப்பனைசெய்தார்.

(இ - ள்.) தொல்லை நாயகன் வந்தனன் என்றலும் - '(யாவர்க்கும்) ஆதிநாயகனான கண்ணபிரான் எழுந்தருளினான்' என்று (தூதர்கள்) செய்திகூறியவுடனே,—சுரும்பு ஆர் மல்லல் மாலையான் ஏவலால் - வண்டுகள் நிறைந்த அழகுள்ள பூமாலையையுடையவனான துரியோதனன் கட்டளையிட்டதனால்,—மா நகர் மாக்கள் - பெரிய அஸ்திநபுரியிலுள்ள சனங்கள்,—நீள் வட்டம் மதில் எல்லை எழுநூறு யோசனை ஆம் - நீண்டு வளைவாகச்சூழ்ந்துள்ள மதிலின் அளவு எழுநூறுயோசனை தூரமாகப்பெற்ற, செல்வம் மா நகர் - செல்வங்களையுடைய பெரிய அவ்வத்திநபுரியின், தெருவினை - வீதிகளை, ஒப்பனை செய்தார் - அலங்காரஞ்செய்தார்கள்; (எ - று.)

கண்ணன் தனக்குப் படைத்துணையாகப் பலசேனைகளைக் கூட்டியனுப்பியருளிய உபகாரத்தைக் கருதியும், அரசர்க்குள் ஒருவர்க்கொருவர் செய்ய வேண்டும் மரியாதைக்கிரமம் பற்றியும், துரியோதனன் இங்ஙனம் கண்ணனைக்கௌரவித்து உபசரிக்கக்கருதிக் கட்டளையிட்டான். 'தொல்லைநாயகன் வந்தனன் என்றலும்' என்றது-தொடர்ச்சியைவிளக்கவந்த அநுவாதம்; கூறியதுகூறலன்று. (அநுவாதம் - முன்புசொன்னதை மீண்டும் ஒருபயனை நோக்கிச்சொல்லுதல்; இது - குற்றமன்று. கூறியதுகூறல் - முன்புசொன்னதை ஒருகாரணமுமின்றி மீண்டுஞ் சொல்லுதல்; இது - குற்றமாம்.) மல்லல் - வளப்பமுணர்த்தும் உரிச்சொல்; "மல்லல் வளனே" என்பது தொல்காப்பியம். வட்டம், யோசனை - வ்ருத்தம், யோஜநா என்னும் வடசொற்களின் திரிபு. யோசனை, காதம் என்பன - ஒருபொருளன; அது - ஏழரைநாழிகை வழி: (நாற்காதத்தை யோசனையென்பது - ஜைநநூல்வழக்கு.) மற்றைத் தேவர்கட்குப்போல எம்பெருமானுக்கு நாயகத்தன்மை நடுவில் ஏறிட்டுக்கொண்டதன்று என்பார், 'தொல்லைநாயகன்' என்றார். (எக)

[துரியோதனன் கண்ணனை யெதிர்கொள்ளச் செல்ல, சகுனி தடுத்தல்.]

எஉ. மின்னுமாமுகிற்பல்லியவிதங்கண்முன்முழங்க
மன்னர்மன்னவனெழுந்தனன்மாலெதிர்கொள்வா
னென்னைநீயவற்கெதிர்செல்வதென்றுதன்மருகன்
றன்னைவன்பொடுதகைந்தனன்கொடுமைகூர்சகுனி.

(இ - ள்.) மின்னும் - மின்னுகிற, மா முகில் - பெரிய மேகங்களின் முழக்கம்போல, பல் இயம் விதங்கள் - அநேகமான வாத்தியங்களின் வகைகள், முன் முழங்க -(தனக்கு) முனனிடத்திலே மிகவொலிக்க,—மன்னர்மன்னவன் - அரசாக்கரசனுன துரியோதனன்,—மால் எதிர்கொள்வான் - கண்ணனை எதிர்கொண்டு உபசரித்தற்பொருட்டு, எழுந்தனன் - புறப்பட்டான்; (அப்பொழுது),—கொடுமை கூர் சகுனி - கொடுந்தன்மைமிக்க சகுனியானவன்,—அவற்கு நீ எதிர்செல்வது என்னை என்று - 'அவனுக்கு நீ எதிர்கொண்டுபோவது என்ன காரியம்?' என்று கூறி, தன் மருகன் தன்னை - தனது மருமகனுகிய துரியோதனனை, வன்பொடு தகைந்தனன் - (எதிர்செல்லவொட்டாது) வலியத் தடுத்துவிட்டான்; (எ - று.)

"ஆயனை மாலென் றறியார்போ லாங்கவனுந், தூயதருமன் தன்தூதுவனும்த் - தாயங், கொடுப்பிக்க வந்தானைக் கோவே நீ காண, அடுப்பதோ வென்ரு னழித்து" என்ருர் பெருந்தேவனுரும்.

கொட்டுவன ஊதுவன முதலிய பலவகையும் அடங்க 'பல்லியவிதங்கள்' என்ருர. மால் எதிர்கொள்வான் - உயர்திணையில் இரண்டனுருபு தொக்கது. முகில் - உவமத்தொகை. கொள்வான் - வானீற்று எதிர்காலவினையெச்சம். சகுனி - காந்தாரதேசத்தரசன்; சுபலனென்னும் அரசனது புதல்வன்; திருதராட்டிரனது மனைவியாகிய காந்தாரியுடன் பிறந்தவன்: ஆதலால், துரியோதனுதியர்க்கு மாமன்: சூதாடுதலில் மிகவல்லவன் இம்மைமறுமைகளில் எண்ணிறந்த நன்மைகளைத் தருதற்கு உற்ற கண்ணனை யெதிர்கொள்ளுதலைத் தடுத்த தீவினையுடைமைபற்றி, 'கொடுமைகூர்சகுனி' என அவனைக் கவி வெறுத்துக்கூறினர். என்னை - எவனென்னும் வினுப்பெயர் இடைகுறைந்து 'என்' என நின்று ஐகாரச்சாரியைபெற்றது. (எஉ)

[துரியோதனன் கண்ணனுக்கு இடமமைத்துச் சபையில் வீற்றிருத்தல்.]

எங. சீர்வலம்புரிதிகிரிசேர்செங்கையான்றனக்குக்
காா்வலம்புரிகோயிலுங்காட்சியுமமைத்துப
போர்வலம்புரிநிருபருமிளைஞரும்போற்றத்
தார்வலம்புரியவனிருந்தனன்பொலந்தவிசின்.

(இ - ள்.) (சகுனி கூறியபடியே எதிர்கொள்ளுதலை யொழிந்தபின்பு),—வலம்புரி தாரவன் - நந்தியாவட்டமலர் மாலையையுடையவனுகிய துரியோதனன்,—சீர் வலம்புரி திகிரி சேர் செம் கையான் தனக்கு - சிறப்பையுடைய (பாஞ்சஜந்யமென்னும்) வலம்புரிச்சங்கமும் (சுதரிசநமென்னுஞ்) சக்கரமும் பொருந்திய சிவந்த திருக்கைகளை யுடையவனுன கண்ணபிரானுக்கு, கார் வலம் புரி கோயிலும் காட்சியும் அமைத்து - மேகங்கள் சூழ்ந்து செல்லுதற்குஉரிய [மேகமண்டலம்வரையில உயர்ந்த] ஒரு சிறந்த இருப்பிடத்தையும் (அதிற்பல) அலங்காரங்களையும் சித்தஞ்செய்துவைத்து,—போர் வலம் புரி நிருபரும் இளைஞரும் போற்ற - போரில் (தம்தமது) வெற்றியை விரும்புகிற (பல) அரசர்களும் தன் தம்பிமார்களும் (தன்னைப்) புகழ்ந்துவணங்க, பொலம் தவிசின் இருந்தனன் - பொன்மயமான சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்தான்; (எ - று.)

"தன்னகரி கோடித்துத் தண்டலைக ளெண்டிசையும், பொன்னகரி போலப் பொலிந்திலங்கக - கொன்னவிலுங், கூராழி வேந்தனுக்குக் கோயிலிடங் குறித்தான், பாராளு மன்னன் பரிந்து" என்ருர் வெண்பாவிலும்.

கார் - கருமையென்னும் பண்புப்பெயர் ஈறுபோய் ஆதிநீண்டு இடைஉகரமுங் கெட்டது; இது, கருநிறமுடைய மேகத்துக்குப் பண்பாகுபெயர். எம்பெருமானுக்கென்று அமைத்த இருப்பிடமாதலின், அதனை 'கோயில்' என்

றது மிகப்பொருந்தும். காட்சி - காணுதற்குஉரிய அலங்காரத்திற்கு ஆகுபெயர்; சி-தொழிற்பெயர்விகுதி. 'போர்வலம்புரி' என்றஅடைமொழியை இளைஞர்க்குங் கூட்டுக. ஈற்றடியில், வலம்புரி - நஞ்சாவட்டை. தார் வலம்புரியன் - வலம்புரித் தாரவன் என விகுதி பிரித்துக் கூட்டுக. பொன் + தவிசு = பொலந்தவிசு; இப்புணர்ச்சி " பொன்னெனகிளவி யீறுகெட முறையின், முன்னர்த்தோன்றும் லகாரமகாரம், செய்யுண்மருங்கிற் றொடரியலான " என்ற தொல்காப்பியவிதியா லமைந்தது; பிற்காலத்தார் நிகண்டுகளில் 'பொலம்' என ஒருசொற் கொண்டுள்ளதனால், பொலம் கழல் என்று பிரித்து மகரவீற்றுப்புணர்ச்சியின்பாற் படுத்துதலு முண்டு. தவிசின், இன் - எழனுருபு

மேகத்திற்கும் கோயிலுக்கும் சம்பந்த மில்லாதிருக்கவும் சம்பந்தத்தைக் கற்பித்துக் கூறியதனால், 'கார்வலம்புரிகோயில்' என்றது - தொடர்புயர்வு நவிற்சியணி. இச்செய்யுளில் ஒவ்வோரடியிலும் முதலெழுத்துத்தவிர இரண்டுமுதலிய சிலஎழுத்துக்கள் ஒன்றிநின்று பொருள்வேறுபடவந்தது, திரிபு என்ற சொல்லணியாம். (எ௩)

[வீடுமன்முதலியோர் கண்ணனை எதிர்கொள்ளுதல்.]

எ௪. தொல்பகீரதிமைந்தனுந் துரோணனுஞ்சுதனும்
வில்விதுரனுங்கிருபனுமுதலியவேந்தர்
மல்குமூவிருபத்துநூறாயிரமகிபர்
செல்வநாயகற்கியோசனையிரண்டெதிர்சென்றார்.

(இ - ள்.) தொல் பகீரதி மைந்தனும் - பழமையாகிய கங்காபுத்திரனான பீஷ்மனும், துரோணனும்—, சுதனும் - (அவனது) மகனான அசுவத்தாமனும், வில் விதுரனும் - வில்வித்தையில்வல்ல விதுரனும், கிருபனும்—, முதலிய - முதலான, வேந்தர் - அரசர்களும், மல்கு மூவிருபத்து நூறாயிரம மகிபர் - (மற்றும்) நெருங்கிய அறுபதுலட்சம் அரசர்களும், செல்வம் நாயகற்கு - எல்லாச்செல்வங்களையுமுடைய தலைவனான கண்ணபிரானுக்கு, யோசனை இரண்டு எதிர் சென்றார் - இரண்டுயோசனைதூரம் எதிர்கொண்டு போனார்கள்; (எ - று.)

அக்காலத்திலே வாழ்ந்துள்ள குருகுலத்து அரசர்களுள் வீடுமன் பெரியவனாதலின், 'தொல் பகீரதிமைந்தன்' எனப்பட்டான். இனி, தொன்மையைப் பகீரதிக்கு அடைமொழியாக்கி, (திரிவிக்கிரமாவதாரகாலந்தொடங்கித்) தொன்றுதொட்டுள்ள கங்கை யென்றுங் கொள்ளலாம். பகீரதி - பாகீரதீ யென்னும் வடமொழித் தத்திதாந்தநாமத்தின் குறுக்கல்; (சூரியகுலத்தரசனாகிய) பகீரதனாற் கொணரப்பட்டதென்று பொருள்பெறும்: ("சகரர்தம்பொருட் டருந்தவம் பெரும்பகல் தள்ளிப், பகிரதன் கொணர்ந் திடுதலாற் பகிரதியாகி" என்றார் கம்பரும்.)

துரோணர் - துரோணகும்பத்தினின்று தோன்றியவர்; பாரத்துவாசமுனிவரது குமாரர்; கிருபாசாரியருடன்பிறந்தவளான கிருபியின் கணவர்; அசுவத்தாமனது தந்தை; சகலசாஸ்திரங்களையும் தம்பிதாவினிடங்கற்றுப் படைத்தொழிலைப் பரசுராமரிடத்து எழுநாளிற்பயின்றவர்; துரியோதனாதியர்க்கும் பாண்டவர்க்கும் அஸ்திரசஸ்திரங்களைக் கற்பித்த ஆசிரியர். சுதன் - ஸுதன் என்ற வடசொல்லின் திரிபு. விதுரன் - விதுரனென்பதன் நீட்டல். "வெற்றி விதுரன்கை வில்லிருக்க மேதினியின், மற்றவனை வெற்றி கொள்ளு மாறுண்டோ" என்னும்படி விதுரன் வில்வித்தையிற் சிறந்தவனாதலால், 'வில்விதுரன்' என்றார். கிருபர் - கௌதமமுனிவரது பௌத்திரர்; சரத்வானென்ற முனிவரது குமாரர்; துரோணர்மனைவியான கிருபிக்கு உடன் பிறந்தவர்; துரியோதனாதியர்க்கும் பாண்டவர்க்கும் முதல்வில்லாசிரியர்; நாணற்காட்டிற் பிறந்த இவரை, அங்கு வேட்டையாடவந்த சந்தனுமகாராச

சன் கண்டு கிருபையினால் எடுத்து வளர்த்தமைப்பற்றி, இவர்க்கு இப்பெயர் வந்தது.

முதலிரண்டடியிற் கூறியவருள், வீடுமனும் விதுரனும் ஒழிந்த மூவரும் அந்தணராயினும், அவர்களை 'வேந்தர்' என்றது, அவர்கள் வீடுமன் திருதராட்டிரன் விதுரன் என்பவரது கருத்தின்படி அரசர்க்குரிய குடை கொடி முதலிய இராஜசின்னங்களைப் பெற்று வாழ்ந்ததனால்; (இதனால், கீழ் வாரணாவதச் சருக்கத்தில் "முனி நீ யையா விதுரகுமுன்னை மின்றுமுதலா, இனி யிவ்வுலகுக்கரசா யெமமி லொருவனுகிக், குனிவில்வலியா லமருங் கோடி யென்று கொடுத்தான, பணிவெண்குடையு நிருபர்க்குரிய வரிசை பலவும்" என்றதுகொண்டு உணர்க:) இனி, தொல்காப்பியத்து மரபியலில் "அந்தணாளர்க்கு அரசு வரைவின்றே" என்ற சிறப்புவிதிபற்றி வேந்தரென்றதாகவுங் கொள்ளலாம்.

மூவிருபத்து நூறுயிர மகிபா - பண்புத்தொகைப் பன்மொழித்தொடர். மஹீபர் - வடசொல்: பூமியைக் காப்பவர்; மஹீ - பூமி. இக்கவியில் 'அறுபதுலட்சமஅரசர்,' இரண்டுயோசனைதூரம், கீழ் எக - ஆங் கவியில் 'எழுநூறுயோசனை' என இப்படிப்பட்டவற்றை அவ்வத்தொகையையே குறியாமல மிகுதியைவிளக்கும் அதிசயோக்தி யெனக் கருதுதல் பொருத்தம். இம்மை மறுமை வீடு என்னும் மூன்று இடங்களிலும் யாவரும் பெறும் ஐசுவரியங்களெல்லாம் எம்பெருமானுடையவை யாதலால், 'செல்வநாயகன்' என்றார்; 'செல்வி நாயகன' என்ற பாடத்துக்கு - செல்வத்துக்குத் தலைவியான திருமகளது கொழுநனென்க. நாயகறகியோசனை - குற்றியலுகரம் யகரம்வர இகரமான தென்றுவது, யகரமுதல்வடமொழி இகரத்தை முன் பெற்ற தென்றுவது கொள்க. (எச)

[கண்ணன் விதுரனது மாளிகையினுட் செல்லுதல்]

எடு. வந்துவந்திருமருங்கினுமன்னவர்வணங்கப்
பைந்துழாய்முடிப்பரமனுங்கண்மலர்பரப்பி
யந்தமாநகர்புகுந்தபினரசனிற்புகாமற்
புந்திகூரருள்விதுரன்வாழ்வளமனைபுகுந்தான்.

(இ - ள்.) (இங்ஙனம்), மன்னவர் - அரசர்கள், இரு மருங்கினும் - இரண்டு பக்கங்களிலும், வந்து வந்து - (எதிர்கொண்டு) மிகுதியாகவந்து, வணங்க - (கண்ணபிரானை) நமஸ்கரிக்க,—பைந் துழாய் முடி பரமனும் - பசியதிருத்துழாய் மாலையைச்சூடிய திருமுடியையுடைய (யாவரினுஞ்) சிறந்தவனான அக்கண்ணனும்,—கண் மலர் பரப்பி - (தனது) தாமரைமலர்போலுந் திருக்கண்களால் (அவர்களைக்) குளிரப் பார்த்தருளி,—அந்த மா நகர் புகுந்த பின் - அந்தப் பெரிய அத்தினபுரியினுட் சென்றபின்பு,—அரசன் இல் புகாமல் - துரியோதனராசனது அரண்மனைக்குச் சென்று சேராமல், புந்தி கூர் அருள் விதுரன் வாழ் வளம் மனை புகுந்தான் - தத்துவஞானத்தையும் மிக்க அருளையு முடைய விதுரன் வசிக்கின்ற எல்லாவளங்களையுமுடைய திருமாளிகையினுட் சென்றான்; (எ - று.)

"காங்கேய னுள்ளிட்ட காவலர்க டற்சூழ, வாங்கெதிர்கொண்ட வரசர்களைத்—தேங்கொலிநீர், மல்லமருந் தோளானை மன்னுவது நாளையென்று, வில்விதுரன வீடணைந்தான் வேறு" என்றார் வெண்பாவில. விதுரன் பரமபாகவதனாதலாலும், பாண்டவர்பக்கல் மிக்க பிரியமுடையவனாதலாலும், கண்ணன் அவன மனைக்கே சென்றனன். கண்ணனது பஞ்சபிராணன்களை யொத்த பஞ்சபாண்டவர்களுக்குத் துரியோதனன் பகைவனாதலால், அவனரண்மனைக்குச் செல்லவில்லை. "வெற்றி விதுரன்கையில்விருக்க மேதினியில், மற்றவளை வெற்றிகொள்ளுமாறுண்டோ" என்று - தருமபுத்திரன்

கொண்ட சங்கைக்குப் பரிகாரமாக, கண்ணன் யாவரினும் வில்வித்தையிற் சிறந்த விதுரன் எதிர்ப்பக்கத்தில் வந்து போர்செய்து பாண்டவர்களை வெற்றியடைய வொட்டாமற் செய்யாதிருத்தற்கு ஓர் உபாயத்தை உத்தேசித்தும், விதுரனவீட்டிற் புகுந்தன னென்க. இங்ஙனம் புகுந்தது, துரியோதனனுக்கு விதுரனிடத்தில் வெகுளியையும், விதுரனுக்குத் துரியோதனனிடத்தில் வெறுப்பையும் உண்டாக்குவதை மேலே காண்க.

முதலடி - முற்றுமோனை. வந்துவந்து - அடுக்கு, மிகுதிப் பொருளது. பரமன் - தனக்குமிக்காரையில்லாதவ னென்றும், சிறந்த இலக்குமியையுடையவனென்றும் பொருள்படும் வடசொல். கணமலர் = மலர்க்கண்; முன்பின்னாகத்தொக்க உவமைத்தொகை. புந்தி - புத்தி: வடசொல்திரிபு. கண்ணன் உட்புகுதற்கேற்ற பாக்கியத்தைப் பெற்றதனால், 'வாழ்வளமனை' எனப்பட்டது.

[கண்ணன் விதுரன்மாளிகையிலே சிங்காதனத்தில் வீற்றிருத்தல்.]

௭௬. வேந்தர்யாரையும்விடைகொடுத்தகன்றபின்விமலன்
வாய்ந்தமாளிகைநடுவணோர்மண்டபங்குறுகி
யாய்ந்தவல்லவர்நவமணியழுத்தியவரியே
றேந்துமாசனமிடப்பொலிந்ததன்மிசையிருந்தான்.

(இ - ள்.) வேந்தர் யாரையும் - (எதிர்கொண்ட) அரச ரெல்லாரையும், விடை கொடுத்து - (இனச்சொற்சொல்லிச்) செலவு கொடுத்தனுப்பிவிட்டு,— அகன்ற பின் - (அவர்கள்) நீங்கினபின்பு,— விமலன் - குற்றமற்ற பரிசுத்தமூர்த்தியான கண்ணன்,— வாய்ந்த மாளிகை நடுவண் - பொருந்திய (விதுரனது) கிருகத்தின் நடுவிலுள்ள, ஓர் மண்டபம் - ஒரு மண்டபத்தை, குறுகி - அடைந்து,— ஆய்ந்த வல்லவர் நவ மணி அழுத்திய - (சிற்பநூல்களை) ஆராய்ந்து வல்லவர்களால் நவரத்தினங்களையும் பதித்துச்செய்யப்பட்ட, அரி ஏறு ஏந்தும் ஆசனம் - ஆண்சிங்கம் தாங்குவதுபோலமைந்த ஆசனமொன்றை, இட - (விதுரன் கொண்டுவந்து) சமர்ப்பிக்க, அதன் மிசை பொலிந்து இருந்தான் - அவ்வழகிய சிங்காதனத்தின்மீது விளக்கமாக எழுந்தருளியிருந்தான்: (எ - று.)

விடை - விடுதல்: தொழிற்பெயர்; விடு - பகுதி, ஐ - விகுதி. விமலன் - குற்றமற்றவன்; வடசொல். நடுவண், அண் - விகுதி, இடப்பொருள்காட்டும். வல்லவர் நவமணிகளை யாய்ந்தழுத்திய என்றுமாம். நவமணி - கோமேதகம், நீலம், பவழம், புஷ்பராகம், மரகதம், மாணிக்கம், முத்து, வைடூரியம், வைரம் என்பன. மண்டபம், நவமணி, ஆஸநம் - வடசொற்கள். (௭௬)

[விதுரன் கண்ணபிரானை வணங்கி உஜ்ஜீவித்தல்.]

௭௭. இருந்துவந்தருளிறைவனையிறைஞ்சினனிறைஞ்சிப்
பெருந்துவந்தனைப்பிறப்பையுமிறப்பையும்பிரித்தான்
மருந்துவந்தனையமரருக்கருளியமாயோன்
விருந்துவந்தனனெனவுளமுருகியவிதுரன்.

(இ - ள்.) 'வந்தனை அமரருக்கு - (தன்னை) வணங்குதலைச் செய்த தேவர்கட்கு, மருந்து - (திருப்பாற்கடலினின்று உண்டான) அமிருதத்தை, அருளிய - பகிர்ந்துகொடுத்தருளிய, மாயோன் - ஆச்சரியசக்தியுள்ளவனான திருமால், விருந்து வந்தனன் - எனது (குடிசைக்கு) விருந்தினனாக எழுந்தருளினான்', என்று - என்று கருதி, உளம் உருகிய - (மிக்க களிப்பால்) மனங்கரைந்த, விதுரன்,— இருந்து உவந்தருள் இறைவனை - (சிங்காதனத்தில்) வீற்றிருந்து திருவுள்ளமுகந்தருளுகிற கண்ணபிரானை, இறைஞ்சினன் - வணங்கினான்: இறைஞ்சி - (அங்ஙனம்) வணங்கி, (அம்மாத்திரத்தால்), பெருந்

துவந்தனே பிறப்பையும் இறப்பையும் பிரிந்தான் - பெரிய இருவகை வினைகளையும் (அவற்றின் காரியமான) ஜநநத்தையும் மரணத்தையும் ஒழித்தவனுமான்; (எ - று)

என்றது, இனிப் பிறப்பின்றி முத்திபெறும்படி எல்லாக்கருமங்களையும் எம்பிரானருளால் ஒழித்தா னென்பதாம். "தீப்பிறக்குஞ் சக்கரக்கைச் செங்கணமா லென்னுடைய, நாய்க்குடிலிலே நுழைந்தான நானுயர்ந்தேன் - வாய்த்த, பிறப்பைக் கழித்தேன் பெரும்பதம் பெறப்பேறனென்று, இறப்பைப் பிரிந்தா னெழுந்து" என்ரூா வெண்பாவிலும். 'பிறப்பையும் இறப்பையும் பிரிந்தான' என்றது, அவற்றிற்குக்காரணமான கரும மொழிந்ததை; இது - உபசாரவழக்கு. இம்மையிலே கருமமொழிந்து நின்றவன், ஜீவந்முக்தனெனப்படுவன். த்வந்த்வம் என்ற வடசொல் துவந்தன் என விகாரப்பட்டது; இரண்டாக இருப்பதெனப் பொருள்படும் இச்சொல் இங்கு அங்ஙனமுள்ள புண்ணியபாவங்களை யுணர்த்திநின்றது; இருவினைகளைத் துவந்தனென உயர்திணையாணபாலாற் கூறியது, செறலினாலாகிய திணைவழுவமைதியாலும், இச்சொல் வடமொழியில் ஒருமையாயிருப்பதனாலு மென அறிக. நல்வினையும் பிறப்பிற்குக் காரணமாதலால், இங்கு இருவினையையும் அடக்கி, 'துவந்தனை' என்ருா. அவை-சஞ்சிதம், ஆகாமியம், பிராரப்தம் என்று மூன்றுவகைப்படும். பிறப்பு அநாதியாய் வருதலின் உயிரான் அளவின்றி ஈட்டப்பட்டுள்ள வினைகள - சஞ்சிதம்; அவற்றுள இறந்த உடம்புகளால் அனுபவித்தன ஒழியப் பிறந்தவுடம்பால் அனுபவிக்கக்கடவனவாய நின்றவை - பிராரப்தம்; ஆகாமியம் - இனி அநுபவிக்கக்கடவனவாய் எஞ்சி நின்றவை; அவற்றுள், இச்செய்யுளால, சஞ்சிதமும ஆகாமியமும் ஒழிந்தமை கூறினூர். இனி, துவந்தனே என்பதற்கு - அலைவுக்கு இடமான என்றும், (காரணகாரியத்தொடர்ச்சியாய் ஒன்ரேடொன்றுகூடி) இணைபட்ட என்றும உரைப்பாருமுளா.

பிறப்பு, இறப்பு - தொழிற்பெயாகள. தேவர்களும் அசுரர்களும் கூடிப் பாற்கடலைக் கடைந்தகாலத்தில், திருமால் தான் இரண்டு வடிவங்கொண்டு அவர்கள்பக்கல் நின்று இழுத்துக் கடைந்ததும், கடைகையில் தந்வந்திரியெனனும் வடிவத்தோடு அம்ருதகலசத்தைக் கையிலேந்தி அக்கடலினின்று எழுந்ததும், மோகினிவடிவங்கொண்டு அசுரர்களை வஞ்சித்து அமுதத்தைக் கைக்கொண்டு தேவர்கட்கு அமரராம்படி பிரசாதித்ததும ஆகிய எல்லாம் அடங்க, 'மருந்து வந்தனையமரருக்கு அருளிய மாயோன்' என்ருர். துருவாசமுனிசாபத்தாற செல்வங்களையெல்லாம இழந்த தேவர்கள் திருமாலைச் சரணமடைந்து நமஸ்கரித்துப் பிரார்த்தித்துப் பற்றி, 'வந்தனையமரருக்கு' என்றது. இச்செய்யுளில் திரிபு என்னுஞ் சொல்லணி காண்க. (எஎ)

[இதுவும் அது.]

எஅ. கோடுகொண்டகைக்குரிசிலையலர்ந்தகோகனதக்
காடுகண்டெனக்கண்டுதன்கண்ணிணைகளியாத்
தோடுகொண்டதார்விதுரனிப்பிறப்பையுந்தொலைத்தான்
வீடுகண்டவர்க்கியம்பவும்வேண்டுமோவேண்டா.

(இ - ள்.) தோடு கொண்ட தார் விதுரன் - பூவிதழ்களைக்கொண்ட மாலையையுடைய விதுரன்,— கோடு கொண்ட கை குரிசிலை - சங்கத்தையேந்திய திருக்கையையுடைய கண்ணபிரானை,—அலர்ந்த கோகனதம் காடு கண்டு என - மலர்ந்த தாமரைமலர்க்காட்டைக் கண்டாற்போல, கண்டு - தரிசித்து, தன கண் இணை களியா - தனது கண்களிரண்டும் களிப்படைந்து, இப்பிறப்பையும தொலைத்தான் - இந்தச்சன்மத்துக் கருமத்தையும் நீக்கினான்; வீடு கண்டவர்க்கு - முத்தியின் சொரூபத்தை யறிந்தவர்களுக்கு,

இயம்பவும் வேண்டுமோ - (ஒருவர்) சொல்லவும் வேண்டுமோ? வேண்டா - வேண்டுவதில்லை: (எ - று.)

எம்பெருமானது தன்மையை யுணர்ந்தவர்கள் முத்தியின் தன்மையை யுணர்ந்தவர்களே யாவ ராதலின், அங்ஙனமே பரமபாகவதனான விதுரன் கண்ணனைப் பரம்பொருளாக வுணர்ந்து தரிசித்தது தனது இருவினைக ளும் தொலைந்து ஜீவன்முக்த னாயின னென்க பிராரப்தம் ஒழிந்தமை, இப் பாட்டினாற் கூறப்பட்டது. நானகாமடி - கவிக்கூற்று. இவ்வடியிற்கூறிய பொதுப்பொருள முதன்மூன்றடிகளிற் கூறிய சிறப்புப் பொருளை விளக்கு தலால, வேற்றுப்பொருள்வைப்பணியாம் குரிசில - ஆண்பாற சிறப்புப்பெ யர். திருமாலின் முகம் வாய் கண் கை உந்தி பாதம் முதலிய உறுப்புகளெல் லாம செந்தாமரைபோலவன வாதலின், 'கோகனதககாடு கணடெனக் கண்டு' என்றது. கோகநதம்என்னும் வடசொலலுக்கு - சககரவாகமென்னும் பறவைகள் தன்னில் மகிழ்ந்து வாழப்பெறுவ தென்றுவது, கோகமென்னும் நதியில் முதலில் உறபத்தியான தென்றுவது பொருள கொளக காடு - தொ குதியென்றபடி இப்பிறப்பையும், உம்மை - இறந்தது தழுவிய எச்சப்பொரு ளது. இயம்பவும், உம்மை - இழிவுசிறப்பு வீடு - (இவ்வுலகப்பற்றை) விட்டு அடைவது; முக்தியென்னும வடசொலலின் பொருளது. கணணனைத தாம ரைக்கா டென்றதற்கு ஏற்ப, விதுரனது கண்ணிணையை வண்டினா மென்க இச்செய்யுளின் இரண்டாமடியில் ஒவ்வொருசீரின் முதலெழுத்தும் ஒன்றி வநதது, யாப்பிலக்கணத்தில் முற்றுமோனை யெனப்படும் (எஅ)

[விதுரன் கண்ணபிரானைத்தரிசித்துப் பரவசனாதல்]

எகூ. உள்ளினனுணர்ந்துள்ளமுமுருகினனெழுந்து
துள்ளினன்விழுந்திணையடிசூடினன்றுயரைத்
தள்ளினன்மலாத்தடக்கையாற்றத்துவவமுதை
யள்ளினனெனக்கண்களாலருந்தினனளியோன்.

(இ - ள்.) அளியோன் - (கண்ணனது) அருளைப் பெற்றவனாகிய விது ரன்,—உள்ளினன் - (கண்ணனைத) தியானித்தான்; உணாநது - (அங்ஙனம பகவானது சொரூபததை) நினைத்து அறிந்து, உள்ளமும் உருகினன் - மன முநெகழ்ந்தான்; (அங்ஙனம் மனங்கரைதற்குக காரணமான மிகக்களிப்பால்), எழுந்து துளளினன் - (ஆனநதபரவசனாய்) எழுந்துகுதித்தான்: விழுந்து - (கீழே) விழுநது, இணை அடி சூடினன் - (கண்ணனது) உபயபாதத்தைத் (தலையின்மேல்) அணிந்துகொணடான்: துயரை தள்ளினன் - பிறவித்துன் பங்களையெல்லாம் ஒழித்தான்; மலர் தட கையால் தததுவம அமுதை அள்ளி னன் என - தாமரைமலர்போன்ற பெரிய தன்கைகளால் மெய்ப்பொருளா கிய அமிருதத்தை அள்ளியெடுத்தவன்போல, கண்களால் அருந்தினன் - (தனது) கண்களால் (கணணனது வடிவழகை) உண்டான்; (எ - று.)

உள்ளினன் என்பதற்கு - (கணணன் எழுந்தருளப்பெறற தனது பாக் கியவிசேஷததை) நினைத்தா னென்றும், தததுவஅமுதை அள்ளினனென என்பதற்கு - நித்திய இன்பமாகிய அமிருதத்தை அள்ளியெடுதது உண்டவன் போல வென்றும், அளியோன் என்பதற்கு - தான கருணையுடையவ னென் றும் உரைப்பாருமுளர். உள்ளமும் உருகினன் என்ற உம்மையை ஆக்கவும் மையாக்கி, உடம்பும் நீராயுருகி வியர்த்தானெனக் கொள்ளலாம். சூடுத லென்ற வினைக்கு ஏற்ப, இணையடியை மல ரென்க. ததவம், அம்ருதம் - வடசொற்கள். கண்களால் அருந்துதல் - ஆசைதீர நன்றாக முழுவதும் தரி சித்தத திருப்திபெறுதல்; "பருகுவான் போல நோக்கி" என்பதுங காண்க: இங்கு வாயின்புலத்தைக் கண்ணின்மேல்ஏற்றியது, உபசாரவழக்காம். (எகூ)

[விதுரன் கண்ணபிரானுக்கு முகமன் கூறுதல்.]

அ0. முன்னமே துயின்றருளியமுதுபயோததியோ
பன்னகாதிபப்பாயலோபச்சையாலிலையோ
சொன்னநால்வகைச்சுருதியோகருதிநீயெய்தற்
கென்னமாதவஞ்செய்ததிச்சிறுகுடிலென்றான்.

(இ - ள்.) 'முன்னமே துயின்றருளிய முது பயோததியோ - அநாதிகாலமாக (நீ) யோகநித்திரைசெய்தருளப்பெற்ற பழமையாகிய திருப்பாற்கடல்தானோ? பன்னக அதிபன் பாயலோ - சர்ப்பங்களுக்குத் தலைவனான ஆதிசேஷனாகிய திருப்பள்ளி மெத்தைதானோ? பச்சை ஆல இலையோ - பசுநிறமுள்ள ஆலிலைதானோ? சொன்ன நால் வகை சுருதியோ - (மேன்மையாகச்) சொல்லப்பட்ட நான்குவகையான வேதந்தானோ? இ சிறு குடில் - இந்தச் சிறியகுடிசை, நீ கருதி எய்தற்கு என்ன மா தவம் செய்தது - நீ (ஒருபொருளாகத் திருவுள்ளத்தில்) நினைத்து எழுந்தருளுவதற்கு என்ன பெரிய தவத்தைச் செய்ததோ? என்றான் - என்று (விதுரன் கண்ணனை நோக்கிப்) புகழ்ந்து கூறினான்; (எ - று)

பிரமன் முதலான சகலதேவர்களும் உட்பட யாவும் அழிந்துபோகின்ற யுகாந்தகாலத்தில் ஏகார்ணவமான மகாப்ரளய சமுத்திரத்திலே ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு அண்டங்களையெல்லாம் தம் திருவயிற்றில் அடக்கிவைத்துக்கொண்டு சிறு குழந்தைவடிவமாய் ஆதிசேஷாம்சமானதோர் ஆலிலையின்மீது பள்ளிகொண்டு தமது மாயாஸ்வரூபமான யோகநித்திரையைக் கைக்கொண்டு திருக்கண்வளர்ந்தருளுவர். வேதங்களில் பகவானது சொரூபம் வருணிக்கப்படுதல்பற்றி, அது அவனுக்கு இருப்பிடமாம். மிக்க தவஞ்செய்திருந்தாலன்றி நீயெழுந்தருளும் பாக்கியத்தைப் பெறலாகாதாதலால், 'என்ன மாதவஞ்செய்தது' எனப்பட்டது. கண்ணன் எழுந்தருளப்பெற்ற இது, கண்ணனது வாசஸ்தானமான பொருள்களுள் யாதாயினுமொன்றன் அம்சமாக இருக்குமோவென ஐயமுற்றார்; ஐயவுவமையணி. இச்சிறுகுடில் என்னமாதவஞ்செய்தது - செய்யாததைச் செய்வதுபோலக் கூறிய மரபு வழுவமைதி: இது - உலகநவிற்சியணி. விநயத்தால் தன்னை மிகத்தாழ்த்தி, தனது சம்பந்தமான மாளிகையை 'இச்சிறுகுடில்' என்றான். பயோததி முதலியனவல்லாததும், மாதவஞ்செய்யாததுமாகிய எனது இச்சிறுகுடிசையில் நீ எழுந்தருளியது, உனது இயற்கைக்கருணையேயென முகமன் கூறியபடி.

'முன்னமே துயின்றருளிய' என்ற அடைமொழியை, பன்னகாதிபப்பாயல், பச்சையாலிலை என்பவற்றிற்கும் கூட்டலாம். பயஸ் + உததி = பயவுததி; இவ்வடசொற்றொடர், தமிழில் பயோததியென விகாரப்பட்டு வழங்கிற்று. பயம் - பால்; உததி - கடல். பன்னகாதிபன் - வடமொழிப்புணர்ச்சி, தீர்க்கசந்தி. அதிபப்பாயல் - உயர்திணையீறு விகாரம். ஸ்ருதி - எழுதாக்கிளவியாய்த் தொன்றுதொட்டுக் கேள்வியால்வருவதெனக் காரணக்குறி. ஓகாரம் நான்கும் - ஐயம். (அ0)

[விதுரன் கண்ணனுக்கு விருந்துசமைப்பித்தல்.]

அக. மும்மையாகியபுவனங்கண்முழுதையுமருந்து
மெம்மையாளுடைநாயகன்விருந்தினுக்கிசைந்தா
னம்மவென்றனனாறுநூறாயிரமடையர்
தம்மைநோக்கினனவர்களும்விரைவுடன்சமைத்தார்.

(இ - ள்.) 'மும்மை ஆகிய புவனங்கள் முழுதையும் - மூன்று வகையான [சுவர்க்க மத்திய பாதாளமென்னும்] உலகங்களெல்லாவற்றையும், அருந்தும் - (பிரளயகாலத்தில்) உட்கொண்டருளிய, எம்மை ஆள் உடை

நாயகன் - நம்மையெல்லாம் அடிமையாகவுடைய தலைவனாகிய திருமால், விருந்தினுக்கு இசைந்தான் - (எளிய எனது குடிசையில்) விருந்துண்ண உடன்பட்டான்; அம்ம - (இது) ஆச்சரியம்!' எனறனன்-என்று கருதி, ஆறு நூறாயிரம் மடையா தம்மை நோக்கினன் - ஆறுலட்சரு சமையற்காரரை (க்குறிப்பாக) ப் பார்த்தான்; அவர்களும் - அச்சமையலாளரும, விரைவுடன் சமைத்தார் - துரிதமாகச் சமையல்செய்தார்கள்; (எ - று.)

உலகங்கள் எழும் பதினான்குமா யிருக்க, மூன்று என்றது என்னை யெனின்,—மேல், கீழ், நடு என்கிற நோக்கத்தாலென்க; (அன்றி, கிருதகம், அகிருதகம், கிருதகாகிருதகம் என மூவகைப்பட்ட உலக மென்றுமாம். கிருதகம் - செய்யப்பட்டது: பூமி பாதாளம முதலாயின. அகிருதகம் - செய்யப்படாதது: தபோலோக சத்திய லோகங்கள். கிருதகாகிருதகம் - செய்யப்பட்டதும் செய்யப்படாததுமா யிருப்பது: சுவர்க்கலோகம் முதலியன. பிரமனது தினப்பிரளயத்தில் அழிவது கிருதக மென்றும், அங்ஙனம் அழியாமலிருப்பது அகிருதகமென்றும், பாதியழிந்தும் பாதியழியாமலு மிருப்பது கிருதகாகிருதக மென்றும் உணர்க.) திருமால் மூன்றுஉலகங்களை யும் உண்பது, யாவும்அழியுங் கற்பாந்தகாலத்தில். மும்மை - மூன்றுஎன்ற மாத்திரமாய் நின்றது. புவனம் - வடசொல். முழுது - முழுமையென்னும் பகுதியினடியாகப் பிறந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்புவினையாலணையும்பெயர்; இச்சொல் பன்மைப்பொருளையுணர்த்தி, ஒருமைவிகுதியை ஏற்றுவரும். விருந்து - இங்கே, புதிதாய்வந்தவனுக்கு இடும் உணவுக்கு இருமடியாகு பெயர். அம்ம - வியப்பிடைச்சொல். 'ஆறு நூறாயிரம் மடையர்' என்றது, கவிகளுக்கு இயற்கையான அதிசயோக்தி; மிகப்பல ரென்றபடி. மடை - சமைத்தல்; தொழிற்பெயர். மடு-பகுதி, ஐ-விகுதி; அதனையுடையவர். மடையா: (இச்சொல் அறிவிலாதவர்எனப் பொருள்படுமிடத்தில், மடைமையென்னும்பண்பினடியாப் பிறந்ததாம்.) புவனங்கள் முழுதையும் என்றதில், திரிலோகத்திலுமுள்ள சராசரங்களான எல்லாவுயிர்களும் அடங்கும். அரசர் வெளிப்படையாகவன்றிக் கண் முகம் முதலிய உறுப்புக்களின் குறிப்பாற் கூறும் இயல்பினரும், அவர்களிடத்துப் பயில்பவர் அக்குறிப்பையுணரும் நுண்ணறிவுடையவருமா யிருப்ப ராதலால், 'மடையர்தம்மை நோக்கினன் அவர்களும் விரைவுடன் சமைத்தார்' என்றார். (௮௧)

[இதுவும் அது.]

௮௨. வந்தகொற்றவேல்வரிசிலையவர்க்கும்வாளவர்க்குங்
கந்தடர்ப்பனகரிக்கும்வெங்கவனவாம்பரிக்கு
மைந்துபத்துநூறாயிரமரசர்க்குமெவர்க்கு
மிந்திரற்குமெய்தாவமுதெனும்படியியற்ற.

இதுவும், மேற்கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) வந்த - (கண்ணனுடன்) வந்த, கொற்றம் வேல் வரி சிலையவர்க்கும் - வெற்றியைத்தரும் வேலாயுதத்தையுங் கட்டமைந்த வில்லையு முடைய வீரர்களுக்கும், வாளவர்க்கும - வாளாயுதத்தை யுடைய வீரர்களுக் கும், கந்து அடர்ப்பன கரிக்கும் - கட்டுத்தறியை முறிப்பனவாகிய மதயானைகளுக்கும், வெம் கவனம் வாம் பரிக்கும் - விரைந்தநடையையுடைய தாவிப் பாயுங் குதிரைகளுக்கும், ஐந்து பத்து நூறு ஆயிரம் அரசர்க்கும் - ஐம்பது லட்சம் அரசர்களுக்கும், எவர்க்கும் - மற்றும் எல்லோர்க்கும், இந்திரற்கும் எய்தா அமுது எனும்படி இயற்ற - தேவேந்திரனுக்குங்கிடைக்காத தேவாமிருதமென்னும்படி (உணவுகளைச்) சித்தஞ்செய்ய, (எ - று.)—'அருந்தி' என மேற்கவியோடு தொடரும்.

முதலடியிற் கூறியவர் - வேல்வீரரும் விலவீரரும் வாள்வீரரும். கந்து - ஸ்கந்தம், கவனம் - கமநம்: வடசொற்றிரிபுகள். கரதத்தையுடையது, கரி; கரம் - கை, இங்கே தூதிக்கை: இனி, இதற்கு - கருநிறமுடையதெனப் பொருள்கூறலாகாது; வடசொல்லாதலின். எவர்களும் என்றது, பரிசனங்களை உட்படுத்தி (அ௨)

[கண்ணனும் அவனுடன்வந்தோரும் விருந்துண்டு மகிழ்ந்திருத்தல்.]

அங. அமைத்தவாசநன்னீர்கொடுமஞ்சனமாடிச்
சமைத்தபல்கறியடிசிறம்விருப்பினலருந்தி
யுமைக்குநாயகனிரவொழித்தருளினனுதவ
விமைப்பிலாரமுதருந்தியவியல்பெனவிருந்தார்.

(இ - ள்.) உமைக்கு நாயகன் இரவு ஒழித்து அருளினன் - உமாதேவிக்குக்கணவனாகிய சிவபிரானது யாசகத்தொழிலைப் போக்கிக் கருணைசெய்த கண்ணபிரான்,—அமைதத வாசம் நல் நீர்கொடு மஞ்சனம்ஆடி - (விதுரனது பரிவாரங்களால்) சித்தஞ்செய்யப்பட்ட பரிமளமுடைய நல்லதீர்த்தத்தால் ஸ்நாநஞ்செய்து, சமைத்த பல் கறி அடிசில் தம்விருப்பினல் அருந்தி - சமைக்கப்பட்ட பலவகைக்கறியமுதோடு கூடிய நல்லுணவைத் தமதுவிருப்பத்தோடு அமுதுசெய்தருளி, உதவ - (பிறர்க்கெல்லாங்) கொடுக்க,—(அவர்கள் உண்டு), இமைப்பு இலார் அமுது அருந்திய இயல்பு என இருந்தார் - கண்ணிமைத்தலில்லாத தேவர்கள் அமிருததத்தையுண்டதன்மைபோலத் திருப்தியடைந்திருந்தார்கள்; (எ - று.)

மஞ்சனம் - மஜ்ஜநம் என்னும் வடமொழியின் திரிபு; நீராடுதலென்று பொருள். அடிசில - அடுஎன்னும் பகுதியின்மேல் இசில் விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயரென்றும், இது ஆகுபெயராய்ச சமைகக்கப்பட்ட உணவை உணர்த்து மென்றுங் கூறுவர். 'ஒழித்தருளினன்' என்றதற்கு ஏற்ப, தன் என ஒருமையாகக்கூறாது, 'தம்' எனப் பன்மையாகக் கூறினது - ஒருமைப் பன்மைமயக்கம் விருப்பு - விரும்பு என்னும் முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். பார்வதிதேவி ஐந்துபிராயமானவுடனே சிவபிரானைமணஞ்செய்தற்குத் தவஞ்செய்ய விரும்பியவளாய்த் தன்கருத்தைப் பெற்றோர்க்குத தெரிவிக்க, அவர்களால் ("அன்னைகே ளெம்மினீங்கி யருந்தவமாற்றற் கொத்த, தின்னதோர் பருவ மன்று வியாண்டுமோரைந்தே சென்ற, நின்னுடல் பொறுதா லீண்டிங்கிலைமையைத்தவிர்தி" என்றுகூறி முதலில்) மறுக்கப்பட்டதனால், அவளுக்கு உமையென்று ஒருபெயர்; உ, மா என்பதற்கு - அம்மா வேண்டா என்று பொருள்; வடசொல். இரவு - தொழிற்பெயர்; இர-பகுதி, வு - விகுதி. அவர்கள உண்ட உணவு தேவாமிருதம்போன்ற தென்பது, ஈற்றடியினல் விளங்கும்.

உமைக்குநாயகனிரவொழித்த கதை:—ஒருகாலத்திலே பரமசிவன் தன்னைப்போலவே பிரமனும் ஐந்துதலையுடையனாயிருப்பது பலரும்பார்த்துமயங்குதற்கு இடமாயிருக்கின்றதென்று கருதி, அவனதுசிரமொன்றைக்கிள்ளியெடுத்துவிட, அககபாலம் அப்படியே சிவன்கையில் ஒட்டிக்கொள்ளுதலும், அவன் 'இதற்கு என் செய்வது?' என்று கவலைப்பட, தேவர்களும் முனிவர்களும் 'இப்பாவந தொலையப் பிச்சை யெடுக்கவேண்டும்: என்றைக்குக் கபாலம் நிறையுமோ அன்றைக்கே இது கையை விட்டு அகலும்' என்று உரைக்க, சிவபிரான் பலகாலம் பலதலஙகளிலுஞ் சென்று பிச்சையேற்றுக் கொண்டே வருந்தித் திரிந்தும் அக்கபாலம் நீங்காதாக, பின்பு ஒருநாள் பதரிகாசசிரமத்தையடைந்து அங்கு எழுந்தருளியுள்ள நாராயணமூர்த்தியை வணங்கி இரந்தபோது, அப்பெருமான் 'அக்ஷயம்' என்று பிக்ஷையிட, உடனே அது நிறைந்து கையைவிட்டு அகன்றது என்பதாம். (அங)

[யாவரும் தாம்பூலம் முதலியவற்றைத் தரித்தபின்பு கண்ணன் சிங்காதனத்தில் வீற்றிருத்தல்.]

அச. வாசநீரும்வண்சுண்ணமுமுறைமுறைவழங்கப்
பூசுறுந்தொழிற்பூசினார்சூடினார்புனைநதார்
வீசுசாமரமிரட்டவெண்மதிக்குடைநிழற்றக்
கேசவன்மணிக்கேசரித்தவிசிடைக்கிளர்ந்தான்.

(இ - ள்.) (இங்ஙனம் யாவரும் புசித்தபின்பு),—வாசம் நீரும் - நறுமணத்தையுடைய பனிநீர் கலவைச்சந்தனக்குழம்பு முதலியவற்றையும், வள சுண்ணமும் - அழகியவாசனைப்பொடிகளையும், முறைமுறை வழங்க - ஒன்றன்பின் ஒன்றாக (விதுரன்) கொடுக்க,—(அவற்றை), பூசுறும் தொழில் பூசினார்- பூசவேண்டிய வகைப்படியே (மார்பு தோள் முதலிய இடங்களிற்) பூசிக்கொண்டார்கள்; சூடினார் புனைந்தார் - (விதுரனாற்கொடுக்கப்பட்ட புஷ்பசரம் மாலை முதலியவற்றைத் தலையிற்) சூடிக்கொண்டார்கள் (உடம்பில) தரித்துக்கொண்டார்கள்; (அப்பொழுது),—கேசவன் - கண்ணபிரான்,—வீசு சாமரம் இரட்ட - வீசுதற்கு உரிய சாமரங்களை வீசவும், வெள் மதி குடை நிழற்ற - வெண்மையான பூர்ணசந்திரன்போன்ற வெண்கொற்றக்குடை நிழலைச்செய்யவும்,—மணி கேசரி தவிசு இடை - இரத்தினங்களைப்பதித்துள்ள சிங்காதனத்தினிடத்திலே, கிளர்ந்தான் - விளக்கமாக வீற்றிருந்தருளினன்; (எ - று.)

வாசநீர் - பனிநீர்; இதைக் கூறியது, கலவைச்சந்தனக்குழம்பு முதலியவற்றிற்கும் உபலக்ஷணம். சுண்ணம் - சூர்ணமென்னும்வடசொல்லின்சிதைவு. 'பூசுறுத்தொழி' என்ற பாடத்திற்கு, பூசுதற்கென்று வரையறுக்கப்பட்ட இடங்களி லென்க. சாமரம் - சமரமென்னும்மானின் வால்மயிரினாற் செய்யப்பட்டது: தத்திதாந்தவடமொழி. குடைக்குப் பூர்ணசந்திரன் - வட்டவடிவிலும், வெண்ணிறத்திலும், ஒளியிலும், குளிர்ச்சிசெய்தலிலும் உவமை. மதி - (யாவராலும்) மதிக்கப்படுவ தெனக் காரணப்பெயர்படும்; செயப்படுபொருள் விகுதி புணர்ந்துகெட்டது. இரட்ட, நிழற்ற - வினைச்செவ்வெண். கேசவ னென்னும் வடமொழித் திருநாமத்துக்கு - பிரமனையும் உருத்திரனையுந் தன் அங்கத்திற் கொண்டவனென்றும் (க - பிரமன் ஈச-சிவன்), அழகிய தலைமயிர்களையுடையவ னென்றும், கேசியென்னும் அசுரனைக் கொன்றவனென்றும் பொருள்கள் கூறப்படும். கேஸரீயென்னும் வடசொல்லுக்கு - பிடரிமயிர்களையுடையதென்று பொருள்; ஆண்சிங்கம்: கேஸரம் - பிடரிமயிர்.

[சூரியாஸ்தமன வருணனை.]

அரு. ஞானகஞ்சுகவிதுரன்வாழ்மனையினாயகனும்
போனகம்பரிவுடனுகர்ந்திருந்தவப்பொழுதிற்
றானுமேருவுக்கப்புறத்தவ்வமுதருந்தப்
பானுவும்பெருங்குடதிசைப்பாவையிற்படிந்தான்.

(இ - ள்.) ஞானம் - தத்துவஞானமாகிய, கஞ்சுகம் - கவசத்தைத் தரித்த, விதுரன்—, வாழ் - வாசஞ்செய்கின்ற, மனையில் - திருமாளிகையிலே, நாயகனும் - (எல்லாவுயிர்க்குந) தலைவனான கண்ணபிரானும்,—போனகம் - உணவை, பரிவுடன் - (விதுரன்பக்கல்) அன்புடனே, நுகர்ந்து - அமுதுசெய்து, இருந்த - வீற்றிருந்த, அ பொழுதில் - அந்தச்சமயத்திலே,—பானுவும் - சூரியனும்,—தானும்—, மேருவுக்கு அப் புறத்து அ அமுது அருந்த - மகாமேருகிரிக்கு அந்தப்புறத்திலே (சென்று) அப்படிப்பட்ட தேவா

மிருதத்தை உண்ணுதற்கு, பெருங் குட திசை பரவையில் படிந்தான் - பெரிய மேற்குத்திக்குக்கடலில் நீராடினான்; (எ - று.)

ஒருவன் ஒருதொழிலைச் செய்ததைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் தானும் அத்தொழிலைசெய்யவேண்டுமென்ற கருத்து உண்டாதலாகிய உலகவியல்பு, இங்கே சூரியனிடத்து ஏற்றிக் கூறப்பட்டது. சூரியன்முதலிய கிரக நக்ஷத்திரதாரகைகளெல்லாம் கிழக்கில் உதித்து மேற்கில் அஸ்தமிப்பனவற்றைக் கீழ்கடலில் உதித்து மேலகடலில் அஸதமிப்பனவாகத் தோற்றமாத்திரத்தைககொண்டு வருணித்தல், கவிமரபு. சூரியன் கடலில மூழ்குதற்குக் காரண மாகாத தானும மேருவுக்கு அப்புறத்து அவ்வமுதருந்துங்கருத்தை ஏதுவாகக் கற்பித்துக் கூறியதனால், ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி. உணவெபாழுது நீராடியுணடல் மரபாதலின், 'அமுதருந்தப் பரவையிற்படிந்தான்' என்றார். 'மேருவுக்கு அப்புறம்' என்றது, மேருவின்வடபுறத்தை. 'அமுதருந்த' என்றது, அமுதருந்துதல் அமரரான தேவர்க்கெல்லாம் இயல்பாதலால். கவசம் உடம்பைப் பாதுகாத்தல்போல ஞானம் உயிரை நற்கதியிற் செலுத்திப் பாதுகாததலபற்றி, 'ஞானகஞ்சுகம்' எனப்பட்டது. ஜ்ஞானகஞ்சுக விதுரன் - வடசொற்றொடர்.

இசசெய்யுளிலுள்ள உம்மைகள் மூன்றனுள், முன்னது - பின்னையவற்றைநோக்கி எதிரதுதழுவிய எச்சமும, மற்றையிரண்டு உம்மைகள் - முன்னையதைநோக்கி இறந்ததுதழுவிய எசசமுமாம். பானுஎன்னும் வடசொல்லுக்கு- விளங்குபவனென்றும், விளககுபவனென்றும பொருள குடக்கு + திசை = குடதிசை; திசைப்பெயர்முன் திசைப்பெயர் வர நிலைமொழிஈற்றுயிர்மெய்யும் ககரவொற்றும் நீங்கின; [நன் - உயிர் - ௩௬.] பரவை - பரந்திருப்பதெனச சமுததிரததிற்குக காரணக்குறி. (அ௫)

[செவ்வானத்தோற்றத்தின் வருணனை.]

அசு. கருதியந்தணாயாவருந்தங்கடன்கழிபபச்
சுருதியென்னும்வெஞ்சாபமேலம்புகைதொடுத்துப்
பரிதிதன்பெரும்பகைவாமேல்விடுத்தலிற்பரந்த
குருதியாமெனநிவநதெழச்சிவந்ததுகுடபால்.

(இ - ள்.) அந்தணர் யாவரும் - பிராமணாகளெலலாரும், தம கடன் கழிப்ப கருதி - (மாலைக்காலததில) தாம் கழிக்கவேண்டிய கடமைகளைக கழிக்க எணணி, சுருதி என்னும வெம் சாபம் மேல் - வேதமந்திரமாகிய கொடியவில்லின்மேலே, அம்பு கை தொடுத்து - (அர்க்கிய) நீராகிய பாணத்தைக கையால்வைத்து, பரிதிதன் பெரும் பகைவர்மேல் விடுத்தலின் - சூரியனது பெரியபகைவர்களான (மந்தேகரென்னும்) அசுரர்களின் மேலே பிரயோகித்தலால், பரந்த - (எங்கும்) பரவிய, குருதி ஆம் என - இரத்தமாகும் (இது) என்னும்படி, நிவநது எழ - (செவ்வானம்) மிக்குத்தோன்றுதலால்,—குட பால் - மேற்குத்திசை, சிவநதது - செநநிறமடைநதது; (எ - று.)

மந்தேகாருணமென்னுந்துவீபத்தில் வாழும் மந்தேகரென்னும் அரக்கர்கள உககிரமான தவத்தைசசெய்து பிரமனிடத்து வரம்பெற்று அதனாற் செருக்கி எப்பொழுதுஞ் சூரியனை வளைந்து எதிர்ததுப் போகவொட்டாது தடுததுப் போர்செயகின்றன ரென்றும், அந்தணர்கள் சநதியாகாலஙகளில் மந்திரபூர்வகமாகக கையிலெடுததுவிடும் அர்க்கியதீர்த்தஙகள் வச்சிராயுதம் போலாகி அவர்கள்மேல் விழுநது அவர்களை அப்பால் தள்ளிச் சூரியனது சஞ்சாரததுககுத் தடையிலலாதபடி செய்கின்றன வென்றும் வேதம்கூறும். மாலைப்பொழுதிற் செவ்வானம்பரநததை இஙஙனம் அடிபட்ட அரக்கரது இரததம் பட்டுச சிவந்ததாக உத்பிரேக்ஷித்தார்; ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி.

இரண்டாமடியிலுள்ள உருவகம் இதற்கு அங்கமாய் நின்றது. அம்பு என்ற ஒருசொல்லே இங்கு இருபொருள்பட்டு நீராகிய அம்பு எனப்பட்டது; ஸ்லிஷ்டரூபக மெனப்படும்; சிலேடைபொருந்தின உருவக மென்க. அம்பு என்னுஞ் சொல் - பாணத்தைக்குறிக்கும்போது தென்மொழியும், நீரைக் குறிக்கும்போது வடமொழியுமாம் அம்புசெலுத்துதற்கு வில் இன்றியமையாதகருவியா யிருத்தல்போல, இந்நீரைச் செலுத்துதற்கு வேதமந்திரம் இன்றியமையாமையின், இதனை 'வில' என்றது. சுருதி - இங்கு, காயத்திரி மந்திரம். இவ்வரக்கர்கள் என்றும் அழியாதவ ராதலாலும், எப்பொழுதுஞ் சூரியனையே எதிர்ப்பவ ராதலாலும், 'பரிதிதன் பெரும்பகைவர்' எனப்பட்டார். பால் - பக்கம். பரந்த, நிவந்து—பர, நிவ - பகுதிகள். (௮௬)

[மாலைப்பொழுதிற் கடலோரத்தில் விளங்குகிற பவழக்கொடி களின் வருணனை.]

௮௭. தரங்கவாரிதிப்புறத்தெதிர்மலைந்தவெஞ்சமரி
லுரங்கொள்கூர்நெடும்படைகளா லுடன்றமந்தேகர்
துரங்கமேழுடைக்கடவுளை நிரைநிரை துணித்த
கரங்கள்போன்றன கரைதொறும்வளர் துகிர்க்காடு.

(இ - ள்.) கரைதொறும் - கடற்கரையி லெங்கும், வளர் - வளர்ந்து தோன்றுகிற, துகிர் காடு - பவழக்கொடிகளின்கூட்டங்கள்,—தரங்கம்வாரிதி புறத்து - அலைகளையுடைய கடலின் மேலிடத்தில், எதிர் மலைந்த வெம் சமரில் - எதிர்த்துப்போர்செய்த கொடிய யுத்தத்தில், உடன்ற - பெருங்கோபங் கொண்ட, மந்தேகர் - மந்தேகரென்னும்அரக்கர், உரம்கொள்கூர்நெடும் படைகளால் - வலிமையைக்கொண்ட கூர்மையாகிய பெரிய (தமது) ஆயுதங்களால், துரங்கம் ஏழ் உடை கடவுளை - ஏழுகுதிரையையுடைய சூரியனை, நிரை நிரை துணித்த - வரிசைவரிசையாகத் துண்டுசெய்த, கரங்கள் - கிரணங்களாகிய கைகளை, போன்றன - ஒத்தன; (எ - று.)

கரங்கள் - ஸ்லிஷ்டரூபகம். கரம் - வடசொல். இது இவ்விருபொருளு முடைய தாதலை "கரமென்ப கிரணஞ் செங்கை கழுதை நஞ் சிறுத்தலும் பேர்" என்னும் நிகண்டினாலும் அறிக. தரங்கவாரிதி - வடசொற்றொடர்; அலைக்கடலென்பது, இதற்கேற்ற தென்மொழித்தொடர். வாரிதி-நீர்தங்கு மிடமெனக் கடலுக்குக்காரணக்குறி: வாரி-நீர் உடன்ற, உடல்-வினைப்பகுதி. துரங்கம் - துரிதமாகச்செல்வது; காரணப்பெயர். கடலில்வளர்ந்த பவழக் கொடிகளை, அக்கடலின்மீது வானத்திற்பொருத மந்தேகரால் ஆயுதங் கொண்டு துணித்துத்தள்ளப்பட்ட சூரியனது கைகளைபோலு மெனக் குறித்தார்; தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி. (௮௭)

[அவ்வந்திமாலையிற் குவிந்த தாமரைமலர்களின் வருணனை.]

௮௮ நீதியிற்புகல்பகலெலாநீரரமகளிர்
மீதுறைத்தெழும்வெவ்வெயில்படாவகைவிரித்துப்
போதுபுக்கதென்றினம்படச்சுருக்கியபூம்பட்
டாதபத்திரம்போன்றனதாமரையடவி.

(இ - ள்.) தாமரை அடவி - (மாலைக்காலத்திற் குவிந்த) தாமரை மலர்த் தொகுதிகள்,—நீதியின் புகல் பகல் எலாம் - முறைமையாகச்சொல் லப்படுகிற பகற்பொழுது முழுவதிலும், உறைத்து எழும் வெம் வெயில் - உக்கிரமாகஎழுகிற உஷ்ணமாகிய சூரியனொளி, நீர் அரமகளிர்மீது - நீரில் வாழ்ந்த தெய்வமகளிர்மேல், படா வகை - படவொண்ணாதபடி, விரித்து - பரப்பப்பட்டிருந்து,—போது புக்கது என்று - அப்பகற்பொழுது ஒடுங்கி விட்டதென்ற காரணத்தால், இனம் பட சுருக்கிய - வரிசையாக மடக்கப்

பட்ட, பூ பட்டு ஆதபத்திரம் - அழகிய [அல்லது மென்மையான] பட்டுக் குடைகளை, போன்றன - ஒத்தன; (எ - று.)

நீரின்மீது பகல்முழுவதும் மலர்ந்திருந்து அப்பகல்கழிகையில்குவிந்த தாமரைமலர்களை, நீர் தன்னிடத்தில்வாழுந் தேவமாதர்மீது சூரியகிரணம் பட்டு உறைக்காதபடி பகல்முழுவதும் மேலே விரித்துப் பிடித்து அப்பகல் கழிகையில் மூடிவிட்ட குடைகளைப் போன்றன வென்று குறித்தார்; இதுவும், தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி. வெண்தாமரைமலர்களை வெணபட்டுக் குடைகளாகவும், செந்தாமரைமலர்களைச செம்பட்டுக் குடைகளாகவுங் கொள்க. ஆதபத்ரம்என்னும்வடசொல்லுக்கு - வெயிலினின்றுகாப்பதென்று பொருள்; ஆதபம்-வெயில்: நன்றுகததபபது. வெம்மையுடையது, வெயில் எனக் காரணக்குறி; வெம்மையென்பது, ஈறுகெட்டு முன்னின்றமெய் திரிந்த வெய் - பகுதி, இல் - பெயர்விகுதி. நீரரமகளிர் - ஜலதேவதாஸ்திரீகள். அரமகளிர் - அமரமகளிர் என்பதன மரூஉ; அரம்பைமகளிர் என்பதன் விகாரமுமாம். நீதியின் விரித்து என இயைத்து, தருமமாக மலர்த்திப்பிடித்து என்றும் உரைக்கலாம். போது - பொழுது என்பதன் மரூஉ. புக்கது, புகு - பகுதி. சுருககு - சுருங்குஎன்பதன் பிறவினை. (அஅ)

[இது - அந்திக்காலத்தில் அந்நகரம் இருந்த காட்சி.]

அகூ. கலந்துமங்கலமுழவுவெண்சங்கொடுகறங்க
மிலைந்தபூங்குழல்வனிதையர்மெய்விளக்கெடுப்பக்
கலந்ததாமரைத்தடமெலாங்குவிந்ததுகண்டு
மலர்ந்ததாமரைவாவிபோன்றதுநகர்வட்டம்.

(இ - ள்.) (மாலைப்பொழுதில்), மங்கலம் முழவு - மங்கலகரமான பேரிகைகள், வெள சங்கொடு - வெண்ணிறமான மங்கலச்சஙகுகளுடனே, கலநது - கூடி, கறங்க-ஒலிக்கவும்,—மிலைநத பூ குழல் வனிதையர் - சூடின மலர்களையுடைய கூநதலையுடைய மகளிர், மெய் விளக்கு எடுப்ப- உணமையான தீபங்களையேந்தவும்,—நகர்வட்டம் - அவ்வததினபுரியின் பரந்தஇடமானது,—கலந்த தாமரை தடம் எலாம் குவிநதது கண்டு மலர்ந்த தாமரை வாவி போன்றது-பொருநதின தாமரைமலாகளையுடைய தடாகஙகளெல்லாம் (அப்பொழுது அததாமரைமலர்) குவியப்பெற்றதைப் பார்த்துத் தான்மலர்நததொரு தாமரைத்தடாகததை யொததது; (எ - று.)

நகர்வட்டமாகிய தாமரைவாவிக்கு - பலவகைவாத்திய கோஷத்தைப் பலவகைப்பறவையொலியாகவும், சஙகஙகளை நீர்வாழுயிர்களாகவும், மகளிரை நீரரமாதா அல்லது நீர்விளையாடும்பெண்களாகவும், திருவிளக்குகளைத் தாமரைமலாகளாவுங் கொளக. இயற்கையான தாமரைத்தடாகம் சூரியாஸ்தமனத்திற் பூவொடுஙகினதைப்பார்த்து அப்பொழுது தான்பூப் பூத்ததொரு செயற்கைத்தாமரைததடாகத்தைப் போன்றது விளக்கொளியும் ஒலியும் அமைநத நகரம் என வருணித்ததனால், இது - ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவுவமையணி. முதலடியிற் கூறினது, அந்தியில் வாத்தியம் முழஙகப்படுதலை. மங்கல மென்பதைச சங்கோடுங கூட்டுக. முழவு - முழா என்னுங் குறியதன்கீழ்ஆ, குறுகி உகரமேற்றது. மிலைந்த பூங்குழல், கலந்த தாமரைத்தடம், மலர்ந்ததாமரைவாவி இவை - வடமொழிநடை; பூ மிலைநத குழ லென்றும், தாமரைகலந்ததட மென்றும், தாமரைமலர்ந்த வாவி யென்றுங் கருத்து. மூன்றுமடியில், தடமெலாஙகலந்த தாமரை குவிந்தது கணடு என்றும்இயையககலாம். வனிதை, வாவி - வநிதா, வாபீ என்னும் வடசொறகளின் திரிபுகள். விளககு - (பொருள்களை) விளங்கச்செய்வது; கருத்தாப்பொருள்விகுதி புணர்ந்துகெட்ட காரணக்குறி யென்றுவது, முத

னிலைதிரிந்த தொழிலாகுபெயரென்றுவது கொள்க. "தணிமலர்த்திருமகள் தயங்குமாளிகை, இணைரொளிபரப்பிநின் றிருள்துரப்பன, திணிசுடர் நெய் யுடைதீவிளக்கமோ, மணிவிளக்கல்லன மகளிர்மேனியே" எனக் கம்பர் கூறியபடி மகளிர்மேனியாகிய விளக்கும் இரத்தினவிளக்கும் உண்மையால் அவற்றையொழித்து, நெய்யுடைதீவிளக்கமென்றற்கு, 'மெய்விளக்கு' என் றார்; இனி, வனிதையர் மெய்விளக்கெடுப்ப என்பதற்கு - மகளிர் தமது பள பளக்கும் உடம்பாகிய விளக்கை வெளிக்காட்ட என்றும், மகளிர் தமதுஉடம் பையும் விளக்கையும் காட்டுதலும் ஏந்துதலுஞ் செய்ய என்றும் உரைப்பாரு முளர். நகர் வட்டம் - வட்டவடிவமான நகரமென்றுமாம். (அக)

[இதுவும், அடுத்தகவியும் - குளகம்; விதுரன் கண்ணனை வணங்கி எழுந்தருளியகாரணத்தை வினவல்.]

கூ0 உரகபுங்கவன்மணிமுடியொப்பனதீப
மிருமருங்கினுமாயிரமாயிரமேந்த
வரிசுமந்தபேராசனத்தழகுடனிருந்த
புரவலன்றனைப்புண்ணியவிதுரனும்போற்றி.

(இ - ள்.) உரக புங்கவன் - பாம்புகட்குத்தலைவனாகிய ஆதிசேஷனது, மணிமுடி - மாணிக்கத்தையுடைய சிரங்களை, ஒப்பன - ஒத்துவிளங்குவன வாகிய, தீபம் - திருவிளக்குகளை, இரு மருங்கினும் - இரண்டு பக்கத்திலும், ஆயிரம் ஆயிரம் ஏந்த - பல ஆயிரக்கணக்காக(ப் பரிவாரங்கள்) எடுத்து நிற்க, அரி சுமந்த பேர் ஆசனத்து - சிங்கந்தாங்கினதாகச் சித்திரித்துச் செய்யப் பட்ட பெரியபீடத்திலே, அழகுடன் இருந்த - பொலிவோடு எழுந்தருளி யிருந்த, புரவலன்தனை - காத்தற்றொழிலில் வல்லவனான கண்ணபிரானை, புண் ணியம் விதுரனும் - நல்வினைகளையுடைய விதுரராசனும், போற்றி - வணங்கி, (எ - று.)—'என்றான்' என அடுத்தகவியோடு தொடரும்.

புங்கவம் என்பதற்கு - ஆண்பசு [எருது] என்று பொருள்; காளை, சிங் கம், யானை, புலி முதலிய சொற்கள் - உயர்திணையில் வரும்பொழுது சிறப் புப்பொருளைக் குறிப்பன வாகுதலால், தலைவனென்கிற பொருளில் புங் கவனென்றது. உரகம் - (காலில்லாமையால்) மார்பினால் (நகர்ந்து) செல் வது; உரம் - மார்பு. அகல்முதலியவற்றில் எரியும் தீச்சுவாலை ஆதிசேஷ னுடைய சிரசிலுள்ள மாணிக்கங்களை யொத்திருக்குமென்க; உவமையணி. மணிமுடி யென்பதை - முடிமணி என மாறுதல் பொருந்தும். 'ஆயிரமாயிர ரேந்த' என்றும்பாடம். பரமபாகவதனாதலாலும், கண்ணபிரான் தன்வீட்டுக்கு எழுந்தருளும் பாக்கிய முடைமையாலும், 'புண்ணியவிதுரன்' என்றார். புர வலன் - காத்தற்றொழிற்கடவுளென்றபடி : அரசனெனினுமாம். (கூ0)

கூக. பொங்கராவணைபொலிவறப்போந்தபின்பொதுவர்
தங்கள்பாடியில்வளர்ந்துமாமருதிடைத்தவழ்ந்து
கங்கைமாநதிகால்வழிகருணையங்கடலே
யிங்குநீதனிநடந்தவாறுரைத்தருளென்றான்.

(இ - ள்.) '(பாற்கடலிலே),—பொங்கு - சிறந்தன்மையுள்ள, அரா ஆதிசேஷனாகிய, அணை - திருப்பள்ளிமெத்தை, பொலிவு அற - (நீ இவ்வுல கத்தில் எழுந்தருளிவிட்டமையால்) விளக்கத்தை யொழியும்படி, போந்த பின் - (அங்குநின்று இங்குத்) திருவவதரித்தபின்பு, பொதுவர்தங்கள் பாடி யில் வளர்ந்து - இடையர்களது சேரியான கோகுலத்திலே வளர்ந்தருளி, மா மருதிடை தவழ்ந்து - பெரிய இரட்டைமருதமரத்தின் நடுவிலே தவழ்ந்து சென்றவனாய், கங்கை மா நதி கால் வழி - சிறந்த கங்காநதி திருவடியினின்று பெருகப்பெற்ற, கருணை அம் கடலே - அழகிய கிருபாசமுத்திரமே!—நீ

இங்கு தனி நடந்த ஆறு உரைத்தருள் - நீ இவ்விடத்தில் [இப்பொழுது] தனியே எழுந்தருளின காரணத்தைக் கூறியருள்வாய்,' என்றான் - என்று கூறினான், (விதுரன்); (எ - று)

"பாற்கடலில் தங்குகின்ற திருமாலாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தி, ஆதிசேஷனாகிய பாயலை விட்டு மதுரைக்கு வந்தானன்றோ!" என்று கூறியுள்ளபடி பாற்கடலிற் பாம்பணையிற் பள்ளிகொள்ளும் பரமனே திருவவதரித்ததனால் 'பொங்கராவணைபொலிவறப்போந்தபின்' என்றார்: இவ்வாறு கூறுவது கடவுளின் அம்சமுழுவதும் அப்பாற்கடலி லில்லாமையா லென்க.

முதல்மூன்றுஅடிகள் - விதுரன் கண்ணபிரானைப் போற்றியபடி. போந்த என்பதில் பகுதியாகிய போ என்பதைப் புகு என்பதன் மரூஉ என்பர். பொதுவர்தங்கள்பாடி - திருவாய்ப்பாடி. திருமால் உலகமளந்தகாலத்தில் மேலே சத்தியலோகத்திற்சென்ற அப்பிரானதுதிருவடியைப் பிரமன் தன் கைக்கமண்டலதீர்த்தத்தாற் கழுவி விளக்க, அந்த ஸ்ரீபாததீர்த்தமாகப் பெருகிய நீரே கங்காநதி யென்பது கருணையங்கட லெனற்கு ஏற்ப, 'கங்கைமாநதி காலவழி' என்பது ஒரு சமத்காரம்; கால் - வாய்க்கால். பொங்கு - விளங்குகிற எனறுமாம். (கக)

[கண்ணன் தான் தூதுவந்தமை கூறுதல்.]

கஉ. தோட்டுவந்து செந்தேனுகர்சுரும்புசூழ்தொடையாய்
காட்டுவந்துமுன்றிரிந்துதங்கடவநாள்கழித்து
நாட்டுவந்தபேரைவர்க்குநற்குருநாடு
கேட்டுவந்தனமென்றனன்விதுரனுங்கேட்டான்.

(இ - ள்.) (அதுகேட்ட கண்ணபிரான்),—(விதுரனை நோக்கி), 'தோடு வந்து செம் தேன் நுகர் கரும்புசூழ் தொடையாய் - பூவிதழ்களில்வந்துசிவந்த தேனைப்பருகுகிற வண்டுகளை சுற்றிலுமமொய்க்கப்பெற்ற மாலையையுடையவனே!—முன் காடு உவந்து திரிந்து - முன்னே காடுகளில் மகிழ்ச்சிகொண்டு சஞ்சரித்து, தம் கடவ நாள் கழித்து - (முன்பு அஜ்ஞாதவாசத்தில்) தாங்கள் கழிக்கக் கடமைப்பட்டனவான நாள்களையுங் கழித்து, நாடு வந்த - (இப்பொழுது) மச்சதேசத்து உபப்பிலாவியத்தில (வெளிப்பட்டு) வந்துள்ள, பேர் ஐவர்க்கு - ஐந்துபேர்க்கு [பஞ்சபாண்டவர்க்கு], நல குரு நாடு கேட்டு - சிறந்த குருநாட்டிற் பாகங்கேட்டற்கு, வந்தனம் - வந்தோம்,' என்றனன் - என்று கூறியருளினான்; விதுரனும்—, கேட்டான் - (அதனை அன்போடு) கேட்டான்; (எ - று.)

'விதுரனுங் கேட்டான்' என வேண்டாது கூறினது, அவன் பாண்டவரிடத்தில் மிக்க அன்புகொண்டுள்ளவனாதலால் கண்ணன் கூறியதைப் பேராவலோடு கேட்டுக் கொண்டாடின னென்பதைக் குறிக்கும். முதலடியில் உவந்த எனப் பிரித்து - மகிழ்ந்து என்றும், இரண்டாமடியில் வந்து எனப் பிரித்து - சென்று என்றும் உரைத்தலுமாம். பேரைவர் - பெருமையையுடைய ஐவ ரென்றுமாம். கேட்டு - கேட்க என்னுஞ் செயவெனெச்சத்தின் திரிபு. (கஉ)

[விதுரன் 'சமாதானத்தில் துரியோதனன் அரசுகொடான்' என்றல்.]

கங. முழக்கினுலுயர்முரசுயர்த்தவன்றனக்குரிமை
வழக்கினாலறிந்தடலரவுயர்த்தகோன்வழங்கான்
றழக்கினாலிருதிசையினுமுரசெழச்சமரி
லுழக்கினல்லதுணர்வனோவென்றவனுரைத்தான்.

(இ - ள்.) (அங்ஙனங் கண்ணபிரான் கூறியதற்கு, உடனே),— அவன் - அவ்விதுரன்,—'அடல் அரவு உயர்த்த கோன் - கொடுமையை

யுடைய பாம்புக்கொடியை உயரஎடுத்த அரசனாகிய துரியோதனன், முழக்கினால் உயர் முரசு உயர்த்தவன்தனக்கு - ஆரவாரத்தால்மிக்க முரசின்வடிவையெழுதிய கொடியை உயரவெடுத்தவனாகிய யுதிட்டிரனுக்கு, உரிமை - உரிய இராச்சியபாகத்தை, வழக்கினால் அறிந்து - நீதிப்படி உணர்ந்து, வழங்கான் - கொடுக்கமாட்டான; நால் இரு திசையினும் - எட்டுத்திக்குக்களிலும், முரசு - பேரிகைகள், தழங்கின - ஆரவாரத்துடனே, எழ - மிகுந்தோன்ற, சமரில் - போரில், உழக்கினால அலது - கலக்கினாலல்லாமல், உணர்வனோ - (அவன்) அறிவானோ? (அறியான்),' என்று உரைத்தான் - என்று (துரியோதனன் தன்மையை எடுத்துக) கூறினான்; (எ - று.)

துரியோதனன் முறைப்படி நடவாதவ னென்பது அவனது கொடியிலேயே விளங்கு மென்பான், அத்துரியோதனனை 'அடலரவுயர்த்தகோன்' என்றான்; இவ்வாறு விசேஷ்யத்தை ஒருகருத்துப்படசொல்வது, கருத்துடையடைகோளியணியாம். முழககு, வழக்கு, தழககு - முழங்கு, வழங்கு, தழங்கு என்னும் முதனிலைகள் திரிந்த தொழிற்பெயர்கள். உழக்கினால், உழ என்பதன் பிறவினையான உழககு - பகுதி. உரிமை - உரியபொருளுக்குப் பண்பாகுபெயர். நாலிருதிசை - பண்புத்தொகை: நான்கு பெருந்திக்குக் களும், நான்கு மூலைத்திககுக்களும். வழக்கு - மூததவனுககு அரசுஉரியது என்பதும், 'பன்னிரண்டுவருஷம் வனவாசமும் ஒருவருஷம் அஜ்ஞாதவாசமுஞ் செய்துவநதால் உரியபாகத்தைக கொடுப்பேன' என்று கூறிய சொல் தவறாமல் முன்கொடுததத்தை மீண்டுங் கொடுததல வேண்டு மென்பதும் என்க. உணர்வனோ, ஓ - எதிர்மறை. (௬௩)

[கண்ணன் 'அரசுகோடாவிடின் பாண்டவர் போரினாற் பெறுவர்'என்றல்.]

௬௪. வாளைவாவியிலுகண்டெழுவளரிளங்கமுகின்
பாளைவாயளிமுரன்றெழும்பழனநாடுடையா
னாளைவாழ்வவர்க்களித்திலனெனிலெதிர்நடந்து
மூளைவாயுகமுடிப்பாவெம்போரெனமொழிந்தான்.

(இ - ள்.) (அதுகேட்டுக் கண்ணபிரான்), 'வாளை - வாளைமீன்கள், வாவியில் - நீர்நிலைகளிலே, உகண்டு எழ - துள்ளியெழும்புதலினால், வளர் இளங் கமுகின் பாளைவாய்- (அருகில்) வளர்ந்துள்ள இளமையான பாக்குமரங் களின் பாளைகளி லுள்ள, அளி - வண்டுகள், முரன்று எழும் - ஒலித்து எழப் பெற்ற, பழனம் நாடு - கழனிகளையுடைய குருநாட்டை, உடையான - (தனதாக) உடையவனாகிய துரியோதனன், நாளை - நாளைக்கு, வாழ்வு - செல்வவாழ்க்கையை [இராசசியபாகத்தை], அவர்க்கு - அப்பாண்டவர்கட்கு, அளித்திலன் எனில் - கொடானானால்,—(அநதப் பாணடவர்கள்), எதிர் நடந்து - எதிர்ததுவநது, மூளை வாய் உக - (அத்துரியோதனாதியர்களது) மூளைகள் வாய்வழியே சிநதும்படி, வெம் போர் - கொடியயுத்தத்தில், முடிப்பர் - (அவர்களை) அழிததிடுவார்கள்,' என - என்று, மொழிநதான் - கூறியருளினான்; (எ - று.)

முன்னிரண்டடி - மருதநிலவருணனை. வாவி, கமுகு - வாபீ, க்ரமுகம் என்ற வடசொற்களின் திரிபுகள. கமுகம்பாளையில் வண்டு ஒலித்து எழுதற்கு, வாவியில் வாளை குதித்தெழுதல் காரண மாதலால், எழ என்னுஞ் செயவெனெச்சம் - இறந்தகாலம். உகண்டு, முரன்று என்பவற்றில்—உகள, முரல் - பகுதிகள். நாளை - எதிர்காலங்குறிப்பதோ ரிடைச்சொல்; இனி விரைவில் என்றபடி. 'அவர்கு' என்றதி லுள்ள அகரம் - நெஞ்சறிசுட்டு; அன்றி, பிரசித்தியைக் காட்டுவதுமாம். மூளை - ஒருவகைதிணம். (௬௪)

[கண்ணன் 'அரசு கோடாமை உலகவியல்பே' என்றல்.]

கூரு. விரைந்துபாய்பரிமன்னவரிதம்படமெலிவுற்
றிரந்துவேண்டினுங்கிளைஞருக்கொருபொருளீயார்
பரந்தபோரினிலெதிர்த்தவர்படப்படப்பகழி
துரந்தபோதவர்க்குதவுவர்சொன்னவையெல்லாம்.

(இ - ள்.) விரைந்து பாய் பரி மன்னவர் - துரிதப் பட்டுப் பாய்ந்து செல்லுகிற குதிரைகளையுடைய அரசர்கள்,—மெலிவு உற்று இதம் பட இரந்து வேண்டினும் - (உறவினர்) தளர்ச்சியடைந்து இனிமைபொருந்த(த் தம்மை)யாசித்துப் பிரார்த்தித்துக்கேட்டாலும், கிளைஞருக்கு - அவ்வுறவினர்க்கு, ஒரு பொருள் ஈயார் - சிறிதுபொருளையுங் கொடுக்கமாட்டார்கள்; அவர் - அவ்வுறவினர்களே, எதிர்த்து - (தம்மை) எதிரிட்டு, பரந்த போரினில் - மிக்க யுத்தத்திலே, பட பட - (தம்மீது) மேன்மேற் படும்படி, பகழி - அம்புகளை, துரந்த போது - பிரயோகித்த பொழுது, அவர்க்கு - அவர்களுக்கு, சொன்னவை எல்லாம் - (அவர்கள்) சொன்ன பொருள்களையெல்லாம், உதவுவர் - கொடுத்திடுவார்கள்; (எ - று.)—இதுவும், அடுத்தகவியும் - ஒருதொடர்.

இது - உலகத்திற் பெரும்பான்மையான இயற்கையை மன்னவர்மேல் ஏற்றிக்கூறியது. உறவினர்கள் இரந்துகேட்டால் கொடுப்பதில்லை; அவர்கள் தங்கட்கு அம்புகளால் இரணங்கொடுத்தால் கேட்டவைகொடுப்பார்கள் என்ற இக்கருத்தில் மாற்றுநிலையணி காண்க "பெற்றார் பிறந்தார் பெருநாட்டார் பேருலகில், உற்றா ருகந்தா ரெனவேண்டார் - மற்றோர், இரணங்கொடுத்தா லிடுவ ரிடாரே, சரணங்கொடுத்தாலுந் தாம்" என்ற செய்யுளும் இக்கருத்துக்கொண்டதே. படப் பட - அடுக்கு, இடைவிடாமைப்பொருளது எதிர்த்தவர் படப்பட - எதிர்த்தவர்கள் மிகுதியாக அழியும்படி யென்றுமாம் இனி, எதிர்த்தவர் துரந்தபோது என இயைத்து உரைத்தலுமாம். இதம் - ஹிதம்: வடசொல். சொன்னவை - இறந்தகாலப் பலவின்பால் வினையாலணையும்பெயர். (கூரு)

[கண்ணபிரான் கண்வளர்தல்.]

கூசா. என்றுபாரினியற்கையும்விதுரனுக்கியம்பி
வென்றுபோர்கெழுநேமியான்விடைகொடுத்தருளிக்
குன்றுபோற்புயக்காவலர்கொடுந்துடிகறங்க
மன்றனாண்மலர்ப்பாயலின்மீதுகண்வளர்ந்தான்.

(இ - ள்) என்று பாரினில் இயற்கையும் விதுரனுக்கு இயம்பி - என்று இவ்வாறு உலகத்திலுள்ள இயல்பையும் விதுரனுக்குக் கூறி,—போர்வென்று கெழு நேமியான் - போரில் வெற்றிகொண்டு விளங்குகிற சக்கராயுதத்தையுடையவனான கண்ணபிரான்,—விடை கொடுத்து அருளி - (அவ்விதுரனுக்குச்) செலவுகொடுத்தனுப்பிவிட்டு,—குன்று போல் புயம் காவலர் கொடுந்துடி கறங்க - மலைகள்போன்ற தோள்களையுடைய காவலாளர்கள் கொடிய (ஒலியையுடைய) துடியென்னும் வாத்தியத்தை ஒலிக்க, மன்றல் நாள் மலர் பாயலின்மீது கண்வளர்ந்தான் - பரிமளத்தையுடைய அன்று மலர்ந்த மலர்களைக்கொண்டு பரப்பப்பட்ட படுக்கையின்மேற் பள்ளிகொண்டருளினான்; (எ - று.)

உம் - எச்சம். மூன்றாமடியிற் கூறியது, இரவில் துயில்கொள்ளவேண்டிய பொழுது வந்ததைக் குறித்தற்கு அடையாளமாக வாத்தியம் வாசிக்கப்படுதலை. முற்காலத்தில் அரண்மனைகளில் அவ்வக்காலங்கள் வந்தமையை அரசர்கள் அறியுமாறு வாத்தியமுழக்கத்தால் அறிவித்தல், மரபு. கொடுந்துடி - கடூரமான [மிக்க] தொனியையுடைய துடி யென்க; இனி, கண்ணபிரா

ணிருக்குமிடத்தில் ஒலிப்பதால், பாண்டவ தூதனாய்வந்த அப்பிரானிடத்தும் பகைமைகொண்டுள்ள துரியோதனனுதியாகருக் கொடிய துடி யென்றலும் ஒன்று, ஒலியின் தன்மையை வாத்தியத்தின்மே லேற்றிக்கூறிய உபசாரவழக்கு இனி, வளைந்த துடி யென்பாரு முளர். மன்றல் - வாசனை. நாள் மலர் - புதியமலர் மலர்ப்பாயல் - புஷ்பசயநம்; இது விதுரன் கண்ணபிரானுக்காக அமைத்த தெனக. கண்வளர்தல் - ஒருசொல். (௯௬)

[இது - இராத்திரிகால வருணனை.]

௯௭. குளிருமாமதிமுகத்தொளிர்குமுதவாய்மலர்த்தித்
தளவவாணகைபரப்பிவண்சததளமலர்க்கை
யளவிலேகுவித்தளியொடுமகன்றிலாமையினாற்
களிகொடோள்விலைக்கணிகையைப்போன்றதக்கங்குல்.

(இ - ள்.) குளிரும் மா மதி முகத்து ஒளிர் குமுதம் வாய் மலர்த்தி - குளிர்ச்சியாகவுள்ள பெரிய பூர்ணசந்திரன் போன்ற தனது முகத்திலே விளங்குகின்ற செவ்வாம்பல்மலர்போன்ற வாயைத் திறந்து [குளிர்ந்த பெரிய சந்திரமண்டலத்தி னெதிரிலே விளங்குகின்ற ஆம்பலரும்புகளின நுனியை மலரச்செய்து], தளவம் வாள் நகை பரப்பி - முல்லையரும்புபோன்ற பிரகாசமான பற்களி னொளியைப் புன்சிரிப்பினால் பரவச்செய்து [முல்லைமலர்களின் ஒள்ளிய விளக்கத்தை வெளித்தோற்றி], வண் சததளம் மலர் கை அளவிலே குவித்து அளியொடும் அகன்றிலாமையினால் - அழகிய தாமரைமலர் போன்ற (தன்) கையை (ப்பொருள்வந்த) அளவிலே குவியச்செய்து (வெளித்தோற்றத்துக்கு) அன்போடு நீங்காமையால் [அழகிய தாமரைமலரினிடத்தை (வண்டுகள் வந்து சேர்ந்த) அளவிலே குவியச்செய்து அவ்வண்டுகளோடும் நீங்காமையால்], அ கங்குல் - அவ்விராத்திரி, களி கொள் தோள் விலை கணிகையை - (பொருள்கொடுப்பவர் பலரும் தழுவிக்) களிப்புக்கொள்ளுதற் கிடமான தோள்களையுடைய வேசையை, போன்றது - ஒத்தது; (எ - று.)

இப்பாட்டு - சிலேடையுவமையணி. இதில், முதல் மூன்றடி - விலைமகளுக்கும், இரவுக்கும் சிலேடையாக இருபொருள் பட்டது. அளி - அன்பும வண்டு மாதலை "வண்டின்பெயரு மதுவுங் கொடையும், அன்புங் கூறும் அளியென் கிளவி" என்ற திவாகரத்தாலும அறிக. அளி - அன்பைக்குறிக்கையில தமிழும், வண்டைக்குறிக்கையில ஸமஸ்கிருதமுமாம். தனது முகமண்டலத்திலுள்ள அதரத்தி னழகை வெளிக்காட்டி மினுக்குதலும், வாய் மலரைத்திறந்து பல்லினழகு தோன்றப் புன்சிரிப்புசெய்தலும், சமயம்பார்த்துக் கைநீட்டிப் பணம்பறித்தலும், மனத்திற் சிறிதும் அன்பில்லாதிருந்தும பொருள்காரணமாக வெளியில அன்பை மிகுதியாகக்காட்டுதலும் ஆகிய வேசையரியல்புகளும்; சந்திரனுதித்தமாத்திரத்தில் ஆம்பல் மலர்தலும், முல்லைமலர் விளங்குதலும், தன்னில் மொய்த்த வண்டோடு தாமரைகுவிதலும் ஆகிய இரவின் இயல்புகளும் இதில விளங்கும் வேசைக்கு ஆகும்பொழுது, அளியொடும் அகன்றிலாமையினால என்பதற்கு - அன்பினுடன் பரவாமையால் என உரைப்பினும் பொருந்தும் வடமொழியிற பெண்பாற்சொல்லும் பலாக்கும்பொதுவு மாகிய இரவைப் பொதுமகளாக வருணித்தல் மிகப் பொருந்துமாறு காண்க. குமுதம், தளவம் - அவற்றின்மலர்களுக்கு முதலாகுபெயர். குமுதம் - வடசொல். தளவம் - தளவு என்பதன் மேல், அம் - சாரியை. வாள் என்பது - ஒளியையுணர்த்தும பொழுது, உரிச்சொல்லாம்; "வாளொளியாகும்" என்பது தொல்காப்பியம். சததளம் என்பதற்கு - நூறு [மிகப்பல] இதழ்களை யுடையதென்றும், கணிகா என்பதற்கு- (செல்வத்தையே எப்பொழுதும்) விரும்பி எண்ணுபவ ளென்றும் காரணப்பொருள்;

இவை - வடசொற்கள். விலைக்கணிகை - தனது இன்பத்தைப் பொருளுக்கு விற்றலையுடைய கணிகை விலை - தொழிற்பெயர்; வில் பகுதி, ஐ - விகுதி. வேசைககு ஆம்பொழுது, சததளமலர்களை அளவிலே குவித்து என்பதற்கு- வருபவர் அளவிற்கேற்பத தனதுகையைக் கூப்பி யுபசரிதது என்றலு மொன்று. சததளம் - நூறுகிய இதழை யுடையதெனப் பண்புத்தொகை யன் மொழி. (கூஎ)

[இருள் நீங்கிக் கீழ்வானம் வெளுக்கச் சூரியகிரணங்கள் வெளித் தோன்றுதல்.]

கூஅ. அளாந்தவாரிருட்கடல்பொறாதொருபுடையண்டம்
பிளந்ததாமெனக்கருமபடாம்பீறியதென்ன
வளாந்தவேழ்கடல்வற்றமேல்வடவையின்முகத்தீக்
கிளர்ந்ததாமெனகிளர்ந்தனவிரவியின்கிரணம்.

(இ - ள்.) அளாநத - (எங்கும்) பரவிநிறைநத, ஆர் இருள் - போக்குதற்கு அரிய இருட்கூட்டமாகிய, கடல் - கடல்வெள்ளத்தை, பொறாது - பொறுக்கமாட்டாமல, அண்டம் - இவ்வணடகோளம், ஒரு புடை - ஒருபக்கததில் [கீழ்த்திசையில எனறபடி], பிளநதது ஆம் என - பிளந்ததுபோலு மென்றுசொல்லவும்,—கரும படாம் பீறியது எனன - கருநிறமுடையதொரு பெருஞ்சீலை (ஒருபககத்திற்) கிழிநததுபோலு மென்று சொலலவும்,—வளாந்த எழ் கடல் வற்ற - (உலகத்தைச) சூழ்நதுளள எழுகடலகளும் வற்றும்படி, வடவையின் முகம் தீ - படபாமுகாக்கினி, மேல் கிளர்ந்தது ஆம் என - மேலே எழுநததுபோலு மென்று சொல்லவும, இரவியின் கிரணம் - சூரியனது கிரணங்கள், கிளர்நதன - வெளிவிளஙகின; (எ - று.)

பின்மாலைவேளையில் கன்னியிருள் மிக்கிருக்கையில் திடுக்கென்று கீழ்வானம வெள்ளெனனச் செஞ்சுடாஞாயிற்றினகிரணஙகளிற் சில முன்னர்த் தோன்றுதலை இங்ஙனம் வருணித்தார்; தற்குறிப்பேற்றவணி. முனனிரண்டடிகள - இருள்நீங்கக் கீழ்வானம் வெளுததததையும், பின்னிரணடடிகள் - சூரியனுதிப்பதற்கு முன்னமே சூரியகிரணங்களிற் சில தோன்றுவதையும் கூறியன, படாம் - படமெனனும் வடசொல்லின திரிபு. வடவை - படபாஎன்னும் வடமொழியின் சிதைவு; பெண்குதிரையென்று பொருள் கடலினிடையிலே ஒருபெணகுதிரையின முகததில நெருப்பு உள்ளதென்றும், அது மழைமுதலியவற்றால் வருகிற நீரினாற் கடல் பொங்காதபடி அந்நீரை உறிஞ்சுவதென்றும், யுகாநதகாலததில அது அங்குநின்று எழுநது உலகங்களை யெரிதது ஒழிப்பதென்றும, நூற்கொள்கை. அண்டம், ரவி, கிரணம் - வடசொற்கள் அணடம்-உலகவுருணடை. ஆர இருள - நிறைநத இருளுமாம். கிரணம் - பால்பகா அஃறிணைப்பெயர். சூரியனுடைய பலகிரணங்கள் வெளித்தோன்றுமாதலால் 'கிளர்ந்தன' எனப் பன்மையாற் கூறினர். 'இரவியின்கிரணம் கிளர்ந்தன' என்பதற்கு-அருஞோதயமாயிற்று எனக் கருத்துக்கூறலாம்.(கூஅ)

[சூரியோதன வருணனை.]

கூகூ. இகலும்வாளரவுயர்த்தவனிருந்ததொல்பதியி
லகிலநாயகனொருதனிநடந்தவாறறிந்து
மகரவாரிதியகன்றுமாமருஙகுறவணைந்த
திகிரிபோலவநதெழுந்தனனிரவிகீழ்த்திசையில்.

(இ - ள்.) இகலும் - பகைக்குந் தன்மையுள்ள, வாள் அரவு உயர்த்தவன் - கொடிய பாம்புகொடியை உயரவெடுத்தவனுகிய துரியோதனன், இருந்த - அரசுவீற்றிருககப்பெற்ற, தொல் பதியில் - பழமையான அத்தினாபுரியிலே, அகில நாயகன் - எல்லாப்பொருள்கட்குந் தலைவனுகிய திரு

மால், ஒரு தனி நடந்த ஆறு - ஒருதுணையுமில்லாமல் தனியனாய்ச் சென்று சேர்ந்த விதத்தை, அறிந்து—, மகரம் வாரிதி அகன்று மா மருங்கு உற அணைந்த - சுறாமீன்களையுடைய கடலினின்று நீங்கி (அக்கண்ணபிரானது) சிறந்த பக்கத்தில் வந்து சேர்தற்குச் சமீபித்த, திகிரி போல - (அக்கடவுளது சுதரிசனமென்னுஞ்) சக்கராயுதம்போல, இரவி - சூரியன், கீழ் திசையில் வந்து எழுந்தனன் - கிழக்குத்திக்கில் வந்து உதித்தான்; (எ - று.)

சூரியன் உதிப்பதற்குச் சிறிது முன்னமே அவனது கிரணங்களிற் சில வெளித்தோன்றுவதை முற்செய்யுளாற் கூறி, இச்செய்யுளாற் சூரியனே உதயமாயினமையைக் கூறுகின்றார். திருமாலினது சக்கரத்தின் அம்சமான சூரியனுக்கு அச்சக்கரத்தை உவமைகூறி வருணித்தல், மிகப்பொருந்தும்; "செஞ்சுடரோன், திருமாலிருக்கைத் திருச்சக்கர மொக்கும்" என்றார் ஆழ்வாரும். அன்றியும், எங்கும் உபமேயத்தினும் உபமானம் சிறந்திருக்க வேண்டுமென்கிற அலங்காரநூலார் கொள்கையின்படி, இங்கு, கோடிசூரிய பிரகாசமான திகிரி இரவிக்கு உவமையாதற்கு ஏற்குமாறு காண்க. ("நன்னலங்கையிற்கொண்ட நேமியாக வந்நீலமேனியா, னின்னமும் பொரத் தேடு மாகவத் தின்றுமென்றுகொண் டெண்ணியேகொலோ, தன்னெடுந்தனிச்சயிலமும் பொலந் தபனியத்தடஞ் சயிலமாகவே, மின்னெடுஞ் செழுங்கதிர் பரப்பினான் வெய்யவேழ் பரித்தேர் விபாகரன்" என மேல் வீட்டுமபருவத்தில் சூரியோதயவருணனை கூறுவதையும் அறிக.) எம்பெருமானுக்குப் பகையாகுமவரை உடனே அழித்தற்குச் சமயத்தை எதிர்நோக்கிக் காத்திருக்கிற சக்கரம், அத்திருமால் கிருஷ்ணாவதாரத்தில் பகைவனான துரியோதனனது ஊர்க்குத் தனியேசென்றதை அறிந்து முன்ஜாக்கிரதையாக ஓடிவந்து அவனருகிற் சேர இருந்தாற் போன்றது, சூரியமண்டலம் எனக் குறித்தார்; இதுவும் - தற்குறிப்பேற்றவணியே.

ஒருதனி - தன்னந்தனி யென்பதுபோலத் தனிமைச்சிறப்பை யுணர்த்தும் ஒருபொருட்பன்மொழி. தமையன் தம்பிமாராயினும், புத்திரபௌத்திராதியராயினும், பாண்டவராயினும் உடனில்லாமலென்றபடி; கீழ் ௭௫ - ஆங் கவியிலும் இங்ஙனமே கொள்க. சுறாமீன் கடலில்மாத்திரமே வாழ்தல் பற்றி, 'மகரவாரிதி' என அது கடலுக்கு அடைமொழியாகக்கப்பட்டது; இதனை 'மகராலயம்' என்னுங் கடலின் வடமொழிப்பெயராலும் அறிக. மாமருங்கு என்பதில், வலப்பக்கமென்ற கருத்தும் அடங்கும். கிழக்கு + திசை = கீழ்த்திசை: நிலைமொழி ஈற்றுயிர்மெய்யும் ககரவொற்றும் அகரவுயிரும் கெட்டு முதல்நீண்டது; [நன் - உயிர். ௩௬.] ("அரியதானவர்க்கடிந்த வைம்படையும் புடைதயங்க...... பாற்கடலுட் பருமணிச்சூட், டாயிரவாய்ப்பாம்பணைமே லறிதுயிலினிதமர்ந்தோய்" என்றபடி திருமால் திருப்பாற்கடலில் பஞ்சாயுதங்களும் புடைசூழ்ந்து காப்பப் பள்ளிகொள்ளுதலால், அப்பாற்கடலைவிட்டு இங்குத் திருவவதரித்தபோது சக்கரமும் வேண்டியசமயத்தில் உதவுமாறு அக்கடலைவிட்டு அகன்றுவந்த தென்னுங் கருத்துப்பட 'மகர வாரிதியகன்று' என்றார். (௯௯)

வேறு.

[இது முதல் நான்குகவிகள் - அன்றைக்குத் துரியோதனன் கொலுமண்டபத்தில் அரசுவீற்றிருந்தற்சிறப்புக் கூறப்படுகின்றது.]

௧00. சோதிவானநிறைந்தனும்பழையசுருதியாளுயர்துரோணனு
மாதியாகவுயிரினும்வியப்புறவடுத்தமன்னவரநேகரு
நீதியாறுவகையைந்துபத்தொடாறுபத்தொராயிரவாநிருபருந்
தீதிலாததிறலக்குரோணிபதினொன்றுபெற்றமிகுசேனையும்.

இதுமுதல் ஐந்துகவிகள் - குளகம்.

(இ - ள்.) சோதி - ஒளியையுடைய, வானம் நதி மைந்தனும் - ஆகாயத்திலுள்ள கங்காநதியினது குமாரனான வீடுமனும், பழையசுருதியால் உயர் - அநாதியான வேதங்களை யறிதலால் சிறந்த, துரோணனும்—, ஆதி ஆக - முதலாக, உயிரினும் வியப்பு உற - (துரியோதனனுக்குத் தன்) உயிரினும் (சிறந்தவரென்று) அதிசயிக்கும்படி, அடுத்த - நெருங்கியுள்ள, மன்னவர் அநேகரும் - அரசர்கள் பலரும், நீதி - முறைமையையுடைய, ஆறு வகை ஐந்து பத்தொடு அறுபத்தொராயிரவர் நிருபரும் - மூன்றுலட்சத்து அறுபத்தோராயிரம் அரசர்களும், தீது இலாத திறல் - குற்றமில்லாத வலிமையையுடைய, அக்குரோணி பதினொன்று பெற்ற மிகு சேனையும் - பதினொரு அக்ஷௌகிணி யெனனும் தொகையைப் பெற்ற மிகுந்த சேனைகளும், (எ - று.) —' வந்து சூழ ' என மேற்கவியில் தொடரும்.

சோதி - க்ஷத்திரிய தேஜசு; " உறங்குமாயினு மன்னவன் றன்னொளி, கறங்கு தெண்டிரை வையகங் காக்குமால் " எனக் கூறியபடி தாம் உறங்குகையிலும் உலகத்தைக்காக்கின்ற அரசரது தெய்வத்தன்மையோடு கூடிய ஒளி யென்க; இனி, புகழ் என்றுங் கொள்ளலாம். ஜ்யோதிஸ் - வடசொல். வேதம் - பிறநூல்கள் போல ஒருவரால் செய்யப்படாமல் கடவுளால் வெளியிடப்படுதல்மாத்திரமாய்க் கடவுளைப்போலவே நித்தியமாய் என்றும் ஒருபடிப்பட இருத்தலால, ' பழையசுருதி ' எனப்பட்டது. உயிரினும் வியப்புற - ஒவ்வொருபிராணிக்கும் தன்தன் உயிரினிடத்தில் எவ்வளவு அன்பு இருக்குமோ அதனினும் அதிகமாகத் துரியோதனனுக்கும் இவ்வரசர்களுக்கும் ஒருவர்க்கொருவர் அன்பு உள்ள தென்க. ஆறுவகையைந்துபத்தொடறுபத்தொராயிரவர்—ஐந்துபத்து - ஐந்தாகிய பத்து என ஐம்பது: ஆறுவகையைந்துபத்து - ஆறினால் பெருக்கப்பட்ட ஐம்பது என முந்நூறாயிரவரும், அறுபத்தொராயிரவரும் எனத் தனித்தனி இயைக்கவே, மூன்று நூறாயிரத்து அறுபத்தொரு ஆயிர மென்னுந் தொகையையுடையராயிற்று; இனி, நீதியாறுவகை - அறுவகை முறைமைகளையுடைய, ஐந்துபத்தொடு அறுபத்தொராயிரவர் - ஐம்பது ஆயிரத்தோடு அறுபத்தொரு ஆயிரம் கூடிய லட்சத்துப் பதினோராயிரம் பேர் என்று உரைப்பாரு முளர். மூன்றாமடியின் கருத்து - மிகப்பல ரென்பதே. ஆறுவகைநீதி - ஓதல், வேட்டல், ஈதல், உலகோம்பல், படையிற்றல், பொருதல் என்னும் அரசரறுதொழி லென்றேனும்; அறநிலையறம், மறநிலையறம், அறநிலைப்பொருள், மறநிலைப்பொருள், அறநிலையின்பம, மறநிலையின்பம என்னும் அரசியலா றெனறேனும; அமைச்சு, நாடு, அரண, பொருள், படை, நட்பு என்னும் ஆறு அங்க மென்றேனுங் கொள்க. திறலுக்குத் தீது - தோலவி. அநேகர் - ஒன்றலலாதவர்; எனவே, பலா: ந+ஏக எனப் பிரிந்து புணரும். அக்குரோணி - அக்ஷௌஹிணி என்னும் வடசொல்லின் சிதைவு; அது - தேர் இருபத்தோராயிரத் தெண்ணூறறெழுபது, யானை - இருபத்தோராயிரத்தெண்ணூற்றெழுபது, குதிரை - அறுபத்தையாயிரத் தறுநூற்றுப்பத்து, காலாள் - லக்ஷத்தொன்பதினாயிரத்து முந்நூற்றைம்பது; ஆக, இரண்டுலக்ஷத்துப் பதினெண்ணாயிரத் தெழுநூறு கொண்டது.

இதுமுதல நாற்பத்தொருகவிகள் - பெரும்பாலும் ஒன்று மூன்று ஐந்தாஞ் சீர்கள் மாச்சீர்களும், இரண்டு நான்கு ஆறாஞ் சீர்கள் விளங்காய்ச்சீர்களும், எழாவது விளச்சீரு மாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட எழுசீராசிரியவிருத்தங்கள். (கO0)

கOக. தொக்கவெண்கவரி யாலவட்டநிரை சொட்டைவாள் பரிசைதுகிலுடன், கைக்களாசியிவைகொண்டுலாவிவருகன்னிமங்கையர்

களனைவரு, மிக்கவேதியர்கள் வல்லபல்கலைவிதத்திலுள்ளவர்கள் யாவருந, தக்கதம்பியருமவந்துசூழவுயர்தரணிமேனிருபர்தமபிரான்.

(இ - ள்.) தொக்க - (கற்றையாக) அடர்ந்துள்ள, வெள் கவரி - வெண்ணிறமான சாமரங்களும், ஆலவட்டம் நிரை - ஆலவட்டங்களின் வரிசைகளும், சொட்டை - வளைதடிகளும், வாள - வாளாயுதங்களும், பரிசை - கேடகங்களும், துகிலுடன் - விருதுக்கொடிச்சீலைகளும், கை களாசி - கையிற்கொள்ளுதற்குஉரிய படிக்கங்களும, இவை - (என்னும்) இவற்றை, கொண்டு - கைகளில் எடுத்துக்கொண்டு, உலாவி வரு - ஒழுங்காக நடந்து வருகிற, கன்னி மங்கையர்கள் அனைவரும் - மணம்பெறாத இளமபெண்கள்பலரும், மிக்க வேதியர்கள் - மிகுந்த வேதம்வல்ல அந்தணர்களும், வல்ல பல கலை விதத்தில் உள்ளவர்கள் - தாம்தாம்வல்ல அநேக வகையான சாஸ்திரங்களின் பகுப்புக்களில் தங்கியுள்ளவர்களும், யாவரும் - மற்றும் எல்லோரும், தக்க தம்பியரும் - (தனக்குத்) தகுந்த தம்பிமார்களும், வந்து சூழ - வந்து தன்னைச் சுற்றிலுமிருக்க, உயர் தரணிமேல நிருபர்தமபிரான் - சிறந்தபூமியிலுள்ள அரசர்களுக்கெல்லாந் தலைவனான துரியோதனன்,—(எ - று.)—'வாசவன் கொலனைவைகினன்' என அடுத்தகவிக்கு அடுத்தகவியோடு இயையும்.

ஆலவட்டம் - காலசெய்வட்ட மென்பர்; வட்டவடிவமான ஒருவகைப் பெருவிசிறி. பரிசை - தன்மேற் பிரயோகிக்கப்படும் ஆயுதங்களைத் தடுத்தற்குப் பிடிக்கும் ஒருகருவி. மங்களகரமாகச் சிலவஸ்திரத்தைச் சுருக்கிப் பிடிக்கும் மரபும் உண்டு. களாசி - தாம்பூலம் முதலியவை ஏந்தும் ஒருவகைப் பாத்திரம். கைக்களாசி - சிறுகளாசியுமாம. கன்னி - கந்யா என்னும் வடசொல்லின் திரிபு. தம்பிமார்களும் தமையன்போலவே கொடுமையிற் சிறந்தவராதலால், 'தக்க தம்பியர்' என்றது.　　(கOக)

கOஉ. நிரைகதிர்க்கனகநீள்சுவர்ப்பவளவுத்திரத்திடைநிரைத்தவொண், பருமணிக்கிரண பற்பராக வயிரத்துலாமிசைபரப்பிவெண், டாளவர்க்க வயிடூரியப் புதியகோமளப் பலகைதைத்துமா, மரகதத்தினொருகோடிதூணிரையமைத்தமண்டபமருங்கரோ.

(இ - ள்.) நிரை - தொகுதியான, கதிர் - ஒளியையுடைய, கனகம் - பொன்னினாற்செய்யப்பட்ட, நீள் சுவர் - நீண்டசுவர்களின்மேல், பவளம் உத்திரத்து இடை - பவழத்தாற்செய்யப்பட்ட உத்திரங்களுக்கு இடையிடையிலே, நிரைத்த - ஒழுங்காக அமைக்கப்பட்ட, ஒள் பரு மணி கிரணம் பற்பராகம் வயிரம துலாம - ஒளியுள்ள பருத்த மாணிக்கங்களாலும ஒளியையுடைய பதுமராகமென்னும் இரத்தினங்களாலும் வயிரக்கற்களாலும் அமைந்த வரிச்சல்களை, மிசை பரப்பி - மேலே பரமபவைத்து, வெள் தாளம் வர்க்கம் - வெண்மையான முத்துக்களின் திரள்களாலும், வயிடூரியம் - வைடூரியமென்னும் இரத்தினங்களாலும் (செய்யப்பட்ட), புதிய கோமளம் பலகை - புதுமையான அழகிய பலகைகளை, தைத்து - பதித்து, மா மரகதத்தின் - சிறந்த மரகத ரத்தினத்தாலாகிய, ஒரு கோடி தூண் - ஒரு கோடி தூணகளை, நிரை அமைத்த - வரிசையாகநிறுத்தப்பட்டுள்ள, மண்டபம் மருங்கு - சபாமண்டபத்தினிடத்திலே,—(எ - று.)—'வைகினன்' என அடுத்தகவியோடு இயையும். அரோ - ஈற்றசை.

இங்ஙனம் பொன்னாலும் நவரத்தினங்களாலுமே அமைந்துள்ளது மண்டபமெனச் செல்வச்சிறப்பை வருணித்ததனால், வீறுகோளணி. துலாம - இங்கு, உத்திரத்தின்உறுப்பு. நிரைத்த - அளவொத்துஅமைந்த என்றபடி. பவளம், பற்பராகம், வயிரம், தூண் இவற்றை - ப்ரவாளம், பத்மராகம், வஜ்ரம், ஸ்தூணா என்னும் வடசொற்களின் சிதைவென்பர். கநகம், தாளம், கோமளம்,

கோடி - வடசொற்கள். வைடூரியமென்னும் வடமொழி, முதற்போலி பெற்றது. பதமராகமென்னும் வடசொலலுக்கு - (செந) தாமரை மலர்போலச் செந்நிறமுடைய தென்று பொருள். ஆலாம - கைததுண்டுமாம். (கO௨)

கOந. முட்டநித்திலநிரைத்தபந்தரினகைத்தசீரரிமுகத்தகால், வட்டமெதகைகொடமைத்தபீடமிசை வாசவன்கொலெனவைகிஞன், பட்டவர்த்தனருமகுடவர்த்தனரும் வந்துசேவடிபணிந்தபி, னிட்ட பொற்றவிசின்முறைமையாலினிதிருக்கவென்றவரைவேவியே.

(இ - ள்.) முட்ட - மிகநெருங்கும்படி, நித்திலம் நிரைத்த - முத்துக்களை ஒழுங்காகக்கோதது அமைக்கப்பட்ட, பநதரின் - பந்தலின்கீழ்,—நகைத்த சீர் அரி முகதத கால - சிரிககின்ற தன்மையையுடைய சிங்கததின் முக வடிவமாகச் சித்திரிக்கப்பட்ட கால்களையுடையதும், வட்டம் மெதகைகொடு அமைதத - வட்டவடிவமான மெதகையைககொண்டு மேல்அமைத்துவைக கப்பட்டதுமான, பீடம்மிசை - சிஙகாதனததின்மீது, வாசவன்கொல் எனை - தேவேநதிரனே வென்று (பார்ப்பவர்) கருதும்படி, வைகிஞன்-(வநது)வீற்றிருந்து,—பட்டவர்த்தனரும மகுடவர்தகனரும் வந்து சே அடி பணிந்தபின் - பட்டநதரிதத அரசர்களும் மகுடநதரித்த அரசர்களும் வந்து சிவந்த (தனது) பாதங்களை நமஸ்கரித்தபின்பு, இட்ட பொன் தவிசில் இனிது இருக்க என்று - அங்கு இடப்பட்டுள்ள பொன்மயமான ஆசனங்களில இனிமையாக இருப்பீர்களாக வென்று, அவரை - அவ்வரசர்களை, முறைமையால் - (அவரவர்க்குரிய) முறைமைப்படி, எவி - கட்டளையிட்டு, —(எ - று.)—'கண்பரப்பி' என மேற்கவியோடு தொடரும்.

பந்தர் - பந்தல்: இறுதிப்போலி. மெத்தை - மெத்தென்றிருப்பது. வாஸவன் - அஷ்டவசுக்களுக்குத் தலைவன்; அல்லது, எல்லாஐசுவரியமுமுடையவன். பட்டவர்த்தனர், மகுடவர்த்தனர் - அரசர்களின் பகுப்புக்கள். ஒருகோடிகிராமம் ஆள்பவன் - மகுடவர்த்தன னென்றும், அவனுககுமேற்பட்டவன் - பட்டவர்த்தன னென்றுங் கூறுவர். கொல் - ஐயம். (கOந)

[கண்ணனை எதிர்கொள்ளக்கூடாதென்று துரியோதனன் அரசர்க்குக் கட்டளையிடுதல்.]

கO௪. காவன்மன்னவர்முகங்கடோறுமிருகண்பரப்பியமர்கருதுவோ, ரேவலின்கண்வருதூதனுமிடையனின்றுநம்மவையிலெய்திஞ, லோவலின்றியெதிர்சென றுகணடுதொழு துறவுகூறிலினியுங்களூர், தீவலஞ்செயவடர்ப்பனென்றுநனிசீறிஞன்முறைமைமாறிஞன்.

(இ - ள்.) முறைமை மாறிஞன் - நீதிதவறினவனை துரியோதனன், காவல் மன்னவர் முகங்கள் தோறும் இரு கண் பரப்பி - (இராச்சியத்தை) ஆளுதற் றொழிலையுடைய அரசர்களது முகங்களிலெல்லாந தனது இரண்டுகணகளைப் பரவச்செய்து (அவர்களை நன்றாகப் பார்த்து), ' அமர் கருதுவோர் ஏவலின்கண் வரு தூதன் ஆம இடையன் - (இராச்சியததைப்பெறும்பொருட்டுப்) போரைச்செய்யக்கருதுகிற பாண்டவர்களது கட்டளையிஞல் வருகின்ற தூதஞகிய இடையர் சாதியஞன கண்ணன், இன்று - இன்றைககு, நம் அவையில் - நமது இந்தச்சபையில், எய்திஞல் - வநதால், ஓவல் இன்றி எதிர் சென்று கண்டு தொழுது உறவு கூறில் - (நீங்கள் யாராயினும்) ஒழிதலில்லாமல் (அவனை) எதிர்கொண்டுபோய்ப் பார்த்து வணங்கி உறவுகொண்டாடுவீராஞல், இனி உங்கள் ஊர் தீ வலம் செய அடர்ப்பன் - அதன்பின் உங்களுடைய ஊர்களை நெருப்புச்சூழும்படி கொளுத்திவிடுவேன்', என்று—, நனி சீறிஞன் - மிகக்கோபமாகக் கூறிஞன்; (எ - று.)

இராசதருமம் சிறிதுமில்லாத கொடுங்கோல்மன்னனாதலின், இங்ஙனம் கூறினன் என்பார், 'சீறினன முறைமை மாறினன்' என்றார். 'உறவு கூறில' என்ற பாடத்துக்கு - உறவுமுறைமைக்குரிய உபசாரவார்த்தைகளைச் சொன்னால் என்றபடி. ஓவல் இன்றி - சும்மா இராமலென்றவாறு. ஓவல் - தொழிற்பெயர்; நீங்குதலென்று பொருள் ஓவு - பகுதி: இதனை ஒருவு என்பதன் மரூஉ என்பர். இடையர்மனையில் வளர்ந்ததுமாத்திரத்தைக் கொண்டு, இடையனென இகழ்ந்தான். இங்ஙனம், பாண்டவர்மேலுள்ள கோபம், அவர் தூதனான கண்ணபிரான்மேற் சென்றது. (கoச)

[கண்ணபிரான் துரியோதனனது சபையில் எழுந்தருளுதல்.]

கoரு. இந்தவண்ணமுரைசெய்துமன்னரு மிராசராசனுமிருக்கவே, தந்தவண்ணனுடன்வந்தவண்ண லொளிதங்குகண்டுயிலுணர்ந்தபின், கந்தவண்ணமலர்கொண்டுகைதொழுது காலையிற்பலகடன்கழித்த், திந்தவண்ணமுனிருந்தபோவையிலேயினனிசைகொள்வேயினன்.

(இ - ள்.) இந்த வண்ணம் - இவ்வாறு, உரை செய்து - கூறி, இராசராசனும் - துரியோதனனும், மன்னரும் - (மற்றை) அரசர்கள் பலரும், இருக்கவே - (சபையில்) வீற்றிருக்கையிலே,—இசை கொள் வேயினன் - சப்தசுரங்களையுமுடைய புள்ளாங்குழலை (இளமையில் பசுமேய்க்கையில்) ஊதினவனாகிய, தந்தவண்ணனுடன் வந்த அண்ணல் - யானைத்தந்தம் போல வெளுப்பான திருமேனிநிறத்தையுடைய பலராமனுடன் பிறந்த பெருமைக்குணமுடைய கண்ணபிரான், ஒளி தங்கு கண் துயில் உணர்ந்தபின் - (விதுரன் மனையில்) சூரியன் சந்திரனென்னும் இருசுடரின்வடிவமாகப் பொருந்திய தனது கண்கள் உறங்குதலொழிந்து எழுந்தபின்பு, கந்தம் வண்ணம மலர் கொண்டு கைதொழுது காலையில் பல கடன் கழித்து - பரிமளத்தையும் அழகையுமுடைய பூக்களைக் கையிலேந்தி (ச்சூரியபகவானை)க் கைகூப்பிவணங்கி (இங்ஙனம்) உதயகாலத்திற் செய்தற்குரிய பலகடமைகளையுஞ் செய்துமுடித்து, இந்த வண்ணம் முன் இருந்த போ அவையில் ஏயினன் - இப்படி முன்னமே (துரியோதனாதியா கூடி) யிருந்த பெரியசபையில் எழுந்தருளினன்

அண்ணல் - ஆண்பாற்சிறப்புப்பெயர்; பணபாகுபெயரென்றுங் கூறுவர். பலராமன் வெண்மையான திருமேனிநிறமுடையவனாதலின், 'தந்தவண்ணன்' எனப்பட்டான். திருமாலுக்குச் சூரியன் வலதிருக்கண்ணும், சந்திரன் இடத்திருக்கண்ணு மாதலின், 'ஒளிதங்குகண்' என்றார். பலகடன் - சந்தியாவந்தனம் முதலிய நித்தியவைதிகச்சடங்குகள். வேய் - மூங்கிலினாலாகிய குழலுக்குக் கருவியாகுபெயர். இசைப்பது, இசை. இசைத்தல் - பாடுதல். வந்த - பிறந்த; கூடவந்த வென்றனறு. (கoரு)

[வீடுமன்முதலியோர் எதிர்கொண்டு சென்றுவணங்க, கண்ணபிரான் சபையிற் சென்று ஆசனத்தில் இருத்தல்.]

கoசா. துன்னுகங்கைமகனுந்துரோணனொடுசுதனுநீதிபுனைவிதுரனும், மன்னர்மன்னனை யொழிந்தமன்னவரும வந்துசேவடி வணங்கினர், கன்னனுந்தலைகவிழ்ந்திருந்தனன ழன்றுளஞ் சகுனிகருகினன், முன்னநின்றவர்களிட்ட பீடமிசை மொய்துழாய்முகிலுமெய்தினன்.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது) —துன்னு - (அங்கே) பொருந்தியிருந்த, கங்கைமகனும்-வீடுமனும், துரோணனொடு சுதனும் - துரோணாசாரியனும் அவன் மகனான அசுவத்தாமனும், நீதி புனை விதுரனும் - நியாயத்தையே (தனக்கு ஆபரணமாகக்) கொண்ட விதுரனும், மன்னர் மன்னனை ஒழிந்த மன்னவரும்-துரியோதனனையொழிந்த மற்றையரசாகளெல்லோரும், வந்து சே அடி வணங்கினர் - அருகில்வந்து சிவந்த (கண்ணனது) திருவடிகளை வணங்கி

னார்கள்; கன்னனும் - கர்ணனோவெனில், தலை கவிழ்ந்து இருந்தனன் - (ஒன்றுந் தோன்றாது) தலையிறங்கி உட்கார்ந்திருந்தான்; சகுனி - சகுனியோ, அழன்று உளம் கருகினான் - (தமது எற்பாட்டின்படியன்றி எல்லோரும கண்ணனைக் கௌரவித்ததைப் பார்த்துப் பொறாது) மனம் கொதித்து வெதும்பினான்; (அங்ஙனமிருக்க),—மொய் துழாய் முகிலும் - நெருங்கின திருத்துழாய்மாலையையுடைய காளமேகம்போன்ற கண்ணனும், முன்னம் நின்றவர்கள் இட்ட பீடம்மிசை எய்தினான் - முன்னிட்டதுநின்றவர்கள் கொண்டு வந்துசமர்ப்பித்த ஆசனத்தின்மீது எழுந்தருளியிருந்தான; (எ - று.)

இப்பாட்டில் விதுரனுக்குக்கொடுத்த அடைமொழியைக் கவனிக்க. துரியோதனனது கருத்துக்கு மாறுபாடாக எழுந்து உபசரிக்கவும், தன் மனச்சாட்சிக்கு மாறுபாடாக எழுந்து உபசரியாதிருக்கவும் மாட்டாது, கன்னன் தலைகவிழ்ந்திருந்தான்; அன்றிக்கே, தனது உயிர்த்தோழனது கட்டளை சிறிதும் பயன்படாததை நோக்கி நாணித் தலைகவிழ்ந்தானென்றுங் கொள்க. கண்ணனைக் கண்டமாத்திரத்தில் யாவரும் தம்வசமின்றிப் பரவசப்பட்டு எழுந்துவிட்டதனால், துரியோதனனது கட்டளை சிறிதுஞ்செல்லாது பறந்தது. விநாசகாலம் சமீபித்ததனால ஊழ்வினைபற்றித் துரியோதனன் முதலிய சிலர் மனம்நெகிழவில்லை. நின்றவர்கள என்ற பன்மை - ஒருவர் முன் ஒருவராய்ப் பலர் விரைந்து ஓடிவந்து அனபோடு பீடமிடலுற்றனரென்பதை விளக்கும். துரியோதனனது அக்கிரமங்களுக்கெலலாம் சகுனி மூலமாதலால், அவன் அழன்று உளங்கருகினான். சகுனி உளங் கருகினான் - சினைவினை முதல்கொண்டது. அழன்று, அழல் - பகுதி பீடம் - வடசொல் ()

[துரியோதனன், கண்ணன் தனது அரண்மனையிலிறங்காமைக்குக் காரணம் வினவுதல்.]

௧௦௭. முன்னகங்குடைகவித்த காளமுகின் முன்னிருந்தபின் முகங்கொடா, தென்னகந்தனை யொழித்து நென்னலிடை யிந்தமா நகரிலெய்தியும், பொன்னகங்கொள்புயவிதுரனில்லிடை புகுந்ததென் கொலிதுபுகலெனாப், பன்னகந்தனையுயர்த்தகோவு முரைபகரமாலு மெதிர்பகருவான்.

(இ - ள்) முன் - முன்னே [இளமையில் இந்திரன் பெருமழைபொழிவித்தபொழுதில் என்றபடி], நகம் - கோவர்த்தனமலையை, குடை கவித்த - குடையாக எடுத்துப்பிடித்த, காள முகில் - கரியமேகத்தையொத்த கண்ணபிரான், முன் இருந்த பின் - முன்னே வீற்றிருந்தபின்பு, பன்னகந்தனை உயர்த்த கோவும் - பாம்புக்கொடியை உயர எடுத்த துரியோதனராசனும், முகம் கொடாது - லட்சியஞ் செய்யாமல், 'நென்னலிடை - நேற்றைப்பொழுதிலே, இந்த மா நகரில் எய்தியும் - இந்தப்பெரியபட்டணத்தில் (நீ) வந்து சேர்ந்தும், என் அகந்தனை ஒழித்து - எனதுவீட்டிற்குவருதலை நீக்கி, பொன் அகம் கொள் புயம் விதுரன் இலலிடை - பொன்னாபரணங்களைத் தன்னிடத்தே கொண்ட தோள்களையுடைய விதுரனது வீட்டில், புகுந்தது - (நீ) நுழைந்தது, என்கொல் - என்னகாரணத்தால்? இது புகல் - இதற்கு விடை சொல,' எனா - என்று, உரை பகர - வார்த்தைசொல்ல,—மாலும் - கண்ணபிரானும், எதிர் பகருவான் - மறுமொழி கூறுபவனானான்; (எ-று.)—அதனை, மேலிரண்டுகவிகளிற் காண்க.

நகம் - வடசொல். 'கவித்த' என்ற பாடத்துக்கு - பசுக்களும் கன்றுகளும் எட்டிப் புல்மேயலாம்படி தலைகீழாக எடுத்துப்பிடித்த என்க; "மதுசூதனனெடுத்து மறித்த மலை", "காம்பாகக்கொடுத்துக்கவித்த மலை" என்றார் பெரியாழ்வாரும். என் அகம் என்றதில், துரியோதனனது அகங்கார

மமகாரங்கள் நன்கு விளங்கும். பொன் - கருவியாகுபெயர். இனி, பொன் நகம் கொள் புயம் - பொன்மலையையொத்த தோளென்றும், பொன் அகம் கொள இல் - திருமகள இடமாகக்கொண்ட வீடென்றும், பொன் நகம் கொள் இல் - மேருமலையையொத்த மாளிகை யென்றும் உரைக்க இடமுண்டு. முகங்கொடாது ஒழித்து என இயைப்பினும் அமையும். 'என் அகந் தனை யொழிந்து' என முதலில் துரியோதனன் வாக்கில அமங்கலமான வார்த்தை வந்தது காண்க' மேல் முடிவுக்கு ஏறப. (கoஎ)

[கண்ணபிரான் தான் துரியோதனனாமனையில் எழுந்தருளாமைக்குக் காரணங்கூறுதல்.]

கoஅ. என்னினின்னிலொரு பேதமில்லை யிதுவென்னினின்னிலதுவென்னினு, மின்னின்மின்னிலகுவிறனெடும்படை விதூரன்வந்தெதிர்விளம்பினு, னுன்னிலின்னமுளதொன்று பஞ்சவருரைக்கவந்தவொருதூதனியா, னின்னிலினனடிசினுண்டு நின்னுடன் வெறுக்கவெண்ணுவதுநீதியோ.

இதுமுதல் மூன்று கவிகள் - ஒரு தொடர் இதுவும், மேற்கவியும் - கண்ணன் வார்த்தை.

(இ - ள்.) என் இல் நின் இல் ஒரு பேதம் இல்லை - என்வீடென்றும்உன்வீடென்றும் ஒருபேதம (எனக்கு) கிடையாது; இது என் இல் - இந்தஉன்வீடு என்வீடு; அது நின் இல் - (துவாரகையிலுள்ள) அந்த என்வீடு உன்வீடு, என்னிலும் - என்றிருந்தாலும், மின்னின் மின் இலகு விறல் நெடுபடை விதூரன் வந்து எதிர் விளம்பினான் - மின்னலைககாட்டிலும் (மிகுதியாக) ஒளிவிளங்கப்பெற்ற வெற்றியைததரும் பெரிய ஆயுததத்தையுடைய விதுரன் எதிர்கொண்டுவந்து பேசினான்; (உன்வீட்டுக்குவராமல அவன்வீட்டுக்குப் போனதற்கு இது ஒருகாரணம்); உன்னில் - ஆலோசிக்குமிடத்து, இன்னம உளது ஒன்று-இன்னமும் ஒருகாரணமுண்டு:—பஞ்சவர் உரைக்க வந்த ஒரு தூதன் யான் - பாண்டவர்கள் சொல்லியனுப்ப வந்த ஒரு தூதனேவன் நான்; (அப்படிப்பட்டவன்), நின் இல இனஅடிசில் உண்டு நின்னுடன் வெறுகக எண்ணுவது நீதியோ - உனது வீட்டில் இனிமையான உணவை உட்கொண்டு பின்பு உனனோடு வெறுக்கப் பேசக் கருதுவது நியாயமோ? (நியாயமன்று என்பது ஒருகாரணம்); (எ - று.)

என்னில் நின்னில் ஒருபேதமில்லை என்பதற்கு - எனக்கும் உனக்கும் ஒருவித்தியாசமில்லை யென்றும் உரைக்கலாம். இந்த உன்வீடு எனது அன்பரான பாணடவருடையது, உன்னுடையதன்று; மேலுலகத்திலுளள வீரசுவர்க்கமே உன்னுடையது என்ற கருத்து, 'இது என் இல் நின் இல அது' என்பதில் தொனிக்குமாறு காண்க 'முன்னிலகு' என்ற பாடத்துக்கு - முன்புவிளங்குகிற எனக. விதூரனுக்கு 'மினனின் மின்னிலகு விறனெடும் படை' என்ற அடைமொழி கொடுத்ததனால், அவன்படையை ஞாபகததுக் கொண்டன்றோ யான் அங்குப் புகுந்தது என்ற கருத்து ஒலிவகையால் தோன்றும். விதூரன் வந்து எதிர்விளம்பியமை முன்னே கூறப்படா விடினும், இங்குக் கூறப்பட்டதனால் அங்குக கொள்ளத்தக்கது; இதனை அங்குச் சொல்லாதது - 'உரைத்தும்' எனனும் உத்தியாம்: இங்ஙனமே காவியங்களில் கூறவேண்டிய பொருளை எங்கேனும் ஓரிடத்துக் கூறி, மற்றையவிடங்களிற் கூறாது விடுதலைப் பலவிடத்திலுங் காணலாம் பஞ்சவர் - ஐந்தென்னும் பொருள் தரும் பஞ்ச என்னும் வடமொழியடியாப் பிறந்த பெயர். 'உண்டவீட்டுக்கு இரண்டகம் நினைக்கலாகாது' என்பது - நான்காமடிக்கு ஏற்ற பழமொழி. ஒன்று - ஆகுபெயர். (கoஅ)

[நரகிற் செல்லுதற்கு உரியவர்.]

௧௦௯. அரவமல்கியபதாகையாய் மதியமைச்சராயரசழிப்பினுங், குரவர்நல்லுரைமறுக்கினும்பிறர்புரிந்தநன்றியதுகொல்லினு, மொருவர்வாழ்மனையிலுண்டுபின்னுமவருடனழன்றுபொரவுன்னினு, மிரவியுள்ளளவுமதியமுள்ளளவுமிவர்களேநரகிலெய்துவார்.

(இ - ள்) ' அரவம் மல்கிய பதாகையாய் - பாம்பின் வடிவம் பொருந்தின பெருங்கொடியையுடையவனே!—மதி அமைச்சர் ஆய் அரசு அழிப்பினும் - நல்லறிவுடைய [அல்லது அரசனுக்கு அறிவு உறுத்தற்குரிய] மந்திரிகளாயிருந்து அரசாட்சியை (வேண்டுமென்று) கெடுத்தாலும், குரவர் நல்லுரை மறுக்கினும் - பெரியோர்களது நல்ல உபதேசமொழிகளை(க் கேட்டு ஒழுகாது) விலகிநடந்தாலும், பிறர் புரிந்த நன்றியது கொல்லினும் - அயலார்செய்த உபகாரத்தை மறந்தாலும், ஒருவர் வாழ் மனையில் உண்டு பின்னும் அவருடன் அழன்று பொர உன்னினும் - ஒருவர் வசிக்கின்ற வீட்டிலே அவருணவைப் புசித்துப் பின்பு அவருடன் கோபித்துப் போர்செய்யக்கருதினாலும், இவர்களே - இந்த நான்கு அக்கிரமத்தொழில்களைச் செய்பவர்களே, இரவி உள அளவும் மதியம் உள அளவும் நரகில் எய்துவார் - சூரியனுள்ள வரையிலும் சந்திரனுள்ள வரையிலும் நரகலோகத்திற் சேர்ந்து துன்பங்களை அநுபவிப்பார்கள்; (எ - று.)

துரியோதனன்வீட்டில் தான் இறங்காமைக்கு ஏற்ற காரணங் கூறுதற்கு, 'ஒருவர்வாழ்மனையிலுண்டு பின்னு மவருடனழன்றுபொர வுன்னின்' என்றதுமாத்திரமே போதுமாயினும், மற்றை மூன்று கொடுவினைகளையும் முன்னே இனமாக உடனெடுத்துக்கூறியது - நீயும் சகுனி முதலிய உன்னைச் சேர்ந்தவர்களுமே இப்படிப்பட்ட பெரும்பாவங்களைச் செய்து பயில்பவர், நான் அப்படிப்பட்டவனல்லன் என அவனுக்கு உறைக்கும்படி சுட்டிக்காட்டுதற்பொருட்டென்க. குரவர் - தந்தை, (தாய்), தமையன், வம்சகுரு, உபாத்தியாயன், அரசன் என இவர். நல்லுரை - இம்மைமறுமைகளுக்கு நன்மையை விளக்கும் வார்த்தை. மறுக்கத்தக்க தீயஉரையை அவர்கூறுவ ரென்றற்கு, 'நல்லுரை' எனப்பட்டது. 'பிறர் புரிந்த நன்றியது கொல்லினும்' என்பதற்கு - ஒருவர் ஒருவர்க்குச் செய்யும் உபகாரத்தைக் கெடுத்தாலும் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். "எந்நன்றிகொன்றார்க்கு முய்வுண்டா முய்வில்லை, செய்ந்நன்றிகொன்ற மகற்கு" முதலியன - இதற்கு மேற்கோளாம். உன் அமைச்சர்கள் உனக்கு இதங்கூறாது உனது அரசை யழிப்பவ ரென்றும், நீ பீஷ்மர் துரோணர் கிருபர் விதுரர் முதலிய பெரியோரது உறுதிமொழிகளைக் கேளாது மறுப்பவனென்றும், சித்திரசேனன் கட்டினது முதலான காலத்தில் பாண்டவர்செய்த உபகாரத்தை நீ மறப்பவனென்றும், பீஷ்மர் முதலியவர் உன் கட்டளைப்படி நடப்பது உனதுவார்த்தை சரியென்கிற காரணத்தாலன்று, சோற்றுக்கடன் கழிக்கவேண்டுமென்கிற கருத்தினாலேயே யென்றும் குறிப்பாக உணர்த்தினபடியாம். இரவியுள்ளளவும் மதியமுள்ளளவும் - உலகமழியுமளவும் என்றபடி. ஆழ்வயிற்றடக்கி என்றும் மீட்டு உமிழ்கலாத எரிவாய் வெம்மைகூர்நரகில் அழுந்துவர் என்க. நன்றியது மதியம் என்பவற்றில்—, அது, அம் - அசைகள். மற்றைத்தீவினைசெய்தவர் நரகமடைந்தாலும் அவர்களுக்கு மீளுதற்குஉரிய எல்லையொன்று உண்டு; இவர்களுக்கோ அது இல்லை: நரகலோகமழிந்தால் உண்டு என்பது, 'இவர்களே நரகிலெய்துவார்' என்ற பிரிநிலையேகாரத்தால் விளங்கும். (௧௦௯)

['நீ வந்த காரியம் யாது?' என்று கண்ணனைத் துரியோதனன் வினவுதல்.]

௧௧௦. சீதநாண்மலர்மடந்தைகேள்வ னிவைசெப்பவுந் தெரியவொப்பிலா, நாதநாயகன் முகத்தில்வைத்த விருநயனமுங்கி மிகநகை

செயாத், தூதனாகிவருதன்மைசொல்லுகென மன்னர்மன்னனிது
சொன்னபின், வேதநாறுமலருந்திவண்டுளபவிரைசெய்தாரவனுமுரை
செய்வான்.

(இ - ள்.) சீதம் - குளிர்ச்சியான, நாள் - புதிய, மலர் - தாமரைப்பூவில் வாழ்கின்ற, மடந்தை - சிறந்தமகளான இலக்குமிக்கு, கேள்வன் - கணவனான கண்ணபிரான், இவை - இவ்வார்த்தைகளை, தெரிய செப்பவும் - விளக்கமாகச் சொன்னவளவிலே, — மன்னர் மன்னன் - துரியோதனன், ஒப்பு இலா நாத நாயகன் முகத்தில் வைத்த இரு நயனன் ஆகி - (தனக்கு) உவமை பெறாத தலைமைத்தேவர்களுக்குந் தலைவனாகிய அக்கண்ணனது முகத்திற் செலுத்தின இரண்டுகண்களையு முடையவனாய், மிக நகைசெயா - (இகழ்ச்சி தோன்ற) மிகுதியாகச் சிரித்தல்செய்து, தூதன் ஆகி வரு தன்மை சொல்லுக என - 'நீ தூதனாய்வந்த தன்மையைச் சொல்வாயாக' என்று, இது சொன்ன பின் - இந்தவார்த்தையைச் சொன்னபின்பு, வேதம் நாறும் மலர் உந்தி வள் துளபம் விரை செய் தாரவனும் - வேதங்கள்பரிமளிக்கிற திருநாபித் தாமரைமலரையும் அழகிய திருத்துழாயினாலாகிய வாசனையைச் செய்கின்ற மாலையையு முடைய கண்ணபிரான், உரைசெய்வான் - சொல்லுபவனானான்; (எ - று.)— அதனை, மேலிரண்டுகவிகளிற் காண்க.

திருமாலின் உந்திக்கமலமலரில் எப்பொழுதும் பிரமன் வேதத்தை ஓதிக்கொண்டிருத்தலால், 'வேதநாறு மலருந்தி' என்றார். வேத நாறும் - வேதம் ஒலிக்கும் என்றபடி; ஒருபுலனை மற்றொருபுலனாக உபசரிக்கப்பட்டது; இனி, 'வேதனாறும்' என்ற பாடத்துக்கு, வேதன் - பிரமன், நாறும் - தோன்றுமென்க. நாறு என்னும் பகுதி இவ்விருபொருளு முடையதாதலை, நாற்றம் நாற்று என்ற சொற்களிற் காண்க. மடந்தை - இங்கே பருவப்பெயராகாமல் பெண்ணென்றமாத்திரமாய் நின்றது; அப்பருவத்துக்கு வயதெல்லை - பதினான்குமுதல் பத்தொன்பது அளவுமாம். கேண்மையையுடையவன், கேள்வன்; கேண்மை - நண்பும் உறவும் அன்பும்; வ - பெயரிடைநிலை. நாத நாயகன் - நாதர் நாயகன் எனப் பிரித்துப் புணர்க்க; "சிலவிகாரமா முயர்திணை." நயனம், நாதநாயகன், வேதம் - வடசொற்கள். வேதம் என்ற வடசொல்லுக்கு - (நன்மைதீமைகளைத்) தெரிவிப்பதென்று பொருள்; அறிவித்தலென்னும் பொருளுள்ள வித் என்ற வினையடியினின்று பிறந்தது. (கக0)

[இதுவும், அடுத்தகவியும் - பாண்டவர்க்கு நாடுகொடுக்கும்படி கண்ணபிரான் துரியோதனனுக்குக் கூறுதல்.]

ககக. சூதினாலரசிழந்துநின் றுணைவர்சொன்னசொல்லும்வழு
வாதுபோ, யேதிலாரெனநொந்துதண்ணிழலிலாத கானிடை
யெய்தியும், தீதிலாவகைகுறித்தநாள்பலகழித்துவந்தனர் செகத்தி
னிற், கோதிலாதகுருகுலமகீபவவருரிமைநண்பொடுகொடுத்தியே.

இது முதல் ஐந்துகவிகள் - ஒரு தொடர்.

(இ - ள்.) செகத்தினில் - நிலவுலகத்திலே, கோது இலாத - குற்றமில்லாத, குரு குலம் - குருவென்னும் அரசனது மரபிலே பிறந்த, மகீப - அரசனே!—நின் துணைவர் - உனதுஉடன்பிறந்தவரான பாண்டவர்கள், சூதினால் - (சகுனியுடன் ஆடின) சூதாட்டத்தால், அரசு இழந்து - இராச்சியத்தைக் கைவிட்டு, சொன்ன சொல்லும் வழுவாது - (அப்பொழுது நீங்கள்) சொன்ன வார்த்தையையுந் தவறாமல், ஏதிலார்கள் என - யாதொருசம்பந்தமுமில்லாத அயலார்போல, போய் - புறப்பட்டுச்சென்று, நொந்து - வருந்தி, தண் நிழல் இலாத கானிடை எய்தியும் - குளிர்ந்தநிழலில்லாத காட்டிற் சேர்ந்தும், தீது இலா வகை - குற்றமில்லாதபடி, குறித்த பல நாள் - முன்

னே குறிப்பிட்ட அநேகநாட்களை, கழித்து வந்தனர் - தொலைத்துவந்தார்கள்; (ஆதலால், இப்பொழுது நீ), அவர் உரிமை - அவர்களுக்குஉரிய இராச்சியபாகத்தை, நணபொடு - (பகைமையில்லாமல்) சிநேகத்துடனே, கொடுத்தி - கொடுப்பாய்; (எ - று.)

துணைவர் - பிராதாக்கள். செகம் - ஜகத்: வடசொல். தீதிலாவகை என்றதில், அஜ்ஞாதவாசம் அடக்கப்பட்டது; அதில யாவராயினும் இவரை இன்னாரென்று காணபராயின், அது மீணடும் வனவாசம்முதலியன செய்தற்கேற்றதாம். 'ஆண்டுபல' என்றது 'நாளபல' என்றதற்குக் காரணம், முன்பு கூறப்பட்டது. குருகுலத்துக்குக் கோதின்மை - உடன்பிறந்தவர்களோடு பகையாடாமை முதலியன. (கக௧)

ககஉ. சொல்லவாவுரக துவசநின் னுரிய துணைவர் தங்களையழைத்து நீ, வல்லவாறுசில நாடளித்தவர்க டம்முடனெகெழுமி வாழ்தியே, னல்லவாய்மைநிலையுடையையென் றரசர் நணபொடுநாடொறும்புகழ்வர் நண்புகொண், டல்லவாமெனமறுத்தியேலறமுமாண்மையும்புகழுமல்லவே.

(இ - ள்.) சொல் - புகழ்ச்சொலலை, அவாவு - விரும்புந்தன்மையுள்ள, உரக துவச - பாம்புக்கொடியோனே!—நீ—, நின் உரிய துணைவர்தங்களை அழைத்து - உனது அன்புக்கு உரிய உடன்பிறந்தவர்களான பாண்டவர்களை வரவழைத்து, வலல ஆறு சில நாடு அளித்து - கூடினபடி சிலநாடுகளை (அவர்களுக்கு) க் கொடுத்து, அவர்கள்தம்முடன் கெழுமி - அவர்களோடு கலந்து ஒருமித்து, வாழ்திஎல் - வாழ்வாயானால்,—(உன்னை), நல்ல வாய்மை நிலை உடையை என்று - சிறந்தசத்தியவுறுதியையுடையா யென்றுசொல்லி, அரசர் நணபு கொணடு நாள்தொறும் புகழ்வர் - எல்லாவரசரும் (உன்னிடத்து) அன்புவைத்துத் தினந்தோறுந் துதிப்பார்கள்; அல்ல ஆம் என மறுத்திஎல் - (இங்ஙனம் அழைத்தல் கொடுத்தல் கெழுமுதல வாழ்தல முதலியன) தகுதியலலாதனவாகு மென்று கருதி (அரசுகொடாது) மறுப்பாயானல், (அங்ஙனம் மறுத்தல்), அறமும் ஆணமையும் புகழும் அல்ல - தருமமும் ஆணமைக்குணமும் புகழும் ஆகா; (எ - று.)

அல்ல வெனப் பன்மைவினைமுற்றாக கொடுத்தது - ஒருமைப்பன்மை மயக்கம். அல்லவாமென என்பதில், ஆம்-அசையென றுங கொளளலாம். வல்லவாறு - நீதிக்குஉரியபடி; அல்லது, உனக்குவிருப்பமானபடி யென்றவாறு. நணபுகொண்டு எனபதை, வாழ்த்தி யென்பதனோடுங் கூட்டலாம். உரிய - அரசுக்குரிய சுதந்தரமுளள எனலுமாம். முன்வாக்கியத்தில் - அறமும் புகழும் ஆணமையுமாம் என்பதும், பின்வாக்கியத்தில் - புகழார் என்பதும் எதிர்மறைவகையால் தாமே எற்படும். (ககஉ)

[இதுவும், அடுத்தகவியும் - துரியோதனன் வார்த்தை;
'பாண்டவர்க்குப் பாகங்கோடேன்' என்று கூறுதல்.]

ககங. என்றுகேசவனியம்பவங்கெதிரிராசராசனுமியம்புவா, னன்றுசூதுபொருதுரிமையாவையுமிழந்துபோயினர்களைவரு, மின்று நீவிரகினமீளவுங்கவரவெண்ணினைவரிலெளியனோ, சென்றுகானிலவரின்னமுந்திரிவதுறுதியென்றுநனிசீறியே.

(இ - ள்.) என்று—, கேசவன் - கண்ணன், இயம்ப - சொல்ல, அங்கு எதிர் - அவ்வார்த்தைக்கு எதிராக, இராசராசனும் - துரியோதனனும், இயம்புவான் - சொல்லுபவனாய்,—'ஐவரும் - பஞ்சபாண்டவர்கள், அன்று - அக்காலத்தில், சூதுபொருது - சூதாட்டமாடி, (அதில்தோற்று), உரிமை யாவையும் இழந்து போயினர்கள் - (தங்களுக்கு) உரிய பொருள்களையெல்லாம் கைவிட்டுச்சென்றார்கள்; இன்று - இப்பொழுது, நீ—, விரகின்-தந்திரமாக,

மீளவும் - மறுபடி, கவர - (அப்பொருளகளை என்னிடத்தினின்று) பறிக்க, எண்ணின் - நினைத்தால், நான அவரில எளியனோ - நான் அவர்களைக்காட்டிலும் (வலிமைமுதலியவற்றிற்) குறைநதவனோ? அவா - அப்பாண்டவர், இன்னமும் - இனிமேலும், கானில் சென்று - காட்டிற்போய், திரிவது - அலைய வேணடுவதே, உறுதி - (அவர்களுககு) நன்மைதருவதாம,' என்று - என்று சொல்லி, நனி சீறி - மிகக்கோபிதது,—(எ - று.)—'கழற' என மேல் ககடு-ஆம கவியோடு குளகமாகத தொடரும்.

அஙகு - அப்பொழுது என்றும, அவ்விடததில் என்றும், அவரில் எளியனோ - அவர்கள்போல எளிதிற் கவர்நதுகொளளத தக்கவனோ? என்றும் உரைப்பாரும், நனிசீறி என்று இயம்புவான் என இயைத்து முடிப்பாரும் உளர். இரண்டாம் அடியில் நன்று எனப் பிரிததல் - மோனைககுப் பொருந்தாது. (ககங)

ககச. நீவெறுக்கிலெனிருந்தமன்னவர் நிகைக்கிலென்பலநினைக்கிலென், போய்நகைககிலெ னுரைத்தவுண்மைமொழிபொய்ததென்றமார்புகலிலென், வேய்மலர்த்தொடையலைவ ரென்னுடன்மிகைத்து வெஞ்சமர்விளைக்கிலெ, னீயிருக்குமிடமெனினு மிப்புவியில்யானவர்க்கரசினிக்கொடேன்.

(இ - ள்.) நீ வெறுக்கில் என் - நீ (என்னை) வெறுத்தா லென்ன? இருந்த மன்னவர் நிகைககில என - இங்கிருந்த அரசர்கள் (இது என்னவென்று) பிரமிததா லென்ன? பல நினைககில என் - (நீயும் இவர்களும்) அநேக எண்ணஙகளை எணணினு லென்ன? போய் நகைககில் என் - (மறைவிற) சென்று சிரித்தா லெனன? உரைத்த உண்மை மொழி பொய்த்தது என்று அமரர் புகலில் என் - (நான்முன்) சொன்னவார்த்தை சததியந்தவறிற்றென்று தேவர்கள் சொன்னு லென்ன? வேய் மலர் தொடையல் - அணிந்த பூமாலையையுடைய, ஐவர் - பஞ்சபாண்டவா, என்னுடன்—, வெம் சமா - கொடிய போரை, மிகைத்து விளைக்கில் - அதிகமாகச்செய்தால், என் என்ன? ஈ இருக்கும் இடம் எனினும் - ஈ தங்குதற்கு வேணடிய அளவு இடமாயினும், இ புவியில் அரசு அவர்க்கு இனி யான் கொடேன் - இநதப்பூமியில் அரசாள அவர்களுககு இனி நான் கொடுக்கமாட்டேன் ; (எ - று.)

என் என்ற வினு - 'அதனுல் எனக்கு வருவதொரு தீஙகுமில்லை' என்ற எதிர்மறைப்பொருள் பட நின்றது. நான்காமடியில் நீயெனப் பதமபிரிததல் பொருந்தாது. (ககச)

[கண்ணன் மீண்டும் துரியோதனனை வேண்டுதல்.]

ககரு. கார்வழங்குருமெனசசினத்தினெடு கண்ணிலான்மதலை கழறவும. பார்வழஙகநினைவில்லையேலவனியாதியாயினும்வழங்குவாய், தார்வழங்குதடமார்பவென்னவதுதானுமன்னவன்மறுக்கவைந், தூர் வழங்குகெனவுற்பிரந்தனனிவ்வுலகெலாமுதவுமுந்தியான்.

(இ - ள்.) (என்று), கண் இலான் மதலை - திருதராட்டிரகுமாரன் [துரியோதனன்], சினததினெடு - கோபத்துடனே, கார் வழங்கு உரும் என - மேகந்தருகிற இடியைப்போல, கழறவும் - (உறுதியாகச) சொன்னவளவில், —இ உலகு எலாம் உதவும உந்தியான் - இந்த உலகங்களையும் இவவுலகத்து உயிர்களெல்லாவற்றையும் படைத்தருளுந் திருநாபியையுடைய கண்ண பிரான்,—(துரியோதனனை நோக்கி), 'தார் வழங்கு தட மார்ப - மாலையுலாவப்பெற்ற பரந்த மார்பையுடையவனே! பார் வழங்க நினைவு இல்லை எல் - இராச்சியபாகம் முழுவதையுங் கொடுக்கக் கருத்தில்லையானல், அவனி பாதி

ஆயினும் வழங்குவாய் - அவ்விராச்சியபாகத்திற் பாதியையாயினுங் கொடுத்திடுவாய்,' என்ன - என்றுசொல்ல, அதுதானும் - அவ்வார்த்தையையும், மன்னவன் - துரியோதனன், மறுக்க - (கொடேனென்று) தடுத்துவிட,—(பிறகு கண்ணன்), ஐந்து ஊர் வழங்குக என - 'ஐந்து ஊரையாயினுங் கொடுப்பாய்' என்று, உற்று இரந்தனன் - பொருந்தி [உடன்பட்டு வணக்கமாக] யாசித்தருளினான்; (எ - று.)

"ஒருநாலு முகத்தவனோ டுலகீன்று மென்பரமன், திருநாபி மலர்ந்ததலால் திருவுளத்தி லுணராயால்" என்பது சிந்தாந்தமாதலால், 'உலகெலா முதவுமுந்தியான்' என்றார். மார்பு பரந்திருத்தல் உத்தமவிலக்கணம். இங்ஙனம் லோபியைச் சென்று யாசிக்க இணங்குதல் அருமைபற்றி, 'உற்றுஇரந்தனன்' என்றார். உலகங்களையெல்லாந் தனதாகவுடையவன், முன்னேகொடையாளியான மாவலிபக்கல் மூவடி வேண்டியது போலவு மன்றி, இப்பொழுது மகாலோபியான துர்க்குணமுடைய துரியோதனனிடம் அன்பர்க்காக இவ்வாறு இரந்தான் எனப் பரத்துவமும் சௌலப்பியமும் தோன்றுமாறு காண்க. கார் - துரியோதனனுக்கும், உரும் - கடுஞ்சொல்லுக்கும் உவமை.

[துரியோதனன் அதனையும் மறுத்தல்.]

ககசு. மாடளிக்குலநெருங்குபைந்துளவமாலையாய் மகரவேலை
சூழ், நாடளித்திடவுமைந்துபேருடையநகரளித்திடவும்வேண்டுமோ,
காடளிக்கவதனிடைதிரிந்துறை கரந்துபோயினர்கள் காணவோர்,
வீடளிக்கினும் வெறுப்பரோ விதனை விடுகவென் றெதிர்விளம்பினான்.

(இ - ள்) (அதற்குத் துரியோதனன்), 'மாடு - பக்கங்களிலே, அளிகுலம் - வண்டுகளின் கூட்டம், நெருங்கு - இடைவிடாது மொய்க்கப்பெற்ற, பைந் துளவம் - பசுநிறமான திருத்துழாயினாலாகிய, மாலையாய் - மாலையையுடைய கண்ணனே!—மகரம் வேலை சூழ் நாடு அளித்திடவும் - சுறாமீன்களையுடைய கடல் சூழ்ந்த நாடு முழுவதையும் கொடுக்கவும், பேர் உடைய ஐந்து நகர் அளித்திடவும் - பெயரையுடைய ஐந்துஊர்களைக் கொடுக்கவும், (அவர்களுக்கு), வேண்டுமோ—? காடு அளிக்க - (நாம் முன்பு) காட்டை இடமாகக் கொடுக்க, அதனிடை திரிந்து - அதில் அலைந்து, உறை கரந்து போயினர்கள் - அவ்வசிக்குமிடத்தினின்றும் உருமறைந்து ஓடிப்போனவர்கள், காண - (மீண்டுந் தம்மதாகப்) பார்க்கும்படி, ஓர் வீடு அளிக்கினும் - ஒரு வீட்டைக்கொடுத்தாலும், வெறுப்பரோ - (அதனை வேண்டாமென்று) வெறுத்திடுவார்களோ? [மாட்டார்களென்றபடி]; இதனை விடுக - (என்பக்கல் சிறிதேனும் இடம்பெறும்) இக்கருத்தை (இனி நீ) ஒழிக,' என்று எதிர் விளம்பினான் - என்று எதிர்மொழி கூறினான்; (எ - று.)

எதிர் என்ற சொல்லில், விரோதமான மொழி யென்ற கருத்தும் இரட்டுறமொழிதலாற் பெறப்படும்; கீழ் ௧௦௭ - ஆங் கவியில் 'எதிர்பகருவான்' என்றதிலும் இங்ஙனம் காண்க. ஐந்துபேருடைய - பஞ்சபாண்டவர்களது என்று உரைப்பாரு முளர். உறையுமிடம், உறை. (ககசு)

[இதுவும், மேற்கவியும் - ஒருதொடர்: கண்ணன் துரியோதனனுக்கு அறிவுகூறுதல்.]

ககஎ. தந்தைகாதலுறுதன்மைகண்டிளையதாய்பயந்தவிருதம்பி
யர்க்,கிந்தவாழ்வுமரசுங்கொடுத்தவனுநின்குலத்தொருவனிங்குளான்,
முந்தமாநிலமனைத்தினுக்கு முயர்முறைமையானுரியவரசுருக், கைந்
துமாநகருநீகொடாதொழியினென்னதாகுமுனதாசியல்.

(இ - ள்.) தந்தை - தனது பிதா, காதல் உறு - ஆசைமிகுந்த, தன்மை - தன்மையை, கண்டு - பார்த்து, இளைய தாய் பயந்த இரு தம்பியர்க்கு - தனது சிறிய (மாற்றுத்) தாய் பெற்ற புதல்வரான தனது தம்பிமார் இருவருக்கு, இந்த வாழ்வும் அரசும் - இந்தக் குருநாட்டரசாட்சியையும் அதற்கு உரியசெல்வத்தையும், கொடுத்தவனும் - கொடுத்த அரசனும், நின் குலத்து ஒருவன் இங்கு உளான் - உனது குலத்திற் பிறந்த ஒருத்தன் இவ்விடத்திலே [இப்பொழுது] இருக்கிறான்; (அங்ஙனமிருக்க), உயர் முறைமையால் - (உன்னினும் பிராயத்தில்) மூத்ததன்மையால், மா நிலம் அனைத்தினுக்கும் முந்த உரிய - பெரியபூமிமுழுவதுக்கும் பழமையாகப் பாத்தியதையையுடைய, அரசருக்கு - யுதிட்டிரன் முதலியோர்க்கு, நீ—, ஐந்து மா நகரும் கொடாது ஒழியின் - ஐந்து பெரிய ஊர்களையாயினும் கொடாமல் விடுவாயானால், உனது அரசு இயல் - உனது அரசாட்சியின் இயல்பு, என்னது ஆகும் - என்ன நீதியுடையதாம்? [நீதிசிறிதுமில்லாத தென்றபடி], (எ - று)

தந்தை - சந்தனு. இளையதாய் - பரிமளகந்தி. இருதம்பியர் - சித்திராங்கதனும், விசித்திரவீரியனும். கொடுத்தவன் - வீடுமன். முதல்மனைவியான கங்கை வீடுமனைப்பெற்றுச் சந்தனுவைவிட்டு நீங்கினபின், சந்தனு, செம்படவன் வளர்த்தமகளாகிய பரிமளகந்தியென்பவளைக் கண்டுகாமுற்று மணம் பேச, அவள்தந்தை 'மனுநீதிமுறைப்படி மூத்தமனைவியின்குமாரன் அரசாள, என்மகளுக்குப் பிறக்கும் பிள்ளை அரசின்றிக் கீழ்மைப்பட்டுநிற்பானாதலால், நான் உனக்கு மகளைக் கொடேன்' என்று சொல்ல, அதனையறிந்த பீஷ்மன், தந்தைக்கு மணஞ்செய்வித்தற்பொருட்டு, தான் மணஞ்செய்துகொள்வதில்லையென்றும், இராச்சியத்தைத் தன் தம்பிக்கே கொடுப்பேனென்றும் தேவர்கள் முன்னிலையில் பயங்கரமான சபதஞ் செய்து, அம்மகளைத் தந்தைக்கு மணஞ்செய்வித்து, பின்பு அவளுக்குப்பிறந்த சித்திராங்கதன் விசித்திரவீரியன் என்பவர்க்கே முன்னையவாக்குப்படி அரசாட்சியைக் கொடுத்தானென்ன வரலாறு அறிக. "கங்கைதன் வயிற்றிற் றோன்றித் தாதைதன் காதல் தீர்ப்பான், எங்களுக் கரசும் வாழ்வு மிருநிலமுழுதுந் தந்து" என மேற் கன்னபருவத்தில் துரியோதனன் கூறுமாறுங் காண்க. (கக௭)

கக௮. ஒருகுலத்தினி லிரண்டுமன்னவ ருடன்பிறந்துரிமையெய்தினு, லிருகுலத்தவருமொக்கவாழ்வுறுதலெக்குலத்தினுமியற்கையே, பொருகுலக்களிறுவளர்திசைக்கண்மிகு புகழ்பரப்பியெழுபுவிபெறும், குருகுலத்தவரியற்கைநன்றெனமொழிந்தனன்கரியகோவலன்.

(இ - ள்.) ஒரு குலத்தினில் - ஒரேமரபில், இரண்டு மன்னவர் - இரண்டுஅரசர், உடன் பிறந்து - ஒக்கத்தோன்றி, உரிமை எய்தினால் - அரசாட்சியுரிமையையடைந்தால், இரு குலத்தவரும் - இரண்டுதிறத்தாரும், ஒக்க வாழ்வு உறுதல் - ஒருநிகராக வாழ்வையடைதல், எ குலத்தினும் - எல்லாக் குலங்களிலும், இயற்கையே - (நிகழும்) இயல்பேயாம்; பொரு - போர்செய்யுந் தன்மையுள்ள, குலம - சிறந்த, களிறு - யானைகள் [திக்கஜங்கள்], வளர் - வளர்ந்து நிறைப்பெற்ற, திசைக்கண் - எட்டுத்திக்குக்களிலும், மிகு புகழ் பரப்பி - மிகுந்தகீர்த்தியைப் பரவச்செய்து, எழு புவி பெறும் - ஏழுதீவுகளாகவுள்ள பூமிமுழுவதையும் (தம்மதாகப்) பெற்ற, குருகுலத்தவர் - குருவம்சத்திற்பிறந்த அரசரது, இயற்கை - சுபாவம், நன்று - மிகநன்றாகவுளது! என-என்று, மொழிந்தனன்-கூறினான்: (யாவனெனில்),—கரியகோவலன் - கருநிறமுடைய கண்ணபிரான்; (எ - று.)

நன்று - சிறிதும் நன்றன்று என்றபடி; பிறகுறிப்பு: எதிர்மறையிலக்கணை. திசைக்களிறு - ஐராவதம், புண்டரீகம், வாமனம், குமுதம், அஞ்சனம், புஷ்பதந்தம், சார்வபௌமம், சுப்பிரதீகம் என எட்டு; இவை - கிழக்கு

முதலியதிக்குக்களில் முறையே கீழிருந்து பூமியைத்தாங்குவன: இவற்றின் பெண்யானைகள் - அப்பிரமு, கபிலை, பிங்கலை, அநுபமை, தாமிரவர்ணி, சுப்ரதந்தீ, அங்கனை, அஞ்சநாவதி எனப்படும். (ககஅ)

[துரியோதனன் கோபத்துடன் மறுத்துக்கூறல்.]

ககக. பேராரவணை துறந்தமாயனிவை பேசவன்பினொடுபின்னை யுஞ், சீராரவினையுயர்த்தகோவும் விழிதீயெனும்படி செயிர்த்துளே, போராரநிருபன் மணிநெடுஞ்சுடிகையாயிரங் கொடுபொறுத்தபார், வீரானவாதல்லவோவுரிமைவேண்டுமோ வெனவிளம்பினான்.

(இ - ள்) பேர் - பெரிய, அரா - ஆதிசேஷனாகிய, அணை - சயனத்தை, துறந்த - விட்டு இங்கு வந்து அவதரித்த, மாயன் - கண்ணன், இவை பேச - இவ்வார்த்தைகளைச் சொல்ல,—சீர் அராவினை உயர்த்த கோவும் - சிறந்த பாம்புகக்கொடியை உயரவெடுத்த துரியோதனராசனும், வன்பினொடு - கொடுமையுடனே, விழி தீ எனும்படி உளே செயிர்த்து - கண்கள்நெருப்பென்னும் படி [மிகச்சிவக்குமாறு] மனத்திலே கோபித்து, 'போர் அரா நிருபன் - போர் செய்யவல்ல பாம்புகளுக்குத் தலைவனாகிய ஆதிசேஷன், மணி நெடு ஆயிரம் சுடிகை கொடு - மாணிக்கத்தையுடைய நீண்ட ஆயிரந்தலைகளால், பொறுத்த - சுமக்கப்பெற்ற பார் - பூமி, வீரர்ஆனவரது அல்லவோ - வீரர்களுடைய பொருளன்றோ? உரிமை வேண்டுமோ - (அதனை அடைதற்குப்) பாத்தியதை தகுதியோ?' என - என்று, பின்னையும் விளம்பினான் - மறுபடியுங் கூறினான்; (எ - று.)

நீ சொல்லுகிறபடி பாண்டவர்கள் உரியவராயினும், நாங்கள் வீரர்களாதலால் நாங்களே ஆளத்தக்கதென்பதாம். பேரரா - பாம்புகளுட் பெரிய பாம்பு; தலைமைநாகம். வன்பினொடு பேச என்றும் இயைக்கலாம். அன்பினொடு எனப் பிரித்து, பாண்டவர்பக்கல் அன்புடனே சொல்ல என்றுமாம். கண்கள் மிகச்சிவத்தல் - பெருங்கோபக்குறி. மனிதரைக் காப்பவனென்னும் பொருளை யுணர்த்தும் நிருபனென்ற பெயர் - இங்கே காரணங்கருதாமல், அரசனென்றமாத்திரமாய் நின்றது. சுடிகை - உச்சிக்கொண்டை. கொடு - கொண்டு. (ககக)

[கண்ணன் இறுதியாகத் துரியோதனனைப் போர்வேண்டுதல்]

க௨௦. பொய்வளர்ந்தமொழிமன்னன் மற்றிவைபுகன்றபின்புபுய வலியினா, லைவர்தங்களரசுங்கொடாம லடலாண்மைகொண் டெதிர டர்த்தியேன், மெய்விளங்கவருகுருநிலத்தினிடைவந்து வெஞ்சமர்வி ளைக்கவே, கைவழங்குகென நின்றதூணிடையறைந் துரைகரு மிவை காவலன்.

(இ - ள்.) பொய் வளர்ந்த மொழி மன்னன் - பொய்ம்மிகுந்த சொற்களையுடைய துரியோதனராசன், மற்று இவை புகன்ற பின்பு - இன்னும் இப்படிப்பட்டவார்த்தைகளைச் சொன்னபின்பு, (கண்ணன்), 'புய வலியினால் - தோள்களின் வலிமையினாலே, (நீ), ஐவர்தங்கள் அரசும் கொடாமல் - பஞ்சபாண்டவர்களது அரசாட்சியை (அவர்களுக்கு) க் கொடுத்திடாமல், அடல் ஆண்மை கொண்டு - பல பராக்கிரமங்களால், எதிர் அடர்த்தியேல் - எதிரிற் போர் செய்வாயானால்,—மெய் விளங்க வரு குரு நிலத்தினிடை வந்து வெம் சமர் விளைக்க - உண்மை விளங்கப்பெற்ற குருக்ஷேத்திரத்திலே வந்து கொடிய போரைச் செய்வதற்கு, கை வழங்குக - கைதட்டிக்கொடுப்பாயாக,' என - என்று சொல்ல,—காவலன் - துரியோதனராசன், (மிகக்கோபித்து), நின்ற தூணிடை அறைந்து - எதிரில் நின்ற

தூணின்மீது கையால்மோதி, இவை உரைக்கும் - இவ்வார்த்தைகளைச்சொல் பவனானான்; (எ - று.)—அவற்றை, மேல் நான்குகவிகளிற் காண்க.

முன் சூதாட்டம் முடிந்தகாலத்திற் சொன்ன வார்த்தையின்படி இப் பொழுது அரசுகொடாமல் பொய் வளர்ந்த மொழி மன்னனானதனால், அவன் வார்த்தையை இப்பொழுது கண்ணன் நம்பாமல், அவனைக் கையால் தன் கையை அடித்துச் சபதஞ்செய்துதரும்படி கேட்டருளினான். 'அடர்த்தியே' என்ற பாடத்துக்கு - போர்செய்வாயே என்று பொருள்; ஏகாரம் - இகழ்ச்சி விளக்கும் அவரவர் பராக்கிரமம் உள்ளது உள்ளபடி அங்குவெளிப்படலா மென்ற கருத்தால், 'மெய்விளங்கவரு' என்றஅடைமொழியைக் குருநிலத் துக்குக் கொடுத்த தென்னலாம். (க௨0)

[இதுமுதல் நான்குகவிகள் - ஒருதொடர்; துரியோதனன் பலவாறு பழித்துரைத்தல்.]

க௨க. புன்பிறப்புடையபொதுவர்தங்களொடுபுறவிலானிரைபுரந் திடு, முன்பிறப்புமுரலோடுகோவியருனைப்பிணித்ததுமறந்துநீ, மன் பிறப்புனுயர்குருகுலத்தவர்தம் வாய்மைதானுமொருமாசிலா, வென் புறப்புமுணராமலோசபையிலிந்தவாசகமியம்பினாய்.

(இ - ள்) புல் பிறப்பு உடைய - இழிவானஉற்பத்தியையுடைய,பொது வர் தங்களொடு - இடையர்களுடனே, புறவில் - முல்லை நிலமாகிய காட் டிலே, ஆன் நிரை - பசுக்கூட்டங்களை, புரந்திடும் - மேய்த்திடுகின்ற, உன் - உன்னுடைய, பிறப்பும் - பிறப்பின் இழிவையும், கோவியர் - இடைப்பெண் கள், உனை - உன்னை, உரலோடு - உரலுடனே, பிணித்ததும் - கட்டிவைத்த அவமானத்தையும், நீ மறந்து—,—மன் பிறப்பில் உயர் - இராசகுலங்களிலே சிறந்த, குருகுலத்தவர்தம் - குருகுலத்திற் பிறந்த அரசர்களது, வாய்மைதா னும் - சத்தியத்தையும், ஒரு மாசு இலா என் பிறப்பும் - ஒரு குற்றமு மில்லாத எனது பிறப்பின் பெருமையையும், உணராமலோ - அறியாமலோ, சபை யில் - சபையிலே, இந்த வாசகம் இயம்பினாய் - (நீ) இவ்வார்த்தைகளைச் சொன்னாய்? (எ - று.)

மறவாமலும் அறிந்தும் இருப்பாயாயின் இங்ஙனங் கூறாய் என்பதாம். கோவிய ரென்ற சொல்லில் - கோபஸ்திரீக ளென்ற பொருள்மாத்திரமே யன்றி, கோபமுடையவரென்ற பொருளுந் தோன்றுமாறு அறிக; "மாறு கொண்டேயொருகோபி பற்றி, யடிக்கும்பொழுதில்" என்றார் திருவரங்கத்து மாலையிலும். வாசகம் - வடசொல். (க௨க)

க௨௨. ஏவிலங்குசிலையைவர்வந்தணுகின் யானயர்ந் தெளிதிருப் பனோ, கோவிலங்குபொரவஞ்சுமோ கடகுஞ்சரங்கள்பகைகொண்ட கால், மேவிலங்குமுன்மலைத்தல் கையறையவேண்டுமென்றது நின் மேன்மையோ, நாவிலங்குமெனவெண்ணியோ மிகவுநன்றுநன்றரசர் ஞாயமே.

(இ - ள்.) ஏ - அம்புகள், இலங்கு - விளங்கப்பெற்ற, சிலை - வில்லையு டைய, ஐவர் - பஞ்சபாண்டவர், வந்து அணுகின் - (போருக்கு) வந்து நெருங் கினால், யான் அயர்ந்து எளிது இருப்பனோ - நான் சோர்வடைந்து எளிமை யாக இருந்திடுவேனோ? கட குஞ்சரங்கள் பகை கொண்ட கால் - மதயானை கள் விரோதித்து எதிர்த்தலைச்செய்த காலத்து, கோ விலங்கு - இராச மிருக மாகிய சிங்கம், பொர அஞ்சுமோ - (அவற்றுடன்) போர்செய்தற்குப் பயப் படுமோ? 'அங்கு மலைத்தல் மேவில் — அவ்விடத்துப் போர்செய்வதை உடன் பட்டால், முன் கை அறைய வேண்டும் - முன்னே கையடித்துத் தரவேண்

டும்,' என்றது - என்று (நீ) கூறினது, நின் மேன்மையோ - உனதுசெருக்கி ஞலோ? நா விலங்கும் என எண்ணியோ - (எனது) சொல் தவறு மென்று கருதியோ? அரசர் ஞாயம் மிகவும் நன்று நன்று - அரசர்களது நீதி மிக அழகிது அழகிது! (எ - று)

அரசனுகிய என்னை அரசனுகிய நீ இங்ஙனம் மதித்தது சிறிதுந்தகா தென்றவாறு. மிருகேந்திரனை சிங்கமொன்று மதயானைகள் பலவற்றிற்குப் பயப்படாமல் அவற்றை எளிதில் அழித்தல்போல, ராஜராஜனை நான் செருக்குக்கொண்ட பாண்டவரைவர்க்கு அஞ்சாமல் அவர்களை அழித்திடுவே னென்பதாம் முன்னிரண்டடி - எடுத்துக்காட்டுவமை முதலடி - உபமேயமும், இரண்டாமடி - உபமானமுமாம். ஏ + இலங்கு = ஏவிலங்கு; தனிமொழியாகிய பெயர்ச்சொல் ஏகாரத்தின்முன் வகரவுடம்படுமெய் தோன்றிற்று. குஞ்சரமெனனும் வடசொல்லுக்கு - காட்டுப்புதர்களிற் சஞ்சரிப்ப தென்று பொருள்; குஞ்சம்-புதர். நா - சொல்லுக்குக் கருவியாகுபெயர். நன்று நன்று - அடுக்கு, இகழ்ச்சிபற்றினது; மிகவும் நன்றுநன்று - எதிர்மறையிலக்கணை. ஞாயம - நயாயமென்னும் வடசொல்லின் திரிபு. (கஉஉ)

கஉரு அளிவருங்குழல்பிடித்துமன்னவையிலைவருக்குமுரியாளை
நா, னெளிவருந்துகிலுரிந்தபோ தருகிருந்து கண்டவர்களல்லவோ,
துளிவரும் புனல்பரிந்தருந்தி யிடுசோறு தின்றுயிர்சுமந்துமேதா,
ளிளிவரும்படியிருந்தபாவியரு மின்றுமானநிலையுணர்வரோ.

(இ - ள்.) ஐவருக்கும் உரியாளை - பாண்டவரைந்துபேருக்கும் உரிய மனைவியான திரௌபதியை, மன் அவையில் - இராசசபையிலே,(துச்சாதனனால்), அளி வரும் குழல் பிடித்து - வண்டுகள் மொய்க்கப்பெற்ற கூந்தலைப் பிடித்து இழுத்து வந்து, நான் —,எளிவரும் துகில உரிந்தபோது - அவமான முண்டாதற்குக் காரணமான வஸ்திராபஹரணத்தைச் செய்த காலத்தில, அருகு இருந்து கண்டவர்கள் அல்லவோ - (யாதொன்றுஞ் செய்யமுடியாமல்) பக்கத்தி லிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தவர்களன்றோ ; துளி வரும் புனல பரிந்து அருந்தி - (காட்டில்) சிறுதுளிகளாக வருகின்ற [கிடைத்தற்கரிய] நீரை வருத்தப்பட்டு [அல்லது விரும்பி]க் குடித்து, இடு சோறு தின்று - (யாவராயினும்) இட்ட சோற்றைத் தாம் உண்டு, உயிர் சுமந்து - அரிதின் உயிரைத் தாங்கி, தோள் இளி வரும்படி இருந்த - புயங்கள் இழிவடையும்படி பிழைத்திருந்த, பாவியரும் - பாவிகளான அப்பாண்டவர்களும், இன்று - இப்பொழுது, மானம் நிலை உணர்வரோ - மானத்தின் நிலைமையை அறிவார்களோ? [அறியா ரென்றபடி]; (எ - று)

அருந்துகில் எளிவு உரிந்தபோது எனப்பிரித்து இயைத்து, பிறராற்களைதற்கு அருமையான ஆடையை யான் எளிதில் கவர்வித்தபொழுது என்று உரைப்பாரு முளர். துரியோதனனது அக்கிரமத்துக்குத் துச்சாதனன் கைபோல அபேதமாகத் துணைநின்றனனாதலால், 'நான் அளிவருங்குழல் பிடித்துத் துகிலுரிந்தபோது' என்றது. துளிவரும்புனல் பரிந்தருந்தி என்றது, கடுங்காட்டில் வேண்டியபொழுது நீர் கிடைத்தலரி தாதலின்; அதனைக் கீழ் நச்சுப்பொய்கைச்சருக்கத்து வரலாற்றாலு மறிக. இடுசோறு என்றது, வனவாசகாலத்தில சூரியன்கொடுத்த அக்ஷயபாண்டத்தாலும், அஜ்ஞாதவாசத்தில் விராடராசனாலுங் கிடைத்த உணவை. உண்டு என்னவேண்டிய விடத்துத் தின்று என வினைமாற்றிக்கூறியது, இகழ்ச்சிவிளக்கும்; ஒருவகையுபசாரவழக்கு. இளிவரும என்றதில், இளிவா - பகுதி; அது - இழி வா என்ற இரண்டுபகுதிகள் ஒருசொல் தன்மைப்பட்டுப் போலிபெற்று நின்றது போலும். இராச்சியமுழுவதையும இரண்டறஆளும் பாக்கியசாலிகளான எங்கள் போலன்றி, பாண்டவர்கள் இருந்த இராச்சியத்தையும் இழந்து அலைந்துவருந்

தூதற் கேற்ற தீவினை யுடைய ரென்பான், பாவிய ரென்றான். பாவி - பாபீ என்ற வடமொழியின் திரிபு. (கஉங)

கஉச. அன்னையானவரு மிருவரா முதலளித்ததந்தையர்களைவ ராம், பின்னையாசைகொடுகுருகுலத்துரிமைபெறுவராமொருபிறப்பி லோர், மின்னையாமிவர்களைவரும் பரிவினொடுதனிததனிவிருமபுவா, ரென்னையா மவரொடொருகுலததரசனெனப தம்மவிவைமென்கொ லாம்.

(இ - ள்.) (இப்பாண்டவர்க்கு), அன்னை ஆனவரும் இருவர் ஆம் - தாயானவர்களும் இரண்டுபேராம், முதல் அளித்த தந்தையர்கள் ஐவர் ஆம் - பிரதானமாய் இவர்களைப்பெற்ற பிதாக்கள் ஐந்துபேராம்; (இஙஙனமிருக்க). பின்னை - பின்பு, ஆசை கொடு - விருப்பங்கொண்டு, குருகுலத்து உரிமை பெறுவர் ஆம் - குருகுலத்துக்குரிய பாத்தியதையை அடைந்தவராவர்களாம்; இவர்கள் ஐவரும் - இப்பாண்டவர் ஐந்துபேரும், ஒரு பிறப்பில - ஒரு சன்மத்திலே, ஓர் மின்னை - ஒருபெண்ணை, பரிவினொடு - அன்புடனே, தனித்தனி விரும்புவார் ஆம் - (மணஞ்செய்துகொண்டு) தனித்தனி காத லிப்பராம்; அவரொடு ஒரு குலத்து அரசன் என்பது - அவர்களோடு ஒப்ப ஒருகுலத்திற்பிறந்த அரச னென்று சொல்வது, என்னை ஆம - (தாய் தந்தை குலத்துரிமை மணஞ்செய்தல் முதலிய எவற்றிலும் ஒருகுற்றமுமில்லாத) என்னையாம்; அம்ம - ஆச்சரியம்! இவை என்கொல் ஆம - இவைகள் என்ன அநீதியாம்! (எ - று.)

இதில், ஆம் எனப் பலவிடத்தும் வந்த சொல் - அலட்சியத்தோன்றநிற் கும்; "கைத்தோடுஞ் சிறை கற்போயை, வைத்தோ னின்னுயிர்வாழ்வானும், பொய்த்தோர்வில்லிகள் போவாராம், இத்தோ டொப்பதி யாதுண்டே" எனக் கம்பராமாயணத்திற் போல: கீழ் மணிமானவதைச்சருக்கத்தில், "ஒருவனும் மானுடன்" என்பது முதலிய மூன்றுகவிகளிலுங் காண்க. அன்னையர் இருவர் - குந்தியும் மாத்திரியும். தந்தையர் ஐவர்-யமன், வாயு, இந்திரன், அசுவினீதேவரிருவர் எனபவர். பெருக்குத் தந்தையான பாண்டு அப்பிரதான னென்று, 'முதலளித்ததந்தையர்' என்றான். வளர்த்தவன் பாண்டுவாயினும், பெற்றவர் வேறுபல ரென்க. மூத்தவன் இளையவன் என்னும் முறைமை யைப்பார்த்தல் முதலியன ஒருகுலத்திற் பிறந்தவர்களுக்கன்றோ? இவர்கட் கும் குருகுலத்துக்கும் என்னசம்பந்த மென முதலுக்கே சுழிவைக்கத் தொடங்குகிறான். மின் - பெண்ணுக்கு உவமையாகுபெயர் தன்னை அவர்க்கு உடன்பிறந்தவனென்பதும் அகௌரவமென வெறுக்கிறான். (கஉச)

[கண்ணன் அவ்விடத்தினின்றுபுறப்பட்டு விதுரன்மாளிகையையடைதல்.]

கஉரு. ஞாலமுற்றுமுடையவன்மொழிந்திட நகைத்துவண்டுவ ரைநாதனுஞ், சாலமுற்றுமினியவர்கருத்தெனநினைந்துபேரவைதண ந்துபோய்க், கோலமுற்றசிலைவிதுரன்வாழ்வுபெறு கோயில்சென்று நனிகுறுகினன், சீலமறறவர்சினந்தபோதுமொருதீதிலாதவர்செயிர்ப் பரோ.

(இ - ள்.) ஞாலம் முற்றும் உடையவன் - நிலவுலகமுழுவதையுந் தனதாகவுடைய துரியோதனன், மொழிந்திட - (இவ்வாறு) சொல்ல,—வண் துவரை நாதனும் - அழகிய துவாரகாபுரிக்குத் தலைவனான கண்ணபிரானும்,— நகைத்து - (அவனது பேதைமைச்செருக்கை நோக்கிச்) சிரித்து, இனி அவர் கருத்து சால முற்றும் என நினைந்து இனிமேல் அப்பாண்டவர்களதுஎண் ணம் மிகமுடிவுபெறு மென்று எண்ணி, பேர் அவை தணந்து போய்-பெரிய

அசசபையை நீங்கிப் புறப்பட்டு, கோலம் உற்ற சிலை விதுரன் வாழ்வுபெறு கோயில் - அழகுமிகுந்த வில்லையுடைய விதுரன் வாழ்தலைப்பெற்ற திருமாளிகையை, சென்று நனி குறுகினன் - போய்த் தகுதியாக அடைந்தான்; சீலம் அறறவர் சினந்த போதும் - நல்லொழுக்கமில்லாதவர்கள் கோபங்கொண்ட காலத்திலும், ஒரு தீது இலாதவர் - சிறிதும் தீர்க்குணமில்லாத பெரியோர்கள், செயிர்ப்பரோ - (எதிரில) கோபிப்பார்களோ? [கோபியார் என்றபடி].

தூககுணமுடைய துரியோதனன் இங்ஙனங் கோபங்கொண்டதற்குச் சற்குணநிதியான கண்ணன் எதிராகச் சிறிதுஞ்சீறினனில்லை யென்ற சிறப்புப்பொருளை, நான்காமடியிற் கூறிய பொதுப்பொருளால் விளங்க வைத்ததனால், வேற்றுப்பொருளவைப்பணி. (கஉ௫)

[கண்ணனுக்கு விருந்திட்டதுபற்றி விதுரனைத் துரியோதனன் சினந்து கூறுதல்.]

கஉசு. கரிந்துமாலைசருகாகவும்புதியகமலவாண்முகம்வெயர்க்கவுந், திருந்துகண்ணிணைசிவக்கவுங்கொடியசெய்யவாயிதழ்துடிக்கவு, மிருந்தபேரவையினெடிதுயிர்த்திடுமிராசராசனவனுக்கிவன், விருந்துசெய்தவுறவென்கொலென்றரசரெதிர்விதுரனைவிளம்புவான்.

(இ - ள்.) மாலை - (தான் தரித்த) பூமாலைகள், கரிந்து சருகு ஆகவும் - கருகி உலர்ந்துபோகவும்,—புதிய கமலம் வாள் முகம் - அன்றலர்ந்த செந்தாமரைமலர்போன்ற ஒளியையுடைய தனதுமுகம், வெயர்க்கவும் - வேர்வையடையவும்,— திருந்து கண் இணை சிவக்கவும் - அழகாகவுள்ள இரண்டு கண்களும் செந்நிறமடையவும்,—கொடிய செய்ய வாய் இதழ் துடிக்கவும் - கொடுஞ்சொற்களைச் சொல்லுந் தன்மையுள்ள சிவந்த தன்வாயின் உதடுகள் துடிக்கவும்,—இருந்த பேர் அவையில் நெடிது உயிர்த்திடும் - வீற்றிருந்த பெரியசபையிலே (அளவிறந்தகோபத்தாற்) பெருமூச்சுவிடுகிற, இராசராசன் - துரியோதனன்,—(கண்ணன்சென்றபின்பு),—அவனுக்கு இவன் விருந்து செய்த உறவு என்கொல் என்று - 'அக்கண்ணனுக்கு இவ்விதுரன் விருந்துபசாரஞ்செய்தற்குஉரிய சம்பந்தம் யாதோ?' என்றுசொல்லி, அரசர் எதிர் - (அங்கிருந்த) அரசர்களதுமுன்னிலையில், விதுரனை விளம்புவான் - விதுரனை (நிந்தித்து)ப் பேசுபவனானான்; (எ - று.)— அதனை, மேலிரண்டு கவிகளிற் காண்க.

இக்கவியிற்கூறிய செயல் பலவும் - தீராப்பெருங்கோபத்தின் காரியம். சொலலினகொடுமையை வாயின்மேலேற்றிக் கூறினர். இவனுக்கும் அவனுக்கும் நெருங்கினஉறவில்லை யென்பான், 'என்கொல்' என்றான். (கஉசு)

[இதுவும், மேற்கவியும் - துரியோதனன் விதுரனைப் பழித்துக் கூறுதல்.]

கஉஎ. வன்பினலவனிவெளவவென்றுகொலென்மனையினுண்டியைமறுத்தவன், றன்பதாகினியொடினிதருந்தும்வகைதன்னிலின்னமுதியற்றினு, னென்பிதாவொடுபிறந்துமின்றளவுமென்கையோதனமருந்தியு, மன்புதானுடையனல்லனென்பகைதனக்குமுற்றபகையல்லனே.

(இ - ள்.) (இவ்விதுரன்), வன்பினால் அவனி வெளவ என்று கொல் - பலாத்காரமாக (எனது) இராசசியத்தைப் (பாண்டவர்) பறித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று கருதியோ? என் மனையில் உண்டியை மறுத்தவன்தன் பதாகினியொடு இனிது அருந்தும் வகை தன் இல் இன் அமுது இயற்றினன் - எனதுவீட்டில் உணவுகொள்ளுதலையொழித்த கண்ணன் தனதுசேனையுடனே இனிமையாக உண்ணும்படி தனதுவீட்டில் (அவனுக்கு)இனியசல்லுண

வை அமைப்பித்தான்; (இவன்), என் பிதாவொடு பிறந்தும் - எனது தந்தையுடனே ஜநித்தும், இன்று அளவும் என் கை ஓதனம் அருந்தியும் - இன்றைத்தினம்வரையிலும் எனதுகையால் அளிக்கப்பட்ட அன்னத்தைப் புசித்தும், அன்புதான் உடையன் அல்லன் - (என்னிடத்து) அன்புடையவனல்லன்; (ஆதலால்), என் பகைதனக்கும் உற்ற பகை அல்லனோ - எனக்கு நேரிற்பகைவனாகவுள்ளவனினும் (மறைந்து உட்பகைவனாகவுள்ள இவன்) மிகுந்த பகையாளியல்லனோ? (எ - று.)

"பழுதெண்ணுமந்திரியிற்பக்கத்துட்டெவ்வோ,ரெழுபதுகோடியுறும்" என்ற நீதியைக் கருதி, அகப்பகையான இவன் புறப்பகையினுங் கொடியனென்றான். இனி, 'என்பகைதனக்கும் உற்ற பகையல்லனோ' என்பதற்கு - எனக்குப்பகைவனாகவந்த கண்ணனைத் தனக்கும் பொருந்திய பகைவனாக (என்மனிதனான இவ்விதுரன்) பாவிக்கவேண்டுவது கடமையன்றோ? என்ற கருத்துப்பட உரைப்பாருமுளர் வௌவு - அகரவீற்றுவியங்கோள்; வௌ - பகுதி. உண்டி - உணணப்படுவது: உண - பகுதி, ட் - எழுத்துப்பேறு, இ - செயப்படுபொருள் விகுதி பதாகிநீ என்னும் வடசொல்லுக்கு - கொடியையுடையதென்று பொருள் பதாகா - கொடி யுதிட்டிரன்முதலிய ஐவர்க்குப் பாண்டு சொந்தத்தந்தையல்லனெனக் கீழ்க்கூறினதாலால், விதுரனை அவர்கள் தந்தையோடு பிறவாமல் தன் தந்தையோடு மாத்திரம் பிறந்தவனாகப் பேசினான். பிதா, ஓதநம் - வடசொற்கள். கையோதனம் என்றது, சுதந்திரத்தை நன்குவிளக்க. உம்மைகள் - உயர்வுசிறப்பு. (கஉஎ)

கஉஅ. முதல்விழைந்தொருவனுடனியைந்தபொருள்பற்றியின்
புறமுயங்கினு, மதிகமென்றபொருளொருவன்வேறுதரி னவனையே
யொழியவறிவரோ, பொதுமடந்தையர்தமக்குமண்ணிலிது புதுமை
யல்லவவர்புதல்வனும், விதுரனின்றவனொடுறவுகொண்டதோர்வியப்
பையென்சொலிவெறுப்பதே.

(இ - ள்.) (தாசிகள்), இயைந்த பொருள் பற்றி - (ஒருவன்) மனமிசைந்து கொடுத்த செல்வத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு, ஒருவனுடன் - அவ்வொருபுருஷனுடனே, முதல் விழைந்து இன்பு உற முயங்கினும் - (அப்பொருள் காரணமாக) முதலில் விரும்பி இன்பம்மிகக்கூடியிருந்தாலும், (பின்பு), வேறு ஒருவன் அதிகம் என்ற பொருள் தரின் - வேறொருபுருஷன் அதனினும்மிகுதியானசெல்வத்தைக் கொடுத்தால், அவனையே ஒழிய அறிவரோ - அவ்விரண்டாமவனைத்தவிர (முன்னவனை ஒருபொருளாக) மதிப்பார்களோ? [மதியார்]; பொது மடந்தையர் தமக்கு மண்ணில் இது புதுமை அல்ல - (ஒருவனுக்கு உரியவரல்லாமல் பொருள்கொடுப்பவரெலலோர்க்கும்) பொதுப்பட்ட விலைமகளிர்க்கு உலகத்தில் இவ்வியல்புகள் புதிதானவையல்ல [தொன்றுதொட்டுள்ளவை]; (ஆதலால்), அவர் புதல்வன் ஆம் விதுரன் - அப்படிப்பட்டவர்களுள் ஒருதாசியினது புத்திரனாகிய விதுரன், இன்று - இப்பொழுது, அவனொடு - (புதிதாய்வந்த) கண்ணனுடனே. உறவு கொண்டது - (பழையவனான என்னிடம் அன்பை விட்டு) நண்புபாராட்டினதாகிய, ஓர் வியப்பை - ஒரு அதிசயத்தை, என் சொலி வெறுப்பதே - என்னசொற்சொல்லி வெறுக்கவேண்டுவது? (எ - று.)—இது, அல்ல - ஒருமைப்பன்மைமயக்கம்.

வெறுக்கக் காரணமில்லை, தாயின்குணம் மகனைத்தொடர்ந்தது எனப் பழித்தான். பாண்டவர்க்கு இராச்சியம்வந்தால் தனக்கு அதிகசெல்வாக்கு இருக்குமென்று இங்ஙனஞ் செய்தான்போலுமெனக் கருதினான். (கஉஅ)

[இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் . தளகம் : விதுரன் தக்கமறுமொழிகூறி வில்லைமுறித்துப்போகுதல்.]

௧உ௯. இன்னவாறிவனுரைத்தபோதவ னெழுந்திருந்துவசை பென்னைநீ, சொன்னவாய்குருதிசோரவாள்கொடுதுளைத்து நின்முடி துணிப்பன்யான், மன்னவா குருகுலத்திலேயொருவன் மைந்தனாருயிரைவௌவினு, னென்னவானவர்நகைப்பரே யெனையுரைத்தநாவுட னிருத்தியோ.

(இ - ள்.) இன்ன ஆறு - இந்தப்படி, இவன் - துரியோதனன், உரைத்த போது - சொன்னபொழுது, அவன் - விதுரன், எழுந்திருந்து - (வருத்தத்தோடு) எழுந்து நின்று, நீ எனை வசை சொன்ன வாய - நீ என்னைப்பழிமொழிகூறின வாயில், குருதி சோர - இரத்தம் பெருகும்படி, யான்—,வாள் கொடு துளைத்து - (அதனை என்) வாளாயுதத்தால் துளைசெய்து, நின் முடி துணிப்பன் - உனது தலையையும் வெட்டிடவல்லேன் ; மன்னவா - அரசனே ! குருகுலத்திலே ஒருவன் மைந்தன் ஆர உயிரை வௌவினன் என்ன - (சிறந்த) குருவம்சத்திலே ஒருத்தன புதல்வனது அருமையான உயிரைக் கவர்ந்தானென்று, வானவர் நகைப்பரே - (இவ்வுலகத்தாரேயன்றித்) தேவர்கள் பரிகசித்துச் சிரிப்பார்களே : [அதற்கே ஆலோசிக்கிறே னென்றபடி]: எனை உரைத்த நாவுடன் இருத்தியோ - (இல்லாவிடின் என்னைநிந்தித்துக) கூறின நாக்கோடு (இன்னும் நீ) வாழ்ந்திருப்பாயோ ? (எ - று.)—'எழுந்திருந்து' என்பது, மேல் ௧௩௪ - ஆங் கவியோடு இயையும்.

'மன்னவாழ்குருகுலம்' என்ற பாடத்துக்கு - (தொன்றுதொட்டு) நிலைபெறவாழுங் குருமர பென்க. உயிரைவௌவுதல் - உடம்பினின்று ஒழித்தல். இவ்வுலகத்தில பலர் துரியோதனனோடொப்ப நீதியறியாதவ ராதலால், அவரையொழித்து, வானவரையே கூறினார். மன்னவா என்றது, அரசசசெல்வசசெருக்கினாலன்றோ நீ இவ்வாறுகுளறின தென உணர்த்துதற்கு. (௧உ௯)

௧௩௦. ஈண்டவர்க்குதவியாய தூதெனவிசைப்பவற் குலகமெங்கணு, நீண்டவற்குதவியாயினேனெனநினைத்து நீயெனையடர்த்தியே, மாண்டவர்க்குதவியாய போறமுமிசையுமாண்மையும் வளர்த்திடும், பாண்டவர்க்குதவியாகிலென்னை முடிமன்னரானவர்பழிப்பரோ.

(இ - ள்) ஈண்டு - இவ்விடத்தில், அவர்கடு - அப்பாண்டவர்களுக்கு, உதவி ஆய - துணையான, தூது என - தூத னென்று, இசைப்பவற்கு-சொல்லப்பட்டவனாகிய, உலகம் எங்கணும் நீண்டவற்கு - எல்லாவுலகங்களிலும் (திரிவிக்கிரமனாய்) நீண்டுவளர்ந்த கண்ணபிரானுக்கு, உதவி ஆயினேன் - விருந்து உதவுதல்செய்பவனானேன், என - என்று, நினைத்து—,நீ—,எனை - என்னை, அடர்த்தியே-(நிந்தனைசொல்லி) வருத்துகிறாயே ; (இஃதென்னமன்றி), மாண்டவர்கடு - (அறிவு குணம் செயல்களில்) மாட்சிமைப்பட்டவர்களான, உதவி ஆய போ அறமும் இசையும் ஆண்மையும் வளர்த்திடும் பாண்டவர்க்கு - (இம்மைமறுமைகளில) உதவுவதான சிறந்த தருமத்தையும் கீர்த்தியையும் பராக்கிரமத்தையும் அபிவிருத்திசெய்யுந் தன்மையுள்ள அப்பாண்டவர்களுக்கே, உதவி ஆகில - (யான் வெளிப்படையாகப் போரில்) துணைவனானால், முடி மன்னர் ஆனவர் என்னை பழிப்பரோ - கிரீடாதிபதிகளான அரசர்கள் எனனை நிந்திப்பார்களோ ? [நிந்தியார் என்றபடி] ; (எ - று.)

'பாண்டவதூதனுக்கு உதவினதற்கு, நீ இப்பொழுது என்னைப் பழித்திட்டாயே ; அப்பாண்டவர்க்கே உதவினாலும் குற்றமுண்டோ ?' என்றான். இரண்டுங் குற்றமாகாமைக்கு, இவன், பரிசுத்தரான பாண்டவர்க்குத் தூதனை: துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனஞ் செய்யுந் திருமால் ; அவர்கள், எவ்வா

ற்ருனுஞ்சிறந்தவர்' என ஏற்றஅடைமொழிகொடுத்து விளக்கினன். இசைப்பவற்கு, நீண்டவற்கு என்பனவும், மாண்டவர்க்கு,பாண்டவர்க்குஎன்பனவும்-ஒருபொருட்பலபெயர்கள் உலகமெங்கணும்நீண்டவற்கு என்றது, உன்னைவிட எத்தனையோமடங்கு பலபராக்கிரமங்களிற் சிறந்தவனும் யோகியனும் திரிலோகாதிபதியுமாகிய அசுரராசனுன மகாபலி தேவர்களது அரசைக் கவர்ந்து ஒருகணப்பொழுதில் எம்பெருமானுற் பட்ட பாட்டைக் கருதுவாயெனக் குறிப்பித்தபடியாம்; இனி, இத்தொடரில், பகவானது ஸர்வாந்தர்யாமித்துவம், ஜகச்சரீரகத்துவம், ஸௌலப்பியம் முதலிய திருக்கலியாணகுணங்கள் விளங்குமாறுங் காண்க. மாண்டவர்க்கு உதவியாய என்பதற்கு - நல்லோர்களுக்குச் சகாயரான என்றும், மாண தவர்க்கு எனப் பிரித்து - சிறந்த தவத்தைச் செய்யும் முனிவர்களுக்கு உதவுபவரான என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். இனி, இந்த அடைமொழியை அறம் முதலியவற்றிற்குச் சேர்ப்பினும் அமையும். (கங௦)

கங்க. சொல்லிரண்டுபுகலேனினிச்சமரினின்றுவெங்கணைதொடேனென, வில்லிரண்டினுமுயர்ந்தவில்லதனை வேறிரண்டுபடவெட்டினன், மல்லிரண்டினையுமிருவராகிமுன்மலைந்தகாளமுகில்வந்துதன், னில்லிரண்டுதினம்வைகுதற்குலகிலெண்ணிலாததவமெய்தினன்.

(இ - ள்) 'சொல் இரண்டு புகலேன்-(யான்) இரண்டுவார்த்தை சொல்லமாட்டேன்; இனி சமரில் நின்று வெம் கணை தொடேன் - இனிமேல் போரில் (எவர்பக்கத்தும்) நின்று கொடிய அம்பைத் தொடுக்கமாட்டேன்', என-என்று சொல்லி, வில் இரண்டினும உயர்ந்த வில்லதனை - (உலகத்திற்பிரசித்தமான சிவதநுசு விஷ்ணுதநுசு என்ற) இரண்டுவிற்களுட் சிறந்த (விஷ்ணுவினதாகிய தனது) வில்லை, வேறு இரண்டுபட வெட்டினன் - தனிதனி இரண்டு துண்டாம்படி வெட்டியெறிந்துவிட்டான்: (யாவனெனில்),—மல் இரண்டினையும்-(சாணூரன் முஷ்டிகன் என்னும்) இரண்டுமல்லர்களையும், இருவர் ஆகி - (தானும் பலராமனுமாக) இரண்டுபேராயிருந்து, முன் மலைந்த - முன்னே [இளம்பிராயத்தில்] போர்செய்து அழித்த, காளம்முகில்-கரியமேகம்போன்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான், தன் இல் - தனதுமாளிகையிலே, வந்து இரண்டுதினம் வைகுதற்கு - எழுந்தருளி இரண்டுநாள் தங்கியருளுதற்கு, உலகில் - இவ்வுலகத்திலே, எண் இலாத தவம் எய்தினன் - அளவில்லாத தவப்பேற்றைப் பெற்றவனுன விதுரன்; (எ - று.)

வில்இரண்டு இன்னவையென்பது, அடுத்தகவியில் "அச்சுதன்சந்தவில்லுமரன்வில்லும்" என்றதனுலும் அறியப்படும். இவ்விரண்டுவிற்களின் வரலாற்றையுஞ் சிறப்பையும் "ஒருகால்வரு கதிரோமென வொளிகால்வன வுலையா, வருகாதவழ் வடமேருவின் வலிசால்வன வையம், அருகாவினை புரிவானுளனவனு லமைவன தாம், இருகார்முக முள யாவையு மேலாதன மேனுள்", "ஒன்றினையுமையாள்கேளவ னுவந்தனன் மறறையொன்றை, நின்றுலகளந்த நேமி நெடியமால் நெறியிற்கொண்டான்" எனக் கம்பராமாயணத்துப் பரசுராமப்படலத்துக் கூறியதனுலும் உணர்க. இனி, வில் இரண்டினும் உயர்ந்த வில்லதனை என்பதற்கு - தனது விற்களிரண்டுட் சிறந்ததொருவில்லையென்றும், பிரசித்தமான சிவவில் விஷ்ணுவில் என்ற இரண்டினுஞ் சிறந்த தனது வில்லையென்றும் பொருள்படு மாயினும், மேல் - கசக - ஆங்கவியில் "இருசிலையுண்டென்றிந்த விருநிலத்தியம்பும் வில்லின், ஒருசிலை முறித்த சீற்றம்" எனக் கண்ணன் கூறியருளுதலை நோக்கி, அவற்றைமொழித்து, பொருத்தமான பொருள் கொள்ளப்பட்டது. சிவன்வில் திருமால்வில் என்ற அவ்விரண்டனுள், பலமுறை முறிந்துபோன சிவன்வில்லினும என்றும் முறியாத திருமால்வில் சிறந்ததாதல் அறிக; அதனை "ஆனம்முடையுமையண்ணலை யங்கா

ஞுறுசிலைதான், ஊனம்முளது", "செருமலைகின்றபோழ்தில் திரிபுரமெரித்த தேவன், வரிசிலையிற்றது", "ஊனவிலவிறுததமெய்மபு", "வேதியாவிறுவ தேயன்றி வெணமதிப், பாதியான்பிடிததவில பறறப்போதுமோ" எனற கம் பாவாககுககொண்டும உணர்க. "வெறறி, காட்டிய கரியமாலும் கார்முகந தன்னைப் பாரில், ஈட்டியதவததின்மிகக இரிசிகற் கீநதுபோனுன்", "இரிசிக னெநதைக்கியவெநதையுமெனககுத்தநத, வரிசிலையிதுநீகொயதின்வாஙகுதி" எனக் கம்பராமாயணத்துக கூறியபடி பரம்பரையாக இராயபிரானிடம் வநதுசேர்நத திருமால்வில், பின்பு வழிமுறையாக விதுரனளவும் வநது சேர்ந திட்டதுபோலும்.

கம்சசபையிற் கிருஷ்ணபலராமர்செல்லுகையில், தம்மைக்கொல்லும்படி அவனுலேவப்பட்ட சாணூரண முஷ்டிகன் முதலிய பெருமல்லர்கள்சிலர் வநது எதிர்தது உககிரமாகப் பெரும்போர்செய்ய, அவாகளையெல்லாம் இநத யாதவவீரரிருவரும் மறபோரினுலேயே கொன்று வென்றிட்டன ரெனபது கதை. ஆவேசாவதாரமான பலராமனிலும அம்சாவதாரமான கண்ணன் பிரதான ஞுதலால், அவனையே இங்குத் தலைமையாக எடுததுக் கூறியது.

சொல் இரண்டு புகலேன் என்றது, சுருக்கமாகவன்றிப் பலவார்த்தை கூறேனென்றும, இன்றுசொனன சொல் என்றுந தவறேனென்றும கருத் துப்படும். பின் இரண்டடிகள - பரமபாகவதரான விதுரரது பாக்கியவிசே ஷத்தை விளக்கின. மிகுந்ததவஞ்செயதிருந்தாலொழிய இங்ஙனங் கண் ணன் அருள்செய்யப் பெறும் பேறு கிடைக்கா தாதலால், 'எண்ணிலாததவ மெய்தினன்' என்றார்

இனி, 'வில்விரண்டினினுயர்நதவில்' எனப் பாடங்கொணடு, பிரசித்த மான இரண்டுவிற்கள்போலச சிறநத வில் லென்று உரைத்தல், அடுத்தகவி யில் "அச்சுதன்சநதவில்லு மரன்வில்லு மொப்பதொரு தாமவில்" எனபத னேடும், பாரதவெண்பாவில் "கண்ணுதலான நன்சிலைக்குங் காருததன்றன சிலைக்கு, மெண்ணுங்கா னேரா மெழிற்சிலை" என்றதனேடும் இயையும்; மேல் கசக - ஆங்கவியில் "வில்லின்" என்பதற்கும் - இதற்கேற்ப, விற்கள் போலவெனக் கொள்ளலாம். (கடுக)

[விதுரன் சபையைவிட்டுச்சென்றபிறகு அங்குள்ளஅரசர் வருந்துதல்.]

கரூஉ. அந்தவில்லினைமுறித்தவில்லிதனதாலயம்புகுதவச்சுதன், சநதவில்லுமரனவில்லுமொப்பதொருதாமவில்லினைமுறிபபதே, முந்த வில்லியரிலெண்ணும்விலலுடையவிசயன்வநதமரின்முடுகினு, லெந்த வில்லியெதிர்நிற்கும்வில்லியினியென்றுகாவலரிரங்கினுர்.

(இ - ள்.) அநத வில்லினை முறிதத - (அஙஙனம்) அவ்வில்லை முறித்துப் போகட்ட, வில்லி - வில்விததையிலவலல விதுரன், தனது ஆலயம புகுத - தன்னுடைய திருமாளிகையைச சென்றடைய,—காவலர் - (அசசபையி லுளள) அரசர்கள்பலரும், 'அச்சுதன் சநதம் விலலும்-திருமாலினது அழகிய வில்லையும, அரன் விலலும - சிவபிரானது வில்லையும், ஒப்பது - ஒத்திருப்ப தாகிய, ஒரு தாமம் வில்லினை - ஒளியையுடையதொரு விலலை, முறிப்பதே - (இவன்) முறிதசெறிநதுவிடுவதா? வில்லியரில் முநத எண்ணும - வில்வீரர் களுள் முதன்மையாக (யாவராலும்) மதிக்கப்படுகிற, வில் உடைய விசயன்- (சிறநத காண்டீவமென்னுந்) தனுசையுடைய அருச்சுனன், அமரின் வநது முடுகினுல் - போரில்வநதுபராககிரமித்தால், இனி எதிர் நிற்கும விலலி எநத விலலி-(அவனுக்கு) இனிமேல எதிரில் நிற்கும் வில்வீரன எந்தவில்லாளி?[எவ ருமில்லை யெனறபடி]', என்று—, இரங்கினுர் - மனமிரங்கினுர்கள்; (எ - று.)

ஏகாரம் - துரியோதனனது அநர்த்தத்துக்குக் காரணத்தை நோக்கின கழிவிரக்கம். எனவே, அருச்சுனனைத் தகுதியாக எதிர்க்க வல்லவன் இப்பக்கத்தில் விதுரனேயென்பதாம். பகவான் எழுந்தருளப்பெற்றதனால், ஆலயமென்றது; "மார்வமென்பதோர் கோயில் அமைத்து" என்றாற்போல. அச்சுதன் - அச்யுதன் என்ற வடமொழியின் திரிபு; (தன்னைச் சரணமடைந்தவர்களை) நழுவவிடாதவனென்றும், அழிவில்லாதவனென்றும் பொருள் தலைமைநோக்கி, அச்சுதன் சந்தவில்லை முதலிற் கூறினது. மூலகவியில் "வில்விரண்டினுமுயர்ந்தவில" என்றதனோடு, இக்கவியில், "அச்சுதன் சந்தவில்லுமான்வில்லு மொப்பது" என்றது, மாறுகொளக்கூற லாகாது: முன்னது - கவிக்கூற்றும், பின்னது - அங்குள்ள அரசர்கூற்று மாதலால்; இனி, அக்குற்றத்திற்குச் சிறிதும்இடமின்றி, 'ஒப்பதரு' எனப் பாடங்கொள்ளினும் அமையும். புகுத, து - சாரியை. வில்லி, இ - பெயர்விகுதி; இங்கு ஆண்பாலுக்கு வந்தது முடுகினால், முடுகு - பகுதி. அரன் - ஹரன; வடசொல்: (உகாந்த காலத்தில் உலகமனைத்தையும்) அழிக்குங் கடவுள்; (தன்னையடைந்தவர்களது துன்பங்களை) ஒழிப்பவனென்றும் பொருள் கூறுவர். (கஙஉ)

[வீடுமன் துரியோதனனைக் கண்டித்தல்.]

கங௩. காரனைத்தும் விடுதாரையன்ன பலகணைகளேவியமர்கருதுமவில், வீரனைப்பழுதுரைத்த நீ பகையையெங்ஙனே தனிகொல்வெல்லுவாய், பாரனைத்துமினியைவராளும்வகைபண்ணுவித்தனை யழிந்ததுன், பேரனைத்துமெனவுள்ளழிந்து சிலபேசினானுயர்பிதாமகன்.

(இ - ள்.) (பின்பு), உயர் பிதாமகன் - (கௌரவபாண்டவர்க்கு) சிறந்த (பெரிய) பாட்டனான வீடுமன்,—உள் அழிந்து - (நடந்தசெய்தியை நோக்கி) மனஞ்சிதைந்து,—'கார் அனைத்தும் விடு தாரை அன்ன - மேகங்களெல்லாம் பெய்கின்ற மழைநீர்த்துளிகளை யொத்த, பல கணைகள் - அநேக பாணங்களை, ஏவி - செலுத்தி, அமர் கருதும - போர்செய்தலையே விரும்புகின்ற, வில வீரனை - வில்லில் வல்ல வீரனான விதுரனை, பழுது உரைத்த - நிந்தனை பேசிய, நீ—, பகையை - பகைவர்களை, எங்ஙனே - எவ்வாறு, வெல்லுவாய் - சயித்திடுவாய்? தனிகொல் - தனியனாகவோ? இனி—, பார அனைத்தும் - பூமிமுழுவதையும், ஐவர் ஆளும் வகை - பாண்டவர்களே அரசாளும்படி, பண்ணுவித்தனை - நீயே செய்வித்துவிட்டாய்; உன் பேர அனைத்தும அழிந்தது - உனது புகழ்முழுவதும் அழிந்துவிட்டது,' என - என்று, சில பேசினான் - சிலவார்த்தைகளைக் கூறினான்; (எ - று.)

பிதாமஹன் - வடசொல்: தந்தைக்குத்தந்தை இக்கவியால், வீடுமன் துரோணன் கிருபன் அசுவத்தாமன் கர்ணன் முதலிய எல்லாவீரரினும் விதுரன் சிறந்தவனென்பது விளங்கும்; மேல் கன்னபருவத்தும், வீடுமன் துரோணன் என்பவர்க்குமுன் விதுரனைக் கூறுமாறு காண்க. எங்ஙன் - எங்ஙனம் என்பதன் விகாரம். முன்னே அழிந்த புகழ் போக மற்றதும் இப்பொழுது அழிந்துவிட்டதென்பார், 'உன்பேரனைத்து மழிந்தது' என்றார். (கங௩)

[இதுவும், அடுத்தகவியும் - துரியோதனன் வீடுமனைநோக்கி விதுரனைப்பற்றி அலட்சியமாகக் கூறியவை.]

கங௪. பிதாமகன்பரிவுடன்முனிந்துசிலபேச நாசமுறுபேரனும், விதரமொய்ம்பனும் விதுரனல்லது வில்வல்லவீரர் பிறரில்லையோ, வுதாரசீலனுயரங்கர்கோன் வரிவிலொன்றுமேயமையு முற்றெழும், பதாதியோடமரிலைவரும் படமலைந்திடப்பாணிபாடவே.

இதுமுதல் நான்குகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) பிதாமகன் - வீடுமன், பரிவுடன் - வருத்தத்துடனே [அல்லது அன்புடனே], முனிந்து - கோபித்து, சில பேச - சிலவார்த்தைகளைச் சொல்ல, நாசம் உறு பேரன் ஆம் - அழிவையடைதற்குரிய பௌத்திரனாகிய, விதாரம மொய்ம்பனும்-போரில்வல்ல துரியோதனனும், (கூறுவான்);— விதுரன் அல்லது வில் வல்ல வீரர் பிறர் இலலையோ - விதுரனேயன்றி வில்வித்தையில் திறமையுள்ள வீரா மற்றவா எவரு மிலலையோ? உதார சீலன் - (லோபஞ்சிறிதுமில்லாத) தானத்தையே ஒழுக்கமாகக் கொண்டவனாகிய, உயர் அங்கர் கோன - சிறந்த அங்கதேசத்திலுள்ளார்க்குத் தலைவனான கர்ணனது, வரி வில் ஒன்றுமே - கட்டமைந்த வில்லொன்றுதானே, அமரில் - போரில, ஐவரும் - பாண்டவர் ஐந்துபேரும், உற்று எழும் பதாதியோடு - மிக்கு எழுகிற சேனைகளுடனே, பட - அழியவும், பரணி பாட - (புலவர்கள்) பரணியென்னும் பிரபந்தத்தைப் பாடப்பெறவும், மலைந்திட - போர்செய்தற்கு, அமையும் - போதும்; (எ-று.)—'விதாரமொய்ம்பனும்' என்றது, மேல் கஙகூ - ஆங் கவியில் 'என்றுகூற' என்பதனோடு இயையும்.

பரணி - தொண்ணூற்றாறு பிரபந்தவகையுள் ஒன்று; அது - போர்முகத்து ஆயிரங்களிற்றியானையைக்கொன்ற வீரனைத் தலைமகனாகக் கொண்டு கடவுள்வாழ்த்தும வாயில்கடைதிறப்பும் பாலைநிலமும் காளிகோயிலும் பேய்களோடு காளியும் காளியோடு பேய்களும் சொல்லத் தான் சொல்லக்கருதிய தலைவன்சீர்த்தி விளங்கலும் அவன்வழியாகப் புறப்பொருள் தோன்ற வெம்போர்வழங்க விரும்பலும் என்னும் இவற்றையெல்லாம் இருசீரடி முச்சீரடியொழித்து மற்றைய அடியாக ஈரடிப்பஃறொழிசையாற் பாடுவது. கலிங்கத்துப்பரணி முதலியன காண்க.

பாட்டன்பெயரைப் பௌத்திரனுக்கு இடுவது பெரும்பாலும் உலகமரபாதலால், அம்மகன்மகனுக்கு, 'பேரன்' என்பது - காரணப்பெயர்; இதனை 'பௌத்ரன்' என்னும் வடசொல் சிதைந்த தென்றுங் கூறுவா. நாசமுறு பேரன் - எதிர்காலவினைத்தொகை; அழியும்பெயரையுடையா னென்றுமாம்: கீழ்க்கவியில் 'பேர்' என்றதற்கும் இவ்வாறே. சிவபிரானது நெற்றிக்கண்ணின் நெருப்புக்கு இரையாய் எரிபட்ட மன்மதனது அங்கம் [உடல்] விழுந்த இடமாதலால், அங்கதேசமென்று பெயர்; "வாரணத்துரிவையான் மதனனைச சினவுநா, ளீரமற்றங்கமிங்குகுத்தலா லிவணெலாம், ஆரணத்துறையுளாயங்கநாடு" என்ற கம்பராமாயணத்தாலும் அறிக. நாசம், பதாதி - வடசொற்கள். பதாதி - காலாட்படை; மற்றைச சேனைகட்கு உபலட்சணம்; "எடுத்தமொழியினஞ் செப்பலு முரித்தே;" [நன் - பொது - எ.] முற்று எழும் எனஎடுத்து - முழுவதும எழும் என்றுமாம். துரியோதனனை 'நாசமுறுபேரன்' என்றதனால, பாண்டவர் 'நாசமறுபேரர்' எனத் தொனிக்கும். உதார சீலன் - வடசொறறொடர். கர்ணனது வில்லுக்குக் காலபிருஷ்டமென்றும், விஜயமென்றும் பெயர் "மேகவாகனன்பாற்பெற்ற வெயிலவனியமத்தங்கி, யாகியமுனிவற்கீந்த வரும்பெருஞ்சாபம் பெற்றேன்" என மேற் கன்னபருவத்திற் கூறுவதனாலும் இதன் மகிமையை உணர்க (கஙௗ)

கஙரு. நீயிருக்கநெடுவிற்கையாசிரியனவனிருக்கநிகரற்றவன்,சேயிருக்க விறன்மன்னரிப்படி திரண்டிருக்க வெதிர்சென்றுநீள், வேயிருக்குமிதழிடையனுக்குநல் விருந்துசெய்தவன் வெறுக்கிலென், போயிருக்கிலென் முறிக்கிலென்சிலை மலைந்துநம்மொடெவர்போர்செய்வார்.

(இ - ள்.) நீ இருக்க - (நமதுபக்கத்தில் வீடுமனாகிய) நீ இருக்க,—நெடு வில் கை ஆசிரியன் அவன் இருக்க - நீண்டவில்லேந்திய கையையுடைய ஆசாரியனாகிய அத்துரோணன் இருக்க,—அவன்சேய் நிகர் அற்று இருக்க - அவனது குமாரனான அசுவத்தாமன் ஒப்பிலலாமல இருக்க,—விறல் மன்னர்

இப்படி திரண்டு இருக்க - வெற்றியையுடைய அரசர்கள் பலர் இவ்வாறு கூடியிருக்க,—நீள் வேய் இருக்கும் இதழ் இடையனுக்கு எதிர் சென்று நலவிருந்து செய்தவன் வெறுக்கில் என - நீண்ட புள்ளாங்குழல் பொருந்தின அதரத்தையுடைய இடைச்சாதியனான கிருஷ்ணனுக்கு எதிர் கொண்டு போய்ச் சிறந்தவிருந்துபசாரஞ்செய்த விதுரனொருவன் வெறுத்தால் என்ன? போய் இருக்கில் என - (தனியே) போய் இருந்தாலென்ன? சிலை முறிக்கில் என் - வில்லை முறித்துப்போகட்டுவிட்டால் என்ன? நம்மொடு மலைந்து எவர் போர் செய்வார் - நம்மோடு எதிர்த்துப் போர்செய்ய வல்லவர் யாவருளர்? [எவருமில்லை யென்றபடி]; (எ - று.)

விதுரன் கோபித்துப்போனதனால் நமது துணைவலிக்கு யாதொருகுறைவுமில்லை யென்று துரியோதனன் செருக்கிக் கூறியவாறு. கிருபாசாரியன் பிராயத்தில் முதிர்ந்தவனாய் மூப்படைந்தமை பற்றி, அவனை அப்பிரதானமாகக் கூறுதுவிட்டது: இக்கருத்து, கீழ் வாரணாவதச்சருக்கத்தில் "பரிவுடனிவன்படைபயிற்றப் பின்னருங், குருபதி வேறொரு குருவைத் தேடினு, னிருளறமதிநிலவெறித்ததாயினும், பரிதியை நயக்குமிப் பரவைஞாலமே" என்றது கொண்டும் விளங்கும் இனி, 'ஆசிரியரவா' எனப் பாடங்கொண்டு, கிருபனையும் அடக்குதலும் ஒன்று. சிவபிரானருளாற் பிறந்த சிறப்புப்பற்றி, அசுவத்தாமனை 'நிகரற்று' என விசேடித்தது. நிகரற்றவன்சேய் என எடுத்து - நிகரற்றதுரோணனது சேய் என்றும், நிகரற்றசிவனது சேய்என்றும், நிகரற்றவனான சேய்என்றும் உரைப்பினும்பொருந்தும் செம்மையென்றபண்புப்பெயர், ஈறுபோய் ஆதிநீண்டு முன்னின்றமெய்திரிந்து சேய்என நின்றது; இது - முதலிற்பண்பாகுபெயராய், செந்நிறமுடைய முருகக்கடவுளை உணர்த்தி, பின் உவமவாகுபெயராய், அவனைப்போன்ற பலபராக்கிரமங்களையுடைய மைந்தனைக் குறித்ததனால், இருமடியாகுபெயர்; (குமாரனென்னும் வடமொழியும், இங்ஙனம் முருகக்கடவுளின் பெயர் மகனை யுணர்த்தும்.)　　(௧௩௫)

[இதுவும், அடுத்தகவியும் - கர்ணன் கூறிய செருக்குமொழி]

௧௩௬. என்றுகூறவிறலங்கர்பூபதியும்யானிருக்கவிகல்விசயனைச்,
சென்றுசீறியுயிர்கொள்ளவல்லவர்கள் யாவரென்று நனிசெப்புவீர்,
கன்றினால்விளவெறிந்தகள்வனிவனின்று தேர்நனிகடாவினு, மன்று
போரினிடைகாணலாகு மெனதாடல்வெஞ்சிலையினாண்மையே.

(இ - ள்.) என்று கூற - என்று (இவ்வாறு துரியோதனன்) சொல்ல,— விறல் அங்கர் பூபதியும் - சிறப்பையுடைய அங்கதேசத்தார்க்குத் தலைவனான கர்ணனும்,—'யான் இருக்க - நான் இருக்கையில், இகல் விசயனை சென்று சீறி உயிர் கொள்ள வல்லவர்கள் யாவர் என்று நனி செப்புவீர் - வலிமையுள்ள அருச்சுனனைப் (போரில் எதிர்த்துப்) போய்க் கோபித்து அவனுயிரைக் கவர வல்லவர் யாரென்று நன்றாகச்சொல்லுகிறீர்; கன்றினால் விள எறிந்த கள்வன் இவன் - கன்றைக்கொண்டு விளாமரத்தை வீசியடித்த மாயையை யுடைய இக்கண்ணன், நின்று தேர் நனி கடாவினும் - (முன்னே) நின்று தேரை நன்றாகச்செலுத்தினாலும், எனது ஆடல் வெம் சிலையின் ஆண்மை - என்னுடைய வெற்றியைத்தரவல்ல வில்லின் திறமையை, அன்று போரினிடை காணல் ஆகும் - அப்பொழுது யுத்தகளத்தில் (யாவர்க்கும் பிரதியக்ஷமாகப்) பார்த்தல் கூடும்; (எ - று.)—இப்பாட்டில் 'அங்கர்பூபதியும்' என்றது, வருங்கவியில் 'என்று இவை உரைசெய்தான்' என்பதனோடு முடியும்.

பூபதி - பூமிக்குத்தலைவன்; முன்னே 'அங்கர்' என வந்ததனால், இது - இங்குக் காரணங்கருதாது, அரசனென்றமாத்திரமாய் நின்றது. கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட கபித்தாசுரன், விளாமரத்தின் வடிவமாய், கண்ணன் தன்கீழ்வரும்பொழுது மேல்விழுந்து கொல்வதாக எண்ணிவந்து நிற்க, அதனை யறிந்த

கிருஷ்ணபகவான், அவ்வாறே தன்னைமுட்டிக்கொல்லும்பொருட்டுக் கன்றி னுருவங்கொண்டுவந்த வத்ஸாசுரனைப் பின்னிரண்டு கால்களையும் பிடித்து எடுத்துச்சுழற்றி விளாமரத்தின்மேல் எறிய, இருவரும் இறந்து தமது அசுர வடிவத்துடனே விழுந்தனர் என்பது கதை. கன்று - பசுவின் இளமைப் பெயர்: "யானையுங் குதிரையுங் கழுதையுங் கடமையு, மானோ டைந்துங் கன் றெனற் குரிய" என்பது - தொல்காப்பியம். கள்வன், வ் - பெயரிடைநிலை. இரண்டாமடிக்கு - அருச்சுனனைக் கொல்லவல்லவர் நானேயன்றி வேறெவரு மில்லை யென்று கருத்து. (கஙகூ)

கஙஎ. அம்பரத்தவருடன்றுசீறினு மொரம்பிலேயழிவர்திண் ணமியான், வெம்பணிப்பகழியேவிலாவியுடன்மீளுவா னமரில்விசய னோ, விம்பரிற்புகலவிருதளத்தினு மெனக்குநேரொருவரில்லையென், றும்பர்கற்பகமுநாணவண்மையினுயர்ந்தவீரனிவையுரைசெய்தான்.

(இ - ள்) அம்பரத்தவர் - (பூமியிலுள்ள மனிதர்கள் மாத்திரமேயன்றி) ஆகாயத்திலுள்ள தேவர்களும், உடன்று சீறினும் - (என்னுடன்) பகைத்துக் கோபித்தாலும், ஓர் அம்பிலே அழிவர் - (என்னுடைய) ஒருபாணத்தினாலே அழிவடைவார்கள்; திண்ணம் - (இது) நிச்சயம்; யான் —, அமரில் - யுத்தத்தில், வெம் பணி பகழி ஏவில் - கொடிய நாகாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தால், விசயன் - அருச்சுனன், ஆவியுடன் மீளுவானோ - உயிருடன் திரும்பிச் செல் வானோ? [செல்லான், இறந்தேயொழிவ னென்றபடி]; இம்பரில் - இவ்வுல கத்திலே, எனக்கு நேர் புகல - எனக்கு உவமையெடுத்துச்சொல்ல, இரு தள த்தினும் ஒருவர் இல்லை - இருதிறத்துச்சேனையிலும் ஒருத்தரும் இல்லை, என்று இவை - என்று இவ்வார்த்தைகளை, உம்பர் கற்பகமும் நாண வண் மையில் உயர்ந்த வீரன் - தேவர்களது கல்பகவிருக்ஷங்களும் (இவன் கொடை க்கு உவமையாகாமல்) வெட்கமடையும்படி தானகுணத்திலே சிறந்த வீரனான கர்ணன், உரை செய்தான் - சொன்னான்; (எ - று.)

செருக்குடையனாதலால், இங்ஙனம் தற்புகழ்ச்சியும் பிரதிஜ்ஞையும் செய் தான். அம்பரம் - வடசொல். காண்டவதகன காலத்தில் அவ்வனத்தினின்று ஓடுகிற பிராணிகளை அருச்சுனன் அம்பெய்துகொன்று அத்தழலிலே வீழ்த்தி வருகிறபொழுது, தக்ஷகனென்னும் நாகராசனது மனைவி தன்குழந்தையாகிய அசுவசேனன் என்னும் சிறுநாகத்தைத் தன்வாயினுள் மறைத்து வைத்துக் கொண்டு ஆகாயமார்க்கத்தில் எழும்ப, அதுகண்டு பார்த்தன் தன் பாணத் தால் அந்தநாககன்னிகையின் தலையைத் துணித்துவிட, அதன் வாயிலிருந்த நாககுமாரன் வால்மாத்திரம் அறுப்புண்டு பிழைத்தெழுந்து, தன் தாயைக் கொன்ற அவன்மீது கறுக்கொண்டு, அவனுக்குப் பகைவன் யாரென்று விசாரித்து, அஸ்திரவடிவமாகிக் கர்ணனை யடைந்தன னென்பது, 'பணிப் பகழி' என்பதன் வரலாறு. இதனை அருச்சுனனைக் கொல்லவொட்டாதபடி கண்ணன் தந்திரமாகத் தடுத்துவிடுந் தன்மையை, மேல் கன்னபருவத்திற் காண்க. இருதளம் - பாண்டவசேனையும், கௌரவசேனையும். கல்பகம் என் னும் வடசொல்லுக்கு - (நினைத்தமாத்திரத்தில் வேண்டியபொருள்களைக்) கல் பிப்பது என்று பொருள்; கல்பித்தல் - உண்டாகச்செய்தல். அம்பில், இல் - ஐந்தாமுருபு, ஏதுப்பொருளது. (கஙஎ)

[வீடுமன் கர்ணனைக் கண்டித்துக்கூறுதல்.]

கஙஅ. திசையனைத்தினும்வளைந்ததானவரை யிரவிவந்ததொரு திசையின்வாய், நிசையெனப்பொருதுவானவர்க்கரசளித்துவந்தவிற னீர்மையான், விசையனுக்குநிகர்நீகொலோ கடவுள்வெண்மதிக்கு நிகர்வெள்ளியோ, வசைவிலவிற்றொழிலும் வல்லையோ வெனவொர சைவிலாதவனறைந்தனன்.

(இ-ள்.) (அதுகேட்டுக் கோபித்து), ஓர் அசைவு இலாதவன் - (எக்காரியத்திலும்) சிறிதுசோர்வுமில்லாத வீடுமன்,—(கன்னனைநோக்கி,—'திசை அனைத்தினும் - எல்லாத் திக்குகளிலும், வளைந்த - சூழ்ந்துகொண்ட, தானவரை - அசுரர்களை, இரவி வந்ததொரு திசையின்வாய் நிசை என - சூரியன் வந்ததொரு திக்கிலே (அவனைக் கண்டமாத்திரத்தில அழிகின்ற) இருள் போலாம்படி, பொருது - போர்செய்து அழித்து, வானவர்க்கு அரசு அளித்து வந்த - (தேவலோகத்துச்சென்று அங்குள்ள) தேவர்களுக்கு அரசாட்சிச்சிறப்பைக் கொடுத்துவந்த, விறல் நீரமையான் - வெற்றித்தன்மையுடையவனை, விசையனுக்கு - அருச்சுனனுக்கு, நிகர் - ஒப்பானவன், நீ கொல் ஓ - நீதானோ? கடவுள் வெள் மதிக்கு நிகர் வெள்ளியோ - தெய்வத்தன்மையமைந்த வெண்ணிறமுள்ள பூர்ணசந்திரனுக்கு ஒப்பாகுபவன் சுக்கிரன்தானோ? அசைவு இல் வில் தொழிலும் வல்லையோ - (அவ்வருச்சுனனை நோக்குமிடத்து நீ) தளர்ச்சியில்லாத விலவித்தையும் பயின்றவனுவாயோ?' என - என்று, அறைந்தனன் - கூறினான்; (எ - று)

அருச்சுனன், அருந்தவமியற்றிப் பரமசிவனிடத்துப் பாசுபதம் முதலிய அஸ்திரசஸ்திரங்கள் பலவற்றைப் பெற்றபின்பு, ஆங்குவந்து அழைத்துப்போன தன்தந்தையான இந்திரனுடனே தேவலோகஞ்சேர்ந்து, அங்கு இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் வேண்டிக்கொண்டதனால், அவர்க்குப்பகைவராய்ப் பலநாளாகப் பெருந்துன்பமியற்றிவந்த கடலிடையிலுள்ள தோயமாபுரவாசிகளான நிவாதகவசர் என்னும் அசுரர் மூன்றுகோடி பேரையும், அந்தரத்துள்ள இரணியபுரவாசிகளான காலகேயர் என்ற அசுரர் அறுபதினாயிரவரையும் போர்செய்து அழித்து ஒழித்தானென்பது, கீழ் நிவாதகவசர்காலகேயர் வதைச்சருக்கத்து வரலாறு.

தானவரென்னும் வடமொழித் தத்திதாந்த நாமத்துக்கு - (காசியபமுனிவரது மனைவிமார்களுள்) தநு என்பவளது மக்களென்று பொருள். ஒளியில் சந்திரனதுபெருமைக்கும் சுக்கிரனது சிறுமைக்கும் எவ்வளவு வேறுபாடு உண்டோ? அவ்வளவுவேறுபாடு உண்டு, பலபராக்கிரமங்களில் அருச்சுனனது பெருமைக்கும் கர்ணனது சிறுமைக்கும் என்பதாம் மூன்றாமடி - எடுத்துக்காட்டுவமையணி. நிசையென - உவமையணி. சூரியன் உதித்தமாத்திரத்தில் இருள் இருந்தஇடந் தெரியாமல் ஒழிவதுபோல, அருச்சுனன் எதிர்த்தமாத்திரத்தில் அசுரர்கள் அனைவரும் இருந்தஇடந் தெரியாமல் ஒழிந்தனரென்க. நிவாதகவசர்கள் இருந்தது கீழ்கடலிலாதலால், 'இரவிவந்ததொரு திசையின்வாய்' என்பதற்கு - சூரியன்உதித்தற்கு இடமான கிழக்குத்திக்கிலே என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். பொருது - அழித்து: காரணம் காரியமாக உபசரிக்கப்பட்டது மதிக்குத் தெய்வத்தன்மை - சிவபெருமான் திருமுடியிலுறைதலும், திருமால் திருவுள்ளத்தினின்று உதித்தலும், தேவர்கட்கெல்லாம் தனது அமிருதகிரணமளித்தலும், ஓஷதிகளெல்லாவற்றுக்குந் தலைவனாதலும் முதலியன. வெண்மை - இனம்விலக்குதற்கு வந்ததல்லாத இயற்கையடைமொழி. வெண்ணிறமுடைமைபற்றி, வெள்ளியென்று பெயர்; இ - பெயர் விகுதி. அளித்து உவந்த என்றும் பிரித்து உரைக்கலாம். நிசை - நிசாஎன்னும் வடமொழியின் திரிபு. விசையன் - இடைப்போலி. கொல் - அசை. (கரு௮)

[கர்ணன் வீடுமனைநோக்கி நிஷ்டூரமாகச் சில கூறுதல்.]

கூகூ. அவன்மொழிந்தமொழிதன்செவிப்படலு மருகிருந்தமுதருந்துநீ, யிவனுடன்சிலர்பகைக்கின் மற்றவர்த்மிசையுமாண்மையுமியம்புவாய், புவனமொன்றுபடவரினு மென்றனொடுபொருவராயினெதிர்பொரவிடாய், சிவனுமென்கணையையஞ்சுமென்று நனிசீறினனிரவிசிறுவனே.

(இ - ள்.) அவன் மொழிந்த மொழி - (இங்ஙனம்) அவ்வீடுமன் சொன்ன வார்த்தை, தன் செவி படலும் - தனது காதில் நுழைந்தவளவிலே [அதனைக் கேட்டமாத்திரத்தில் என்றபடி], — இரவி சிறுவன் - சூரியபுத்திரனான கர்ணன், — (அவ்வீடுமனை நோக்கி), 'அருகு இருந்து அமுது அருந்தும் நீ - (எப்பொழுதும் இத்துரியோதனனது) சமீபத்திலேயிருந்து (அவனது) அன்னத்தையுண்ணுகிற நீ, (எப்போதும்), இவனுடன் சிலர் பகைக்கில் - இத்துரியோதனனுடன் வேறு யாரேனும் சிலர் பகைமைகொண்டால், (அப்பொழுது), மற்று அவர்தம் இசையும் ஆண்மையும் இயம்புவாய் - எதிரிகளான அவர்களது கீர்த்தியையும் பராக்கிரமத்தையுமே எடுத்துக்கூறும் இயல்புடையாய், புவனம் ஒன்றுபட வரினும் - எல்லாவுலகத்தாரும் ஒருமிக்கத்திரண்டு வந்தாலும், எனதனொடு பொருவார் ஆயின் - என்னுடனே போர்செய்யவல்லவரானால், எதிர் பொர விடாய் - எதிர்த்துப்போர்செய்யவிடுவாய்; சிவனும் என் கணையை அஞ்சும் - சிவபிரானும் எனது அம்புக்கு அஞ்சுவான்,' என்று - என்றுசொல்லி, நனி சீறினான் - மிகுதியாகக் கோபித்தான்; (எ - று)

சிவன் என்ற வடசொல்லுக்கு - (யாவர்க்கும்) மங்களத்தைச் செய்பவனென்று பொருள்; சிவம் - சுபம். உம் - உயர்வுசிறப்பு; அது - அப்பிரானது வெகுண்டு உலகமழிக்குமாற்றலையும், முன் அருச்சுனன் வில் நாணற்றுத்திகைக்கும்படி எதிர்த்துப்போர்செய்த திறமையையுங் குறிக்கும். இவன் இங்ஙனங் கூறினது பேதைமை யென்பார், 'சிறுவன்' என்றார். சிவனும் என் கணையை அஞ்சும் - "அச்சக்கிளவிக்கு ஐந்து மிரண்டும், எச்சமிலவே பொருளவயினான" என்பதனால் இரண்டாம்வேற்றுமை விரியாகக் கூறினார். (கஙகூ)

[யாவரும் தம்தம் இருப்பிடங்கட்குச் செல்லுதல்.]

கச0. இரவிமைந்தனொடுகங்கைமைந்த னெதிர்வாய்மையொன்
றையுமிசைத்திலன், பொரவறிந்திடுதுமன்றுவெஞ்சமரி லென்றெழு
ந்துதனிபோயினா, னரவவெங்கொடியுயர்த்தகோவு மிகலரசருக்குவி
டைநல்கினான், விரவுபைந்துளபமாலையான் விதுரன்மனையிலுற்றது
விளம்புவாம்.

(இ - ள்.) (பின்பு), கங்கை மைந்தன் - வீடுமன், இரவி மைந்தனொடு - கர்ணனுடனே, எதிர்வாய்மை ஒன்றையும் - பிரதியான வார்த்தையொன்றையும், இசைத்திலன் - கூறாதவனாய், 'அன்று - (போர்நடக்கும்) அக்காலத்தில், வெம் சமரில் - கொடிய போர்க்களத்தில், பொர - போர்செய்கையில், அறிந்திடுதும் - (இவனது ஆண்மையை நேரில்) அறிவோம்,' என்று - என்றுகருதி, எழுந்து தனி போயினான் - (அச்சபையைவிட்டு) எழுந்து தனியேசென்றான்; அரவம் வெம் கொடி உயர்த்த கோவும் - பாம்பின்வடிவமெழுதிய கொடிய துவசத்தை உயரஎடுத்த துரியோதனராஜனும், இகல் அரசருக்கு - வலிமையையுடைய அரசர்களுக்கெல்லாம், விடை நல்கினான் - சபையினின்று செலவு கொடுத்து அனுப்பினான், (இது நிற்க), விரவு பைந் துளபம் மாலையான் - பொருந்தின பசிய திருத்துழாய்மாலையையுடைய கண்ணபிரானது, விதுரன் மனையில் உற்றது - விதுரனது மாளிகையில் நடந்த செய்தியை, விளம்புவாம் - (இனிக்) கூறுவோம்; (எ - று.) — அதனை, மேற் காண்க.

நான்காமடி - கவிக்கூற்று. விளம்புவாம் - கவிகளுக்கு உரிய இயற்கைத் தன்மைப்பன்மை. என்று - என்றுசொல்லி என்றும் உரைப்பர். வாய்மை - வாயின்தன்மை; வாய் - சொல்லுக்குக் கருவியாகுபெயர். இசைத்திலன் - முற்றெச்சம். உற்றது - வினையாலணையும்பெயர். (கச0)

வேறு.

[விதுரன் வில்லை முறித்தகாரணத்தைக் கண்ணன் வினவுதல்.]

கசுக. பொருசிலைமுறித்தவீரன்கோயிலிற்புகுந்துநேமிக்
குரிசிலைவணங்கியாங்கணிருப்பவக்குரிசினோக்கி
யிருசிலையுண்டென்றிந்தவிருநிலத்தியம்பும்வில்லி
னொருசிலைமுறித்தசீற்றமென்கொலோவுரைசெயென்றான்.

(இ - ள்.) (இதுமுதல்): பொரு சிலை முறித்த வீரன் - போர்செய்தற்கு உரிய வில்லை முறித்துப்போகட்ட சுத்தவீரனான விதுரன், கோயிலில் புகுந்து - தனது சிறந்த மாளிகையிலே சென்று, நேமி குரிசிலை வணங்கி - (அங்குத் தனக்குமுன் சென்றிருந்த) சக்கரபாணியான கண்ணபிரானை நமஸ்கரித்து, ஆங்கண் இருப்ப - அவ்விடத்தில் இருக்கையில்,—அ குரிசில் - அந்தக் கண்ணபிரான், நோக்கி - (விதுரனைப்) பார்த்து, 'இரு சிலை உண்டு என்று இந்த இரு நிலத்து இயம்பும் வில்லின் ஒரு சிலை முறித்த சீற்றம் - இரண்டு சிறந்த விற்கள் உள்ளனவென்று இந்தப்பெரிய பூலோகத்திற் (பிரசித்தமாகச்) சொல்லப்படுகிற விற்களுள் ஒன்றாகிய உனது வில்லை (நீ) முறித்துப்போகட்ட கோபம், என்கொலோ - யாதுகாரணம் பற்றியதோ? உரைசெய் - சொல,' என்றான் - என்று கேட்டருளினான்; (எ - று.)

விதுரன் விலமுறித்தசெய்தியைக் கண்ணன் தனது ஞானத்திருக்கண்ணினாலும் ஜனவதந்தியினாலும் அறிந்தனனென்க. சீற்றம் - தொழிற்பெயர்; சீறு - பகுதி, அம் - விகுதி, ற் - விரித்தலவிகாரம். ஆங்கண் - அக்கண் என்பதன் மெலித்தலும் நீட்டலும். 'குருசில' எனவும் பாடம்.

இதுமுதல் ஐம்பதுகவிகள் - முதற்சீரும் நான்காஞ்சீரும் விளச்சீர்களும், மற்றை நான்கும் மாச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட அறுசீராசிரிய விருத்தங்கள். (கசுக)

[இதுமுதல் மூன்றுகவிகள்-ஒருதொடர்: விதுரன்சொல்லும் உத்தரம்.]

கசுஉ. ஆவதுகருதானாகிலமைச்சர்சொற்கேளானாகில்
வீவதுகுறியானாகில்விளைவதுமுணரானாகி
னாவதுகாவானாகிலவனுக்காநடந்துபோரிற
சாவதுபழுதென்றன்றேசகத்துளோர்சாற்றுகின்றார்.

(இ - ள்.) '(ஒருவன்), ஆவது கருதான் ஆகில் - (தனக்கும் பிறர்க்கும்) நன்மையாகுங் காரியத்தை ஆலோசியானானாலும், அமைச்சர் சொல் கேளான் ஆகில - மந்திரிகளது வார்த்தையைக் கேட்டு நடவானானாலும், வீவது குறியான் ஆகில் - (தான்) அழிவதைச் சிந்தியானானாலும், விளைவதும உணரான் ஆகில் - (இம்மைமறுமைகளில தனக்கு இனி) விளையும் பயன்களை அறியானானாலும், நா அது காவான் ஆகில் - (தனது) நாக்கை (தீச்சொற்சொலலாமல்) அடக்கிவையானானாலும், அவனுக்கு ஆ நடந்து - அவனுக்கு உதவியாகச் சென்று, போரில சாவது - யுத்தத்தில் இறப்பது, பழுது - குற்றமாகும்,' என்று அன்றே சகதது உளோர் சாற்றுகின்றார் - என்றே உலகத்திலுள்ள பெரியோர்கள் எல்லோரும் சொல்லுகிறார்களன்றோ? (எ - று.)

ஆவதுகருதாமை முதலாக இங்குக்கூறிய தூக்குணங்களை யுடைய துரியோதனனுக்கு உதவியாகச்சென்று போரில் இறத்தல் பழிபாவங்களைத் தருவதாதலால், அவனை ஒழித்தேன் என்பதாம். 'ஆகில்' எனப் பலவிடத்தும் வந்தவை-வினைசசெவ்வெண். இவை - 'பழுது' என்பதைக் கொண்டு முடியும். "யாகாவாராயினுநாகாக்க காவாக்கால், சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப்பட்டு" என்றதிருக்குறளினாலும், மொழியடக்கம் - மற்றை மெய்யடக்க மனவடக்கங்

களினும் முக்கியமாதலை அறிக. ஆவது, வீவது, விளைவது - எதிர்கால வினையாலணையும் பெயர் நாவது, அது - அசை. சாவது - எதிர்காலத்தொழிற்பெயர். இனி, நாவது - நாவினிடத்ததான சொல எனக் குறிப்புவினையாலணையும் பெயருமாம். அன்றே - தேற்றம். (கசஉ)

கசந. செல்வம்வந் துறறகாலைதெய்வமுஞ்சிறிதுபேணுர்
சொல்வனவறிந்துசொல்லாசுற்றமுந்துணையுநோக்கார்
வெல்வதேநினைவதல்லால்வெம்பகைவலிதென்றெண்ணுர்
வல்வினைவிளைவுமோரார்மண்ணின்மேல்வாழுமாந்தர்.

(இ - ள்.) மண்ணின்மேல் வாழும் மாநதர் - பூமியில் வாழ்ந்திருக்கும் மனிதர்சிலர்,—செல்வம் வநது உறறகாலை - (தமககுப்) பொருள் வந்து சேர்ந்த காலதது, தெய்வமும சிறிது பேணா - (அது தன்பககல் வருதற்குக் காரணமாகத் திருவருள்புரிநத) கடவுளையும் சிறிதும் விரும்பிககொண்டாடா; சொல்வன அறிந்து சொல்லார் - தாம்சொல்லும் வார்தைகளை (த்தக்கவை தகாதவையென்று ஆராய்ந்து) உணாந்து சொல்லமாட்டார்கள்; சுற்றமும் துணையும் நோககார் - உறவினரென்றும் நண்பரென்றும் தாட்சிணியம்பார்க்க மாட்டார்கள்; வெல்வதே நினைவது அல்லால் வெம் பகை வலிது என்று எண்ணுர் - தாம் சயித்திடுவோம் என்பதையே கருதுவதல்லாமல் கொடிய பகைவருக்கம் தம்மினும் வலிமையுடையதென்று மதிக்கமாட்டார்கள்; வல்வினை விளைவும் ஓரார் - (எல்லாவற்றினும்) வலிமையுடைய ஊழ்வினையின் பயனையும் ஆராயமாட்டார்கள்; (எ-று.)—இது என்னபேதைமை? என்றபடி.

அற்பகுணமுடையவனுன துரியோதனன் தனக்குச செல்வமிருத்தலால் இங்குக் குறித்த துர்ககுணஙகளையெல்லாம் மிகக்கொண்டுள்ளானென்றற்கு, பொதுவாக இதுகூறினுர் பேணப்படுவன யாவற்றுள்ளும் தலைமை கருதி, தெய்வத்தை உயர்வுசிறப்பும்மை கொடுதது முதலிற் கூறினுர், "ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றொன்று, சூழினுந தான்முநதுறும" எனறபடி எவ்வாற்ருலுங் கடக்கவொணுத உறுதியுடைமைபறறி, 'வல்வினை' எனப்பட்டது. விளைவும், உம் - இறநதது தழுவிய எச்சமும், உயர்வுசிறப்பும். சிறிதும் என்பதனிறுதியில், இழிவுசிறப்பும்மை - தொகுத்தல் விகாரப்பட்டது வெல்வதே, ஏ - பிரிநிலையோடு தேற்றம். (கசந)

கசச. நினைக்கவுந்தொழவுமெட்டாநீயெழுந்தருளப்பெற்றுந்
தனக்கிதுதகுதியென்றுதமருடன்வாழவெண்ணுன்
மனக்கடுங்கனலினுன்றன்மனத்தினுலுரைத்தபுன்சொ
லெனக்கிசையாமல்யானுமிருஞ்சிலையிறுத்ததென்ருன்.

(இ - ள்.) '(யாவராலும்), நினைக்கவும் - (மனத்தினுற்) சிந்தித்துப்பார்த்தற்கும், தொழவும் - (மொழி மெய்களால்) வணங்குதற்கும், எட்டா - எட்டாத, நீ—, எழுந்தருள பெற்றும் - (தனது அரண்மனைக்குக் கருணையோடு) வநதுசேரப்பெற்றிருந்தும், இது தனககு தகுதி என்று - நீ அருளிச்செய்த சொல் தனக்குத தககதென்று உட்கொணடு, தமருடன் வாழ எண்ணுன் - ஞாதிகளான பாண்டவர்களோடு ஒததுவாழ்தற்கு நினையாதவனும், மனம் கடுங் கனலினுன் - மனத்திற் கொடிய கோபாக்கினியையுடையவனுமாகிய துரியோதனன், தன் மனததினுல் உரைத்த - தனது மனக்கருத்தோடு பொருநதி (உன்னையும் என்னையும்) நிநதித்துக்கூறின, புல் சொல் - இழிவான வார்த்தை, எனக்கு இசையாமல் - எனக்குப்பொருந்தாமையால், யானும் இருஞ் சிலை இறுததது - நானும பெரியவில்லை முறித்திட்டது,' என்ருன் - என்று (கண்ணபிரானைநோக்கி விதுரன்) கூறினுன்; (எ - று.)

"சினமென்னுஞ் சேர்ந்தாரைக்கொல்லி யினமென்னு, மேமப்புணையை ச்சுடும்" என்றதனை நீதிப்படி துரியோதனனது மனத்திற்பொருந்தின கோபாக்கினி இனி அவனைக்கெடுப்பதேயன்றி அவனுக்கு உறுதிமொழிகூறும் நல்லினமான என்னை அகற்றுதலுஞ் செய்தது எனபார் 'மனககடுங்கனலினுன்' என்றும், தான அறியாமல தவறிச்சொன்னதன்று வேணடுமென்று அடத்தோடு சொன்னது என்பார 'தனமனததினுலுரைத்த' என்றுங் கூறினர். கோபத்தைக கடுங்கனலென உருவகப்படுத்தின விதப்பு - உலகத்து நெருப்புச்சுடுவது தான் சேர்ந்தவிடத்தையே, இந்நெருப்புச சேராதவிடத்தையுஞ் சுடுமென்னும் வேற்றுமை தோன்ற நின்றது. இறுததது - தொழிற்பெயர், வினைமுற்றாய் நின்றது; இதனை, வடநூலார் பாவேப்பிரயோக மென்பர். ()

[இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - ஒருதொடர்: கண்ணன் விதுரனை நோக்கிக் கூறுவன.]

கசரு. மாயனுமகிழ்ந்துநோக்கிமாசுணமுயர்த்தமன்னன்
போயருஞ்சேனையோடுபோர்க்களங்குறுகும்போது
நீயவனருகுநில்லாதொழியினுன்னேயமைந்தர்
தாயமுஞ்செல்வமுற்றுந்தரணியும்பெறுவரன்றே.

(இ - ள்.) (அதுகேட்டு), மாயனும்-கண்ணனும்,—மகிழ்ந்து - திருவுள்ள முகந்தருளி, நோக்கி - (விதுரனைப்) பார்த்து, மாசுணம் உயர்த்த மன்னன் - பாம்புக்கொடியை உயரவெடுத்த துரியோதனராசன், போய் - புறப்பட்டுச் சென்று, அருஞ் சேனையோடு - (பிறரால்வெல்லுதற்கு) அருமையான சேனையுடனே, போர் களம் குறுகும்போது - யுத்தகளத்தை அடையும்பொழுதில், நீ அவன் அருகு நில்லாது ஒழியின் - நீயொருத்தன் அவனதுபக்கத்தில் நிற்காமல நீங்கினுல், உன் நேயம் மைந்தர் - உனது அன்புக்குஉரிய குமாரரான பாண்டவர், அன்றே - அப்பொழுதே, தாயமும் - இராசசியபாகத்தையும், செல்வம் முற்றும் - மற்றும் பொருளெல்லாவற்றையும், தரணியும் - பூமிமுழுவதையும், பெறுவர் - அடைவார்கள்; (எ - று.)—அன்றே - தேற்றமுமாம். இப்பாட்டில், 'நோக்கி' என்பது, மேல் கசஎ-ஆங்கவியில் 'என்றருளி' என்பதோடு குளகமாகத் தொடரும்.

விரைவில் தனது திருவுள்ளக்கருத்து நிறைவேறு மென்று கண்ணன் மகிழ்ந்துகூறின னென்க. நீ எதிர்பக்கத்தி லிருந்தால் பாண்டவர்க்குப் பகைவெல்லுத லரிதெனக் கண்ணன் விதுரனுக்கு முகமன் கூறினவாறு.

கசசு. ஏற்றியநறுநெய்வீசியிந்தனமடுக்கினுலுங்
காற்றுவந்துறுதபோதுகடுங்கனலகதுவவற்றே
நீற்றணிநிமலனன்னநின்கைவில்லிற்றதாயிற
சீற்றவேலரசன்சேனைதென்புலம்படர்கைதிண்ணம்.

(இ - ள்.) நறு நெய் வீசி - நல்லமணமுள்ள நெய்யை மிகுதியாகச் சொரிந்து, இந்தனம - விறகுகளை, ஏற்றிய - தீப்பற்றவைத்தற்கு, அடுக்கினுலும் - (ஒன்றனமேலொன்று) பொருந்தவைத்தாலும, காற்று வந்து உறுத போது - (ஏற்ற) காற்று (சமயத்துக்கு) வந்து உதவிசெய்யாதபொழுது, கடுங் கனல் கதுவ வற்றே - மிகுந்த நெருப்புப் பற்றவல்லதோ? [அன்றென்றபடி]; நீறு அணி நிமலன் அன்ன நின் கை வில் இற்றது ஆயின்-விபூதியைத் தரித்த குற்றமற்ற சிவபிரானை யொத்த உனது கையிலுள்ள வில் முறிந்தாளுல், சீற்றம வேல அரசன் சேனை தென் புலம் படர்கை - கோபத்தையுடைய வேலாயுதத்தையுடைய துரியோதனராசனது சைனியம் யமலோகத்துக்குச் செல்லுதல் [அழிதல்], திண்ணம் - நிசசயம்; (எ - று.)

பலதுணைக்கருவிகள் அமைந்திருந்தாலும் கனலின் வளர்ச்சிக்குக் காற்றின் உதவி அவசியமாதல்போல, பலவகை வலிமைகள் அமைந்திருந்தாலும் துரியோதனனது வெற்றிக்கு ஏற்ற சாதனமான உனது உதவி இல்லாமையால் அவன் வெல்லற்பாலனல்லன் என்பதாம். கூற்றுவனது இடம் தென்திசையிலுள்ளதாதலின் 'தென்புலம்' என்றும், போரிற்புறங்காட்டாது பகைவராலிறந்து வீரசுவர்க்கம்பெறுபவரும் யமதரிசனம் பெற்றேசெல்லவேண்டுதலின் 'தென்புலம்படர்கை' என்றும் கூறினார். திண்ணம்-திண்மை, திட்பம் என்பனபோல, பண்புப்பெயர்; அம் - விகுதி. படர்கை - கை விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர். இந்தனம் - வடசொல். பகையைத் தவறாது அழிக்கும் ஆற்றலுக்கு, அழித்தற்கடவுளான உருத்திரமூர்த்தியை உவமைகூறினார். முன்னிரண்டடி - பிறிதுமொழிதலலங்காரம்.

ஏற்றிய - செய்யிய என்னும் வாய்பாட்டு எதிர்காலவினையெச்சம்; இனி, இறந்தகாலப்பெயரெச்சமாக்கி மிகுதியான எனப் பொருள்கொண்டு, நெய்யோடு சேர்ப்பினும் அமையும் வற்று - வல் என்னும் பண்படியாப்பிறந்த ஒன்றன்பாற்குறிப்புமுற்று; று - விகுதி நிமலன் - ஆணவம் மாயை கன்மம் என்னும் மும்மல மற்றவன். இருவரும் பரமபாகவதராதலால், விதுரனைச் சிவனோடு ஒப்பிட்டதென்றுங் கூறுவர் (கசசு)

கசஎ. பன்னியபுரையில்கேள்விப்பயனுகர்மனத்தாய்நின்னை
மன்னவன்மொழிந்தவெல்லாம்பொறுத்தியென்றருளிமாயோ
னநகர்தன்னில்வண்மையருளழகாண்மைபேசுங்
கன்னனைப்பயந்தகாதற்கன்னிதன்கோயில்புக்கான்.

(இ - ள்.) 'பன்னிய - சிறப்பித்துச்சொல்லப்பட்ட, புரை இல் - குற்றமில்லாத, கேள்வி - நூற்கேள்விகளின், பயன் - பிரயோசனமான தத்துவப்பொருளை, நுகர் - (எப்பொழுதும் சிந்தித்து) அனுபவிக்கிற, மனத்தாய் - மனத்தையுடைய விதுரனே! நின்னை மன்னவன் மொழிந்த எல்லாம் - உன்னைத் துரியோதனராசன் கூறியவற்றையெல்லாம், பொறுத்தி - பொறுத்துக்கொள்வாய்,' என்று அருளி-என்றுசொல்லியருளி, மாயோன்-கண்ணன், அ நகர் தன்னில் - அவ்வத்தினாபுரியிலே, வண்மை அருள் அழகு ஆண்மை பேசும் கன்னனை பயந்த காதல் கன்னிதன் கோயில் புக்கான் - உதார குணம் கருணை சௌந்தரியம் பராக்கிரமம் என்பவற்றிற் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகிற கர்ணனை இளமையிற்பெற்ற அன்பையுடைய குந்திதேவியினது வாசஸ்தானத்தை அடைந்தருளினான்; (எ - று.)

இச்சருக்கத்தில், கண்ணனது மாயையின் காரியமான பல அற்புதச்செய்கைகளை நோக்கி வியந்து, பலவிடத்து அவனை 'மாயோன்' எனக் குறிக்கிறார்; விதுரனைத் துரியோதனனினின்று பிரித்த அற்புதத்தைக் குறித்துக் கீழ் கசடு - ஆம் கவியில் 'மாயன்' எனக் கூறி, இனிக் குந்திமூலமாகக் கர்ணனைத் துரியோதனனினின்று பிரிக்கத்தொடங்கிய அற்புதத்தைக் குறித்து, இங்கு 'மாயோன்' என்றார். கன்னிகையாயிருந்தகாலத்துக் குந்தி கர்ணனைப் பெற்றமை விளங்க, இங்கு 'கன்னி' எனப்பட்டாள் 'காதற்கன்னி' என்றது, அப்பொழுது சூரியனை விரும்பினதனாலும், தன்மக்களிடத்து இயல்பாக அன்புடையளாதலாலும், கண்ணனிடத்து விசுவாசமுடையவளாதலாலு மென்க. இனி, 'வண்மையருளழகாண்மை பேசும்' என்பதற்கு - தனது ஈகை முதலிய குணங்களைத் தானே புகழ்ந்துகூறும் இயல்புடைய என்றும், 'கன்னனைப் பயந்த' என்பதற்கு - (தனது சிறந்தகுமாரனை அருச்சுனனுக்கு நெடுங்காலமாகப் பெரும்பகையாய்ச் சிறந்த வில்வலிமையையும் தவறாத கொடிய கறுவுள்ள நாகாஸ்திரத்தையும் உடைமைபற்றிக்) காணனை அஞ்சின என்றும் உரைக்கலாம். கேள்விக்குக் குற்றம் - ஐயம் திரிபு அறியாமைகள். இங்கே

கேள்வி-அனுபவமுடைய நல்லாசிரியர்பக்கலில் உறுதிமொழிகளை உபதேசிக்கக்கேட்டல் அஃறிணையும்மைத்தொகை பன்மையாய் முடியவேண்டுமென்னும் நியதி இன்மையால், 'வணமையருளழகாணமை' என ஒருமையாகக் கூறப்பட்டது. கீழ் ஆரணியபருவத்தின் முதலில் "அன்னையைச் சுபலன் பாவையருந்தறவிருத்தி" என்றதனுல், 'காந்தாரிவீட்டை யடுத்துக் குந்தி இருந்தனளென அறிக. 'நினைமன்னவன் மொழிந்தவெல்லாமபொறுத்தி' என்று அருளினது, எம்பிரானது இயற்கைக் கருணையைக் காட்டும். (கசஎ)

[குந்திதனதுமாளிகைக்குஎழுந்தருளியகண்ணனை
விருப்பத்தோடுகாணுதல்.]

கசஅ. மண்டலமதியமன்னமாசறுமுகத்தினளுந்
திண்டிறன்மருகன்றன்னைச்சென்றெதிர்கொண்டுகண்டு
வெண்டிரைமகரவேலைவிரிபுனன்முகந்துதோன்றுங்
கொண்டலைமகிழ்ந்துகாணுங்குளிர்பசுந்தோகைபோன்றாள்.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது), மண்டலம் மதியம் அன்ன - சந்திரமண்டலத்தைப்போன்ற, மாசு அறு முகத்தினளும் - களங்கமில்லாத முகமண்டலத்தையுடைய குந்திதேவியும், திண் திறல் மருகன் தன்னை - மிக்க வலிமையையுடைய தனது மருமகனான கண்ணனை, சென்று எதிர்கொண்டு கண்டு - எதிர்கொண்டுபோய்ப் பார்த்து, வெள் திரை மகரம் வேலை விரிபுனல் முகந்து தோன்றும் கொண்டலை மகிழ்ந்து காணும் குளிர் பசு தோகை போன்றாள் - வெண்மையான அலைகளையும் சுறாமீன்களையு முடைய கடலின் மிகுந்தநீரை மொண்டுகொண்டு மேலெழுகின்ற காளமேகத்தைக் சந்தோஷித்துப்பார்க்கின்ற அதனாற்குளிர்ந்த பசுநிறமுள்ள மயிலை யொத்தாள்; (எ - று.)

உவமையணி. நீர்கொண்டமேகம்-நீலநிறமுள்ளகண்ணனுக்கும், மேகத்தைக்கண்டு தாபமொழிந்து மனமகிழும் மயில் - கண்ணனைத்தரிசித்துத் துயரந்தணிந்து மனமகிழ்ந்த குந்திக்கும் உவமை நிறம்பற்றித் திருமாற்கு மேகமும், சாயல்பற்றிப் பெண்ணுக்கு மயிலும் உவமையாம். மண்டல மதியம் - கலைகள்நிறைந்து வட்டவடிவமாகப் பூரணமாகவேயுள்ள சந்திரன். இனி, மண் தலம் மதியம் எனப்பிரித்து - நிலவுலகத்தில் வந்ததொரு சந்திரனென்று இல்பொருளுவமையாக்கி உரைப்பாரு முளர். பலநாளாகப் புத்திரரைப் பிரிந்து செல்வத்தையிழந்து சோகமுற்று வாடியிருந்த குந்தியின் முகம் கண்ணன் வந்தானென்ற மாத்திரத்தில் மிகத்தெளிவையடைந்ததென்பார், இங்கு 'மாசறுமுகத்தினள்' என்றார் இதில் நெற்றியில் திலகமற்றிருந்த தன்மையும் தோன்றும். குந்திக்கு உடன்பிறந்த முறையாகிற வசுதேவரது குமாரனாதலால், கண்ணன் மருகனுவன். (கசஅ)

[குந்தி மகிழ்ந்து கண்ணனை வந்தகாரியம்வினவுதல்.]

கசகூ. யானுறையில்லின்வந்ததென்னமாதவமென்றேத்திக்
கானுறைமைந்தர்தமைக்கண்டனள்போன்றாளாகித்
தேனுறைதுளவினன்றன்செய்யமாமுகத்தைநோக்கி
வானுறைபுரிசைமூதூர்வந்ததென்னருடியென்றாள்.

(இ - ள்) 'யான் உறை இல்லின் வந்தது - நான் வசிக்கிற இவ்வீட்டில் (நீ) வந்துசேர்ந்தது, என்ன மா தவம் - (யான்செய்துள்ள) எந்தப்பெருந்தவத்தின் பயனோ?' என்று ஏத்தி - என்று (கண்ணனைநோக்கிக்) கூறித்துதித்து, (குந்திதேவி), கான உறை மைந்தர் தன்மை கண்டனள் போன்றாள் ஆகி - (கண்ணனைப் பார்த்தமாத்திரத்தில) வனவாசஞ்செய்த தன்புத்திரரைவரைப் பார்த்தவள்போல மகிழ்ந்தவளாய், தேன உறை துளவினன் தன் செய்ய மா முகத்தை நோக்கி - தேன்பொருந்திய திருத்துழாய்மாலையையுடைய கண்ணனது சிவந்தஅழகிய திருமுகத்தைப் பார்த்து, வான் உறை புரிசை மூது ஊர்

வந்தது என் அருடி என்றாள் - 'ஆகாயத்தையளாவிப்பொருந்திய மதில்களை யுடைய பழமையான இவ்வூர்க்கு (நீ) வந்தது என்னகாரணம்' சொல்லியருள் வாய்' என்றுகூறினாள்; (எ - று)

இரண்டாமடியால், தன்மக்களிடத்து எவ்வளவு அன்போ அவ்வளவு அன்பு குந்திக்குக்கண்ணனிடமென்பது விளங்கும் அன்றியும், அவயவியான கண்ணனை நோக்கின மாத்திரத்தில், அவயவமான பாண்டவரைப் பார்த்தாற் போன்றவளானாள் "மாலோனுயிர்போல்வான்" என்றிறே, பாண்டவரைக் கூறுமாறு. தேன உறை துளவு - வண்டுகள் மொய்க்குந் துளசி யென்றும், வான உறை புரிசை - மேகந்தங்கும் மதிலென்றும் உரைக்கலாம். அருடி - ஏவலொருமைமுற்று; அருள் - பகுதி, இ - விகுதி, த - எழுத்துப்பேறு, தக ரம் டகரமானவிடத்து எகரம்கெட்டது - சந்தி: இதில், ட் - எழுத்துப்பேறு என்றும், து - சாரியை, உகரம்கெட்ட தென்றுங் கூறுவாருமுளர். (கசஅ)

[கண்ணன் குந்திக்கு நடந்தவரலாறு கூறுதல்.]

கடுO. நின்பெருமபுதல்வர்சொல்லநெடும்புனனாடுவேண்டி
வன்புடையரசர்கோமான்மனக்கருத்தறியவந்தேன்
றென்புலவேந்தன்வெஃகச்செருத்தொழில்புரிவனென்றா
னென்பலசொல்லினாளையெதிர்க்கவேயியைந்ததென்றான்.

(இ - ள்) (அதுகேட்டுக் கண்ணன் குந்தியை நோக்கி), 'நின் பெரும் புதல்வர் சொல்ல - உனது சிறந்தபுத்திரர்கள் சொல்லியனுப்ப, நெடும் புனல் நாடு வேண்டி - மிக்க நீர்வளமுள்ள குருநாட்டின் பாகத்தைப் பெறவிரும்பி, வன்பு உடை அரசர் கோமான் மனம் கருத்து அறிய - வலிமையுடைய ராஜ ராஜனான துரியோதனனது உள்ளத்தி னெண்ணத்தை அறியும்பொருட்டு, வந்தேன் - (யான் இங்கு) வந்தேன்; (அதற்கு அவன்), தென் புலம் வேந்தன் வெஃக - தெற்குத்திக்குக்குத் தலைவனான யமன் (உயிர்களை) விரும்பும்படி, செருதொழில் புரிவன்என்றான் - போர்த்தொழிலைச்செய்வேனென்று சொன் னான்; பல சொல்லின் என-பலவார்த்தைகளைச் சொன்னதனால் என்னபயன்? [ஒன்றுமில்லை யென்றபடி]; நாளை எதிர்க்கவே இயைந்தது - இனிவிரைவில் (இருதிறத்தாரும்) எதிர்த்துப் போர்செய்யவே நேர்ந்தது,' என்றான்-என்று கூறியருளினான்; (எ - று.)

வன்பு - சிறிதுங் கருணையில்லாமல் அநீதியிற்செல்லுங் கல்நெஞ்சின் தன்மையையுங் குறிக்கும். வன்புடையரசர் - துச்சாதனன் கர்ணன் சகுனி திரிகர்த்தன் முதலியோராய், அவர்கட்கெல்லாந் தலைவனென்றுமாம். அஷ்ட திக்குப்பாலகருள் தெற்குத்திக்குக்குத் தலைவன், கூற்றுவன். வெஃக - கவர என்றுமாம். புரிவன - தன்மையொருமை சாமம்முதலிய முதல்மூன்று உபா யங்களைக்குறித்துப் பலவார்த்தைகளைக் கூறி ஒன்றும் பயன்படாமற்போன மையும், 'என்பலசொல்லின்' என்றதிற் பெறப்படும். (கடுO)

[அதுகேட்டுக் குந்தி வருந்துதல்.]

கடுக. என்றலுங்குந்திசாலவிரங்கினளெதிர்ந்தபோரில்
வென்றிடுவார்கள்யாரோவிதியினாலமர்க்களத்திற்
பொன்றிடுவார்கள்யாரோவென்றுளம்புலர்ந்துநொந்தா
ளன்றவடன்னைத்தேற்றியாழியானுரைக்கலுற்றான்.

(இ-ள்.) என்றலும்-என்று(கண்ணன்)அருளிச்செய்தவளவிலே,குந்தி—, சால இரங்கினள் - மிகவும் இரக்கமுற்றவளாய், 'எதிர்ந்த போரில் - இனிச் சம்பிக்க இருக்கின்ற யுத்தத்தில், வென்றிடுவார்கள் யாரோ - சயித்திடுபவர் யாவரோ? விதியினால் - ஊழ்வினையால், அமர் களத்தில் - யுத்தகளத்திலே, பொன்றிடுவார்கள் யாரோ - அழிந்திடுபவர்கள் யாவரோ?' என்று - என்று

சொல்லி, உளம் புலர்ந்து - மனம்வாடி, நொந்தாள் - வருந்தினாள்; அன்று - அப்பொழுது, ஆழியான - சக்கராயுதத்தையுடைய கண்ணன், அவள் தன்னை தேற்றி - அந்தக் குந்திதேவியைச் சமாதானப்படுத்தி, உரைக்கல் உற்றான் - (சிலவார்த்தை) கூறத்தொடங்கினான்; (எ - று.)— அவற்றை, மேல் ஏழுகவிகளிற் காண்க.

குந்தியென்றபெயர்க்குக் காரணம், மேல் கசுக-ஆங்கவியிற் கூறப்படும். விதியினால் என்பதை மத்திமதீபமாக வென்றிவோர்களை என்பதனோடுங் கூட்டுக. ஆகூழால் வெற்றியும், போகூழால் அழிவும் நேர்ந்திடும் விதி, ஊழ், பால், முறை, உண்மை, தெய்வம், நியதி என்பன - ஒருபொருட்சொற்கள். அஃதாவது - இருவினைப்பயன் செய்தவனையே அடைவதற்கு ஏதுவாகிய நியமம். ஆழியான் - திருப்பாற்கடலிற் பள்ளிகொண்ட கடவுளுமாம் தேற்றி-துன்பந்தெளியச்செய்து. (கருக)

[இதுமுதல் ஏழுகவிகள் - ஒருதொடர்: கண்ணன் கர்ணனதுபிறப்பு முதலியவற்றைக் குந்திக்குக் கூறுவன.]

கரு௨. தன்மைநானுரைப்பக்கேணின்றந்தைதன்மனையினீயுங்
கன்னியாயிருந்துவாழுங்காலையோர்முனிவன்வந்து
சொன்னமந்திரமோரைந்தினொன்றினாற்சூரன்றன்னை
முன்னினையவனுமன்றுவந்துநின்முன்புநின்றான்.

(இ - ள்.) தன்மை நான் உரைப்ப கேள் - (முன்பு நடந்ததொரு உண்மையான செய்தியின்) தன்மையை நான் சொல்ல (நீ இப்பொழுது) கேட்பாய்: நின் தந்தைதன் மனையில் - உன்னுடைய பிதாவான குந்திபோஜராஜனது அரண்மனையிலே, நீயும் கன்னி ஆய் இருந்து வாழும் காலை - நீயும் மணமில்லாத இளமகளாயிருந்து வாழ்கிற காலத்தில், ஓர் முனிவன் - ஒப்பற்ற (துருவாச) முனிவன், வந்து சொன்ன—,மந்திரம் ஓர் ஐந்தின் - ஐந்து மந்திரங்களுள், ஒன்றினால் - ஒருமந்திரத்தினால், சூரன் தன்னை - சூரியனை, முன்னினை - (நீ) நினைத்தாய்; அவனும் - அச்சூரியனும், அன்று - அப்பொழுது, நின் முன்பு - உன்னெதிரில், வந்து நின்றான்—; (எ - று.)

சாபத்தாலும் கோபத்தாலும் பேர்படைத்த பயங்கரனான துர்வாசமுனிவன் ஒருகாலத்தில் குந்திபோஜராஜனது அரண்மனைக்கு எழுந்தருள, அங்கு அவ்வரசன் அம்முனிவர்க்கு எல்லாப்பணிவிடைகளும் இயற்றும்படி நுண்ணறிவுடைய கன்னிகையான குந்தியை நியமிக்க,அவளும் அங்ஙனமே தவறாமல் ஒருவருஷகாலம் உபசரித்துவர, அம்முனிவன் அங்குநின்று செல்கையில், மிகமணமுவந்து குந்திக்குச் சிலமந்திரமுபதேசித்து அதனால் தேவர்களை வரவழைக்கவும் அவரருளால் புத்திரப்பாக்கியத்தைப்பெறவு மாகுமென்று கூறிப்போக, பெண்களுக்கு இயற்கையான பேதைமையையுடைய குந்தி அதனைப் பரீக்ஷித்துப்பார்க்க விரும்பித் தனியே மேல்மாடத்துச் சென்று ஏகாந்தமாக இருந்து ஒரு மந்திரத்தைச் சொல்லிச் சூரியனைத் தியானிக்க, உடனே சூரியன் உக்கிரமான வடிவத்தைவிட்டுச் சாந்தமான வடிவத்தோடு அருகில்வந்துசேர்ந்தான். சூரியன்-ஸூர்யன்:வடசொற்றிரிபு; வீரன்என்றபொருளில்,ஶூரன்என்னும் வடசொல்லின் திரிபாம். மந்திரம் - மறைபொருள்.

கரு௩. கதிரவனருளினாலோர்கணத்திடைக்காதல்கூர
மதலையங்கொருவன்றன்னைப்பயந்தபின்வடுவென்றஞ்சி
மிதலையம்பேழைதன்னிற்பொதிந்துநீவிடவப்போதங்
நதியுமம்மகவைக்கங்கைநதியிடைப்படுத்ததன்றே.

(இ - ள்) கதிரவன் - ஆயிரங்கிரணங்களையுடைய சூரியன், அருளினால் - கருணையினால், ஓர் கணத்திடை - ஒருகணப்பொழுதிலே, காதல் கூர -

இன்பமடைய, (அதனால்), அங்கு - அப்பொழுது [அவ்விடத்தில்], மதலை ஒருவன் தனனை -ஒருபுத்திரனை, பயந்த பின் - (நீ) பெற்றபின்பு, வடு என்று அஞ்சி - (இது உனக்கும் உன்மரபுக்கும்) பழிப்பாமென்று பயந்து, நீ—,மித வை அம் பேழை தன்னில் பொதிந்து - நீரிலமிதக்கும் தன்மையதாகிய ஒருமா ப்பெட்டியிலே (அக்குழந்தையை)அடக்கஞ்செய்து, விட - (அப்பெட்டியை யமுனாநதியிலே) செலுத்திவிட, அப்போது—, அ நதியும் - அவ்யமுனையா றும், அ மகவை கங்கை நதியிடை படுத்தது - அக்குழந்தையை (ப்பெட்டி யுடனே) கங்காநதியிற் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தது ; (எ - று.)—அன்றே - தேற்றம் ; ஈற்றசையுமாம்.

தேவர்களது அநுக்கிரகத்தா லுண்டாங் கருப்பம் காலதாமதமின்றி உட னே பிறந்திடுமென்பது மரபு. பேழைதன்னில் அம்மகவை அப்போது பொதி ந்து கங்கைநதியிடைவிட (அப்பேழையை) அன்றே [அன்றையதினமே] அந்நதியும் படுத்தது [கொண்டுவந்தது] என்று அநுவயித்தும் உரைக்கலாம். மிதவை, ஐ - கருத்தாப்பொருள்விகுதி. பேழை - பேடிகா என்னும் வடமொ ழியின் சிதைவெனபா. (கஙுஙு)

கஙுச. காதனின்புதல்வன்றன்னைக்கண்ணிலாவரசன்பொற்றேர்ச்
சூதன்வந்தெடுத்துக்கொண்டுசூதனெனவளர்த்தகாலை
யாதபனிவனையாருங்கன்னனென்றழைக்கவென்றான்
றாதையுமவிசும்பிறசொன்னநாமமேதக்கதென்றான்.

(இ - ள்.) காதல் நின் புதல்வன் தன்னை - அன்புக்கு உரிய உனதுபுத் திரனை, கண் இலா அரசன் பொன் தேர் சூதன் - திருதராட்டிராசனது பொன்மயமான இரதத்தைச் செலுத்தும்பாகனான அதிரதனென்பவன், வந்து எடுத்துக்கொண்டு- (அக்கங்கையாற்றுக்கு) வந்து எடுத்துக்கொண்டு சென்று, சூதன் என வளர்த்த காலை - தன்புத்திரனாகப் பாவித்து வளர்த்தகாலத்தில், ஆதபன் - சூரியன், இவனை யாரும் கன்னன் என்று அழைக்க - 'இப்புதல் வனை எல்லோரும் கர்ணனென்று அழைப்பாராக,' என்றான்-என்று (அசரீரி வாணியாகச்) சொன்னான்; தாதையும - (வளர்க்கிற) தந்தையான அதிரதனும், விசும்பின் சொன்ன நாமமே தக்கது என்றான் - 'ஆகாயத்திற்சொல்லப்பட்ட பெயரே தகுதியுடையது' என்று கூறினான் ; (எ - று.)

இப்புத்திரன் பிறந்தபொழுதே கர்ணகுண்டலங்களோடு கூடியிருந்தமை பற்றிக் கர்ணனென்ற பெயர் இவனுக்குத் தகுந்ததென்றதாகவும் கொள்ள லாம் ஸூதன், ஸூதன்- வடசொறகள் "பாரமாமரபினிற்பிறந்தவர் மொழிப் பழுதினுக்கு அழுது அஞ்சிப், பூரயாநதிப்பேடகத்திடைநனிபொதிந்தொழுக் கினள்" எனபதேயன்றிக் குழந்தையினிடம் மனப்பூர்வமாக அன்பில்லாதவ ளல்லள் என்பது தோன்ற, 'காதல்நின்புதல்வன்' என்றார். (கஙுச)

கஙுரு. பண்புடைக்குமான்கற்றபடைத்தொழிலபலவுங்கண்டு
நண்புடையுரிமையெல்லாநல்கிமாமுடியுஞ்சூட்டி
வண்பணியுயர்த்தகோமான்வாழ்வவற்களித்தான்மறறைத்
திணபரித்தோவல்லோரிலவனையாரசெயிக்கவல்லார்.

(இ - ள்.) பண்பு உடை - (இத்தன்மையான) சிறப்பையுடைய,குமரன்- (உனது) குமாரனான கர்ணன், கற்ற - (பரசுராமரிடத்துக்) கற்றறிந்த, படை தொழில் பலவும - ஆயுதவித்தைக ளெல்லாவற்றையும், கண்டு - பார்த்து, வள் பணி உயர்த்த கோமான் - அழகிய பாம்புக்கொடியை உயரவெடுத்த துரி யோதனராசன், அவற்கு - அக்கர்ணனுக்கு, நண்பு - சினேகத்தால், உடை உரிமை எல்லாம-தன்னுடைய உரிய அரசாட்சிசெல்வங்களை பலவற்றையும், நல்கி - கொடுத்து, மா முடியும் சூட்டி - பெரிய கிரீடத்தையுந் தரிப்பித்து.

வாழ்வு அளித்தான் - (அங்கதேசத்து இராச்சியாதிபத்தியத்தின்) வாழ்வைக் கொடுத்திட்டான்; அவனை - அக்கன்னனை, மற்றை திண் பரி தேர் வல்லோரில் - வலிய குதிரைகளைப்பூட்டிய தேரையுடைய மற்றைவீரர்களில், யார் செயிக்க வல்லார் - எவர் வெல்லவல்லவர்? [ஒருவருமில்லையென்றபடி].

கர்ணனது படைத்தொழில் பலவற்றைத் துரியோதனன் கண்டது - பாண்டவரும் துரியோதனாதியரும் கிருபாசாரியதுரோணாசாரியர்களிடத்து வில்வித்தை முதலியவற்றைக் கற்றுப்பயின்று முடிந்தபின், பீஷ்மர் விதுரர் முதலிய பலரது முன்னிலையில் தம்தமது அஸ்திரசஸ்திரப் பயிற்சியைக் காட்டுகையில், கர்ணனும் இடையில் எழுந்துவந்து தனதுதிறமையைக் காண்பித்தபொழுதி லென்க. "அன்றுசூதன்மதலைதன்னை யங்கராசனாக்கினான், மின்தயங்கு முடிகவித்து வேந்தெலாம்வியக்கவே," "தானிருந்தவரிமுகஞ் செய்தாள்சுமந்தகவிசின்மே, லூனிருந்தபடையினானை யுடனிருத்தி வண்டுசூழ், தேனிருந்தமாலைவாகுசிகரமீது தெண்டிரைக், கானிருந்தமண்டலங் கருத்தினாலிருத்தினான்" என்றார் கீழ் ஆதிபருவத்தில் இவ்வரலாறு கூறுமிடத்தில். ஜயிக்க என்பது - மோனைத்தொடை நோக்கி, செயிக்க வெனத் திரிந்தது. (கருரு)

கருசு. அந்தநின்மைந்தன்றானேயருஞ்சிலைவிசயனோடு
வந்தெதிர்மலையநின்றானுறவுமற்றறியமாட்டான்
சிந்தையினையந்தீரவிதனைநீதெளியச்சொல்லிக்
கொந்தவிழலங்கலானைக்கூட்டுகவிரைவினம்மா.

(இ - ள்.) அந்த நின் மைந்தன்தானே - அப்படிப்பட்ட உனது புத்திரனான கர்ணனே, அருஞ் சிலை விசயனோடு - அருமையான வில்வித்தை வல்ல அருச்சுனனுடனே, வந்து எதிர் மலைய நின்றான் - வந்துஎதிர்த்துப் போர்செய்ய இருக்கின்றான்; உறவு மற்று அறியமாட்டான் - (அருச்சுனன் தனக்குத் தம்பி யென்ற) பந்துத்துவமுறைமையை (அவனும்) அறிகின்றானில்லை; (ஆதலால், அவனுக்கு), இதனை - இவ்வுறவுமுறைமையை, சிந்தையின் ஐயம் தீர - மனத்திற் சந்தேகம் நீங்கும்படி, தெளிய நீ சொல்லி - நம்பதலோடு அறியும்படி நீ (சென்று) கூறி, கொந்து அவிழ் அலங்கலானை - பூங்கொத்துக்கள் விரியப்பெற்ற மாலையையுடைய அக்கர்ணனை, விரைவின் கூட்டுக - சீக்கிரத்தில் (பாண்டவர்களோடு) கூடும்படி செய்வாயாக; (எ-று)
—அம்மா என்பதை - ஈற்றசையென்றாவது, கேட்பித்தற்பொருளதாகிய அம்மவென்னும் முன்னிலையிடைச்சொல் நீட்டம்பெற்ற தென்றாவது, மரியாதைபற்றிய அம்மையென்பதன் ஈறுதிரிந்த விளி யென்றாவது கொள்க.

உறவு - தொழிற்பெயர்; உறுதல், தொடர்ச்சி: உறு - பகுதி, அ - சாரியை, உ - விகுதி. மற்று - வினைமாற்று; மலையநின்றான், உறவறியமாட்டான் என வேறுபட்ட வினைகளின் இடையே வந்ததனால். முன்னே கர்ணன் அருச்சுனன் விஷயமாக "முனைந்தபோரின் முடிதுணித்துன் முகசரோருகத்தினாற், சினந்தணிந்தரங்கபூசைசெய்வன்" என்று வீரவாதமும், கர்ணன்விஷயமாக அருச்சுனன் "பகலவன்றன் மதலையுயிர் பகைப்புலத்துக் கவர்வன்" என்று சபதமுஞ் செய்துள்ளது முதலியனபற்றி 'மலையநின்றான்' என்றது. தனக்கும் இவனுக்குமுள்ள உறவை அறிந்தால் இங்ஙனஞ்செய்யான் என்பது தோன்ற 'உறவுமற்றறியமாட்டான்' என்றார். 'சிந்தையினையந்தீர' என்றது, இதற்குமுன் பலமகளிர் தாம்தாம் கர்ணனுக்குத்தாயென்று சொல்லி அவனிடம் மிகுந்த பொருள்பெறவிரும்பி வந்து வீண்போயினராதலால். கொந்து - எதுகைநோக்கிய மெலித்தல். (கருசு)

கருஎ. தம்பியரைந்துபேருந்தனித்தனியேவல்செய்ய
வம்பவிழலங்கலோடுமாமணிமகுடஞ்சூட்டி

யம்புவிமுழுதுநீயேயாளலாம்வருகவென்று
னும்பர்காவனையகையானுன் னுரைமறுத்தானாகில்.

(இ - ள்.) 'தம்பியர் ஐந்து பேரும் - (பஞ்சபாண்டவராகிய) தம்பிமார் ஐவரும், தனி தனி ஏவல் செய்ய - வெவ்வேறாகப் பணிவிடை புரிய, வம்பு அவிழ் அலங்கலோடு - நறுமணம்வீசும் மலர்மாலையுடனே, மா மணி மகுடம் சூட்டி - பெரிய இரத்தினகிரீடத்தைத் தரித்து, அம் புவி முழுதும் - அழகிய பூலோகம் முழுவதையும், நீயே ஆளலாம் - நீயே தனிப்பட அரசாளலாம்; (ஆகையால்), வருக - (பாண்டவர்பக்கல்) வந்துசேர்ந்துவிடுவாயாக,' என்றால் - என்றுசொல்லி (ஆசைகாட்டி) அழைத்தால், (அப்பொழுது), உம்பர்கா அனைய கையான் - (தானத்தில்) தேவர்களது கற்பகச்சோலையை யொத்த கையையுடைய கர்ணன், உன் உரை மறுத்தான் ஆகில் - உனது வார்த்தைக்கு இசையாமல் தடுத்திடுவானானால், (எ - று.)—"விசயன்மேல் மறுகணை தொடுக்காவண்ணம் வரம்வேண்டுக" என மேற்கவியோடு குளகமாகத் தொடரும்.

கர்ணன் மிக்ககொடையாளியாதலால், அவனுக்குக் கற்பகவிருக்ஷங்களை உவமைகூறினர். (கஙஎ)

கஙஅ. எரியமுதருந்தக்கானமெரித்தநாளகன்றுபோன
வரவினையங்கர்கோமானாசுகமாகக்கொண்டான்
வரிசிலைவிசயன்றன்மேன்மறுகணைதொடுக்காவண்ண
மொருவரம்வேண்டுகென்றானுற்றவர்க்குறுதிசூழ்வான்.

(இ - ள்.) எரி - அக்கினிதேவன், அமுது அருந்த - உணவாக உண்ணும்படி, கானம் - காண்டவவனத்தை, எரித்த நாள் - தகித்தகாலத்தில், அகன்று போன - (அங்கிருந்து) நீங்கிச்சென்ற, அரவினை - (தக்ஷகுமாரனான அசுவசேனனென்னுஞ் சிறு) பாம்பை, அங்கர் கோமான் - அங்கநாட்டார்க்குத்தலைவனான கர்ணன், ஆசுகம் ஆக கொண்டான் - அஸ்திரமாகக்கொண்டுள்ளான்; (ஆதலால், அவன்), வரி சிலை விசயன் தன்மேல் - கட்டமைந்த வில்லையுடைய அருச்சுனன்மேலே, மறு கணை தொடுக்காவண்ணம் - அந்த அஸ்திரத்தை இரண்டாம்முறை பிரயோகியாதபடி, ஒரு வரம் வேண்டுக - ஒருவரத்தை (நீ கர்ணனை) க் கேட்டுப் பெறுவாயாக, என்றான் - என்று (குந்திக்குஉபாயம்) கூறினான்: (யாவனெனில்),—உற்றவர்க்கு உறுதி சூழ்வான் - (தன்னை) அடைந்தவர்க்கு நன்மையையே ஆலோசிப்பவனாகிய கண்ணபிரான்; (எ-று.)

கிருஷ்ணனும் அருச்சுனனும் ஒருநாள் பூம்பந்தேறிட்டு விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில், அக்கினிபகவான், மிகப்பசித்து அந்தணவடிவத்தோடு வந்து, இந்திரனது காவற்காடாய் யாவர்க்கும் அழிக்கவொண்ணாதபடி நிலவுலகத்திலிருக்கின்ற காண்டவவனமென்னும் பூந்தோப்பை அதிலுள்ள சராசரங்களுடனே எனக்குவிருந்திடவேண்டு மென்று வேண்ட, கிருஷ்ணார்ச்சுனர்கள், அங்கேபுக்கு ஒதுங்கியிருக்கின்ற அசுரர் முதலிய துஷ்டர்களை அழித்தருள வேண்டுமென்னும் நோக்கத்தால், 'நீ இதனைப்புசி' என்று இசைந்து அளிக்க, உடனே நெருப்புப்பற்றி எரித்ததென்பது கதை. ஆசுகம்என்னும் வடசொல்லுக்கு - விரைவிற்செல்வதென்று பொருள்; ஆசு - துரிதமுணர்த்தும் வடமொழியிடைச்சொல். அப்பொழுது அக்கினிபகவானால் அருச்சுனனுக்குக் காண்டீவமென்னும் வில் முதலியன கொடுக்கப்பட்டமையும், அக்கினி எரிப்பதற்கு அருச்சுனன் அப்பொழுது தனது வில்வல்லமையைக்கொண்டு மிக உதவிசெய்து நின்றமையும் தோன்ற, இங்கு 'வரிசிலைவிசயன்' என்றார்.

[இதுவும், மேற்கவியும் - ஒருதொடர்: அதுகேட்ட குந்தி வருந்திக்கூறுதல்.]

கஙகூ. மனறலந்தெரியல்வெய்யோன்மதலையென்மைந்தனென்ப
தன்றெனக்குரைத்தாயாயினவனுடனனுகவொட்டேன்

சென்றுயிரொழிக்குமாறுசெருவினைவிளைத்துப்பின்னை
யின்றெனக்குரைத்தாயையாவென்னினைநதென்செய்தாயே.

(இ - ள்.) மன்றல அம் தெரியல் வெய்யோன் மதலை - பரிமளமுள்ள அழகிய பூமாலையையுடைய சூரியனது குமாரனுக வழங்கப்படுகிற கர்ணன், என் மைந்தன் என்பது - எனதுபுத்திரனென்ற செய்தியை, அன்று எனக்கு உரைத்தாய் ஆயின் - முன்னமே எனககுச சொல்லியிருநதாயானுல், அவனுடன் அணுக ஒட்டேன்-அததுரியோதனனுடனே (இககர்ணனைச்) சேரச்செய்யாதிருப்பேன்; சென்று உயிர் ஒழிககும் ஆறு செருவினை விளைத்து - (போர்ககளத்திற) போய் உயிரை மாய்ததுக்கொள்ளும்படி போரை மூட்டிவிட்டு, பினனை - அதனபின்பு, இன்று - இப்பொழுது, எனககு—, உரைத்தாய் - (நீ இநதசசெய்தியைக) கூறினுய்; ஐயா - ஐயனே! என நினைநது என செய்தாய் - என்ன எணண மெணணி எனன காரியஞ செய்தாய? (எ-று) — இது தகுதியன்று என்றபடி.

தெரியல் - விளஙகுதல்; விளஙகும்மாலைக்குத தொழிலாகுபெயர்: அல் - கருத்தாப்பொருள் விகுதியெனினும் அமையும். அவனுடன் நணுக என்றும் பதம்பிரிககலாம். ஐயா என்று மருகனைக் கூறினது, அன்புபற்றிவந்த மரபு வழுவமைதி. ஈற்று ஏகாரம் - இரககம்　　(கருக)

கசுO. கான்பட்டகனலிற்பாயுங்கடுங்கணைவிலக்கினேனேல்
வான்பட்டபுரவித்தேரோன்மகன்படுமகவான்மைந்தன்
றான்பட்டுமடியுஞ்சென்றுதடாதினியிருநதேனுகில்
யான்பட்டகொடுமைநன்றென்றென்பட்டாளிரங்கிவீழ்ந்தாள்.

(இ - ள்.) கான் - காண்டவவனத்திலே, பட்ட - பற்றின, கனலின்-அக்கினியினின்றும், பாயும் - (வெளியிற்புறப்பட்டுச்) செல்லலுற்ற, கடுங் கணை - கொடுமையான நாகாஸ்திரததை, விலககினேனை ஏல் - (இரண்டாம்முறை அருசசுனன்மேற பிரயோகிககாதபடி கர்ணனைத) தடுததேனுனல், வான பட்ட புரவி தேரோன் மகன் படும் - ஆகாயததிற்செல்லுகின்ற குதிரையைப் பூட்டிய தேரையுடைய சூரியனது குமாரனுன கர்ணன இறப்பான்; இனி சென்று தடாது இருநதேன் ஆகில் - இப்பொழுது போய் (அநத அஸதிரததை) த் தடுக்காமலிருநதேனுனல, மகவான மைநதன் தான் பட்டு மடியும் - இநதிரகுமாரனுன அருசசுனன் தான் அநதஅஸதிரம பட்டு இறப்பான்; [இங ஙனம் இருவகையிலும் எனக்குத் தீதாய்முடிகிறது]; (ஆதலால்), யான பட்ட கொடுமை - நான் அடைந்த கொடியநிலைமை, நன்று - நன்றாயுள்ளது! என்று - என்றுசொல்லி, (குந்திதேவி), என் பட்டாள்- என்னபாடுபட்டாள்? (எனின்), இரஙகி வீழ்ந்தாள் - புலம்பிக்கொண்டு கீழேவிழுந்திட்டாள்.

கான்பட்டகனலின்பாயும் என்பதற்கு - காட்டுததீப்போல உக்கிரமாகப் பாய்கிற என்றும் உரைக்கலாம். என்பட்டாள் எனபது, மிகுந்ததுன்பமடைநதாள் என்பதை விளககும. நன்று - தீது என்றபடி; பிறகுறிப்பு　　(கசுO)

[இதுவும், அடுத்தகவியும் - கண்ணன் சிலகூறிக் குந்தியைத்தேற்றுதல்.]

கசுக. தேக்குந்தியகிலுஞ்சாந்துஞ்சிந்துநீர்நதிசூழ்செல்வக்
கோக்குநதியரசனபாவைகுலைந்தழுங்கொடுமைகண்டு
மீக்குந்தியுறிகடோறும்வெண்ணெயுநதயிருமுண்ட
வாக்குநதிமலமோரான்பின்னுமனத்தளர்வகற்றினுனே.

(இ - ள்.) தேக்கு - தேக்குமரங்களை, உந்தி - தள்ளி, அகிலும் - அகிற் கட்டைகளையும், சாநதும் - சநதனமரஙகளையும், சிந்தும் - அடித்துக்கொண்டு வருகின்ற, நீர் - நீர்வளமுள்ள, நதி - ஆற்றினுல், சூழ் - சூழப்பட்ட, செல்வம் கோ - பொருளையும் சிறப்பையுமுடைய, குநதி - குந்திதேசத்து, அரசன் -

அரசனுடைய, பாவை - பெண்ணான குந்திதேவி, குலைந்து - மனநிலைகலங்கி, அழும் - புலம்புகிற, கொடுமை - கொடியநிலைமையை, கண்டு - பார்த்து,— மீ குந்தி - (உயரமான எணி உரல் முதலியவற்றின்) மேல் ஏறி உட்கார்ந்து, உறிகள்தோறும் வெண்ணெயும் தயிரும் உண்ட - (இடையர்களது) உறிகளி லெல்லாமுள்ள வெண்ணெயையுந் தயிரையும் அமுதுசெய்தருளிய, வாசகு - திருவாய்மலரையும், உந்தி மலரோன் - திருநாபித்தாமரைமலரையுமுடைய கண்ணன், பின்னும் மனம் தளர்வு அகற்றினான் - மீண்டும் (அவளது) மனத் தளர்ச்சியை நீக்கியருளினான்; (எ - று.)

கீழ் கருக - ஆங்கவியில் அவளது துன்பத்தைத் தேற்றினமை ஒருகால் கூறப்பட்டதனால், இங்கு 'பின்னும்' என்றார். தேக்குமுதலியன - மலைபடுபொ ருள்கள். மலையிலிருந்து உறபத்தியாகும் நதியாதலால், குறிஞ்சிநிலப்பொருள் களை அங்குநின்று கொழித்துக்கொண்டு வருவதாயிற்று. குந்தி - யதுகுலத் துச் சூராசனது மகள்; இவளைத் தந்தை தனது நண்பனும் அபுத்திரனு மாகிற குந்திபோசதேசத்தரசனான குந்தியென்பவனுக்குத் தத்துக்கொடுத்தி ருந்ததனால், 'குந்தியரசன்பாவை' என்றார். இவளுக்கு, இதுபற்றியே, குந்தி யென்று பெயர். பிருதை யென்பது, இவளது இயற்பெயர் உறி-உறப்படுவ தென்னும் பொருளில, இ என்னுஞ் செயப்படுபொருள்விகுதி பெற்ற பெய ரென்பா. வாக் - வடசொல் வாககுமலர், உந்திமலர் என இரண்டுக்கும் மலா என்பதைக் கூட்டுக "சேயாறு, தேக்குநதிச் சந்திடறிச சேயணைக்குந தண்பணைசூழ், மாககுந்திக் கோமான் மகள" என்ற பாரதவெண்பாவோடு இதனை ஒப்பிடுக. (கசுக)

கசுஉ. பைவருந்தலைகளைந்துபடைத்தபன்னகமேபோல
வைவரும்படுதனன்றோவங்கர்கோன்படுதனனன்றே
வுய்வருஞ்சமரிலாவியொருவர்போயொருவருய்யா
னைவருந்துயரமாறிநடப்பதேகருமமென்றான்.

(இ - ள்) (மனத்தளர்வகற்றின கண்ணன் அககுந்தியை நோக்கி;— 'பை வரும் - படத்தோடு பொருந்தின, ஐந்து தலைகள் - ஐந்து தலைகளை, படைத்த - பெற்ற, பன்னகமே போல - பாம்புபோல, ஐவரும் - பாண்டவா ஐந்துபேரும், படுதல் - இறத்தல், நன்றே - நல்லதோ? அங்கர் கோன் - அங்கநாட்டாரகு அரசனாகிய கர்ணனொருவன், படுதல் - இறத்தல், நன்றே - நல்லதோ? உய்வு அருஞ சமரில் ஆவி ஒருவர் போய் ஒருவர் உய்யார் - தப் பிப் பிழைத்தலரிதாகப்பெற்ற யுத்தத்தில் (பஞ்சபாண்டவருள்)ஒருவர் இறக்க (மற்றைநால்வரில்) ஒருவரும் பிழைத்திரார்; (ஆதலால்), நைவரும் துயரம் மாறி நடப்பதே - (நீ) மனநதளாகிற துன்பம நீங்கி (க்கன்னன்பககல்) செல் வதே, கருமம் - (செய்தற்குஉரிய) தொழிலாம்,' என்றான் - என்றுகூறினான்.

கர்ணன் சமாதானத்தில் பாண்டவரோடு கூடாவிடின், உன்மக்கள் அறுவருள் கர்ணனாவது அருச்சுனனாவது இறத்தல் திண்ணம்: அவ்விரு வருள் அருச்சுனன் இறப்பானாயின் அது, மற்றைநால்வா பாண்டவரும் அழி தற்குக் காரணமாய் முடியும்; ஆதலால, அதனினும் கர்ணனொருவன் இறப் பதே மேல்: ஆகையால், அவனைப் பாண்டவரோடு கூட்டுதற்கும், கூட்ட முடியாவிடின் நாகாஸதிரத்தை இரண்டாமுறை செலுத்தாதபடி வாங்கேட் டறகுமாகச் செல்வதே தகுதியான தொழிலெனக் கண்ணன் உறுதிகூறினான். இப்பாட்டின் முதலடியும், மூன்றாம் அடியும் - பஞ்சபாண்டவா உடல்வேறும் உயிரொன்றும் என்னும்படி அந்நியோந்நியமாயிருப்பவர் என்பதை விளக் கும் தலைகளைந்துபடைத்த பன்னகம் - ஐந்தலைநாகம் உய்வு அருஞ்சமர் - தே ராதபடி தப்புவித்தற்குக் கூடாத போர் எனறுமாம். துயரம் ஆறி என்றும் பிரிக்கலாம. ஓகாரங்கள் - வினாவகையால், முன்னது நன்றன் றென்றும்,

பின்னது நன்றே யென்றும் உணர்த்தும். போய் என்பதைப் போக என்னுஞ் செயவெனெச்சத்தின் திரிபாகக் கொள்க. "ஐவர்க்குமோருயிரே யைந்துறுப்புமாதலா, லைவருஞ்சாகை யழகிதோ—வைவே, லொருவனுமேசாகை யழகன்றே வென்றான், திருமகள்சேர்மார்பன்சிறந்து" என்றார் பாரதவெண்பாவிலும். (கசுஉ)

[இதுவும், அடுத்தகவியும் - சூரியாஸ்தமனவருணனை.]

கசுங. காளமாமுகிலின்மேனிகரியநாயகனுந்தேற்றி
மீளமாதவத்தின்மிக்கவிதுரனவாழ்மனையினெய்த
வாளமால்வரையில்வெய்யோன்குறுகினன்வருணன்றிக்கி
னீளமால்யானைநெற்றிநிறத்தசெந்திலகம்போன்றே.

(இ - ள்.) காளம் மா முகிலின்-கரியபெரியமேகம்போல, மேனி கரிய-திருமேனிநிறம் கறுத்துள்ள, நாயகனும்-கண்ணபிரானும்,—தேற்றி - (இங்ஙனம் குந்தியைச்) சமாதானப்படுத்தி அனுப்பிவிட்டு,—மா தவத்தின் மிக்க விதுரன் வாழ் மனையின் - சிறந்ததவத்திலமிகுந்தவிதுரன் வசிக்கிற திருமாளிகையிலே, மீள எய்த - மறுபடியும் போய்ச்சேர,—வெய்யோன் - சூரியன், நீளம் மால் யானை நெற்றி செம் நிறத்த திலகம் போன்று - நீட்சியையுடைய பெரியதொரு யானையினது நெற்றியிலமைந்த சிவந்தநிறத்தையுடைய (சிந்தூரத்) திலகத்தை யொத்து, வருணன் திக்கில் - வருணனைத் தெய்வமாகவுடைய மேற்குத்திக்கிலே, வாளம் மால் வரையில் - பெரியசக்கரவாளகிரியில், குறுகினன் - போய்ச்சேர்ந்தான் [அஸ்தமித்தா னென்றபடி]; (எ - று.)

உவமையணி. மேற்குத்திக்கில் அஸ்தகிரியை யடைந்தா னென்பதைச் சக்கரவாளகிரியில் ஒரு பகுதியை அடைந்தானெனக் கூறியது. 'மாதவத்தின்மிக்க' என்ற அடைமொழியை விதுரனுக்காவது,மனைக்காவது கூட்டுக. வாள எனப் பதம்பிரித்து, வாள் என்பதன்மேற் பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்சமாகக் கொண்டு, ஒளியையுடைய என்றுமாம். அஷ்டதிக்பாலகருள், மேற்குத்திக்குத்தலைவன், வருணன். திலகம் - இங்கே, வட்டவடிவமான நெற்றிப்பொட்டு. கண்ணன விதுரன் மனையிற் சேர்கையில், சூரியன் வாளமால்வரையிற்குறுகினன் என உடனிகழ்ச்சிப்பொருளைத் தருதலால், எய்தவென்னுஞ் செயவெனெச்சம் - நிகழ்காலத்தது. (கசுங)

கசுச. நாற்றிசையுலகுதன்னினான்மறையுணர்ந்தோர்தாமும்
போற்றிசைமாலையென்னும்பொறபுடையணங்குவைக
மாற்றிசைவிலாதசெம்பொன்மண்டபந்தன்னிலாதி
மேற்றிசைக்கடவுளிட்டவெயின்மணிப்பீடம்போன்றான்.

(இ - ள்.) நால் திசை - நான்கு திக்குகளுக்கும் உட்பட்ட, உலகுதன்னில் - உலகத்திலுள்ள, நால் மறை உணர்ந்தோர்தாமும் - நான்குவேதங்களையறிந்த அந்தணர்களெல்லோரும், போற்று இசை - துதிமொழியைக் கூறப்பெற்ற, மாலை என்னும் - சந்தியென்கிற, பொறபு உடை அணங்கு - அழகையுடைய சிறந்த தெய்வப்பெண், வைக - வீற்றிருக்கும்படி, மாற்று இசைவு இலாத செம் பொன் மண்டபந்தன்னில் - உரைமாற்றுக் கூறுதற்குமுடியாத [மிகவும்மாற்றுயர்ந்த] சிவந்தபொன்னினாலாகிய தொருமண்டபத்திலே, ஆதி மேல் திசை கடவுள் - பழமையான மேற்குத்திக்குக்குத் தலைவனான வருண தேவன், இட்ட - போகட்ட, வெயில மணி பீடம் - வெவ்விய ஒளியையுடைய இரத்தின மயமானதொரு ஆசனவட்டத்தை, போன்றான் - (அப்பொழுது சூரியன்) ஒத்தான்; (எ - று)

உவமையணி. சந்தியாகாலங்களில அந்தணர்யாவரும் வேதமந்திரங்களைசசொலலி நமஸ்காரம் முதலியன செய்து வைதிகச்சடங்கு புரிதலால்,

'நான்மறையுணர்ந்தோர்தாமும் போற்றிசை மாலை' என்றது. ஸந்த்யா என்பது - வடமொழியிற் பெண்பாற்சொல்லாதலால், அதனை 'மகள்' என்றது மிக ஏற்கும். மாற்றிசைவிலாத செம் பொன் - பத்தரைமாற்றுக்கு மேற்பட்ட தங்கமென்றபடி. மண்டபம் - அந்திச்செவ்வானத்துக்கும், அதிலிட்ட பலகாற்பீடம் - ஆயிரங்கதிரவிக்கும் உவமை. "பொற்பே பொலிவு" என்னுந் தொல்காப்பியத்தால், பொற்பு - அழகுணர்த்தும் உரிச்சொல்லாம்; இனி, இது - பொன் பு எனப் பகுதியும் விகுதியுமாகப் பிரிந்து, பொன்னின் தன்மை யென்றும் பொருள்படும். இப்பாட்டில், 'ஆதி' என்பதற்கு - (தேவர்களுள்) முதலவனான சூரிய னென்று உரைத்து, அதனை - 'போன்றான' என்பதற்கு எழுவாயாக்குவாருமுளர். (கசுச)

[இது - அவ்வந்திப்பொழுதில் இயல்பாகத் தாமரை குவிதலையும், செவ்வல்லி மலர்தலையும் வருணிப்பது.]

கசுரு. கொண்டமென் சிறைவண்டென்னுங்கொழுநருக்கிடங்கொடாமன், முண்டகக்குலத்துமாதர்முகங்குவிந்தூடிநிற்பக், கண்டெதிர்நின்றகாதற்கயிரவக்கணிகைமாதர், வண்டுறைநின்றுதங்கள் வாய்மலர்ந்தழைக்கலுற்றார்.

(இ - ள்.) மெல் சிறை வண்டு என்னும் - மென்மையான இறகுகளையுடைய வண்டுகளாகிய, கொண்ட கொழுநருக்கு - (தம்மை உரிமைப்பொருளாகப்) பெற்ற கணவருக்கு, இடம் கொடாமல் - (தம்பக்கல் வந்துசேர இணங்கி) இடம் தராமல், முண்டகம் குலத்து மாதர் - தாமரைகளாகிய குடிப்பெண்கள், ஊடி - ஊடல்கொண்டு, முகம் குவிந்து நிற்ப - முகம்வாடிநிற்க,—கண்டு - (அச்செய்தியைப்) பார்த்து, (இதுவே தமக்கு நல்லசமயமென்று அறிந்து),—எதிர்நின்ற கயிரவம் காதல் கணிகை மாதர் - எதிரில்நின்ற செவ்வல்லிகளாகிய ஆசைகாட்டும் வேசைமகளிர், வள் துறை நின்று - அழகிய இறங்குதுறைகளிலே நின்று, தங்கள் வாய் மலர்ந்து அழைக்கல் உற்றார் - தங்கள் (பூவாகிய) வாயைத் திறந்து (வண்டுகளாகிய அப்புருஷரை) அழைக்கத் தொடங்கினார்கள்; (எ - று.)

கருத்து - வெளிப்படை. உருவகவணி. வண்டுக்கு 'மென்சிறை' என்ற அடைமொழி கொடுத்ததற்கு ஏற்ப, கொழுநரை அழகியமேனியையுடையவரெனக் கருதுக. துறை - நீர்க்கரையும் வாயில்முன்னிடமுமாம். குலஸ்திரீகள் கணவரோடு சிறிதுபிணங்கின சமயம் பார்த்து அவ்வாடவரை விலைமாதர் தாம் இழுத்து வசப்படுத்துதலாகிய உலகவியல்பு, இதில் உணர்த்தப்பட்டது. ஊடல் - கணவன் மனைவியருள் விளையாட்டுவகையாலுண்டாகும் சிறுகலகம். (கசுரு)

[இதுவும், மேற்கவியும் - சந்திரோதயவருணனை.]

கசுசு. கானெலாமலர்ந்தமுல்லைககனமீதெழுந்ததென்ன
வானெலாம்வயங்குதாரைநிரைநிரைமலர்ந்துதோன்ற
வேனிலான்விழவின்வைத்தவெள்ளிவெண்கும்பமென்னத்
தூநிலாமதியம்வந்துகுணதிசைத்தோன்றிற்றம்மா.

(இ - ள்.) கான் எலாம் மலர்ந்த முல்லை - காடுகளிலெல்லாம் மலர்ந்த முல்லைமலர்கள், ககனம் மீது எழுந்தது என்ன - ஆகாயத்தின்மேல் எழுந்து தோன்றினால் அதுபோல, வான் எலாம் வயங்கு தாரை - ஆகாய முழுவதிலும் விளங்குகின்ற நட்சத்திரங்கள், நிரை நிரை மலர்ந்து தோன்ற - வரிசைவரிசையாக விளங்கி (வெண்ணிறமாக)க் காணப்பட,—வேனிலான் விழவின் வைத்த வெள்ளி வெள் கும்பம் என்ன - வசந்தகாலத்துக்கு உரிய மன்மதனது உத்ஸவகாலத்தில் (மங்களகரமாக) வைக்கப்பட்ட வெள்ளியி

னூலாகிய வெண்ணிறமான பூர்ணகும்பம்போல, தூ நிலா மதியம் வந்து குண திசை தோன்றிற்று - சுத்தமான நிலாவையுடைய பூர்ணசந்திரமண்டலம் வந்து கிழக்குதிக்கில் உதித்தது ; (எ - று.)—அம்மா - ஈற்றசை.

முன்னிரண்டடி - நட்சத்திரப்பிரகாசமும், பின்னிரண்டடி - சந்திரோதயமுங் கூறிற்று. வேனில் - இங்கே சித்திரையும் வைகாசியுமாகிய இளவேனிற்பருவம். அக்காலத்தில மன்மதனுக்குப் போர்த்தொழிலில் ஊக்கமிகுதி உண்டாதல்பற்றி, அவனுக்கு 'வேனிலான்' என்று பெயர். வேனிலான் விழவுக்குரியகாலம் - இரவு. கும்பம் - குடம்: வடசொல். விழவு - விழா என்பதன் விகாரம். உவமையணி. (கசரு)

கசஎ. தூவியநிலவுதோன்றத்துணைவரைப்பிரிந்தோர்கண்கள்
காவியுமாம்பலும்பைங்கருவிளமலரும்போன்ற
மேவியமகளிர்கண்கண்மீனெறிபரவையேழுந்
தாவியலுழையுங்காதற்சகோரமும்போன்றமாதோ.

(இ - ள்) தூ இயல் நிலவு தோன்ற - சுத்தமான தன்மையையுடைய சந்திரகாந்தி விளங்குகையில், துணைவரை பிரிந்தோர் கண்கள் - கணவரைப் பிரிந்த மனைவியரது கண்கள், (இராமுழுவதும் தூங்குவதின்றி மூடாமலிருத்தலால்), காவியும் ஆம்பலும் பை கருவிள மலரும் போன்ற - நீலோற்பல மலர்களையும் ஆம்பல்மலர்களையும் குளிர்ந்த கருவிளமலர்களையும் ஒத்தன ; மேவிய மகளிர் கண்கள் - (கணவரைக்) கூடியுள்ள மனைவியரது கண்கள், (நிலாவைக்கண்டு மிகக்களித்தலால்), மீன் எறி பரவை ஏழும் - மீன்களை வீசுகின்ற ஏழுகடல்களையும், தாவு இயல் உழையும் - தாவிப்பாயுந் தன்மையையுடைய மான்களையும், காதல் சகோரமும் - (நிலாவில்) விருப்பத்தையுடைய சகோரபட்சிகளையும், போன்ற - ஒத்தன ; (எ - று.)—மாது, ஓ - ஈற்றசை

இச்செய்யுள் - நிலாத்தோற்றத்தில் விரகிகளுக்குத் துன்பமும், மற்றையோர்க்கு இன்பமும் உண்டாதலைக் கூறியது.

ஆணுக்குப் பெண்ணும், பெண்ணுக்கு ஆணுந் துணையாதல்பற்றி, 'துணைவரைப்பிரிந்தோர்' என்ற சொல்லில நாயகியரைப்பிரிந்த நாயகரும் அடங்குவ ராயினும், பின்வாக்கியத்தில 'மேவிய மகளிர்' என வந்ததனால், அது நோக்கி, தலைவரைப்பிரிந்த தலைவியரென்று உரைக்கப்பட்டது. காவி முதலிய மலர்கள் இராமுழுவதும் குவியாதுள்ளனவும், கடல் முதலிய பொருள்கள் சந்திரனைக்கண்டு களிப்பவையுமாம. சகோரம - நிலவை யுணவாகக்கொள்வதொரு பறவைவிசேஷம்: வடசொல். தூ வியல் நிலவு எனப்பிரித்து, வியல - பரந்த என்று முரைக்கலாம்; "வியலென்கிளவி யகலப்பொருட்டே" என்பர் தொல்காப்பியனார்: அது - உரிச்சொல். உழையென்றது, சந்திரனிடத்துள்ள மானை யாகலாம். (கசஎ)

[இது - கவிக்கூற்று.]

கசஅ. அரவியலல்குலாருமகிழ்நருமன்புகூர
விரவியவமளியெய்திவீதிமாநகரியெங்கும்
பரவையினிமிர்ந்தவோதையமர்ந்தபின்பரித்தேர்மேவந்த
னிரவிடைச்சூழ்ந்தவண்ணமின்னமொன்றியம்புகின்றாம்.

(இ - ள்) அரவு இயல் அல்குலாரும் - பாம்பின் படம்போன்ற அல்குலையுடைய மகளிர்களும், மகிழ்நரும் - கணவர்களும், அன்பு கூர - அன்புமிக, விரவிய அமளி எய்தி - பொருந்தின சயனத்தை யடைந்து, வீதி மா நகரி எங்கும் - நெடுநெடுதெருக்களையுடைய பெரிய அப்பட்டணமுழுவதிலும், பரவையின் நிமிர்ந்த ஓதை - கடலொலிபோல மிகுந்துள்ளதாகிய ஓசை, அமர்ந்த

பின் - அடங்கியபின்பு,—இரவு இடை - நடுராத்திரியிலே, பரி தேர் வேந்தன் - குதிரைகளைப்பூட்டுந தேரையுடைய துரியோதனராசன், சூழ்ந்த வண்ணம் - ஆலோசிததவிதத்தை, இன்னது என்று இயம்புகின்றோம் - இத்தன்மையதென்று கூறததொடங்குகின்றோம்; (எ - று.)—அதனை, மேற் பதினான்கு கவிகளிற் காண்க.

மகிழ்நர் - மகிழ்ச்சியுள்ளவர்; ந - பெயரிடைநிலை. எய்தி - எய்தவெனச் செயவெனச்சமாகத திரிகக. நள்ளிரவில் ஜனஙகள் ஒலியடங்குதல், இயல்பு

துரியோதனன்முதலியோர் இரவிற்செய்த சதியாலோசனை.

[துரியோதனன் முதலியோர் ஆலோசனைசெய்யச் சபாமண்டபமடைதல்.]

கசுக. தநதையுந்தம்பிமாருங்கன்னனுஞ்சகுனிதானுஞ்
சிநதையிற்றெளிந்தகல்விச்செழுமதியமைச்சர்தாமு
முந்தரவுயர்த்தகோமானேவலான்முழுதுமெண்ணி
மந்திரமிருப்பான்வநதோர்மண்டபங்குறுகினாரே.

(இ - ள்.) தநதையும் - பிதாவான திருதராட்டிரனும், தம்பிமாரும் - தம்பியரான (துச்சாசனன்முதலிய) தொண்ணூற்றொன்பதின்மரும், கன்னனும்—, சகுனிதானும்—,சிநதையில் தெளிநத கல்வி செழு மதி அமைசசர்தாமும் - மனததிலே ஐயநதிரிபற அறிந்த கல்வியையும் சிறநத நுண்ணறிவையு முடைய மந்திரிகளும், முந்து அரவு உயர்த்த கோமான் ஏவலால் - சிறநத பாம்புக்கொடியை உயரஎடுத்த துரியோதனராசனது கட்டளையினால், முழுதும் எண்ணி மந்திரம் இருப்பான் - நன்றாகஆராய்ந்து ஆலோசனை செய்திருக்கும்பொருட்டு, ஓர் மண்டபம் வநது குறுகினார் - ஒருமணடபத்தை வந்து அடைநதார்கள்; (எ - று.)

ஏவலால் வந்து குறுகினார் என இயையும். இருப்பான் - பானீற்று எதிர்காலவினையெச்சம். கலவியாலும் செழுமதியாலும் தாம் தெளிநத பொருள்களைத் துரியோதனனிடத்து அசசததால் வெளிக்கூறாது நிற்பவ ரென்பது தோன்ற, 'சிநதையிற் றெளிநத கல்விச் செழுமதி யமைசசர்' என்றார். முந்து உயர்த்த என இயைத்து, முன்னிடததிலே உயரஎடுத்த என்றும் உரைப்பர். மந்த்ரம் - வடசொல். ஓர்மணடபம் - இரகசிய ஆலோசனைச்சபை.

[துரியோதனன் மற்றையோரை வினவுதல்.]

கஎ0. தீதறுமதிவல்லோரைச்செழுமதிக்குடையானோக்கிப்
பாதவவனத்திற்போனபாண்டவர்தம்மைமீண்டு
மேதகவழைத்துநாடுவேண்டுமினென்றுமூட்டும்
யாதவன்றனித்துவந்தானென்செய்வதியம்புமென்றான்.

(இ - ள்) செழு மதி குடையான் - கலைநிறைந்த பூர்ணசந்திரன்போன்ற வெண்கொற்றககுடையையுடைய துரியோதனன்,—தீது அறு மதி வல்லோரை நோக்கி - குற்றமற்ற அறிவில்வல்ல தநதைமுதலியோரைப் பார்த்து, 'பாதவம் வனததில் போன - மரஙகளையுடைய காட்டிற்குச் சென்ற, பாண்டவர்தம்மை - பாண்டவர்களை, மேதக அழைதது - மேன்மையாகக கூப்பிட்டு, நாடு மீண்டும் வேண்டுமின் என்று -(உங்கள்நாட்டை) மறுபடி விரும்பிக கேளுங்க ளென்று சொல்லி, மூட்டும் - கலகத்தையுண்டாக்குகிற, யாதவன் - யதுகுலத்தவனாகிய கண்ணன், தனித்து வந்தான் - தனியனாக இங்கு வந்துளளானன்றோ? என் செய்வது - (நாம் இப்பொழுது) என்னசெய்யததக்கது? இயம்பும் - சொல்லுங்கள்,' என்றான் - என்றுகூறினான்; (எ-று)

பாதபம் - வடசொல்; காலால் நீரைக்குடிப்ப தென்று பொருள்; பாதம்-அடி: "நின்று, தளரா வளர்தெங்கு தாளுண்ட நீரைத், தலையாலே தான்

தருதலால்" என்பதுங் காண்க. மேதக - மேன்மை பொருந்த; கௌரவ மாக என்றபடி. மே - மேன்மையென்னும் பண்பினடி. (கஎ0)

[திருதராட்டிரன் 'கண்ணனைக்கொல்லவேண்டும்' என்றுகூறுதல்]

கஎக. பொரும்படைமைந்தன்கூறத்தந்தையும்பொருந்தச்சொல்வா
னிரும்புலிவலையிற்பட்டால்விடுவரோவெயினராமேனோர்
வரம்பில்வெஞ்சேனையோடும்வளைந்தினிமாயன்றன்னைக்
கரும்பொழுதகலுமுன்னேகொல்வதேகருமமென்றான்.

(இ - ள்.) பொரும் படை மைந்தன் கூற - போர்செய்தற்குஉரிய சேனையையுடைய குமாரனான துரியோதனன் இவ்வாறுசொல்ல,—தந்தையும்-பிதாவான திருதராட்டிரனும்,—பொருந்த சொல்வான் - (தன் மகனமனத்துக்கு) இசையும்படி கூறுபவனாய்,—' இரும் புலி வலையில் பட்டால் - பெரியபுலியொன்று (தானாகவந்து) வலையிலே அகப்பட்டுக்கொண்டால், எயினர்ஆனோர்-வேடர்களானவர்கள், விடுவரோ - (அதனைக் கொல்லாமற்) புறத்துச்செல்லவிட்டிடுவார்களோ? [விடாரன்றோ?]; (ஆதலால்), இனி - இப்பொழுது, கரும் பொழுது அகலும் முன்னே - (இருளாற்) கரிய இவ்விராப்பொழுது கழியு முன்னமே, மாயன் தன்னை - கண்ணனை, வரம்பு இல் வெம் சேனையோடும் வளைந்து - எல்லையில்லாத கொடியசேனையுடனே (சென்று) சூழ்ந்து, கொல்வதே - கொன்றுவிடுவதே, கருமம் - செய்யத்தக்க தொழில்,' என்றான் - என்று கூறினான்; (எ - று)

எடுத்துக்காட்டுவமையணி. படை - ஆயுதமுமாம். இரும்புலி என்றது - வலையிற் சிக்குவிக்கவொண்ணாத புலியென்றபடி. வளைந்து-முற்றுகைசெய்து. இருளின்கருமை, பொழுதின்மேல் ஏற்றப்பட்டது. பகலிற் கொல்லமுடியாது என்பான் 'கரும்பொழுதகலுமுனனே' என்றும், தனியே கொல்லமுடியாது என்பான் 'வரம்பில்வெஞ்சேனையோடும்வளைந்து' என்றும் கூறினான்.

[இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - அதனை விகர்ணன் தடுத்ததைக் கூறுவன.]

கஎஉ. கண்ணிலானுரைத்தமாற்றங்கேட்டலுங்காவலோரின்
மண்ணிலாரிதற்குமுன்புதூதரைவளைந்துகொன்றா
ரெண்ணிலாவிந்தவெண்ணமெவ்வழிகற்றதென்று
வெண்ணிலாமுறுவல்செய்துவிகன்னனுமிளம்பலுற்றான்.

(இ - ள்.) கண் இலான் உரைத்த மாற்றம் - ஊனக்கணணோடு ஞானக் கண்ணுமில்லாத திருதராட்டிரன் (இவ்வாறு) சொன்ன வார்த்தையை, கேட்டலும் - கேட்டவளவிலே,—விகன்னனும் - விகர்ணனென்னும் துரியோதனன் தம்பியும்,—'மண்ணில் - உலகத்தில், காவலோரில் - அரசர்களுள், இதற்கு முன்பு—, தூதரை வளைந்து கொன்றார் - தூதுவந்தவரைச் சூழ்ந்து கொலைசெய்தவர், ஆர் யார்? [எவருமில்லை யென்றபடி]; எண் இலா இந்த எண்ணம் - ஆலோசனையிலலாத இந்த நினைப்பு, எ வழி கற்றது - எந்த இடத்தினின்று அறிந்துகொண்டது?' என்று—, வெள் நிலா முறுவல் செய்து விளம்பல் உற்றான் - வெண்ணிறமான சந்திரகாந்திபோல வெள்ளிய புன்சிரிப்பைச் செய்து கூறத்தொடங்கினான்; (எ - று.)—அதனை, மேலிரண்டு கவிகளிற் காண்க.

விகன்னன் - விகர்ணன்: வடசொற்றிரிபு; இவன் - துரியோதனனது இறுதித்தம்பி: இராவணன் தம்பியருள் விபீஷணன்போல, நீதிகளை நன்கு உணர்ந்து நியாயவழியையே பேசுகின்ற நற்குணமுடையவன்; கீழ்ச் சூது போர் நடந்தகாலத்தில் துரியோதனனேவலால் துச்சாதனன் திரௌபதியை முடிபிடித்திழுத்துவந்தபொழுதும் இவன் நீதியெடுத்துக்கூறினான்: இதுபற்றியே, மேல் யுத்தத்தில் வீமன் இவனை விதியாற் கொல்லவேண்டியபொழு

தும் மிக இரங்குமாறு காண்க. இங்கே, நகைப்பு - தந்தையது பேதைமை நோக்கி யுண்டானது. 'எண்ணிலாவிந்தவண்ணமெவ்வழிக்கேற்றது' என்றும் பாடம். எண்ணிலா - நினைக்கத்தகாத என்றபடி. (கஎஉ)

[கொல்லத்தகாதவர்.]

கஎங. மூத்தவரிளையோர்வேதமுனிவரார்பிணியின்மிக்கோர்
தோத்திரமொழிவோர்மாதர்தூதரென்றிவரைக்கொல்லிற்
பார்த்திவர்தமக்குவேறுபாவமற்றிதனினில்லை
பூத்தெரிதொடையாய்பின்னுநரகினும்புகுவரென்றான்.

(இ - ள்) 'பூ தெரி தொடையாய் - மலர்களாலமைந்த விளங்குகின்ற மாலையையுடையவனே!—மூத்தவர் - முதியவர்களும், இளையோர் - இளம் பிராயமுள்ளவர்களும், வேதம் முனிவரர் - வேதங்களையறிந்த பிராமணச் சிரேஷ்டர்களும், பிணியில் மிக்கோர் - நோயில் மிகுந்தவர்களும், தோத்திரம் மொழிவோர - ஸ்துதிபாடகர்களும், மாதர் - மகளிரும், தூதர் - தூதர்களும், என்ற இவரை - என்றுசொல்லப்பட்ட இவர்களை, கொல்லின் - கொன்றால், பார்த்திவர்தமக்கு - அரசர்களுக்கு, இதனின் - இதுபோல(க் கொடிய), வேறு பாவம்—, இல்லை—; பின்னும் - மேலும், நரகினும் புகுவர் - (இவர்களைக்கொன்றவர்) நரகத்திலுஞ் சேர்வார்கள்,' என்றான் - என்று (விகர்ணன்) கூறினான்; (எ - று.)—மற்று - அசை.

"இரவல ரிளையவ ரேத்துநாவலர், விரவிய தூதுவர் விருத்தர் வேதியர், அரிவையா வெஞ்சமரஞ்சுவோர் பெருங், குரவரென்றிவர்களைக்கோறல் பாவமே" என்றார் கீழ் நிரைமீட்சிச்சருக்கத்தும். இராமதூதனை அநுமானைக் கொல்லத்துணிந்த இராவணனுக்கு விபீஷணன "மாதரைக்கொலைசெய்தார்களுளரெனவரினும் வந்த, தூதரைக்கொன்றுளார்க ளியாவரே தொல்லைநல்லோர்" என்பதுமுதலாக நீதிகூறியவாறுங் காண்க. அறிவினாலும் வயதினாலும் ஒழுக்கத்தாலும் முதிர்ந்தவர்களாகிய ஞானவ்ருத்தர் வயோவ்ருத்தர் சீலவ்ருத்தர் என்னும் மூவகைப்பெரியோரும் அடங்குதற்கு, பொதுப்பட 'மூத்தவர்' எனப்பட்டது. தோத்திரம் - ஸ்தோத்ரம்: வடசொல். தோத்திர மொழிவோர் - அரசரை எப்பொழுதும் அருகிலிருந்து புகழ்ந்துபாடும் ஒரு சாதியார்; இனி, ஒருவரைத் துதித்துக் கீழ்ப்படிபவருமாம். சிலபாவங்கள் பெரியனவாயினும், சிறந்தபிராயச்சித்தங்களால் இம்மையிலே ஒழிக்கத்தக்கனவாக இருக்குமன்றோ? அங்ஙனமன்றி, இது எந்தப்பிராயச்சித்தத்தாலுந் தீராமல் மறுமையில் அநுபவித்தே தீரத்தக்க பாவமாகும் என்பதை விளக்குமபொருட்டு, 'பின்னும் நரகினும்புகுவர்' என்றான். என்றிவர் - தொகுத்தல்விகாரம். இனி, என்று இவர் என எடுத்து - என்று எனபதை எண்ணிடைச்சொல்லாக் கொண்டு, அது நின்றவிடத்துப் பிரிந்து பிறவிடத்துஞ் சென்று பொருந்திப் பொருள்படுமென்றலும் ஒன்று. தூதரைக்கொல்லலாகாதென்றற்கு இனமாகப் பிறரையும் எடுத்துக்கூறினான். 'பூத்தெரி தொடையாய்' என்ற விளியைத் திருதராட்டிரனை நோக்கிய தென்றாவது, துரியோதனனை நோக்கிய தென்றாவது கொள்க. இது - பூத்து எரி எனப் பிரிந்து, அமங்கலப்பொருள்தருமாறுங் காண்க. (கஎங)

கஎச. பழியுடைப்பகைஞரேனுந்தன்பெருப்பதியில்வந்தா
லழிவுறக்கோறல்பாவமாண்மையுமன்றுமென்பார்
கழிகடற்சேனைசூழக்கங்குலின்வளைந்திட்டானு
மெழிலுடைக்கொண்டல்வண்ணனகப்படா னெவர்க்குமென்றான்.

(இ - ள்.) (இன்னும் அவ்விகர்ணன்), 'பழி உடை பகைஞர் எனும் - (தன்னைப்) பழித்தலையுடைய பகைவர்களாயிருப்பினும், தன் பெரு பதியில்

வந்தால் - (அவர்கள்) தனது பெரியஊருக்கு வந்தால், அழிவு உற கோறல் - (அவர்களை) அழிவையடையும்படி கொல்லுதல், பாவம் - தீவினையாம்; (அது), ஆண்மையும் அன்று ஆம் - ஆண்தன்மைக்கு உரியதும் ஆகாது, என்பார் - என்று (அறிவுடைய பெரியோர்கள்) கூறுவார்கள்; கழி கடல் சேனை சூழ - மிகுந்த கடல்போற்பெரிய சேனைகள் வந்து சுற்றிலும்நிற்க, கங்குலின் வளைந்திட்டாலும் - இராத்திரிகாலத்தில் சென்று சூழ்ந்திட்டாலும், எழில் உடை கொண்டல் வண்ணன் - அழகையுடைய மேகம்போன்ற நிறமுடையவனான கண்ணன், எவர்க்கும் அகப்படான் - எப்படிப்பட்ட வலிமையையுடையோர்க்கும் (பிடித்துக்கொல்லக்) கிடைக்கமாட்டான்', என்றான் - என்றுகூறினான்.

பழி உடை - எல்லாராலும் பழிக்கப்படுதலையுடைய என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். கழிகடல், கழி - மிகுதியுணர்த்தும் உரிச்சொல்; ஆனது பற்றியே, வருமொழிமுதல்வலி இயல்பாயிற்று: [நன் - மெய் - ௩௬]. கீழ்த் திருதராட்டிரன் 'மாயன்தன்னைக் கரும்பொழுதகலு முன்னே கொல்வது' எனக் கரியோனைக் காரிருளிலேயே கொல்லவேண்டுமென்பதுபடக் கூறியதனை மறுத்து, இவன் 'கங்குலின் வளைந்திட்டாலு மெழிலுடைக் கொண்டல் வண்ணனகப்படான்' என்றதனால், கறுத்தவனைக் கரிய இருளிற் கண்டுபிடிப்பது கஷ்டமென்பதுபடக் கூறி, கண்ணனது வெல்லுதற்கரிய மாயை நிலையை வெளியிட்டவாறு. பகைஞர், ஞ் - பெயரிடைநிலை. (கஎச)

[இதுவும், அடுத்த கவியும் - துச்சாதனன்வார்த்தை.]

கஎரு. வெம்புயவலியான்மாதைவிரிதுகிலுரிந்தவீரன்
றம்பியைமுனிந்துசீறித்தமையனைநோக்கிச்சொல்வான்
வம்பவிழலங்கன்மார்பமந்தணமுரைக்கலுற்றா
லிம்பர்மற்றியாதுசொல்லவிளைஞரையழைத்ததென்றான்.

(இ - ள்!) (இங்ஙனம் விகர்ணன் சொல்லக் கேட்டவளவில்),—வெம் புயம் வலியால் மாதை விரி துகில் உரிந்த வீரன் - கொடிய தோள்களின் வலிமையால் அழகிய திரௌபதியினது பெரியஆடையை அவிழ்க்கலுற்ற துச்சாதனன்,—தம்பியை முனிந்து சீறி - தம்பியாகிய அவ்விகர்ணனை மிகக் கோபித்து, தமையனை நோக்கி சொல்வான் - தமையனான துரியோதனனைப் பார்த்துச் சொல்பவனாய்,—'வம்பு அவிழ் அலங்கல் மார்ப - வாசனைவீசுகின்ற பூமாலையையணிந்த மார்பையுடையவனே! மந்தணம் உரைக்கல் உற்றால் - இரகசியமான ஆலோசனை சொல்லத்தொடங்கினால், இம்பர் - (அதற்குரிய) இவ்விடத்தில், யாது சொல்ல - எந்த ஆலோசனையைச் சொல்லும்பொருட்டு, இளைஞரை அழைத்தது - சிறியோர்களைக் கூப்பிட்டது?' என்றான் - என்று சொன்னான்; (எ - று.)—மற்று - அசை.

மந்திராலோசனைக்குத் தகாத சிறியோர்களை அவ்வாலோசனை செய்யுமிடத்தில் வரவழைத்தது சிறிதுந்தகுதியன்று என்றான். இந்நீதி இச்சருக்கத்தின் ௬௨ - ஆம் கவியிலுங் காணப்பட்டது. இப்பாட்டின் முதலடி - இவனது தோள்வல்மை போர் முதலிய ஆற்றல்தொழில்களுக்கு அமைந்ததன்று, ஒருபெண்ணைத் துகிலுரியும் இழிதொழிலுக்கே அமைந்ததுபோலும் எனக் கவி இகழ்ந்தவாறு. இங்கே, வீரனென்றது, இகழ்ச்சி. விரிதுகில் - எதிர்காலவினைத்தொகையாக, (கண்ணன் திருவருளால்) விரிவதாகுஞ் சேலையென்றும் பொருள்படும். இதனால், அந்த அற்பச்செய்கையையும் இவன்செய்து முடிக்கமாட்டாத இழிதகைமை தோன்றும். முனிந்து சீறி - ஒருபொருட் பன்மொழி. (கஎரு)

கஎசு. அதிரதர்முதலாவுள்ளவவனிபர்வளைந்துநிற்ப
வெதிர்முகிறவழுங்கோயிலெரியினையெங்குமூட்டி

விதுரனுமவனுஞ்சேரவெந்திடமலைவதல்லான்
மதிபிறிதில்லையின்னேவல்விரைந்தெழுமினென்றான்.

(இ - ள்.) (இன்னும் அத்துச்சாதனன்), 'அதிரதர் முதல் ஆ உள்ள அவனிபர் எதிர் வளைந்து நிற்ப - அதிரதர் முதலாக இருக்கிற அரசர்கள் (பலர்) (நம்முடன்) எதிரிலே வளைந்துகொண்டு நிற்க, முகில் தவழும் கோயில் எங்கும் எரியினை மூட்டி - மேகங்கள் தவழப்பெற்ற [மிகவுயர்ந்த] (விதுரனது) சிறந்த வீட்டிலே எல்லாப்பக்கத்தும் நெருப்பைப் பற்றவைத்து, விதுரனும் அவனும் சேர வெந்திட மலைவது அல்லால் - விதுரனும் அக்கண்ணனும் ஒருசேரவெந்திறக்கும்படி அழிப்பதல்லாமல், பிறிது மதி இலை - வேறு ஆலோசனை யில்லை; (ஆதலால்), இன்னே - இப்பொழுதே, வல்விரைந்து - மிகத்துரிதப்பட்டு, எழுமின் - புறப்படுங்கள்', என்றான்-என்றுகூறினான்; (எ-று.)

தேர்வீரர் - அதிரதர், மகாரதர், சமரதர், அர்த்தரதர் என நால்வகைப்படுவர். அதிரதர் - முழுத்தேரரசர், அவராவார் - தாம் ஒருதேரில் ஏறிநின்று தம் தேர் குதிரை சாரதிகளுக்கு அழிவுவாராமற் காத்துப் பலவாயிரந்தேர்வீரரோடு வேறு துணையில்லாமலே போர்செய்துவெல்லும் வல்லமையுடையார். அவரிற் சிறிது தாழ்ந்தவர் - மகாரதர்; இவர் - பதினாராயிரம் தேர்வீரரோடு வேறு துணையில்லாமலே போர்செய்து வெல்லும் வல்லமையுடையார் சமரதர் - ஒரு தேர்வீரனோடு தாமும் ஒருவராய் எதிர்க்கவல்லவர். அவ்வாறு எதிர்த்துப் போர்செய்யுமளவில் தமது தேர் முதலியவற்றை இழந்து போம்படியானவர் - அர்த்தரதர்; இவர்கள் இருவர் சேர்ந்தால் ஒருசமரதனுக்கு ஒப்பாவர். இந்நால்வகையாருள்ளும் அதிரதர் சிறந்தவராதலால், அவர்களையே தலைமையாகக் கூறினது. முகில் எதிர் தவழும் என இயைத்து, மேகங்கள் நேரில்வந்து தவழப்பெற்ற என்றுங் கொள்ளலாம். இவர்களை எரிகிற வீட்டிலிருந்து வெளியில் ஓடிச்செல்லாதபடி பொருது அடித்துத்தள்ள வேண்டுமென்பான், 'மலைவது' என்றான். வல்விரைந்து - ஒருபொருட்பன்மொழி; வல் - விரைவுணர்த்து மிடைச்சொல். விதுரன்மீதுள்ள கோபத்தாலும், இருவரும் ஒருமனையில் வசித்தலாலும், அவனையும் உடன்கொல்ல வேண்டுமென்றான் இதனால், கண்ணனொருவனைக் கொல்லவேண்டுமென்ற திருதராட்டிரனினும், கண்ணன் விதுரன் என்ற இருவரையுங் கொல்லவேண்டுமென்ற துச்சாதனனது மிக்க கொடுமை நன்குவிளங்கும். வல்விரைந்து - நள்ளிரவு கழிந்திடுதற்குமுன்னே என்றபடி. (கஎசு)

[கர்ணன் தற்புகழ்ச்சியாகக் கூறுதல்.]

கஎஎ. செங்கதிரெழுந்துசீறிற்செறிபிருணிற்பதுண்டோ
விங்கிவனிருந்தவில்லிலெரியிடவேண்டுமோதான்
வெங்கணையொன்றினாலேவிளிந்திடவென்றுமீள்வேன்
கங்குலினெழுமினென்றுகன்னனுங்கனன்றுசொன்னான்.

(இ - ள்.) (அதுகேட்டு), கன்னனும்—, 'செம் கதிர் எழுந்து சீறின் - சிவந்த கிரணங்களையுடைய சூரியன் உதித்து அழிக்கத்தொடங்கினால், செறி இருள் நிற்பது உண்டோ-நெருங்கின இருள் அழியாமல்நிற்பது (எங்கேனும்) உள்ளதோ? [இல்லை யென்றபடி]; இங்கு இவன் இருந்த இல்லில் எரி இட வேண்டுமோ தான - (இக்கண்ணனைக் கொல்வதற்காக) இவ்வூரில இவன் வந்து தங்கியிருக்கிற வீட்டில் நெருப்புப்பற்றவைக்கவேண்டுமோ? [வேண்டுவதில்லை]; வெம் கணை ஒன்றினாலே விளிந்திட வென்று மீள்வேன் - கொடிய ஒருபாணத்தாலே (நான் அவனை) இறக்கும்படி சயித்துத திரும்புவேன்; கங்குலின் எழுமின் - இவ்விரவிலேயே (போர்க்குப்) புறப்படுங்கள்', என்று—, கனன்று சொன்னான் - கோபித்துக் கூறினான்; (எ - று.)

கன்னன் எப்பொழுதும் தனது பலபராக்கிரமங்களை மிக்கனவாகத் தானே மதித்துள்ளவனாதலால், இங்ஙனந் தைரியத்தோடு கூறினான். செங்கதிர் என்பது - வெண்கதிராகிய சந்திரனைப் பிரித்தலால், செம்- இனம்விலக்க வந்த அடைமொழி. முதலடியிற் சொன்ன உபமானம் - யான் போர்க்கு எழுந்து கோபித்துச்சென்றால் கண்ணன் இறவாதிருப்பனோ? என்ற உபமேயத்தை உணர்த்தலால, பிறிதுமொழிதலாம். சூரியபுத்திரனை தனக்குச் சூரியனையும், கருநிறமுடைய கண்ணனுக்கு இருளையும் ஏற்குமாறு உவமை கூறினான். (கஎஎ)

[இதுவும், அடுத்தகவியும் - சகுனி 'கண்ணனைப் படுகுழி பாய்ச்சிக் கொல்லவேண்டும்' என்றல்.]

கஎஅ. பதிப்பெயர்ந்தேகிநாளைப்பகைவரைக்கூடுமாயின்
விதிப்பயனென்னநம்மைவெஞ்சமர்வெல்லவொட்டான்
மதிப்பதென்வேறுகள்ளமாயனைமனையிற்கோலிச்
சதிப்பதேகருமமென்றுசௌபலன்பின்னுஞ்சொல்வான்.

(இ - ள்.) (அதுகேட்டு), சௌபலன் - (காந்தாரநாட்டரசனான) சுபலனென்பவனது புத்திரனாகிய சகுனி,—'(இக்கண்ணன்), பதி பெயர்ந்து ஏகி - இவ்வூரைவிட்டு நீங்கிச்சென்று, நாளை - நாளைக்கு, பகைவரை கூடும் ஆயின் - பகைவர்களான பாண்டவர்களைச் சேர்ந்திடுவானானால், விதி பயன் என்ன - (முற்பிறப்பிற்செய்த கொடிய) ஊழ்வினைப்பயன்போல, நம்மை வெம் சமர் வெல்ல ஒட்டான் - நம்மைக் கொடியபோரிற் சயிக்கவிடமாட்டான்; (ஆதலால்), வேறு மதிப்பது என் - வேறே ஆலோசிக்க வேண்டுவது என்ன? கள்ளம் மாயனை - வஞ்சனையையுடைய கண்ணனை, மனையில் கோலி - (நம்முடைய) வீட்டிலே (வரவழைத்து) வளைந்துகொண்டு, சதிப்பதே - வஞ்சனையாக வெல்வதே, கருமம் - செய்தொழிலாம்,' என்று - என்றுசொல்லி, பின்னும் சொல்வான் - மறுபடியுங் கூறுவான்; (எ - று)—அதனை, மேற் கவியிற் காண்க.

இப்பாட்டிற் கூறிய கருத்தின் விவரணமே, அடுத்தபாட்டு விதிப்பயன் தவறாததுபோல, இவன் நம்மை வெற்றியடைவியாமை தவறாதென்பான், 'விதிப்பயனென்னநம்மைவெஞ்சமர்வெல்லவொட்டான்' என்றான். கள்ளம்- தொழிற்பெயர்; கள் - பகுதி, அம் - விகுதி: இது - வேறுவிகுதி பெற்று, களவு என்றும் வரும்; இதன் எதிர்மறை - கள்ளாமை. கோலுதல்-அகப்படச் செய்தலும், சூழ்தலுமாம. 'மனையிற்கோலிச் சதிப்பது' என்பதற்கு - விதுரன் வீட்டிலேயே வளைந்து கொல்லுவதென உரைப்பினுமாம். சௌபலன் - தத்திதாந்தநாமம். (கஎஅ)

கஎகூ. கொல்லுவதியற்கையன்றுகுழிபறித்தரக்கரோடு
மல்லரையிருத்திமேலோராசனம்வகுத்துநாளை
யெல்லிடையழைத்துவீழ்த்தியிகலுடன்விலங்குபூட்டித்
தொல்லருஞ்சிறையில்வைத்தறாதருக்குரிமையென்றான்.

(இ - ள்) 'கொல்லுவது - (தூதரைக்) கொல்லுதல், இயற்கை அன்று - (நல்லரசர்க்குத்) தக்கதன்று; குழி பறித்து - பெரும்பள்ளந் தோண்டி, அரக்கரோடு மல்லரை இருத்தி - இராக்கதர்களையும் மற்போர் வீரரையும் (அதனுள்ளே மறைவாக) இருக்கவைத்து, மேல் - மேலே, ஓர் ஆசனம் வகுத்து - ஒரு ஆசனத்தை அமைத்து, நாளை எல்லிடை அழைத்து - நாளைப்பகலிலே வரவழைத்து, வீழ்த்தி - (அக்குழியிலே) விழும்படிசெய்து, இகலுடன் - வலிமையோடு, விலங்கு பூட்டி - விலங்கைப் பூட்டி, தொல் அருஞ் சிறையில் வைத்தல் - பழமையான பொறுத்தற்கரிய சிறைச்சாலையிலே வைத்திடுதலே, தூத

ருக்கு உரிமை - தூதர்களுக்குச் செய்தற்குரிய தண்டனை,' என்றான் - என்று சொன்னான், (சகுனி); (எ - று.)

இயற்கை - தொழிற்பெயர்; இயலுத லென்க; இயல் - பகுதி, கை - விகுதி. நிலத்திற் குழிந்துள்ளது, குழி. (கஎக)

[இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - ஒருதொடர்: துரியோதனன் படுகுழியமைத்ததைக் கூறும்.]

கஎ௦. மாதுலனுரைத்தமாற்றமருகனுமிசைந்துகங்குற்
போதிடையனேகமல்லர்வருகெனப்புகன்றுதானு
நீதியினிருந்துதாழநிலவறைசமைத்தபின்ன
ராதிநூறாயிரம்போரரக்கரையதனுள்வைத்தான்.

(இ - ள்.) மாதுலன் - மாமனான சகுனி, உரைத்த - சொன்ன, மாற்றம் - வார்த்தையை, மருகனும் - மருமகனான துரியோதனனும், இசைந்து - உடன்பட்டு [அங்கீகரித்து], கங்குல் போது இடை - அந்த இராத்திரிப்பொழுதிலே தானே, அனேக மல்லர் வருக என புகன்று - பலமற்போர்வீரர்கள் வருவாராக வென்று கூறி, (வரவழைத்து), தானும்—, நீதியின் இருந்து - (அவ்வாலோசனைக்கு உரிய) முறைமையிலே இருந்துகொண்டு, நிலம் அறை தாழ சமைத்த பின்னர் - நிலவறையை ஆழமாக உண்டாக்கினபின்பு, ஆதி நூறு ஆயிரம் போர் அரக்கரை - பழமையான போரில்வல்ல இராக்கதர்கள் லட்சம் பேரை, அதனுள் வைத்தான் - அந்நிலவறையினுள்ளே இருத்தினான்; (எ - று.)

மாதாவினுடன் பிறந்தவன், மாதுலன். நிலவறை - பூமிக்குள் வெட்டப்படும் பள்ளம். 'நூறாயிரம் போரரக்கர்' என்றும் பாடம். நீதியின் தாழ இருந்து எனஇயைத்து - நியாயத்தினின்று கீழ்ப்பட இருந்து [வழுவி] என்று உரைப்பாருமுளர். (கஎ௦)

கஎக. மல்லர்பப்பரவர்தம்மைமற்றதினிரட்டிவைத்தான்
வில்லுடைவீரர்தம்மைவேறதினிரட்டிவைத்தான்
பல்படைவல்லோர்தம்மைப்பதின்மடங்கதனில்வைத்தா
னல்லிலோர்கடிகைதன்னிலறிவனையழைக்கவென்றே.

(இ - ள்.) அறிவனை அழைக்க என்று - நுண்ணறிவுடைய கண்ணனை (மறுநாள்) அழைக்கவேண்டுமென்று கூறி, (அங்ஙனம்வருகையிற் பிடித்திடுதற்கு), அல்லில் ஓர் கடிகைதன்னில் - அவ்விராத்திரியில் ஒருநாழிகைப்பொழுதினுள்ளே, மல்லர் பப்பரவர் தம்மை - மல்லர்களையும் பப்பரர்களையும், அதின் இரட்டி வைத்தான் - அவ்விராக்கதர்தொகையினும் இரண்டுமடங்காக [இரண்டுலட்சம்பேரை] (அந்நிலவறையினுள்) இருக்கச்செய்தான்; வில் உடை வீரர்தம்மை - வில்லையேந்திய வீரர்களை, வேறு - தனியே, அதின் இரட்டி வைத்தான் - அத்தொகையினும் இரண்டுமடங்காக [நாலுலட்சம்பேரை] வைத்திட்டான்; பல் படை வல்லோர்தம்மை - பல ஆயுதங்களிலும் வல்ல சூரர்களை, அதனில் பதின்மடங்கு வைத்தான் - அத்தொகையினும் பத்துமடங்காக [நாற்பதுலட்சம்பேரை] அங்கு இருத்தினான்; (எ - று.)—மற்று - அசை; பின்பு எனறுமாம்.

பப்பரவர் - பப்பரநாட்டிலுள்ளவர்; இவர் - மிலேச்ச சாதிவகையினுட்பட்டவர். மல்லர் பப்பரவர் தம்மை - மற்போர் வல்லவராகிய பப்பரவரை யென்றுமாம். இரட்டுதலையுடையது - இரட்டி; இரட்டுதல் - இரண்டாதல்; இ - கருத்தாப்பொருள்விகுதி. கடிகை - கடிகாஎன்னும் வடமொழியின் திரிபு; அது, இருபத்துநான்கு நிமிஷங்கொண்ட நேரம். 'அழிகக' என்றும் பாடம்.

கஎஉ. பெரும்பிலவறையைமேவியின்பிளப்பினுனிரைத்துமூடி
யரும்பெறன்மணிகளாலோராசனமதன்மேலாக்கிச்

சுரும்பிமிர்மாலைதூக்கித்தொழிலுடைவிதானமேற்றி
வரம்பிலாவென்றிவேலான்மாறிலாவண்ணஞ்செய்தான்.

(இ - ள்.) வரம்பு இலா வென்றி வேலான் - எல்லையில்லாத வெற்றியைத் தருகின்ற வேலாயுதத்தையுடைய துரியோதனன், (தன் வேலையாட்களைக் கொண்டு), பெரும் பிலம் அறையை - பெரிய பள்ளமான அந்நிலவறையை, வேயின் பிளப்பினால் நிரைத்து மூடி - மூங்கில்களின்பிளப்புக்களினால் மேலே வரிசையாய்ப் பரப்பிமூடி, அதன்மேல் - அம்மூடியதன்மேல், அரும பெறல் மணிகளால் ஓர் ஆசனம் ஆக்கி - அருமையான பெறுதலையுடைய இரத்தினங்களால் ஒருபீடத்தைச் சித்தஞ்செய்து, சுரும்பு இமிர் மாலை தூக்கி தொழில் உடை விதானம் எற்றி - வண்டுகள் மொய்த்து ஒலிக்கப்பெற்ற பூமாலைகளைத் தொங்கவிடப்பெற்று (ப்பலவகைவிசித்திர) வேலைப்பாட்டையுடையமேற்கட்டியை (அவ்வாசனத்திற்குமேல்) உயரத்தில் அமைத்து, மாறு இலா வண்ணம் செய்தான் - வேறுபாடு தோன்றாதபடி (எல்லாவற்றையும்) அமைத்துவைத்தான்; (எ - று.)

'அரும்பெறல்மணி'என்றது,வடமொழிநடை; இதனை "அருங்கேடன்," "சென்றுசேர்கல்லாப் புள்ளபுள்ளி, லென்றாழ்வியன்குளம்" என்பனபோலக் கொள்க: இனி, பெறலருமணி என மாற்றி இயைத்து, பெறுதற்கருமையான மணியெனினுமமையும். பிளப்பு - பிளக்கப்பட்ட பொருளுக்குத் தொழிலாகு பெயர்; பு - விகுதி. தூக்கியென்னும் வினையெச்சம், உடைய என்னுங் குறிப்புப்பெயரெச்சத்தைக் கொண்டது. விதானம் - வடசொல். மாறிலாவண்ணம் என்றது, நிலவறையின்மேல் அமைத்துவைத்தது தோன்றாதபடி என்றவாறு.

[இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - சூரியோதய வருணனை.]

கஎங. அடியவர்மனத்தினுள்ளவாரிருட்கங்குறீக்கு
நெடியவனிருக்கவென்றுநிலவறைவிரகிற்செய்த
கடியவனியற்கையஞ்சிக்கங்குலுங்கடிதிற்போகப்
படியவர்துயிலும்போகபபரிதியுமுதயஞ்செய்தான்.

(இ - ள்.) 'அடியவர் மனத்தில் உள்ள - (தனது) தொண்டர்களது உள்ளத்திலுள்ள, ஆர் இருள் கங்குல் - (மற்றையோர்க்குப் போக்குதற்கு) அரிய (அஞ்ஞாந) அந்தகாரமாகிய இரவை, தீர்க்கும் - அழித்தருளுகிற, நெடியவன் - பெருமைக்குணமுடைய கண்ணபிரான், இருக்க - வீற்றிருக்கவேண்டும்,' என்று - என்று கருதி, விரகின் - வஞ்சனையாக, நிலம அறை செய்த - நிலவறையைச்செய்து முடித்த, கடியவன் - கொடுந்தன்மையுடைய துரியோதனனது, இயற்கை - துஷ்டசுபாவத்துக்கு, அஞ்சி - பயந்து, கங்குலும் - இராத்திரியும், கடிதின் போக - விரைவாகக் கழிய, பரிதியும் - சூரியனும், படியவர் துயிலும் போக - நிலவுலகத்திலுள்ளாரது நித்திரையும் ஒழியும்படி, உதயம் செய்தான் - உதித்தலைச்செய்தான்; (எ - று)—உதித்தானென்றபடி.

ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி. இரவு இயல்பாகக் கழிந்ததைத் துரியோதனனது கொடுமைக்கு அஞ்சி விரைவிற்போனதாக உத்பிரேக்ஷித்தார். ஆரிருள் - மூச்சுடர்க்குந் தீராத இருளென்றபடி. இருள்தீர்க்கும் நெடியவன் இருக்கவென்று நிலவறை விரகின் கங்குலிற்செய்த என்று இயைப்பினும் அமையும்.

கஎச. சிரந்தருசுடிகைநாகத்திரண்மணிபலவுஞ்சிந்தி
நிரந்தரமருவிவீழுநிறந்திகழுதயக்குன்றிற்
பரந்தெழுமருக்கன்சூழ்ந்தபடரிருட்கங்குல்கண்டு
புரந்தரன்கோயிலிட்டபொங்கொளித்தீபம்போன்றான்.

(இ - ள்.) சிரம் தரு சுடிகை - தலையிற்பொருந்திய உச்சிக்கொண்டையையுடைய, நாகம் - பாம்புகளின், திரள் மணி பலவும் - தொகுதியான

பலமாணிக்கங்களும், சிந்தி - சிதறப்பெற்று, நிரந்தரம் அருவி வீழும் - இடைவிடாமல் சிந்தூர அருவி விழப்பெற்ற, நிறம் திகழ்-(அதனால்) செந்நிறம் விளங்குகிற, உதயம குன்றில - உதயகிரியிலே, பரந்து எழும் - பரவிய வடிவமாய் உதித்த, அருக்கன் - சூரியன்,—சூழ்ந்த படர் இருள் சுகுல் கண்டு - சுற்றிலும் பரவிய மிகுந்த இருளைப பாரத்து, புரந்தரன் - இந்திரன், கோயில் இட்ட - தன் அரண்மனையில வைத்த, பொங்கு ஒளி தீபம - மிகுந்த ஒளியையுடைய திருவிளக்கை, போன்றான் - ஒத்தான் ; (எ - று)

தற்குறிப்பேற்றவுவமையணி இந்திரன் கிழக்குத்திக்குப்பாலகனாதலால், கிழத்திசையிலுதித்த சூரியனை அவன்கோயிலிலிட்ட தீபமென்றார். அக்கினிவடிவமான தீபத்தி னொளியினும் சூரியனொளிக்கு உள்ள மிகுதி விளங்க, 'பொங்கொளி' என உபமானத்துக்கு அடைமொழிகொடுத்தது. சிந்தாமணியுரையில நச்சினார்க்கினியா 'உதயகிரியிற் சிந்தூர அருவிவீழ்ந்த சிந்தூராகரத்திற்பிறந்து பதினாறு சதுர்யுகஞ் சிவப்பேறின முழுமாணிக்கம இருளைக் கெடுத்தலின், இருள்பருகுமரு மணியென்றார்' என உரைத்ததுகொண்டு, இங்கே, அருவி - சிந்தூரஅருவி யெனப்பட்டது இனி, நீரருவியுமாம் பரந்து - விரைந்து எனறுமாம் அந்தரம் - இடையீடு, அது இன்மை, நிரந்தரம். (கஅ௪)

கஅ௫. தொடர்ந்தொளிருதயராகத்தோடுறநெருங்கிமேன்மே
லடர்ந்தரிபரந்துகாமனாகமவேதம்பாடத
தடங்கயன்மலைந்துலாவத்தாமரைமுகமுங்காதன்
மடந்தையர்முகமுஞ்சேரமணம்பெறமலர்ந்தமாதோ.

(இ - ள்.) தொடர்ந்து ஒளிர - (இடைவிடாது) தொடர்ச்சிபெற்று விளங்குகிற, உதயம் ராகத்தோடு - சூரியோதயகாலத்துக்கு உரிய பண்ணுடனே, உற - பொருந்த, நெருங்கி - சமீபித்து, மேல்மேல் அடர்ந்து - மேலேமேலே நெருங்கி, அரி - வண்டுகள், பரந்து - விரைவாகப்பரவி, கா மன் ஆகமம் வேதம் - சோலைகளிற் பொருந்தின மரங்களின் பகுப்புக்களிலே, பாட - இசைபாடவும், தட கயல் - பெரிய கயலமீன்கள், மலைந்து உலாவ - மேலே தாக்கிச்சஞ்சரிக்கவும், [தட கயல் - பெரியகயல்மீன்களபோற் பிறழுந்தன்மையனவான கணகள், தொடர்ந்து ஒளிர் உதயம் ராகம் தோடு உற நெருங்கி - நெடுந்தூரம்விடாதுசென்று விளங்குகிற உதயகாலத்துச்சூரியனை யொத்த செந்நிறத்தையுடைய (இரத்தினங்களாலாகிய) தோடென்னுங் காதணியை அளாவும்படி சமீபித்து, மேலமேல் அடர்ந்து-(அககாதுகளின்) மேலேமேலே நெருங்கி, அரி பரந்து - சிவந்தஇரேகைகள் பரவப்பெற்று, காமன் ஆகமம் வேதம் பாட - மன்மதனது சாஸதிரங்களையும் வேதத்தையும் வெளிக்கூறுமாறு, மலைந்து உலாவ - (பககங்களிற்) சென்று சஞ்சரிக்கவும்], தாமரை முகமும் - தாமரைமலர்களின் மேலிடங்களும், காதல் மடநதையர் முகமும் - அன்புளள மகளிரது முகஙகளும், சேர - ஒருசேர, மணம் பெற - நறுமணத்தைப் பெறும்படி, மலர்நத - மலாந்தன; (எ - று.)

இப்பாட்டு - சூரியோதயகாலததில் தாமரை மலர்தலும், பெண்கள் கண் விழித்து முகமலாதலும் ஆகிய இரண்டு தன்மைகள் நிகழ்தலை ஒன்றோடொன்று உபமான உபமேயத்தன்மைபடச சிலேடைவகையோடு வருணித்தது; சிலேடையுவமையணி. தாமரைமேற் செலலுகையில், ஆகமம் - மரம்: அகமம் - வடசொல்; நடத்தலில்லாததென்று பொருள். வேதம் - பேதம்என்னும் வடசொல்லின் விகாரம்; பேதித்துஎன்பது வேதித்துஎன வருதல்போல, பேதம் என்பது வேதம்என வந்தது. காமன் ஆகமவேதம் பாட என்றது - இரவில் தாமரை குவிந்திருத்தலால் அங்குநின்று மற்றை விருட்சவருக்கஙகளிற் சென்றுசேர்ந்த வண்டுகள் பகலில் தாமரைமலர்தலை அங்குநின்றுநோக்கி மகிழ்ச்சியாற் பாட்டுப்பாட என்றபடி. தடம் கயல் எனப்பிரித்து, தடாகத்திற்

கயல்க ளென்றுமாம். உதயம் ராகம் தோடு உற எனப்பிரித்து, உதயகாலத்துக்குஉரிய செந்நிறத்தையுடைய பூவிதழ்களிலே பொருந்த என்றும் உரைப்பர் இனி, முகத்தின்மேற் செல்லுகையில், கண்கள் சிறியனவல்லாமல் பெரியனவாகப் பரவி நீண்டிருத்தலை, கவிகள், கண்கள் காதுகளை அளாவியுள்ளன வென்று வருணித்தல் மரபு. பெண்களுக்குக் கண்களிற் சில சிவந்தரேகைகள் பரவியிருத்தல் உத்தமவிலக்கணம். பெண்கள் கண்கள் காமனுகமவேதம் பாட என்றது, இங்கிதப்பார்வைகளால் [குறிப்புநோக்கத்தால்] ஆடவர்களை அழைத்தல் பேசுதல் மகிழ்வித்தல் முதலியன செய்வதை. கயல் - கண்களுக்கு உவமையாகுபெயர் உத்தமசாதிப் பெண்களது முகம் பரிமளமுடைத்தாயிருக்கு மென்பது நூல்மரபாதலால், 'மணம்பெற' எனப்பட்டது. இனி, மணம்பெற என்பதற்கு - மங்களகரமாக என்று உரைத்தலு மொன்று மலைந்து உலாவுதல் - பிறழ்ந்து பலவாறு நோக்குதல் (கசுரு)

[அரசர்யாவரும் துரியோதனனரண்மனை சேர்தலும், கண்ணன் எழுந்து காலைக்கடன் முடித்தலும்.]

கசுசு. இருந்துயி லுணர்ந்துவேந்தர்யாவருமிரவிற்சற்றும்
வருந்துயிலிலாதகண்ணன்வாழ்பெருங்கோயில்புக்கார்
பெருநதுயிலநநதபோகபபோணை துறந்தமாலு
மருந்துயிலெழுந்துகாலையருங்கடன்முறையிற்செய்தான்.

(இ - ள்.) (இங்ஙனம் சூரியன் உதித்தபின்பு), வேந்தர் யாவரும் - அரசர்களெல்லோரும், இருந் துயில் உணர்ந்து-பெரிய தூக்கம்தெளிந்து எழுந்து, இரவில் வரும்துயில சற்றும் இலாத கண்ணன் வாழ் பெருங் கோயில் புக்கார்- இராத்திரிமுழுவதும் இயல்பாகவருந்தன்மையதான தூக்கம் சிறிதும்பெறாத கண்களையுடைய துரியோதனன் வாழ்கின்ற பெரிய அரண்மனையை வந்து அடைந்தார்கள்; அநந்தன் போகம் பேர் அணை பெருந் துயில் துறந்த மாலும்- ஆதிசேஷனது உடம்பாகிய பெரிய சயனத்திலே நெடுங்காலம் யோகநித்திரை செய்தலை விட்டு (இங்கு) அவதரித்த திருமாலாகிய கண்ணனும், அருந் துயில் எழுந்து - (பிறர்க்கு) அருமையான அறிதுயில் நீங்கி எழுந்திருந்து, காலை அருங் கடன் முறையின் செய்தான் - உதயகாலத்திற் செய்தற்குஉரிய அரிய (ஸ்நாநம் ஸந்தியாவந்தநம் முதலிய) கடமையான அநுஷ்டானங்களைச் செய்யவேண்டும் முறைமை தவறாமற் செய்து முடித்தருளினான்; (எ - று.)

துரியோதனனை 'இரவில்சற்றும்வருந்துயிலிலாத கண்ணன்' என்றது, அவன் அவ்விராமுழுதிலும் பெரிய சதியாலோசனையில் இருந்தனனாதலால். அநந்தனென்னும் வடசொல்லுக்கு - (பிரளயகாலத்திலும்) அழிதலில்லாதவ னென்று பொருள்; ந + அந்த + அன் என்றுபிரிக்க: அந்தம் - இறுதி. பாம்பினுடலுக்குப் போக மென்று வடமொழியிற் பெயர்; இதனையுடைமைபற்றி, பாம்பு - போகியென்று ஒருபெயர்பெறும். அநந்தம் போகம் பேர்அணை என்பதற்கு - எல்லையில்லாத பேரானந்தத்தை யனுபவித்தற்குஉரிய சிறந்த திருப்பள்ளிமெத்தையென்றும் உரைக்கலாம். (கசுசு)

[தூதுவர் வந்து அழைக்க, கண்ணன் துரியோதனனரண்மனை சேர்தல்.]

கசுஎ. மாதவனிருந்தகோயில்வந்தடிவணங்கிமன்னன்
றூதுவராழி பங்கைத்தோன்றலை துளபமாலை
யாதவகுலத்தோரேறேயெழுந்தருள்கென்றுனின்றெம்
மேதகுமாசனென்றார்முகுந்தனுமவிரைந்துசென்றான்.

(இ - ள்) (அப்பொழுது), மன்னன் தூதுவர் - துரியோதனனது தூதர்கள், மா தவன் இருந்த கோயில் வந்து - திருமகள் கொழுநனான கண்ணன் எழுந்தருளியுள்ள (விதுரனது) மாளிகைக்கு வந்து, அடி வணங்கி - (கண்ண

னது) திருவடிகளை நமஸ்கரித்து, (அவனை நோக்கி), 'ஆழி அம் கை தோன்றலே - சக்கராயுதத்தையேந்திய அழகிய திருக்கையையுடைய அரசனே! துளபம் மாலே - திருத்துழாய் மாலையையுடைய கண்ணபிரானே! யாதவ குலத்தோர் ஏறே - யதுவினது சம்பந்தமான குலத்து அரசர்கட்குச் சிங்கம் போலச் சிறந்தவனே!—இன்று - இப்பொழுது, எம் மேதகும் அரசன் - எங்களது மேன்மையுள்ள அரசனான துரியோதனன், எழுந்தருள்க என்றான் - (நீ தன்னிடம்) வந்தருளவேண்டுமென்று கூறினான்', என்றார் - என்று சொன்னார்கள்; முகுந்தனும் - திருமாலாகிய கண்ணனும், விரைந்து சென்றான் - துரிதமாகப் புறப்பட்டுப்போயருளினான்; (எ - று.)

ஆழியங்கை - கையுந் திருவாழியுஞ் சேர்ந்த சேர்த்தியா லாகிய அழகு; கைக்குத் திருவாழி ஆபரணம்போல அழகுகொடுத்து நிற்பதெனக. தோன்றல் - (யாவரினுஞ் சிறந்து) விளங்குபவனுக்குத் தொழிலாகுபெயர்; இதில், அல் - கருத்தாப்பொருள் காட்டுவதென்றுங் கொள்ளலாம்: இது - ஆண்பாற் சிறப்புப்பெயர். (௧௮௭)

[துரியோதனன் சபையில் வீற்றிருந்தற்சிறப்பு.]

௧௮௮. கந்தடுகளிறுறுவேந்தனகண்ணிலாவரசுங்கங்கை
மைந்தனுமுதலாவுள்ளமன்னருமதிவல்லோருந்
தந்திரவகையுமேனையிளைஞருந்தன்னைச்சூழ
விந்திரனிருக்கையன்னகோயிலூடினிதிருந்தான்.

(இ - ள்.) (அங்ஙனம் தூதரால் அழைக்கப்பட்டுக் கண்ணன் செல்லுகையில), கந்து அடு களிறு வேந்தன் - கட்டுத்தறியை முறிக்கின்ற மதயானைச் சேனையையுடைய துரியோதனராசன்,—கண் இலா அரசும் - திருதராட்டிரனும், கங்கை மைந்தனும் - வீடுமனும், முதல் ஆ உள்ள - முதலாகவுள்ள, மன்னரும் - அரசர்களும், மதி வல்லோரும் - அறிவில்வல்ல அமைச்சர்களும், தந்திரம் வகையும் - சேனையின் பகுப்புகளும், ஏனை இளைஞரும் - மற்றுந் தம்பிமார்களும், தன்னை சூழ - தன்னைச்சுற்றிலுமிருக்க, இந்திரன் இருக்கை அன்ன கோயிலூடு - தேவேந்திரனது இருப்பிடத்தை யொத்த தனது சபா மண்டபத்தின் மத்தியிலே, இனிது இருந்தான் - (கண்ணுக்கு) இனிமையாக வீற்றிருந்தான்; (எ - று.)

இருக்கை - இருப்பிடத்துக்குத் தொழிலாகுபெயர்; கை - தொழிற் பெயர்விகுதி. தந்த்ரம - வடசொல். (௧௮௮)

[கண்ணனை மாத்திரம் உள்ளேவிடுமாறு துரியோதனன் ஏவலாளர்க்குக் கட்டளையிடுதல்.]

௧௮௯. நாமவேலரசரோடுநால்வகைச்சேனையோடு
மாமுகில்வண்ணன்வந்தானென்றனர்வரவுகண்டோர்
வீமலர்த்தொடையினானும்வேத்திரத்தவரைநோக்கித்
தாமரைத்தடங்கண்மாயன்றன்னையேவிடுமினென்றான்.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது), வரவு கண்டோர் - (கண்ணபிரானது) வருகையைப் பார்த்தவர்கள், 'நாம வேல் அரசரோடும் - (பகைவர்க்கு) அச்சத்தைத்தருகிற வேலாயுதத்தையுடைய பல அரசர்களுடனும், நால்வகை சேனையோடும் - சதுரங்க சைனியத்துடனும், மா முகில் வண்ணன் - கரிய மேகம் போன்ற திருநிறமுடைய கண்ணன், வந்தான்—,' என்றனர் - என்று (துரியோதனனுக்குக்) கூறினார்கள்; (அதுகேட்டு), வீ மலர் தொடையினானும் - வண்டுகள் மொய்க்கப்பெற்ற பூக்களால் தொடுக்கப்பட்ட மாலையையுடைய துரியோதனனும், வேத்திரத்தவரை நோக்கி - (கையிற்) பிரம்பேந்தியுள்ள காவலாளரைப் பார்த்து, தாமரை தட கண் மாயன் தன்னையே விடுமின்

என்றான் - 'தாமரைமலர்போன்ற பெரியகண்களையுடைய கண்ணனொருவனை மாத்திரமே உள்ளேவரவிடுங்கள்' என்று கட்டளையிட்டான்; (எ - று.)

ஏ - பிரிநிலை; மற்றையரசர்களையுஞ் சேனையையும் விலக்கிற்று. கண்ணனை எளிதிற் சிறையில் இடும்பொருட்டு, தனியே அனுப்பச் சொன்னான். பறவைப்பொதுப்பெயராகிய வி எனனும் வடசொல் - இங்கே சிறப்பாய் வண்டை உணர்த்தி, வீ என நீண்டுநின்றது. வேத்ரம் - வடசொல்; பிரப்பங்கோல்.

[உட்சென்ற கண்ணபிரானுக்குத் துரியோதனன் பொய்யாசன மளித்தல்.]

கக0. தன்பெருஞ்சேனைநிற்கத்தண்டுழாயலங்கலானு
மின்புறநகைத்துவேந்தரிருந்தபேரவையினெய்த
மின்புணர்துவசநாகவிடநிகர்மனத்தினானு
மன்பொடுதிகிரியானையதன்மிசையிருக்கவென்றான்.

(இ - ள்.) (அத்துரியோதனன் கட்டளையை வாயில்காவலாளர் கூறியதனால்), தன் பெருஞ் சேனை நிற்க - தனது பெரியசேனை (உள்ளே செல்லாது வெளியிலேயே) நிற்க, தண் துழாய் அலங்கலானும் - குளிர்ந்த திருத்துழாய் மாலையையுடைய கண்ணனும், இன்பு உற நகைத்து - (கண்டவர்க்கு) மகிழ்ச்சியுண்டாம்படி புன்சிரிப்புச்செய்து, வேந்தர் இருந்த பேர் அவையின் எய்த - (துரியோதனன் முதலிய) அரசர்கள் வீற்றிருந்த பெரியசபையினுள்ளே செல்ல, (அப்போது), மின் புணர் துவசம் நாகம் விடம் நிகர் மனத்தினானும் - ஒளிபொருந்திய கொடியில் பாம்பையும் அப்பாம்பின் விஷத்தை யொத்த [மிகக்கொடிய] கருத்தையுமுடைய துரியோதனனும், திகிரியானை - சக்கராயுதத்துக்குரிய கண்ணனை, அன்பொடு - அன்புடனே, அதன்மிசை இருக்க என்றான் - 'அந்த ஆசனத்தின்மேல் வீற்றிருப்பாயாக' என்று சொன்னான்.

மாயவனாகிய தன்னை வஞ்சிக்கநினைத்த பேதைமையை நோக்கிக் கண்ணன் நகைத்தான். விஷம், தவறாமற் கொல்லுங் கொடுமைக்கு உவமை. அதன்மிசை - இரவில் வெகுசிரமப்பட்டு அமைத்த பீடத்தின்மேல். அன்பொடு - வெளிக்கு அன்புடையான்போலக் காட்டி யென்றபடி. வேண்டுமாயின் மிகப்பலரையும் அழிக்கக்கூடிய ஆற்றலை விளக்குதற்கு, 'திகிரியான்' என்றார்.(கக0)

வேறு.

[இதுமுதல் ௨௨-கவிகள்-கண்ணன் விசுவரூபங்கொள்ளுதலும், அதனால் மற்றையோர் படும் பாடுகளும் கூறும்.]

கககக. இறைவனெழிற்கதிர்மணிகளழுத்தியதவிசினிருத்தலுமே
நெறுநெறெனக்கொடுநிலவறையிற்புகநெடியவனப்பொழுதே
மறலியெனத்தகுநிருபனியற்றியவிரகைமனத்துணரா
முறுகுசினத்துடனடியதலத்துறமுடிககனத்துறவே.

இதுவும், மேற்கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) (துரியோதனன் சுட்டிக்காட்டிய வண்ணம்), இறைவன் - கண்ணபிரான், எழில கதிர் மணிகள் அழுத்திய தவிசின் இருத்தலுமே - அழகையும் ஒளியையுமுடைய இரத்தினங்களைப்பதிக்கப்பெற்ற அவ்வாசனத்தில்வீற்றிருந்தவளவில, நெறுநெறென-(அந்நிலவறையைமூடிய மூங்கிற்பிளப்புக்கள்) நெறுநெறுஎன்று ஒலிபட முறிய, நிலவறையில் கொடு புக - (அவ்வாசனம் உள்ளிறங்கித் தன்னை) நிலவறையிற் கொண்டுசெல்ல,—நெடியவன் - பெருமையுடைய கண்ணன்,—அப்பொழுதே—, மறலி என தகு நிருபன் இயற்றிய விரகை மனத்து உணரா - (கொடுமையில்) யமனென்றுசொல்லத்தக்க துரியோதனராசன் செய்த வஞ்சனையைத் திருவுள்ளத்திலறிந்து, முறுகு சினத்துடன்-மூண்டெழுந்த கோபத்துடனே, அடி அதலத்து உற - (தனது) திரு

வடி பாதாளத்திற் செல்லவும், முடி ககனத்து உற-(தனது) திருமுடி வானத்திற் செல்லவும், (எ - று)—'நிமிர்ந்தனன்' என அடுத்தகவியோடு தொடரும்.

நெறு நெறெனை - ஒலிக்குறிப்பு; சப்தாநுகரணம். துரியோதனனது வஞ்சனையினின்று மாயவன் தப்புதற்கு அவன் சூழ்ச்சியை முன்னமே அறிய வேண்டுவதில்லை யென்பார், 'அப்பொழுதே உணரா' என்றார். மறல - கொடுமை: அதனையுடையவன், மறலி; இ - பெயர்விகுதி: இனி, இப்பெயர்க்கு - மறுக்கப்படாதவனென்றும் பொருளுரைக்கப்படும். கொடுநிலவறையில் என எடுத்து, கொடுமையான நிலவறையிலே யென்றும் உரைக்கலாம். 'நெடியவன்' என்றது - திரிவிக்கிரமாவதார கதையைச் சுட்டும்; மேல் 'அடியதலத்துற முடிககனத்துற' என்பதற்கு ஏற்ப வென்க.

இதுமுதல் முப்பது கவிகள் - பெரும்பாலும் ஈற்றுச்சீரொன்று விளங்காய்ச்சீரும், மற்றையனதும் விளச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடிநான்குகொண்ட அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள். (கககக)

ககஉ. அஞ்சினமஞ்சினமென்றுவிரைந்துயரண்டர்பணிந்திடவுந
துஞ்சினமின்றெனவன்பணியின்கிளைதுன்பமுழந்திடவும
வஞ்சமனங்கொடுவஞ்சகனின்றிடுவஞ்சனைநன்றிதெனு
நெஞ்சிலவெகுண்டுலகொன்றுபடும்படிநின்றுநிமிர்ந்தனனே.

(இ - ள்.) (கண்ணன்), வஞ்சகன் வஞ்சம் மனம் கொடு இன்று இடு வஞ்சனை இது நன்று எனு - ('பாண்டவரை இராச்சியம்) வஞ்சித்தவனாகிய துரியோதனன் வஞ்சனையான எண்ணத்தைக்கொண்டு இப்பொழுது செய்த வஞ்சிப்பு நன்றாயிருந்தது' என்றுகருதி, நெஞ்சில் வெகுண்டு-மனத்திற் கோபங்கொண்டு,—(தனது வடிவத்தின் பெருமையை நோக்கி), உயர் அண்டர் அஞ்சினம் அஞ்சினம் என்று விரைந்து பணிந்திடவும்-மேலிடத்திலுள்ள தேவர்கள் பயந்தோம் பயந்தோமென்று கூறி நமஸ்கரிக்கவும், வல் பணியின் கிளை இன்று துஞ்சினம் என துன்பம் உழந்திடவும்-(கீழுலகிலிருந்து பூமியை தாங்கும்) வலிய பாம்புவருக்கங்கள் (அப்பெருவடிவத்தின் பாரமிகுதியை நோக்கி) இப்பொழுது (சுமக்கலாற்றாது சிதைந்து) இறந்தோமென்று கருதித் துன்பத்தை மிகுதியாக அடையவும், உலகு ஒன்றுபடும்படி நின்று நிமிர்ந்தனன் - எல்லாவுலகங்களிலும் பொருந்தும்படி உயர்ந்து நின்றருளினான்; (எ - று.)—என்றது, விசுவரூபங்கொண்டானென்றதாம்.

அஞ்சினம் அஞ்சினம் - அடுக்கு, மிகுதிவிளக்குவது. உயர் அண்டர் - எல்லாப் பிறப்புகளுள்ளுஞ் சிறந்த தேவருமாம். துஞ்சுதல் - தூங்குதல; இறத்தலைத் துஞ்சுதலென்பது, மங்கலவழக்கு. கீழ்ப்பாட்டில், 'அடிஅதலத்துற முடிககனத்துற' என்றதற்கேற்ப, முறைப்படுத்தாது, இப்பாட்டின் முதலிரண்டடிகளை மாறுபடநிறுத்தியது, எதிர்நிரனிறைப்பொருள்கோள். அண்டர் - அண்டகோளத்தின் மேலிடத்துள்ளவா வஞ்சரா என்ற வடசொல், ஈறு திரிந்தது. இன்று துஞ்சினம் - விரைவுந் தெளிவும் பற்றிய காலவழுவமைதி; வழாநிலையாயின், இன்று துஞ்சுகின்றனம் என நிற்கும். (ககஉ)

ககங மல்லராக்கர்குலத்தொடுபப்பரர்வாளினர்வேலினர்போர்
வில்லினரிபபடிதுற்றநிலத்தறைமேவியவீரரெலாந்
தொல்லையிடிக்கயர்வுற்றுயிரிறறுறுசுடிகையாரெனவே
கல்லெனவுட்கினர்தத்தமுடற்பலகால்கொடுதைத்திடவே.

(இ - ள்) (அப்பொழுது),—மல்லர் - மற்போர்வீரர்களும், அரக்கர் குலத்தொடு - இராக்கதர் கூட்டமும், பப்பரர் - பப்பரநாட்டு வீரர்களும், வாளினர் - வாள்வீரர்களும், வேலினர் - வேல்வீரர்களும், போர் வில்லினர் -

போர்செய்தலில்வல்ல வில்வீரர்களும், (ஆக), இப்படி - இவ்வாறு, ஊன்ற - நெருங்கியுள்ள, நிலத்து அறை மேவிய வீரர் எலாம் - நிலவறையினுட் பொருந்தியிருந்த வீரர்களெல்லோரும், தத்தம் உடல் பல கால் கொடு உதைத்திட - தங்கள் தங்கள் உடம்பை (கண்ணன் தனது) அநேகங்கால்களைக்கொண்டு உதைத்திடுதலால், தொலைவு இடிக்கு அயர்வுற்று உயிர் இறந்து உற்று சுடிகை அரா என - பழமையான [முதிர்ந்த] பேரிடிக்குச் சோர்வடைந்து உயிரொழிந்து கழிகின்ற உச்சிக்கொண்டையையுடைய பாம்புகள் போல, கல் என உட்கினர் - கல்லென்ற ஒலிபட அஞ்சினார்கள்; (எ - று.)

இடியோசைக்குப் பாம்புகள் அஞ்சியொடுங்கியழியு மென்பது, நூற்றுணிபு; "வீரிந்ற நாகம் விடருளதேனும், உருமின் கடுஞ்சினஞ் சேணின்று மூட்கும்" என்ற நாலடியாரிலுங் காண்க; நிலத்தின் கீழ்ப்பிலத்தில் தங்குதல் பற்றி மல்லர் முதலியோர்க்கு நாகங்களும், இவரையஞ்சுவித்து அழித்தல் பற்றித் திருமால்திருவடிகளுக்கு இடியும் உவமையாதற்கு மிகவுறகும். கல்லெனென்றது, அப்பொழுது அவர்கள் அச்சத்தால் நடுங்கி வாய்குளறிப் பேரிரைச்சலிட்டதை. பலகால் - விசுவரூபத்திறகொண்டவை. தொற்றென்ற இறந்த காலப்பெயரெச்சத்தில், தொறு - பகுதி; அது இரட்டிக் காலங்காட்டிற்று. தொல்லையிடி - தொன்பதரும் இடியுமாம். (ககூங)

ககூச. அற்புதபங்கயநற்பதமுந்தலினக்குழியின் புடையே, சற்பதலந்தொறுமற்றுவிழுந்தன தத்தநெடுந்தலைபோய், முற்பவனன்பொரமுக்குவடுந் துணிபட்டுமுடங்கியபொன், வெற்பெனநின்றனர்வெற்றுடலங்கொடுவிற்படைகொண்டவரே.

(இ - ள்.) அ குழியின் புடையே - அப்பிலவறையின் உள்ளிடத்திலே, வில் படை கொண்டவர் - வில்லாகிய ஆயுதத்தையேந்திநின்ற வீரர்கள், அற்புத பங்கயம் நல் பதம் உந்தலின் - ஆச்சரியகரமான தாமரைமலர்போன்ற அழகிய (கண்ணனது) திருவடிகள் உதைத்தலால், தத்தம் நெடு தலை அற்று போய் சற்ப தலம் தொறும் விழுந்தன - தங்கள் தங்களது பெரியதலைகள் அறுபட்டுப் போய் நாகங்கள் வசிக்கிற இடமாகிய அப்பாதாளலோகம் முழுவதிலும் விழுந்திட்டனவாக,—வெறு உடலம் கொடு - (தலையில்லாத) [உயிரற்ற] வெற்றுடம்புகளை மாத்திரங் கொண்டு, முன் பவனன் பொர முக்குவடும் துணிபட்டு முடங்கிய பொன்வெற்பு என நின்றனர் - முன்னே வாயுதேவன் மோதுதலால் மூன்று சிகரங்கள் அறுபட்டு அழகொழிந்த மேருமலை போல நின்றார்கள்; (எ - று.)

மூன்றமடியிற் குறித்த வரலாறு:—முன்னொருகாலத்தில் வாயுதேவனுக்கும் ஆதிசேஷனுக்கும் தமக்குள் யார் பலசாலியென்று விவாத முண்டாக, அதனைப் பரீட்சித்தறியும்பொருட்டு, வாயுதேவன் மேருமலையின் சிகரத்தைப் பெயர்த்துத் தள்ளுவதென்றும், ஆதிசேஷன் அதுபெயரவொட்டாமற் காத்துக்கொள்வதென்றும் ஏற்பாடு உண்டாகி, அங்ஙனமே இருவரும் தேவர் முதலியோரது முன்னிலையில் தத்தம வலிமையைக் காட்டத்தொடங்கிய பொழுது, ஆதிசேஷன் தனது ஆயிரம்படங்களாலும் மேருமலையின் ஆயிரஞ் சிகரங்களையுங் கவித்துக்கொண்டு பெயரவொட்டாமல் வெகுநேரங் காக்க, பின்னர் வாயுதேவன் தன்வலிமையால் அம்மலைச்சிகரங்களில் மூன்றைப் பெயர்த்துக்கொண்டுபோய்த் தென்திசையில் தள்ளிவிட்டானென்பதாம்.

பிறவிப்பிணிக்கு மருந்தாகலின், 'நற்பதம்' என்றார்; "வாலறிவனற்றாள்" என்றார் திருவள்ளுவனாரும். வெறுமை + உடல் = வெற்றுடல்; பண்புத்திரிபு. பெருவடிவத்துக்கு மலையும், அதன் தலைக்குச் சிகரமும், அதனைப் போக்கிய எம்பிரான் திருவடிக்கு வாயுதேவனும் உவமை. (ககூச)

௧௯௫. மேல்வலியுற்றெதிர்வீசியெழிற்கருமேகநிறத்திருமால்
காலவிசையிற்படமோதுதலிற்பொருகாமர்புயத்துணைபோய்
நீலநிறக்கவின்வாசவன்வச்சிரநீள்படையிற்சிறகீர்
மால்வரையொத்தனர்வாகைபெறக்கதிர்வாள்களெடுத்தவரே.

(இ - ள்) வாகை பெற கதிர் வாள்கள் எடுத்தவர் - (கண்ணனைச் சிறைபிடித்து) வெற்றியைப் பெறும்பொருட்டு ஒளியையுடைய [அல்லது கூர் நுனியுள்ள] வாளாயுதங்களை யேந்திநின்ற வீரர்கள்,—எழில் கரு மேகம் நிறம் திருமால் - அழகிய காளமேகம்போன்ற திருமேனி நிறத்தையுடைய கண்ணபிரான், மேல் - தங்கள்மீது, வலி உற்று - மிகவலிமைகொண்டு, எதிர் வீசி - எதிராகவீசி, கால் - திருவடிகளால், விசையின் பட - உக்கிரமாகப் படும்படி, மோதுதலின் - தாக்குதலினால், பொரு காமர் புயம் துணை போய் - போர்செய்தற்குரிய அழகிய (தமது) தோள்களிரண்டும் அற்று, நீலம் நிறம் கவின் வாசவன் நீள் வச்சிரம் படையின் சிறகு ஈர் மால் வரை ஒத்தனர் - நீலநிறத்தையும் அழகையுமுடைய இந்திரனால் பெரிய தனது வச்சிராயுதத்தைக்கொண்டு இறகறுக்கப்பட்ட பெரியமலைகளைப் போன்றனர்; (எ - று.)

இந்திரன் வச்சிராயுதத்தால் மலைகளின் சிறகறுத்த வரலாறு:—முன்னொருகாலத்தில் மலைகளெல்லாம் பறவைகள்போல இறகுடையனவாயிருந்து அவற்றால் உலகமெல்லாம் பறந்து திரிந்து பலவிடங்களின்மேல் உட்கார்ந்து அவ்விடங்களையெல்லாம் பிராணிகளுடனே அழித்துவர, அதனை முனிவர்முதலியோரால் அறிந்த தேவேந்திரன், சினந்துசென்று தனது வச்சிராயுதத்தால் அவற்றின் இறகுகளை அறுத்துத் தள்ளிவிட்டானென்பதாம்.

இந்திரன் நீலநிறமுள்ளவனாதலை "வில்லாலொளிர்மேகமெனப்பொலிவான்" என்ற கம்பராமாயணத்தாலு மறிக. வாகையென்னும் ஒருவகைமரத்தின்பெயர், அம்மரத்தின் மலரினாலாகிய மாலைக்கு இருமடியாகுபெயர். வாகை-காட்டுவாகையென்னும் மரம்: இதனையே இக்காலத்தார் காட்டுவாழையெனமாற்றி வழங்குவர்போலும். வாகைப்பூமாலை பகைவரைவென்றோர்சூடுவதாதலை, "வெட்சிநிரைகவர்தல் மீட்டல்கரந்தையாம், வட்கார்மேற் செல்வது வஞ்சியாம்—உட்கா, தெதிரூன்றல் காஞ்சி யெயில்காத்தல் நொச்சி, யதுவளைத்த லாகு முழிஞை யதிரப், பொருவது தும்பையாம் போர்க்களத்து மிக்கோர், செருவென்றது வாகையாம்" என்பதனாலும் அறிக. மலைகள்-பெருவடிவுகொண்ட வீரர்க்கும், அம்மலைச்சிறகுகள் - அவர்களது கைகளுக்கும், கருநிறமுடைய இந்திரன்-கருநிறமுடைய கண்ணனுக்கும், தவறாது பகைவரையழிக்கும் இந்திரனது வச்சிராயுதம் - அப்படிப்பட்ட எம்பிரான் திருவடிக்கும் உவமை. ஈர்வரை - வினைத்தொகை. (௧௯௫)

௧௯௬. வெயில்விடுபைத்தலையமளிமிசைத்துயில்விபுதர்களுக்கரியோன், பயிலவுதைத்தலினவர்களுரத்திடைபதமலர்பட்டுருவ, மயில் கடவிக்கடவுளர்பகையைக்கதிர்மகுடமுருக்கியவே, ளயில்கொடுகுத்தியநெடுவரையொத்தனரயில்களெடுத்தவரே.

(இ - ள்.) அயில்கள் எடுத்தவர் - வேலாயுதங்களை யேந்திநின்ற வீரர்கள்,—வெயில் விடு பை தலை அமளி மிசை துயில் விபுதர்களுக்கு அரியோன் பயில உதைத்தலின் - (மாணிக்கத்தால்) ஒளியை வீசுகிற படத்தையுடைய தலைகளையுடைய (ஆதிசேஷனாகிய) சயனத்தின்மேல் யோகநித்திரைசெய்தருள்பவனும் தேவர்கட்கு (அறிதற்கு) அருமையானவனுமாகிய கண்ணபிரான் உறுத்தும்படி உதைத்திடுதலால்,—அவர்கள் உரத்திடை பதம் மலர் பட்டு உருவ - தந்தமது மார்பினிடையிலே (அப்பிரானது) தாமரைமலர்போலுந் திருவடி பட்டு ஊடுருவித் துளைக்கப்பெற்று, (அதனால்), மயில் கடவி கடவுளர்

பகையை கதிர் மகுடம் முருக்கிய வேள் அயில் கொடு குத்திய நெடு வரை ஒத்தனர் - மயில்வாகனத்தை யேறிச்சென்று தேவர்களது பகைவர்களா கிய (சூரபதுமன் முதலிய பல) அசுரர்களை ஒளிபொருந்திய கிரீடத்தை யுடைய தலைகளை யழித்திட்ட சுப்பிரமணியமூர்த்தியால் வேலாயுதத்தைக் கொண்டு துளைக்கப்பட்ட பெரிய (கிரௌஞ்சமென்னும்) மலையை ஒத்தார் கள்; (எ - று.)

பின்னிரண்டடியிற் குறித்த கதை:—சிவபிரானது இளையகுமாரனாய்த் தேவர்வேண்டுகோளால அசுரர்களை யொழித்தற்குத் தேவசேனாதிபதியாம் பொருட்டு அவதரித்த முருகக்கடவுள், சூரபதுமனைப் பொருதுஅழித்தற்குச் செல்லும வழியிடையே, கிரௌஞ்சனென்னும அசுரன பெரியமலைவடிவங் கொண்டு அவனை நலிவதாக எதிர்வந்துநிற்க, அதன்மேல் அப்பெருமான் தனது தெய்வத்தன்மையுள்ள வேற்படையை யேவி அதனைத் துளைத்து அழித்திட்டன னென்பது கதை; பரசுராமனும் சுப்பிரமணியனும் பரமசிவ னிடம் வில்முதலிய ஆயுதப்பயிற்சியைச் செய்து முடித்தபின்பு, இவர்களுள் உயர்வு தாழ்வு அறியும்பொருட்டுச் சிவபிரான் உமாதேவியின் முன்னிலை யிலே இவர்களுக்குக் கிரௌஞ்சமலையைச் சுட்டிக்காட்டி 'இதனைத்துளைத திடும்' என்றுநியமிக்க, பரசுராமபிரான் அம்பெய்து அதனைத் துளையிட்டுக் காட்ட, முருகக்கடவுள் வேலாயுதத்தைவீசியெறிந்து அம்மலையைப் பிளந் திட்டன னென்றுங் கதை கூறப்படும்.

துயில் அரியோன் என இயையும். விபுதர் - விசேஷபுத்திமான்கள்: இது பற்றி, தேவர்க்குத் தமிழில் 'புலவர்' என்று ஒருபெயர் மகுடம் - சிரசுக்குத் தானியாகுபெய ரென்றுவது, கதிர்மகுடம் - வேற்றுமைத்தொகையன்மொழி யென்றுவது கொள்க. முருக்கிய - முருங்கிய என்பதன் பிறவினை; முருங்கு தல் - அழிதல் வேள எனனும் வினைப்பகுதி - விருமபுதலென்று பொருள் படுதலால, வேளென்னும் ஆணபாற் சிறப்புப்பெயர்க்கு - விரும்பப்படும் அழ குடையவனென்று காரணபபொருள் கூறலாம்; செயப்படுபொருள்விகுதி புணர்ந்து கெட்ட தென்க. இச்சொல் - முன்னேவந்த அடைமொழியால், காமவேளை விலக்கி நின்றது. (கககூ)

ககூஎ. மின்சுடிகைப்புயகங்கள் வெருக்கொளும் வெங்கருடக் கொடியோன், வன்பதபற்பநகங்கொடெடுத்துயர் வண்ககனத்திட லான், முன்புவனத்திடைவந்துகவிக்கிறைமொய்ம்புணரப்புகல்போ, தென்புமலைக்குறுபண்பையடுத்தனரெஞ்சியபப்பாரே.

(இ - ள்.) மின் - (மாணிக்கத்தின்) ஒளிபொருந்திய, சுடிகை - உச்சிக் கொண்டையையுடைய, புயகஙகள் - பாம்புகள், வெருகொளும்-அச்சங்கொள் ளுதற்குக் காரணமான, வெம் கருடன் - வெவ்விய கருடப்பறவையின் வடிவ தை யெழுதிய, கொடியோன் - துவசத்தையுடைய கண்ணபிரான், பற்பம் பதம் வல் நகம் கொடு - தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளின் வலிய நகத்தி னால், எடுத்து - தூக்கி, உயர் வள் ககனத்து இடலால் - உயர்ந்த பெரிய ஆகா யத்திலே வீசியெறிதலால், எஞ்சிய பப்பார் - அழிந்த பப்பராநாட்டுவீரர்கள், முன்பு - முன்னே [ஸ்ரீராமாவதாரகாலத்தில்], வனத்திடை வந்து - தண்ட காரணியத்திலே வந்து, கவிக்கு இறை மொய்ம்பு உணர புகல் போது - வான ரங்களுக்குத் தலைவனான சுக்கிரீவன் (இராமபிரானது) வலிமையை அறிவ தற்குக் கூறியபொழுது, என்பு மலைக்கு உறு பண்பை - (துந்துபியின்) எலு ம்புமலைக்கு நேர்ந்த தன்மையை, அடுத்தனர் - ஒத்தார்கள்; (எ - று.)

பின்னிரண்டடியிற்கூறிய வரலாறு:—இராமபிரான் அநுமான்மூலமாகச் சுக்கிரீவனோடு சிநேகஞ்செய்து அவனது மனைவியைக் கவர்ந்துகொண்டு அவனை இராச்சியத்தினின்று துரத்திவிட்ட அவனது அண்ணனான வாலியை

அவன் வேண்டுகோளால் தாம் கொலவதாக வாககுததததஞ்செய்ய, வாலி யைக் கொல்லவல்ல வலிமை இவர்க்கு உளதோ வென்று சுககிரீவன் சிறிது சநதேகிக்க, அநதஐயததைத அகறறுதறபொருட்டு ஸ்ரீராமமூர்த்தி, அஙகே ஒருபால மலைபோலக குவிந்துகிடநத (முனபு வாலியாறகொலலப்பட்ட) துந துபியென்னும் பேரசுரனது உடம்பின் என்புககுவியலை அச்சுககிரீவன் கருதகின்படி தமதுகால்விரலால் எடுதது எறிந்து வெகுதூரததில் வீசி அவனுககு நமபுதலுண்டாககினு ரென்பதாம்.

கிருஷ்ணவதாரமூர்த்திககு இராமாவதாரமூர்த்தியையும், கொடிய பப்பர ருக்குக் கொடியஅரககனைனயும் உவமைகூறினார் பாம்பைக் கருடன் எளிதில அஞ்சுவித்தல்போல, பாமபுககொடியோனைக் கருடக்கொடியோன எளிதில் அஞ்சுவிகக வல்லவ னென்பார், இங்ஙனங்கூறினர். பதபறபம் - முன் பின்னுகதொக்க உவமைத்தொகை. பறபம் - பத்மம் என்னும் வடமொழி யின் திரிபு; 'பறபநாபன' என்பதிலுங் காணக. கவி - கபிஎன்னும வட சொல் திரிநதது. (கக௬எ)

கக௬அ மைந்துபடைத்துயர்பஞ்சவர்சொற்படிவந்தமலர்க்கழலா
லுந்தியுதைத்துடலம்புதையப்பிலமொன்றியொளிததிடலா
லந்தணன்முற்பகல்வந்துபுடைத்திடவஞ்சிநிலத்திடைவீழ்
விந்தமொடொத்தனர்வன்குழியிற்றிகழ்வெங்கணரக்கருமே.

(இ - ள்.) மைநது - வலிமையை, படைதது - பெற்று, உயா - சிறந்த, பஞ்சவா - பாண்டவர்களது, சொல்படி - சொல்லின்படி, வநத - தூதுவநத. மலர் கழலால் - தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளைக்கொணடு, உநதி உதை தது - (கணணபிரான்) தளளி உதைத்தலால், உடலம புதைய - உடமபுகள் அழுந்திடும்படி, பிலம் ஒனறிஒளித்திடலால்-நிலவறையினுட்படிநது மறைநது விடுதலால், வல் குழியில் திகழ் வெம கண அரக்கரும - வலிய நிலவறைப் பெருமபள்ளததிலே விளஙகிய பயஙகரமானகணகளையுடைய இராககதரெல் லோரும்,—அநதணன் - அகததியமுனிவன, முன் பகல - ஆதிகாலத்தில், வந்து புடைததிட - அருகில்வநது அழுததியிட, அஞ்சி - பயநது, நிலததிடை வீழ் - பூமியிலே யொடுங்கிய, விந்தமொடு - விந்தியமலையுடனே, ஒத்தனர் - போன்றாாகள்; (எ - று.)

பின்னிரண்டடியிற் குறித்த வரலாறு :—முன்னொருகாலத்தில் விந்திய மலை மேருமுதலிய எல்லாமலைகளினுந் தான் உயரவேண்டுமென்று கருதி, ஆகாயத்தையளாவி உயர்நது, சூரியனமுதலிய கிரகங்களும் நட்சததிரஙகளுஞ் செல்லுகின்ற வழியை யெல்லாம் மறுததுநின்றபொழுது, தேவர் முனிவர் முதலிய யாவரும வநது அதனையடககியருளவேண்டுமென்று அகஸ்தியரைப் பிரார்ததிக்க, அவர் அங்கு எழுந்தருளி, அப்பொழுது தம்மைககண்டுவணங்கி நின்றஅம்மலையை 'இனி யான வடதிசையிலிருநது தென்திசைககுசசென்று மீண்டுவருமளவும இவ்வாறே குறுகிக் கிடப்பாய்' எனறு சொல்லிக கையால மைத்து அடக்கியருளி அம்மலையின்மேலேறி அப்பாற்சென்றன ரென்பதாம்.

உபமேயத்தில் 'மலர்க்கழலாலுந்தி' என வருதலால், உபமானத்திலும் 'புடைததிட' என்பதற்கு 'காலாலேறிமிதிக்க' எனப் பொருள்கொள்ளுதல் பொருததம "யோகமுறு பேருயிர்கள் தாம் உலைவுறும, லேகுநெறியாதென மிதிதது அடியினேறி, மேகநெடுமாலைதவழ் விநதமெனும் விணதோய், நாகமது நாகமுற நாகமென நின்றான்" என்றார் கம்பரும். விந்தம் - விந்தயம்; வடசொற்றிரிபு. 'ஒடு' என்னும் மூன்றாமுருபு, ஒப்புப்பொருளில் வந்தது. அநதணன் என்ற பொதுப்பெயர் இங்கே இடமநோக்கிச் சிறப்பாக அகத்தி யரைக குறித்தது. வெஙகண் - கொடுந்தன்மையுமாம். (கக௬அ)

கசுகூ. அந்தவிடத்தெறிபம்பரமொத்துடலஞ்சுழலச்சுழலக்
குந்தியுறிததயிருண்டவர்பொற்கழல்கொண்டுசுழற்றுதலான்
முந்தமரர்க்கமுதந்தரமைக்கடன்முன்சுழலச்சுழலு
மந்தரமொத்தனர்குந்தமெடுத்தெதிர்வந்துமலைந்தவரே.

(இ - ள்) அந்த இடத்து - அவ்விடத்திலே, எறி பம்பரம் ஒத்து - வேகமாக வீசியெறியப்பட்ட பம்பரத்தைப் போன்று, உடலம் சுழல சுழல - உடம்பு இடைவிடாது மிகச்சுழலும்படி, குந்தி உறி தயிர உண்டவர் - (உயரமான விடத்திலேறி) உட்கார்ந்து உறியில்வைத்த தயிர்களையெல்லாம் (இளமையில்) அமுதுசெய்தருளிய கண்ணபிரான், பொன் கழல கொண்டு - (தமது) அழகிய திருவடிகளைக்கொண்டு, சுழற்றுதலால் - சுழலச்செய்தலால்,—குந்தம் எடுத்து எதிர் வந்து மலைந்தவர் - எறியீட்டிகளை யெடுத்துக்கொண்டு எதிரில்வந்து போர்செய்யலுற்ற வீரர்கள்,—முந்து - முன்னொரு காலத்திலே, அமரர்க்கு அமுதம் தர - தேவர்களுக்கு அமிருதந்தருகையில், மை கடல்முன் - கரிய பாற்கடலிலே, சுழல - (அக்கடல்வெள்ளஞ்) சுழிக்கும்படி, சுழலும் - (தான்) சுழன்ற, மந்தரம் - மந்தரமலையை, ஒத்தனர் - (தனித்தனி) போன்றார்கள்; (எ - று.)

இதிற்குறித்த கதை, பிரசித்தம். திருப்பாற்கடல் வெளுத்த நிறத்ததாயினும், திருமாலினது திருமேனியின் நிழலீட்டாலே கறுத்த நிறத்த தாகுதலால், 'மைக்கடல்' என்றார்; "நீலக்கடலுள் நெடுங்காலங் கண்வளர்ந்தான," "கருந்தணமாகடற் கண்டுயின்றவன்," "நீலககடல் கடைந்தாய்" என்றார் பெரியாரும்: "மையாழியிற்றுயிலு மாலனையான்" எனப் புகழேந்திப்புலவர் கூறியதுங் காண்க; வடமொழியிற் போஜராஜனும இவ்வாறு கூறுவன்: இனி, இருணடுள்ள நிலவறைக்கு உவமையாதல்நோக்கி, மைக்கடல் என இல்பொருளுவமை கூறியதாகவுங் கொள்ளலாம். சுழலச சுழல - அடுக்கு, இடைவிடாமைபற்றியது. பம்பரம - ஒருவிளையாட்டுக்கருவி. பொற்கழல் - பொன்னாலாகிய வீரக்கழலையணிந்த பாத மெனினுமாம் குந்தம் - வடசொல். குந்தி, குந்து - பகுதி கடல்முன், முன் - எழனுருபு; [நன் - பெயர் - சுறு.]

உ00. முட்டிபதொல்குருதிக்கடன்மலகலின் முட்டிகொள்பல் விரலா, னெட்டுடலமவகிரபட்டதனுள்விழ நித்தர்செய்கொல்வினையான், மட்டறவல்விறலுறறெதிர்செல்கவிமைக்கடலெல்லையிலே, யிட்டனகல்வரையொத்தனர்வெல்கழலெக்குலமல்லருமே.

(இ - ள்) முட்டிய தொல் குருதி கடல் மல்கலின் - (அந்த நிலவறை முழுவதிலும்) பாய்ந்த பழமையான இரத்தவெள்ளம் நிறைந்ததனால், முட்டி கொள் பல் விரலால் நெடு உடலம் வகிர் பட்டு அதனுள் விழ - கைப்பிடியாகக் கொண்ட (கண்ணனது) பலவிரல்களால் நீண்ட தம்தம் உடம்பு பிளவுபட்டு அக்குருதிக் கடலினுள்ளே விழும்படி, நித்தர் செய் - ஆதிமத்தியாந்தரகிதனை அககண்ணபிரான் செய்திட்ட, கொல் வினையால் - கொலைத்தொழிலால்,—வெல் கழல் எ குலம் மல்லரும் - வெல்லுதற்கடையாளமான வீரக் கழலையுடைய சிறந்த மல்லர்கள் யாவரும்,—மட்டு அற வல் விறல் உற்று எதிர்செல் கவி-அளவில்லாமல மிகுந்த வலிமைகொண்டு (இராவணனை) எதிர்த்துசசென்ற குரங்குகள், மை கடல் எல்லையிலே இட்டன - கரியகடலிலே (அணைகட்டுதற்குப்) போகட்டனவாகிய, கல் வரை - கலமயமான மலைகளை, ஒத்தனர் - போன்றார்கள்; (எ - று.)

சீதையைக் கவர்ந்துசென்ற இராவணனை வெல்லுதற்கு இராமபிரான் சேனையாகக் கூட்டிக்கொண்டுபோன வாநரவீரர்கள் தென்கடலில் அணைகட்டுதற்பொருட்டுப் பலமலைகளைககொணர்ந்து கடலில இட்டனரென்பது கதை. இரத்தவெள்ளத்துக்கு உவர்நீர்க்கடலும், மல்லர்க்கு மலைகளும் உவமை. முட்டி - முஷ்டி. நித்தர் - நித்யர்; வடசொற்கள். (உ00)

உ0க. எப்புவிநிற்பனவெக்கிரிநிற்பனவெக்கடனிற்பனவென்
றிப்புவனத்துயிர்முற்றுமயக்குறவுட்கினரெய்த்திமையோர்
மைபபுயலொத்தொளிர்பச்சைநிறத்தினன்வர்க்கமலர்க்கழலா
லொப்பறமட்குழியுற்றவரைப்படவொத்திமிதித்தலுமே.

(இ - ள்.) மை - கரிய, புயல் - மேகத்தை, ஒத்து - போன்று, ஒளிர் - விளங்குகின்ற, பச்சை நிறத்தினன் - பசியதிருநிறத்தையுடையவனான கண்ண பிரான், வர்க்கம் மலர் கழலால் - பலவாகிய தாமரைமலர்போன்ற திருவடிக ளால், ஒப்பு அற - உவமையில்லாதபடி, மண் குழி உற்றவரை - நிலவறைப் பெரும்பள்ளத்திற் பொருந்திய வீரர்களை, பட - அழியும்படி, ஒத்தி மிதித்த லும - அழுத்திமிதித்தவளவிலே,—இ புவனத்து உயிர் முற்றும் - இந்த நிலவு லகத்திலுள்ள பிராணிகளெல்லாம்,—'எ புவி நிற்பன-(இப்பொழுது அழியா மல்) எந்தவுலகங்கள் நின்றிடுவன? எ கிரி நிற்பன - எந்தமலைகள் (சலியாது) நிலைநிற்பன? எ கடல் நிற்பன - எந்தக்கடல்கள் (கரைபுரளாது) நிலைநிற் பன?' என்று - என்று எண்ணியும் சொல்லியும், மயக்கு உற - திகைப்பை யடைய, இமையோர் - தேவர்களும், எய்த்து - சோர்ந்து, உட்கினர் - அஞ்சி னார்கள்; (எ - று.)

வர்க்கம் - கூட்டம்: வடசொல். ஒத்திமிதித்தல் - தாள் அடைவுபட மிதித்தலுமாம். 'ஒற்றி' எனவும் பாடம். (உ0க)

உ0உ. கொண்டன்முழக்கெனவம்புவியைக் கடல்கொண்டெழு தற்கெதிருஞ், சண்டமுழக்கெனவன்பவனக்கிளைதந்தமுழக்கெனவே, வண்டினமொய்த்தெழு வண்டுளவத்தொடை வண்டுவரைத்திருமா, லண்டமுகட்டுறநின்றுசிரித்தனனங்கணெருப்பெழவே.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது),—வண்டு இனம் - வண்டுகளின் கூட்டங்கள், மொய்த்து எழு - நெருங்கிப் பறக்கப்பெற்ற, வள் துளவம் தொடை-அழகிய திருத்துழாய்மாலையையுடைய, வள் துவரை திருமால் - வளப்பங்களையுடைய துவாரகாபுரிக்கு அதிபதியான சிறந்த கண்ணபிரான்,—கொண்டல் முழக்கு என - மேகத்தின் இடிமுழக்கம்போலவும், அம் புவியை கடல் கொண்டு எழுதற்கு எதிரும் சண்டம் முழக்கு என - அழகிய நிலவுலகத்தை (ப்பிரளய) க் கடல் தனக்கு உள்ளாக்கிக்கொண்டு மேற்கிளர்தற்குப் பொங்குகையில் உண்டாகின்ற பயங்கரமான ஆரவாரம்போலவும், வல் பவனம் கிளை தந்த முழக்கு என - வலியகாற்றின்வருக்கத்தா லுண்டாகிற பேரொலிபோலவும், அம கண் நெருப்பு எழ - அழகிய தனது கண்களினின்று நெருப்பு உண் டாக, அண்டம் முகடு உற நின்று சிரித்தனன் - அண்டகோளத்தினது மேல் முகட்டை யளாவும்படி உயர்ந்து நின்று நகைத்திட்டான்; (எ - று)

இங்கே, சிரிப்பு - பெருவெகுளிபற்றியது: இது - வீராட்டகாசமெனப் படும். சண்டம் - கொடுமை: வடசொல். இப்பாட்டில் வந்த உவமை மூன்ற னுள், இடையிற்கூறிய கடலைப் பிரளயக்கட லென்றதனால், அதுவே உபல க்ஷணமாக, கொண்டல் பவனம் என்பவற்றையும் பிரளயகாலத்தில் பெரு மழைபொழிந்து உலகையழிக்கவரும் மேகங்களாகவும், அக்காலத்து உலகை யழிக்கும் பெருஞ் சுழல்காற்றாகவுங் கொள்க. பவனக்கிளை என்றது - ஸப்த மருத்துக்களையும். (உ0உ)

உ0ஙு. ஒன்றுபடக்கடலம்புமுகப்பனவும்பர்குலத்தருவுஞ்
சென்றுமுறிப்பனவெண்டிசையிற்குலசிந்துரமெற்றுவவெண்
குன்றமுடைப்பனவைம்பொனூர்க்கிரிகொண்டுதிரிப்பனவா
லன்றுதனித்தனிநின்றுமலைத்தருளங்கைகள்பற்பலவே.

(இ - ள்.) (அந்த விசுவரூபமூர்த்திக்கு), அன்று - அக்காலத்தில், தனி தனி நின்று மலைத்தருள் - வெவ்வேறாக நின்று போர்செய்கிற, அம் கை

கள் பல பல - அழகிய மிகப்பலவான திருக்கைகள்,—கடல் அம்பு ஒன்று பட முகப்பன - கடல்நீரை முழுவதும் ஒருங்கே மொண்டெடுக்கவல்லனவும், உம்பர் குலம் தருவும் சென்று முறிப்பன - மேலுலகத்திலுள்ள தேவர்களது சிறந்த கல்பகவிருட்சங்களையும் அளாவிப்போய் முறிக்கவல்லனவும், எண் திசையில் குல சிந்துரம் எற்றுவ - எட்டுத்திக்குக்களிலுமுள்ள சிறந்த நிலையானைகளை அப்பால் தள்ளவல்லனவும், எண் குன்றம் உடைப்பன - எட்டுகுலமலைகளையும் உடைக்கவல்லனவும், பைம் பொன் உரம் கிரி கொண்டு திரிப்பன - பசும்பொன்மயமான வலிமையையுடைய மகாமேருமலையை எடுத்துச் சுழற்றவல்லனவுமாக இருந்தன; (எ - று.)— ஆல - ஈற்றசை.

அஷ்டகுலபருவதங்களாவன - கைலாசம், இமயம், மந்தரம், விந்தியம், நிஷதம், ஏமகூடம், நீலகிரி, கந்தமாதநம் என்பன. பைம்பொனுரககிரி என வருதற்கு ஏற்ப 'வெண்குன்றம்' என எடுத்து - வெள்ளிமலையான கைலாசமென்று உரைத்தலுமொன்று. கொடியவாகளைக் கொல்லுதல் நல்லவாகளைப் பாதுகாத்தற்காதலால, 'மலைத்தருள்' என்றது. (௨0௩)

௨0௪. துகிரிதழ்வைத்துநல்வளைகண்முழக்கினதொடர்சிலகைத்தல
யகிலமவெருக்கொளவரிமழுவெறறினவடுசிலகைத்தலமே[மே
புகலும்வடிக்கணையுதணமெடுத்தனபொருசிலகைத்தலமே
திகழ்விசயத்தொடுசிலைகள்குனித்தனசிலசிலகைத்தலமே.

(இ - ள்.) தொடர் சில கை தலம - (ஒன்றையொன்று) தொடர்ந்த (விசுவரூபமூர்த்தியினது) சில கைகளின் இடங்கள், துகிர் இதழ் - பவழம் போலச் சிவந்த வாயிலே, நல் வளைகள் - சிறந்த (வலம்புரிச்) சங்கங்களை, வைத்து முழக்கின - வைத்து ஒலிப்பித்தன; அடு சில கை தலம் - (பகைவரைக்) கொல்லவல்ல சில கைகள், அகிலம் வெரு கொள - உலகமுழுவதும் அஞ்சும்படி, அரி மழு எற்றின - துணிக்கவல்ல கோடாலிப்படையை வீசின; பொரு சில கை தலம - போர்செய்யவல்ல சில கைகள், புகலும் - (சிறப்பித்துச்) சொல்லப்படுகின்ற, வடி கணை - கூர்மையான அம்புகளையும், உதணம் - கூர்மைகுறைவான மொட்டம்புகளையும், எடுத்தன - ஏந்தின; சில சில கை தலம்—, திகழ் விசயத்தொடு - விளங்குகின்ற வெற்றியுடனே, சிலைகள் குனித்தன - விற்களை வளைத்தன; (எ - று.)

உதணம் - அலகில்லா அம்பு; இனி, 'உவணம்' எனப் பாடங்கொண்டு கருடாஸ்திரமென்பாரும், அரிமழு என்பதற்கு - அனலவடிவமான எரியிரும்புப்படையென்று உரைப்பாரும் உளர். வடிக்கணை - வடித்தலையுடைய அம்பு; வடித்தல் - நெருப்பிலவைத்துக் காய்ச்சியடித்து அராவிக்கூராக்குதல். ()

௨0௫. வெங்கணையத்திரள்குந்தநிறப்படைவெம்புமுலக்கைகள்போர்
பொங்கியவச்சிரமுந்துகலப்பைகள்புண்கழுவாக்கமயி
லெங்குமலைத்தெழுசெஞ்சுரிகைத்திரடண்டமிவற்றினொடுந்
தங்கியசக்கரபந்திதரித்தனதண்பலகைத்தலமே.

(இ - ள்.) தண் - குளிர்ந்த [காண்டற்கு இனிய], பல கை தலம் - அநேகங்கைகள்,—வெம் கணையம் திரள - கொடிய வளைதடிகளின் கூட்டமும், நிறம் குந்தம படை - ஒளியையுடைய கைவேலாகிய ஆயுதங்களும், வெம்பும் உலக்கைகள் - பயங்கரமாகவுள்ள உலக்கைகளும், போர் பொங்கிய வச்சிரம - போர்த்தொழிலில் மிகுந்த வச்சிராயுதங்களும், உந்து கலப்பைகள் - செலுத்தப்படுகிற கலப்பைகளும், புண் கழு வாக்கம் - (பகைவரது) தசைதோய்ந்த இருப்பு முட்படைகளின் கூட்டமும, அயில் - பெருவேல்களும், எங்கும் மலைத்து எழு செம் சுரிகை திரள் - எவ்விடத்தும் போர்செய்து

சிறக்கின்ற (குருதிதோய்தலாற்) சிவந்த உடைவாள்களின் கூட்டமும், தண்டம் - கதாயுதங்களும், இவற்றினொடும் - (ஆகிய) இப்படைகளுடனே தங்கிய சக்கரம் பந்தி - தனக்கு ஏற்ற சக்கராயுதங்களின் வரிசைகளையும் தரித்தன - தாங்கியிருந்தன: (எ - று.)

சக்கரபாணியாதலால், 'தங்கியசக்கரபந்தி' என்றார். பந்தி, சுரிகை-பங்க்தி, க்ஷுரிகா என்னும் வடசொற்களின் திரிபு முரந்து எனப் பதம்பிரித்து-சிறந்த என்றும், அலைத்து எனப் பதம்பிரித்து - வருத்தி என்றும் உரைப்பினுமாம்.

உ0சு. மேலெழுமங்கதிர்வாளுறைபோம்படிவீசினவான்புடையே
தோலினமேந்தினநீள்கவணேந்தினசோரிகள்சோரந்திடவே
ஞாலமெலாமபொருதோமரம்வாங்கினநாவொருமூன்றனவாஞ்
சூலமொடோங்கினபாசமொடோங்கினசூழ்சிலபூங்கரமே.

(இ - ள்.) சூழ் சில பூ கரம - சுற்றிலுமுள்ள சில அழகிய கைகள்,— மேல் எழும அம கதிர் வாள - மேலேஎழுந்து விளங்குகிற அழகிய ஒளியை யுடைய வாளாயுதங்களை, உறைபோம்படி - உறைகழியும்படி, வீசின-எடுத்து மேலெறிந்தன; வான் புடையே - ஆகாயத்தினிடத்தே [மிகஉயரத்திலென்ற படி], தோல இனம் ஏந்தின - தோலினாலமைந்த பல கேடகமென்னும் ஆயு தங்களைத் தரித்தன; நீள கவண் ஏந்தின - நெடுந்தூரஞ் செல்லுந் தன்மைய னவான கவணைகற்களை எறிதற்கு எடுத்தன; சோரிகள சோரந்திட - (பகைவ ருடல்களில்) இரத்தவெள்ள மொழுகும்படி, ஞாலம் எலாம பொரு தோம ரம் வாங்கின - உலகத்தவரெல்லாரோடும் போர்செய்து அழிக்கவல்ல தோமர மென்னும ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டன; நா ஒரு மூன்றன ஆம் சூல மொடு ஓங்கின - மூன்று நாக்குகளையுடையனவாகிய சூலாயுதங்களோடு உயர்ந் தன; பாசமொடு ஓங்கின - கயிற்றுவடிவமான பாசமென்னு மாயுதங்களோடு உயர்ந்தன; (எ - று.)

இப்பாட்டில் எல்லாவாக்கியங்களுக்கும் 'சிலகரம்' என்பதே எழுவாய். கீழ்ப்பாட்டில, சுரிகை என உடைவாள வந்ததனால், இங்கே வாள என்றது - பெரிய வாளை. மேலெழும் அகங்திர்வாள் என்பதற்கு - ஆகாயத்தில் விளங்கு கின்ற சூரியன்போல ஒளிரிய வா ளெனினும் அமையும். தோல் - கருவி யாகுபெயர் ஞாலம் - இடவாகுபெயர். கவண - எறிகல. தோமரம் - பேரீட்டி. நாவொருமூன்றனவாஞ்சூலம் - முத்தலைவேல. (உ0சு)

உ0எ. சிலசிலகைத்தலமடிகழலிறபலதிணிகழல்கட்டினவே
சிலசிலகைத்தலமறுகுபுயத்திடைசெறிதொடையிட்டனவே
சிலசிலகைத்தலமணிகொளுரத்திடைபணிகடிருத்தினவே
சிலசிலகைத்தலமவிரலகொடுசுட்டினசெறுநாதிகைத்திடவே.

(இ - ள்.) சில சில கை தலம்—, அடு கழலில் (பகைவரைக) கொல்லு கிற திருவடிகளில், பல செறி கழல் - அனேகமான நெருங்கின வீரக்கழல் களை, கட்டின—; சில சில கை தலம்—, மறுகு புயத்திடை சுழலகிற தோள் களில, செறி தொடை - அடர்ந்த பூமாலைகளை, இட்டன - தரித்தன; சில சில கை தலம்—, அணி கொள் உரத்திடை - அழகைக்கொண்ட மார்பினி டத்தில, பணிகள் - ஆபரணங்களை, திருத்தின - ஒழுங்காக அணிந்தன; சில சில கை தலம்—, செறுநர் திகைத்திட - பகைவர்கள (அச்சத்தால்) திகைப் படையும்படி, விரல்கொடு சுட்டின - (அவர்களை) விரல்களாற் குறித்துக் காட்டின; (எ - று.)

மணிகொள் எனப் பதம்பிரித்து-கௌஸ்துபரத்தினத்தை யணிந்துள்ள என்றும் உரைக்கலாம். செறுநர் - பகைப்பவர்; இப்பகுபதத்தில், ந - பெய ரிடைநிலை. இப்பாட்டில், எந்த அடியை எடுத்து எந்தஇடத்திற் கூட்டினு லும் பொருளும் செய்யுளோசையும் வேறுபடாதிருத்தலால், **பொருளிசை**

மாட்சிமாறு அடிமறிமாற்றுப்பொருள்கோள; கீழ் உ0௪ - ஆம் பாட்டிலும் இது. 'அவிர்கழல்' என்ற பாடத்திற்கு, அவிர்தல - விளங்குதல். (உ0எ)

உ0அ. மாயிருஞாலமெலாம்வெளியாயொளிர்மரகதச்சோலையுறப்
போயிருபாலும்வளைந்துவளைந்தெதிர் பொருமுனை வெம்படை
டாயிரமாயிரமங்கைபுறப்படவண்டருமாதவரும [மொ
பாயிரநான்மறைபாடிவியந்துபணிந்துபுகழ்ந்தனரே.

(இ - ள்.) மா இரு ஞாலம் வெளி எலாம் ஆய் - மிகப்பெரிய பூலோகத்திலுள்ள வெளியிடங்களிலெல்லாம் பொருந்தி, ஒளிர மரகதம் சோலை உற - விளங்குகிற பசசையிரத்தினததின் காநதி பொருநத, இரு பாலும் போய் வளைநது வளைந்து - இரணடு பககததிலுஞ் சென்று சூழ்நது சூழ்நது, எதிர் பொரு முனை வெம் படையோடு - எதிர்த்துப் போர்செயயவல்ல கூர் நுனியையுடைய கொடிய ஆயுதஙகளுடனே, ஆயிரம ஆயிரம் அம கை - அனேகமாயிரம் அழகிய திருக்கைகள், புறப்பட - (அவ்விசுவரூபததினின்று) வெளிப்பட்டுததோன்ற, (அதனைககண்டு), வியநது - அதிசயித்து, பணிநது; வணங்கி, அண்டரும் - தேவர்களும், மா தவரும் - மிகக தவமுடைய முனிவர்களும், பாயிரம் நால் மறை பாடி - முகவுரையையுடைய நான்குவேதஙகளை சுரத்துடனே சொல்லி, புகழ்நதனா - துதித்தார்கள; (எ - று.)

வியததல் - மனததின் தொழிலும், புகழ்தல் - வாக்கின் தொழிலும், பணிதல் - உடம்பின் தொழிலு மாகத் திரிகரணஙகளாலுங கொண்டாடின மை விளங்கும் மா + இரு = மாயிரு: ஒருபொருட் பன்மொழி; உரிசசொற் புணர்சசியாதலால், பொதுவிதிப்படி வகரமெய்பெறாது யகரம்பெறறு முடிந் தது: [நன் - மெய்யீறு - ௩௬]; "மாமுனனுயிர்வரின் யகரமெய்தோன்றும்" என வழஙகுஞ் சூத்திரததையும் உணர்க. பாயிரம் எனறது - வேதததின் முதலிலுள்ள பிரணவ மகாமநதிரததை; இனி, பாயிரம் - புகழ்ச்சி எனக் கொண்டு, பாயிர மறை - கடவுளைத்துதிப்பனவான வேத மென்றுமாம் ஞாலமெலாம் வெளியாய் என்று எடுத்து - உலகமுழுவதும் விளககமடைய எனறு உரைப்பினும் அமையும். ஆய் - ஆக; எச்சததிரிபு. மரகத பேரா - வடசொல். ஆயிரமாயிரம் - ஆயிரத்தாற் பெருககிய ஆயிரம்: அதாவது - பததுலக்ஷம் என்றும் உரைப்பர். (உ0அ)

உ0கூ. ஆரணனேயரனேபுவனங்களனைத்தையுமன்றுதவுங்
காரணனேகருணாகரனேகமலாசனிகாதலனே
வாரணமேபொதுவேயொருபேரிடவந்தருளும்புயலே
நாரணனேமுனியேன்முனியேலெனநாகர்பணிந்தனரே.

(இ - ள்.) 'ஆரணனே - பிரமரூபியே! அரனே - உருத்திரரூபியே! புவனங்கள் அனைததையும் அன்று உதவும காரணனே - உலகஙகளெல்லாவற்றையும் அககாலததில் [சிருஷ்டிகாலததில்] படைத்தருளிய மூலகாரணக்கடவுளே! கருணை ஆகரனே - திருவருளுக்கு இருப்பிடமாகவுள்ளவனே! கமலா ஆசனி காதலனே - தாமரைமலரைத தஙகுமிடமாகவுடைய திருமகளுக்கு அன்புள்ள கொழுநனே! வாரணம - ஒரு யானை [கஜேநதிரன்], பொதுவே - பொதுவாகவே, ஒருபேர இட - (ஆதிமூலமேஎன்று) ஒருபெயரை இட்டுக கூவியழைக்க, வநது - உடனே எழுநதருளிவநது முன்நின்று, அருளும் - கருணைசெய்த, புயலே - காளமேகம்போனறவனே! நாரணனே - நாராயணனே! முனியேல் முனியேல் - கோபியாதே கோபியாதே', என - என்றுகூறி, நாகர் - சுவர்க்கலோக வாசிகளான தேவாகள், பணிநதனர் - வணஙகினார்கள்; (எ - று.)

ஆரணம் - வேதம். பிரமன் எப்போதும் நான்குமுகங்களாலும் நான்குவேதங்களையும் ஓதுதல்பற்றி, ஆரணன் என்று பெயர். திருமால பிரமரூபியாய்

நின்று படைத்தலையும் தானானநிலையில் நின்று காத்தலையும் உருத்திரரூபியாய் நின்று அழித்தலையுஞ் செய்கின்றனனென்பது நூற்கொள்கை யாதலால், 'ஆரணனே யரனே' என அபேதமாகக்கூறினார்; "நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க் காலாய் நெடுவானாய்ச், சீரார் சுடர்களிரண்டாய்ச் சிவனாயயனாய்," "முனியே நான்முகனே முக்கண்ணப்பா" என்றார் திருவாய்மொழியிலும். "மூவர் காரியமுந் திருத்தும் முதல்வனை" எம்பிரானை என்றபடி கஜேந்திராழ்வான் ஆதிமூலமேயென்று பொதுப்படக் கூப்பிட்டபொழுது எம்பெருமானல்லாத பிறதேவரெல்லோரும் தாமதாம் அச்சொல்லுக்குப் பொருளல்லரென்று கருதி யொழிய, திருமால் தாமே வந்து அருள்செய்தனரென நூல்கள் கூறும்: "அழைத்தது செவியிற்கேட்டு மயனரனாதியாயோர், புழைக்கைவெங் கரிமுனகாப்பப் புகுந்தல ராதியாகித், தழைத்தகாரணனேயென்ற தனிப்பெயர்ப் பொருளா யாமலலோ, மிழைத்தகாரியம யாமாவோ மென்செய்துமா லின்றென்றார்" என்ப பாகவதத்திலுங் காண்க; "அண்டரெலாம் யாம் மூலமலே மென் றகலபோழ்திற, புண்டரிகக்கட் புண்ணிய னன்புள்ளரசின்மேற், கொண்டெதிரெய்திக் கரியரசெய்துங் கொடுவெங்கோய், கண்டுளநெக்கானஞ் சலையனுஞ்சல களிறென்று" என (கர்ந்தபுராணத்து) ப் பிறசமயத்தார் கூறியவாறு முணர்க. நாரணன் - வடசொற்றிரிபு நாராயணன் - நார + அயந + அன் எனப் பிரிக்க: சிருஷ்டிப்பொருள்களுக்கெல்லாஞ் சேர்விடமானவனென்று பொருள்; சிருஷ்டிப்பொருள்களைத் தனக்கு இருப்பிடமாக வுடையவ னென்றும், பிரளயகாலத்துநீரைத் தனக்கு இருப்பிடமாகவுடையவ னென்றும் பொருள்கள் படும் நாகம்-சுவர்க்கம். முனியேல் முனியல்-அடுக்கு, அன்பு பற்றியது வாரணமே ஏ - அசை; சிறப்புமாம். (உ0கூ)

உகO. மாதவனேமுனியேலெமையாளுடைவானவனேமுனியேல்
யாதவனேமுனியேலிதயத்திலிருப்பவனேமுனியே
லாதவனேமுனியேன்மதிவெங்கனலானவனேமுனியே
னீதவனேமுனியேன்முனியேலெனநின்றுபணிந்தனரே.

(இ - ள்.) 'மா தவனே - திருமகள்கொழுநனே! முனியேல் - கோபித்தருளாதே; எமை ஆள் உடை வானவனே - எம்மை அடிமையாகவுள்ள கடவுளே! முனியேல—; யாதவனே - யதுகுலத்தில் திருவவதரித்தவனே! முனியேல—; இதயத்தில் இருப்பவனே - (எல்லோருடைய) மனத்திலும் எழுந்தருளியிருப்பவனே! முனியேல்—; ஆதவனே - சூரியசொரூபியானவனே! முனியேல—; மதி வெம் கனல் ஆனவனே - சந்திரன் வெவ்விய அக்கினி இவர்களின் சொரூபமானவனே! முனியேல்—; நீதவனே - நீதிமுறைமையுடையவனே! முனியேல் முனியேல—,' என - என்றுகூறி, நின்று பணிந்தனர் - (முனிவர்கள் எங்கும்) நின்று வணங்கினார்கள்; (எ - று.)

கீழ் "மாயிருஞாலம்" என்ற கவியில, தேவர்களும் முனிவர்களும் புகழ்ந்தனரெனக் கூறியதில், தேவர்கள் புகழ்ந்த விதத்தை அடுத்த "ஆரணனே யரனே" என்ற கவியாற் கூறி, முனிவர்கள் புகழ்ந்த விதத்தை அதற்கு அடுத்த இக்கவியாற் கூறுகின்றாராதலின், 'முனிவர்' எனத் தோன்றா எழுவாய் வருவிக்கப்பட்டது. இனி, கீழ்க்கவியில் 'நாகர்' என்பதற்கு - பாதாளலோகவாசிக ளென்று உரைத்து, மூவுலகத்தாருள் மேலுலகத்தாருங் கீழுலகத்தாரும் துதித்து வணங்கியமை கீழிரண்டுகவிகளிலுங் கூறப்பட்டதெனக்கொண்டு, இக்கவிக்கு நிலவுலகத்தா ரென்று எழுவாய வருவித்தலு மொன்று. அன்பால் நினைவாரது உள்ளக்கமலத்தின்கண் அவர் நினைந்த வடிவோடு கடவுள் விரைந்து சென்று வீற்றிருத்தலின், 'இதயத்திலிருப்பவனே' என்றார்; என்றது, அந்தர்யாமித்துவத்தையு மாகலாம். (உகO)

உகக கங்கைமகன்கதிரோன்மகனம்பிகைகாதன்மகன்றனய
ராங்கவையின்கணிருந்தநராதிபடையவெழுந்தடைவே

செங்கைகுவித்தசிரத்தினராயுணர்வொன்றியசிந்தையரா
மெங்கள்பிழைப்பினையின்றுபொறுத்தருளென்றுபணிந்தனரே.

(இ - ள்.) கங்கை மகன் - கங்காபுத்திரனான வீடுமனும், கதிரோன் மகன் - சூரியபுத்திரனான கர்ணனும், அம்பிகை காதல் மகன் - அம்பிகையினது விருப்பமுள்ள புத்திரனான திருதராட்டிரனும், தனயர் - (அவனது) புத்திரர்பலரும், அங்கு அவையின்கண் இருந்த நர அதிபர் - (இன்னும்) அப்பொழுது அச்சபையிலிருந்த அரசர்களும, அடைய - எல்லோரும், எழுந்து - எழுந்திருந்து, அடைவே - முறைப்படி, செம் கை குவித்த சிரத்தினர் ஆய் - சிவந்த கைகளைத் தலைமேற் கூப்பியவர்களாய், உணர்வு ஒன்றிய சிந்தையர் ஆய் - அறிவுள்ள மனமுடையவர்களாய், எங்கள் பிழைப்பினை இன்று பொறுத்தருள் என்று - 'எங்கள் குற்றங்களை இப்பொழுது (நீ) பொறுத்தருள்வாயாக' என்று சொல்லி, பணிந்தனர் - வணங்கினார்கள்; (எ - று)

இது - பரவசமாக நிகழ்ந்தது. குற்றம் துரியோதனனது ஆயினும், அதனைத் தாங்கள் தடுக்காமலே உடன்பட்டாற்போலிருந்ததனால், 'எங்கள்பிழைப்பு' என்றது. பிழைப்பு - பிழைசெய்தல்; தொழிற்பெயர். செங்கைகுவித்த சிரத்தினர் - செங்கை சிரத்திற்குவித்தனரென விகுதிபிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. நராதிபர் - மனிதர்க்குத் தலைவர்; நர + அதிபர் எனப்பிரியும். தலைமேற் கைகளைக்குவித்து வணங்குதல், திரியங்கநமஸ்கார மெனப்படும். (உகக)

உகஉ. கண்ணபொறுத்தருள் வெண்ணெயருந்தியகள்வபொறுத்தருள்கார், வண்ணபொறுத்தருள் வாமபொறுத்தருள் வரதபொறுத்தருணீ, திண்ணமனத்துணர்வொன்றுமிலாதவர் செய்தபெரும்பிழையென், றண்ணன்மலர்க்கழல்சென்னியில்வைத்தெதி ரன்றுதுதித்தனரே.

(இ - ள்.) 'கண்ண - ஸ்ரீகிருஷ்ணனே! மனத்து திண்ணம் உணர்வு ஒன்றும் இலாதவர் செய்த பெரும பிழை - மனத்தில் உறுதியான அறிவு சிறிதுமில்லாத நாங்கள் செய்த பெரிய குற்றங்களை, நீ பொறுத்தருள்—; வெண்ணெய் அருந்திய கள்வ - வெண்ணெயைக் களவுகொண்டு அமுது செய்தவனே! பொறுத்தருள்—; கார் வண்ண - மேகம்போன்ற கரியதிருநிறமுடையவனே! பொறுத்தருள்—; வாம - பேரழகுடையவனே! பொறுத்தருள—; வரத - (அடியார்களுக்கு வேண்டிய) வரங்களைத் தருபவனே! பொறுத்தருள்—,' என்று - என்றுசொல்லி, அண்ணல் மலர் கழல் சென்னியில் வைத்து - பெருமையிற் சிறந்த கண்ணபிரானது தாமரைமலர்போலுந் திருவடிகளைத் தம்தலையின்மேல் வைத்துவணங்கி, அன்று - அப்பொழுது, எதிர - எதிரில், துதித்தனர் - துதிசெய்தார்கள்; (எ - று) — இதற்கு, முற்பாட்டிலுள்ள 'கங்கைமகன்' முதலியோர்களே எழுவாய்.

க்ருஷ்ண னென்னும் வடமொழி, பிராகிருத பாஷைமூலமாய்க் கண்ணன் எனத் திரிந்துவந்தது; 'கண்ணனென்பது - கரியானென்னும் பொருளதோர்பாகதச்சிதைவு' என்று திருக்கோவையாருரையில் பேராசிரியர் கூறியவாறு காண்க. இலாதவர் - தம்மைப் பிறர்போற்கூறியது: தன்மையிற்படர்க்கைவந்த இடவழுவமைதி. (உகஉ)

[கண்ணன் விசுவரூபத்தை அடக்கிக்கொள்ளுதல்.]

உகங. தேவரும்வாசவனுந்தவருந்திசைமுகனுநராதிபரும்
யாவருமன்பினொடாயிரநாமமுமெண்ணியிறைஞ்சுதலான்
மூவருமொன்றெனநின்றருணுதனுமுனிவுதவிர்ந்தருளா
மீவருமண்டமுறுந்திருமேனியொடுங்கினன்மீளவுமே.

(இ - ள்) தேவரும் - தேவர்களும், வாசவனும் - (தேவர்களுக்கு அரசனான) இந்திரனும், தவரும் - தவஞ்செய்துள்ள முனிவர்களும், திசை

முகனும் - நான்குதிக்கையும் நோக்கின நான்கு முகத்தையுடைய பிரமனும், நர அதிபரும் - மனிதர்க்குத் தலைவரான அரசர்களும், யாவரும் - (மற்றும்) எல்லோரும, அன்பினொடு - பக்தியுடனே, ஆயிரம் நாமமும் எண்ணி - (எம்பெருமானது) ஆயிரந்திருப்பெயர்களையுந் தியானித்து, இறைஞ்சுதலால் - வணங்ினதனால்,—மூவருமமொன்று என நின்றருள் நாதனும் - திரிமூர்த்திகளும் ஏகமூர்த்தி யென்னும்படி (அவ்வவ்வடிவமாய்) நின்றருளுகிற தலைவனை கண்ணனும், முனிவு தவிர்ந்து அருளா - கோபந்தணிந்தருளி, மீ வரும் அண்டம் உறும திரு மேனி - மேன்மைபொருந்திய அண்டகோள முழுவதிலும் பரந்த (தனது) பெரிய அவ்விசுவரூபம், மீளவும ஒடுங்கினன் - மறுபடி ஒடுங்கப்பெற்றான் ;(எ - று.)

ஆயிரநாமம் - ஸஹஸ்ரநாமம். இறைஞ்சுதலால ஒடுங்கினன் என்று இயையும். தவர் என்பதற்கு - தபோலோகத்தவரென்று உரைப்பாருமுளர் சர்வ சங்காரகாலத்தில பிரமருத்திரர் திருமாலின் திருமேனியில் ஒடுங்குதலால், 'மூவருமொன்றென நின்றருள் நாதன்' என்றார். (உகங)

[துரியோதனன் சிறிதும் மனஞ்சலியாமை.]

உகச. தன்னினுயர்ந்தவர்யாருமிலாமுகில்சதுர்மறையின்படியே
யெந்நிலமுந்திருவடியின்மறைந்திடவிப்படிநின்றிடவும்
பின்னையுமஞ்சியயர்ந்திலனெஞ்சுபெயர்ந்திலனுசனமுஞ் [னே.
சென்னியினுங்கரம்வைத்திலன்வண்புகழ்சிறிதுமொழிந்தில

(இ - ள்.) தன்னில் உயர்ந்தவர் யாரும் இலா முகில் - தன்னைக்காட்டிலுஞ் சிறந்தவரெவரையும் பெறாத காளமேகம்போன்ற கண்ணபிரான், சதுர் மறையின் படியே - நான்குவேதங்களிற் கூறியுள்ளபடியே, எ நிலமும் திரு அடியில மறைந்திட - பூலோகம முழுவதும் தமது திருவடியின்கீழ் மறைந்துபோம்படி, இப்படி நின்றிடவும் இவவாறு (பெரிய விசுவரூபத்தைக்கொண்டு) நிற்கையிலும், பின்னையும்-(அவ்வடிவமொடுங்கிய) பின்பும்,—(துரியோதனனொருவன்), அஞ்சி - பயந்து, நெஞ்சு அயர்ந்திலன் - மனம் சோர்ந்தானில்லை ; ஆசனமும் பெயர்ந்திலன் - (தான் வீற்றிருந்த) சிங்காதனத்தினின்று சிறிது எழுந்தானுமில்லை; சென்னியிலும் கரம வைத்திலன் - தனதலையின்மேற் கைகளை வைத்தானுமில்லை ; வள் புகழ் சிறிதும் மொழிந்திலன் - சிறந்த (அப்பிரானது) கீர்த்தியைச் சிறிதாயினுங் கூறினானுமில்லை; (எ - று.)—இதற்குக் காரணம், துரியோதனனது விபரீதகாலமே.

பூலோகம் திருமாலின் திருவடியில் உதித்ததென்றும், அங்குத்தானே ஒடுங்குவதென்றும் நூல்கள் கூறும். சதுர்மறையின்படியே தன்னினுயர்ந்தவர் யாருமிலா என்றும் இயைத்து உரைக்கலாம். சதுர் - வடசொல். இடத்திற்கு ஏற்ப, துரியோதனனென்ற தோன்றாஎழுவாய் வருவிக்கப்பட்டது ; பாவியினபேரைச் சொல்லுதற்குக் கூசிக் கவி கூறாதொழிந்தார்போலும்.

[இதுவும், மேற்கவியும் - ஒருதொடர் : கண்ணன் துரியோதனனை நோக்கிக் கூறியன.]

உகரு தொல்லவையின்கணிருந்தநராதிபதுன்மதியாலெனைநீ
கொல்லநினைந்ததுநன்றெனவன்றிறல்கூறினனெம்பெருமா
னெல்லையினின்குலமுற்றுமடிந்திடவுறறுமலைந்தொர்கணத்
தெல்லையின்வெஞ்சமர்நூறுவன்யாவருமேறுவர்வானுலகே.

(இ - ள்.) 'தொல் அவையின்கண் இருந்த நர அதிப - தொன்றுதொட்டு வருகிற (சந்திரவமிசத்து) இராசசபையிலே வீற்றிருந்த அரசனே ! துன்மதியால - தீயஅறிவினால், எனை - என்னை, நீ கொல்ல நினைந்தது—, நன்று - நல்லது,' என - என்றுகூறி, எம்பெருமான்-நமது தலைவனான கண்ணபிரான், வல்திறல் கூறினன்-தனது மிக்கவலிமையைக் கூறுபவனானான்:—ஒல்லையில்-

விரைவிலே, நின் குலம் முற்றும் மடிந்திட - உனது வம்சம் முழுவதும் அழியும்படி, உற்று மலைந்து - எதிர்த்துப்போர்செய்து, ஓர் கணத்து எல்லையின் - ஒருநொடிப்பொழுதினுள்ளே, வெம்சமர் - கொடிய யுத்தத்தில, நூறுவன் - பொடியாக்குவேன்; யாவரும்-(என்னையெதிர்ப்பவர்) எல்லோரும், வான் உலகு உறுவர் - (தவறாமல் இறந்து) மேலே வீரசுவர்க்கத்துக்குச் செல்வர்; (எ-று.)

துன்மதி - துர்மதி: வடசொல. ஒலலை - விரைவுணர்த்தும் இடைச்சொல்.

உகசு அருசுனனின்னையழிந்திடநின்னுடனன்றுபெருஞ்சமர்வாய்
வெஞ்சுடராயுதமொன்றுமெடுக்கிலமென்றுவிளம்பியது
மெஞ்சமலைந்தெதிர்வந்துயிர்கொள்ளுது மென்றுதனித்தனி
பஞ்சவர்கூறியவஞ்சினவாசகமும்பழுதாமெனவே. [யே

(இ - ள்.) அன்று - அக்காலத்தில் [நீ நம்மைப் படைத்துணை வேண்டியபொழுது], பெருஞ் சமர்வாய் வெம் சுடர் ஆயுதம் ஒன்றும் எடுக்கிலம் என்று - 'பெரியபோரில் கொடிய ஒளியையுடைய படைக்கலமொன்றையும் (உனக்குஉதிராக) எடுக்கமாட்டோம்' என்று, நின்னுடன் விளம்பியதும் - உன்னோடு (நாம் பிரதிஜ்ஞைவார்த்தை) கூறினதும்,—(அன்று) - அக்காலத்தில் [திரௌபதியைத்துகிலுரிந்தபொழுது], எதிர வந்து எஞ்ச மலைந்து உயிர் கொள்ளுதும் என்று - 'எதிரில்வந்து (நீங்கள்) இறக்கும்படி போர்செய்து உயிரை வாங்குவோம்' என்று, தனி தனியே பஞ்சவர் கூறிய - தனித்தனி பாண்டவர் சொன்ன, வஞ்சினம் வாசகமும் - சபதவார்த்தையும், பழுது ஆம் எனவே - (இப்பொழுது நாம் உன்னைக் கொன்றால்) வீணாய்ப்போய்விடுமென்று கருதியே, நின்னை அழிந்திட அஞ்சினம் - உன்னைக்கொல்லுதற்கு நாம் பயந்தோம்; (எ - று.)

அருசினம் முதலிய தனித்தன்மைப்பன்மைகள், உயர்வுதோன்ற நிற்கும் உன்னையும் உனக்குத்துணையாக வருபவரையும் இப்பொழுது நான் கொல்லாமைக்குக் காரணம், அதற்கேற்ற ஆற்றலில்லாமையன்று: எனதும பாண்டவரதும் வார்த்தை தவறலாகா தென்பதே என்றபடி. (உகசு)

[கண்ணன் வெளியிற் செல்லுதல்.]

உகஎ. என்றுரையாடிநெடுங்கடலவண்ணனெழுந்தருளப்பிறகே
சென்றனரெம்முடிமன்னவரும்பணிசேர்கொடியோனையலார்
நின்றுபசாரமுரைத்தவர்தம்மைநிறுத்தியனந்தரமே
வன்றிறலங்கர்பிரானொடுகூறினன்மற்றொருவாசகமே.

(இ - ள்.) என்று உரை ஆடி - என்று வீரவார்த்தை சொல்லி, நெடுங் கடல் வண்ணன்-பெரிய கடல்போலுங் கருநிறமுடைய கண்ணபிரான், எழுந்தருள - (சபையைவிட்டு வெளியிற்) செல்ல, (அப்பொழுது),—பணி சேர் கொடியோனை அலார் எ முடி மன்னவரும் - பாம்பின்வடிவம் பொருந்தின துவசமுடைய துரியோதனனை யொழிந்தவராகிய கிரீடாதிபதிகளான எல்லாவரசரும், பிறகே சென்றனர் - பின்னே (வழிவிடுவதற்குத) தொடர்ந்து போனார்கள்; (அப்பொழுது கண்ணன்), நின்று—, உபசாரம் உரைத்து - (ஏற்ற) உபசாரவார்த்தைகளைக் கூறி, அவர் தம்மை நிறுத்தி - அவர்களையெல்லாந் தொடராது நிற்கச்செய்து, அனந்தரமே - அதன் பின்பாக, வல் திறல் அங்கர் பிரானொடு - மிக்கவலிமையையுடைய அங்கநாட்டார்க்குத் தலைவனான கர்ணனுடனே, ஒரு வாசகம் கூறினன் - ஒருவார்த்தையை (இரகசியமாக) ச் சொன்னான்; (எ - று.)—அதனை, மேல் மூன்று கவிகளிற் காண்க. மற்று - வினைமாற்று; அசையுமாம். மற்றொரு என எடுத்து, வேறொரு என்றுமாம்.

உபசாரமுரைத்தவர்தம்மை யென எடுத்து, தனக்கு உபசாரவார்த்தை கூறின அவர்களை'யெனினுமாம். அநந்தரம் - வடசொல். (உகஎ)

[இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - ஒருதொடர்: கண்ணன் கர்ணனுக்குப் பிறப்புணர்த்துவன]

உகரு. வண்மையினுலுயரங்கர்குலாதிபமதிகுலம்வாழ்வுறவந்
துண்மையினுலுயர்மன்னவரைவருமுன்னிலுனக்கிளையோர்
பெண்மையினுலுயர்குந்திவயிற்றிடைப்பெருமையினுலிதயத
திண்மையினுலுயர்நின்னையுமன்பொடுதினகரனல்கினனே.

(இ - ள்.) வண்மையினுல் உயர் - தானத்தாற் சிறந்த, அங்கர் குல அதிப - அங்கநாட்டிலுள்ளாரது கூட்டத்துக்குத் தலைவனே!—மதி குலம் வாழ்வு உற வந்து - சந்திரகுலம் சிறப்படையும்படி (அதில்)வந்துபிறந்து, உண்மையினுல் உயர் - சத்தியத்தாற் சிறந்த, மன்னவர் ஐவரும் - பாண்டவராசர் ஐந்துபேரும், உன்னில் உனக்கு இளையோர் - ஆலோசித்துப்பார்க்குமிடத்து உனக்குத்தம்பியராவர்; (எவ்வாறெனின்),—பெண்மையினுல் உயர் குந்தி வயிற்றிடை - பெண்மைக்குணங்களாற் சிறந்த குந்திதேவியினது வயிற்றிலே, பெருமையினுல் இதயம் திண்மையினுல் உயர் நின்னையும் - பெருந்தன்மையினுலும் மனவுறுதியினுலுஞ் சிறந்த உனையும், அன்பொடு - அன்புடனே, தினகரன் - சூரியன், நல்கினன் - (அவர்களுக்கு முன்பு) பெற்றான்; (எ-று)

இதயத்திண்மை - தைரியம். வண்மை - ஏற்றார்க்கு மாற்றாது கொடுத்தல்.

உகசு. ஏயுநெடுங்கொடிமுரசுடையோனையெழிற்றருமன்றரவே
வாயுவழங்கினன்வீமனைநல்கினன்விசயனைவாசவனு
மாயுநிகழ்ந்திடுவேதமருத்துவரன்பொடளித்தனர்செந்
தேயுவெனுந்திறனகுலனையுஞ்சகதேவனையும்பெரிதே.

(இ - ள்.) (உன்னைச் சூரியன் பெற்றபின்பு குந்தியினிடத்தில்), ஏயும் நெடு கொடி முரசு உடையோனை - பொருந்திய பெரிய முரசக்கொடியையுடைய யுதிட்டிரனை, எழில் தருமன் - அழகிய யமதருமராசன், தர - உண்டாக்க, வாயு—, வீமனை-பீமசேனனை, வழங்கினன் - பெற்றான்; வாசவனும்- இந்திரனும், விசயனை - அருச்சுனனை, நல்கினன் - பெற்றான்; நிகழ்ந்திடு வேதம் மருத்துவர் - ஆயுளைப்பற்றிக் கூறுகிற வேதத்தை யறிந்த தேவவைத்தியர்களான (இரட்டையராகிய) அசுவினிதேவர்கள், செம் தேயு எனும் திறல் நகுலனையும் சகதேவனையும் - செந்நிறமுள்ள அக்கினி யென்னத்தக்க பராக்கிரமத்தையுடைய நகுலன் சகதேவன் என்னும் இரட்டைப்பிள்ளைகளை, பெரிது அன்பொடு அளித்தனர் - மிகுதியான அன்புடனே பெற்றார்கள்;(எ-று.)

மாத்திரியினிடம் பிறந்தவரான நகுலசகதேவரை இங்குக் குந்திமைந்தராக அபேதமாகக் கூறியது - அந்த மாத்திரிக்கு அந்தமந்திரத்தை உபதேசித்தவள் குந்தி யாதலாலும், பாண்டுவோடு மாத்திரி சககமனஞ்செய்து இறந்துவிட இவ்விருவரையுங் குந்தியே அன்போடு வளர்த்தன ளாதலாலு மென்க. குந்தி நினைத்த அப்பொழுது கூற்றுவன் கோரவடிவமின்றிச் சாந்தமானதொரு வடிவங்கொண்டு வந்ததமை தோன்ற, 'எழிற்றருமன்' என்றார். ஆயுர்வேதமாவது - வியாதியின் காரணம் குறி முதலியவற்றை நன்கு அறிந்து, மந்திரம் ஔஷதம் முதலியவற்றால் தருந்த சிகிச்சை செய்யும்படி ஆயுள் ஆரோக்கியம முதலியவற்றைச் சொல்லும் வைத்தியநூல். மருத்துவர் - மருந்தின் தன்மை யறிந்துசெய்துதருபவர்; இதில், பகுதி - மென்றொடர் வன்றொடராயிற்று. தேயு - தேஜஸ் என்னும் வடமொழியின் திரிபு; இவ்வொளியின்பெயர், ஒளியையுடைய அக்கினிக்குச் சினையாகுபெயர். பராக்கிரமத்தைச் செந்நிறமுடைய தென்று வருணித்தல் கவிமரபாதலாலும், பராக்கிரமம் பிறரையழிக்கவல்லதாதலாலும, 'செந்தேயுவெனுந்திறல்' எனப்பட்டது. வெற்றிக்கு ஏற்ற கொடி யென்பார், 'ஏயுநெடுங்கொடிமுரசு' என்றார்.

உஉ0. அந்தணன்முன்றருமந்திரமைந்தினிலறுவரையுங்கடவுட்
குந்திபயந்தனள்யானினியென்பலகூறுவதுங்களினீ
ரிந்தநிலம்பெறுவீர்தவிர்கிற்பெறவுரியாரினிவேறுயார்
வந்தினிநும்பியர்தம்மொடுசேர்கெனமாயன்மொழிந்தனனே.

(இ - ள்.) அந்தணன் - துருவாசமுனிவன், முன் தரு - முன்னே [கன்னிகையாயிருக்கையில்] உபதேசித்த, மந்திரம் ஐந்தினில் - ஐந்துமந்திரங்களால், அறுவரையும் - உங்கள் ஆறு பேரையும், கடவுள் குந்தி பயந்தனள் - தேவசம்பந்தமுள்ள குந்தி தேவி பெற்றாள்; யான் இனி பல கூறுவது என் - நான் இனிமேற் பல வார்த்தை சொல்லவேண்டுவதென்ன? உங்களில் நீர் இந்த நிலம் பெறுவீர் - உங்களுக்குள்ளே நீங்கள் இந்த இராச்சியத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளக்கடவீர்; தவிர்கின் - அங்ஙனம் பெறாது விட்டால், இனி பெற உரியார் வேறு யார் - இனிப் பெறுதற்கு உரியவர் வேறுயாவர்? [எவருமல்ல ரென்றபடி]; (ஆதலால்), இனி - இப்பொழுது, நும்பியர் தம்மொடு வந்து சேர்க - உன் தம்பிமாரோடு வந்துகூடுவாயாக, என - என்று, மாயன் மொழிந்தனன் - கண்ணன் (கர்ணனுக்கு) கூறியருளினன்; (எ - று.)

"கரியவன் கன்னற்கு அன்று பிறப்பினைத் தேற்றியாங்கு" என இவ்வரலாற்றைச் சீவகசிந்தாமணியில் பிற [அருக] சமயத்தாரும் உவமையெடுத்துக்கூறியிருக்குமாறு காண்க. அந்தணன் - பொதுப்பெயர், இடம் நோக்கிச் சிறப்புப்பொருளுணர்த்தினிற்று. கீழ்ச் சம்பவச்சருக்கத்தில் "தெரிவை கேளெனச் செவிப்படுத் தொருமறை தேவரில யார்யாரைக், கருதி நீ வரவழைத்தனை யவரவா கணத்து நின்கராஞ்சோவார்" எனத் துருவாசமுனிவர் தேவாபலரைக் கருதத்தக்க ஒருமந்திர மளித்ததாகக் கூறியதனோடு இது மாறுகொளக்கூறலாகாதபடி, அப்பெரிய மந்திரமொன்றின் பகுதிகள் இவ்வைந்து மெனக் கருதுக்கொள்க. நும்பியர், நீர் - பகுதி; அது நும் எனத் திரிந்தது: [நன் - உருபு - அ] 'வந்தினிநும்பியா' என்ற பாடத்துக்கு - இனிது வருதெல்க. வந்து - துரியோதனனை விட்டு வந்து. தவிர்கின், கு - சாரியை. தந்திரமாகக்கூறி மித்திரபேதஞ் செய்யலுற்ற சூழ்ச்சியை நோக்கி இங்கே 'மாயன்' என்றார். நும்பியர் - பாண்டவர். (உஉ0)

வேறு.

[இதுவும், மேற்கவியும் - ஒருதொடர்: கன்னன் கண்ணனைநோக்கிக் கூறும் உத்தரம்.]

உஉக. கன்றால்விளவின்கனியுகுத்துங் குழலானிரையின்கணமழைத்துங், குன்றான்மழையின்குலந்தடுத்துங் குலவுஞ்செல்வக்கோபாலா, வின்றேயெனதுபிறப்புணர்ந்தே னென்றன்புருகியெம்பியர்பாற், சென்றாலென்னைநீயறியச் செகத்தாரென்றுஞ்சிரியாரோ.

(இ - ள்) கன்றால் விளவின் கனி உகுத்தும் - ஒருமாயக்கன்றைக் கொண்டு (ஒரு வஞ்சனை) விளாமரத்தின் பழங்களைக் கீழ்ச்சிந்துவித்தும், குழலால் நிரையின் கணம் அழைத்தும் - வேய்ங்குழலிசையால் பசுக்களின் கூட்டத்தை ஒருங்கு வரவழைத்தும், குன்றால் மழையின் குலம் தடுத்தும் - கோவர்த்தன மலையினால் மேகங்களின் கூட்டத்தை மறுத்தும், குலவும் - மகிழ்கின்ற, செல்வம் - எல்லாச் செல்வங்களையுமுடைய, கோபாலா - கோபாலனென்னுந் திருநாமமுடையவனே!—இன்று எனது பிறப்பு உணர்ந்தேன் - இப்பொழுது (நீ சொல்ல) எனனுடைய பிறந்தவரலாற்றை யறிந்தேன், என்று-என்றகாரணத்தால், அன்பு உருகி - அன்பால் மனங்கரைந்து, எம்பியர் பால் - என் தம்பியரான அப்பாண்டவரிடம், சென்றால் - (இப்பொழுது துரியோதனனை விட்டு நான்) போனால், நீ அறிய—, செகத்தார் - நிலவுலகத்துச

சனங்கள், என்றும்-எப்பொழுதும், என்னை—, சிரியாரோ-(பரிகாசஞ்செய்து) சிரிக்கமாட்டாரகளோ? [நனகுசிரிப்பரே எனறபடி]; (எ - று)

கழை - மூங்கில்; அதனாலாகிய குழலுககுக கருவியாகுபெயரும், அதன் இசைககு முதலாகுபெயருமாக இருமடியாகுபெயராம். பகல் முழுவதும் முலலைநிலததிற பரவிசசெனறு மேய்நத பசுககளை மாலைப்பொழுதில ஒனறு சேர்நதற்கு இனிதாக வேயஙகுழலூதுதல், இயலபு; அககீதத்தின் இனிமை யைப் பசுக்கள அறிநது நன்குகேட்டறகு அருகில்வநது திரளுமெனக. பின னே 'கணம்' என வநததனால், முன்னே 'நிரை'-பசுககூட்டத்தையுணாததா மல், பசுமாததிரததை யுணாத்திற்று. மூன்றாமடியில, ஆல் - அசை.

இதுமுதற பதினேழு கவிகள் - பெரும்பாலும் மூனறு ஆறாஞ் சீரகள காய்சசீர்களும், மற்றை நான்கும் மாச்சீர்களு மாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள. (உ௨க)

௨௨௨. ஆரென்றறியத்தகாதவெனையாசுமாக்கிமுடிசூட்டிச்
சீருந்திறமுந்தனதுபெருந்திருவுமெனக்கேதெரிந்தளித்தான்
பாரின்றறியநூற்றுவர்க்கும்பழிதீரவென்றிப்பாண்டவர்க்கும
போரென்றறிந்துஞ்செய்நநன்றிபோற்றாதவரிற்போவேனோ.

(இ - ள்.) (துரியோதனன்),—ஆர் எனறு அறிய தகாத எனை - இனனா னென்று அறிநதுகொள்ளுதற்குத தகுதியில்லாத என்னை, அரசும் ஆக்கி - இராசகுலததவனாகவும் வைத்து, முடி சூட்டி - கிரீடாபிஷேகஞ் செய்வித்து, தனது சீரும் திறமும் பெரு திருவும்-தனககுஉரிய சிறப்புக்களையும் அதிகார ததையும் மிக்கசெல்வத்தையும், எனக்கே தெரிந்து அளித்தான் - எனககு ஒருவனுக்கே தன்மனமறிநது கொடுத்தான்; (அஙஙனமிருக்க), இன்று - இப பொழுது, பார் அறிய - உலகத்தார் யாவரும் அறியுமபடி, நூற்றுவாககும - (துரியோதனாதியர்) நூறுபேருக்கும், பழி தீர வென்றி பாண்டவர்கரும் - பழிப்புக்கிடமில்லாத சயத்தையுடைய பாண்டவாகளுக்கும், போர் எனறு - சண்டைநேர்வதென்று, அறிந்தும் - தெரிநதிருந்தும, செய் நன்றி போற்றா தவரின் - (ஒருவா) செய்த உபகாரததை நினையாது மறப்பவர்போல, போ வேனோ - (துரியோதனனை விட்டுப் பாண்டவரிடததுச) செலவேனோ? [செ ல்லமாட்டேன் என்றபடி]; (எ - று)

ஆர் - யார்; மரூஉ. சூடி - சூட்டியென்பதன் பிறவினை. இங்கே, கர்ண னது வார்த்தையில் பாண்டவர்க்கு 'பழிதீர்வென்றி' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டதனால், அக்கன்னன் பாணடவர்பககல சிறிது அபிமானங கொண்டா னென்பது விளங்கும். பழிதீரவென்றி - தருமயுத்ததாற் சயித்தல்; புகழ்தரும் வெறறி (௨௨௨)

[கண்ணன் கர்ணனுக்கு விடைகொடுத்து அனுப்பிவிட்டு, அசுவத்தாமனை அழைத்தல்.]

௨௨௩. இரவிக்குரியதிருமதலையிவவாறுரைக்கவிசைவண்டு [பாம
விரவிப்பயிலுந்துழாய்முடியோன்வேறோர்மொழியும்விளம்
பரவிறறடநதோளுரவோனையேகென்றருளியொருசார்வெம்
புரவித்தாமாநின்றானைவருகென்றழைத்துபபுகல்கின்றான்.

(இ - ள்.) இரவிக்கு உரிய திரு மதலை-சூரியனுககுஉரிய செல்வப்புதல்வ னை கர்ணன், இ ஆறு உரைகக - இநதப்படி சொல்ல, (அதன் பினபு), இசை வண்டு விரவி பயிலும் துழாய் முடியோன் - கீதம்பாடுகிற வணடுகள் கலநது மொய்க்கப்பெற்ற திருத்துழாய மாலையை யணிந்த திருமுடியையு டைய கண்ணன், வேறு ஓர் மொழியும் விளம்பாமல் - வேறொருவாாததை யெனதயுஞ் சொல்லாதுவிட்டு, உரம் வில் தட தோள் உரவோனை - வலிமை யுடைய வில்லை யேந்திய பெரியதோள்களின் வலிமையுடைய அக்கன்னனை,

ஏகு என்று அருளி - நீ செல்வா யென்று அன்போடு அனுப்பிவிட்டு, ஒருசார வெம் புரவித்தாமா நின்றானை - (அங்கு) ஒருபக்கத்தில் நின்றிருந்தவனாகிய (போரிற்) கொடிய அசுவத்தாமனை, வருக என்று அழைத்து - வருவாயாக வென்று அருகிற்கூப்பிட்டு, புகல்கின்றான் - இரகசியமாக(ச் சிலவார்த்தை) கூறுகிறவனானான்; (எ - று.)—அதனை, மேலிரண்டு கவிகளிற் காண்க.

"எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டா முய்வில்லை, செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு" என்ற நீதியில் கன்னன் உறுதியாகநின்றனனாதலால், திருமதலை யென்பதற்கு - சிறந்தகுமார னென்றும், உரவோன் என்பதற்கு - புத்திபல முடையவ னென்றுங் கூறலாம். புரவி, அசுவம் என்பன - குதிரையாகிய ஒரு பொருளைக் குறிப்பனவாதலால, அசுவத்தாமாவைப் புரவித்தாமா வென்றார்; பரித்தாமா, இவுளித்தாமா என்றுங் கூறுவர். துரோணர் மனைவியாகிய கிருபி யின் அழகைக் கண்டு மிக்ககாமுற்ற சிவபிரானது அருளினாற் குதிரையி னிடம் பிறந்தவ னிவனென்று வரலாறு அறிக. அசுவத்தாம னென்பதற்கு - குதிரையைப் பிறப்பிடமாகவுடையவ னென்று பொருள். 'வேறொமொழி யும் விளம்பாமல்' என்றது, கர்ணனிடத்து நாகாஸ்திரத்தைப்பற்றிக் குந்தி கூறவேண்டுமென்று நினைத்தத தான் கூறாமல் விட்டதை. (௨௨௩)

[இதுமுதல் நான்குகவிகள் - கண்ணன் அசுவத்தாமனை மித்திர பேதஞ்செய்தல்.]

௨௨௪. போயேகானம்பலதிரிந்துபுகன்றவிரதம்பொய்யாதோ
ராயேவந்தபாண்டவர்களைந்தூர்வேண்டமறுத்ததற்குச்
சேயேயனையசிலைமுனிவன்சேயேநாளைச்செருக்களத்தி [னை.
னீயேகரியென்றெடுத்துரைத்தானெடியோன்றுளபமுடியோ

(இ - ள்.) 'சேயே அனைய - முருகக்கடவுளையே ஒத்த, சிலை முனிவன் சேயே - வில்லாசிரியனாகிய துரோணாசாரியனது புத்திரனே!—கானம் பல போயே திரிந்து - காடுகள் பலவற்றிற் சென்றுகொண்டே அலைந்து, புகன்ற விரதம் பொய்யாதோர் ஆயே - (வனவாசஅஜ்ஞாதவாசங்களைப்பற்றிக்) கூறிய விரதமொழியைத் தவறாமல நிறைவேற்றினவர்களாகியே, வந்த - மீண்டு வந்த, பாண்டவர்கள - பாண்டுபுத்திரர்களுக்காக, ஐந்து ஊர் வேண்ட - (யான்) ஐந்து ஊரையாயினும் (கொடுத்திடும்படி) பிரார்த்திக்க, மறுத்ததற்கு - (துரியோதனன் சிறிதுங் கொடுக்கமாட்டேனென்று) தடுத்துச்சொன்னதற் கு, நாளை செருக்களத்தில் - இனி விரைவில் நடக்கும் போர்க்களத்தில், நீயே கரி - நீயே சாட்சியாவாய்,' என்று—, எடுத்து உரைத்தான் - (அசுவத்தாமனை நோக்கி) எடுத்துக்கூறியருளினான்; (யாரெனில்),—நெடியோன் - எல்லாப் பெருமையையுமுடையவனும், துளப முடியோன் - திருத்துழாயமாலையை யணிந்த திருமுடியையுடையவனு மாகிய கண்ணபிரான, (எ - று.)

அசுவத்தாமனுக்குச் சுப்பிரமணியன் உவமை - பலபராக்கிரமங்களால் மாத்திரமேயன்றி, சிவனருளாற பிறந்தவனாதலாலும் ஏற்கும். இங்கு அசு வத்தாமனை 'சேயேயனைய' எனக் கண்ணன் உவமைகூறி விளித்ததனால், முருகக்கடவுள் தேவசேனாதிபதியானதுபோல இவன் துரியோதனனுடைய சேனைக்குத் தலைவனாவானாயின் அவர்களைவெல்லுதல அரிதென்ற கருத்தால இவனிடஞ் சிறிதுபேதஞ்செய்யலுற்ற கருத்துப் புலப்படும். கரி - சாட்சியெ னனும் பொருளதாதலை "இந்திரனே சாலுங் கரி", "உய்த்திட்டுந் தேனீக் கரி" எனத் திருக்குறள் நாலடியார்களிலுங் காண்க. மறுத்ததற்குக் கரி - இங்கே நான்கனுருபு, தகுதிப்பொருளது. "பிதுஃஸதகுணம்புத்ர:" என்ற படி தந்தையினும் பலமடங்கு கலவி கேள்வி அஸதிரசஸதிர சாஸதிரப்பயிற்சி முதலியவற்றிற சிறந்தவனென்பது விளங்க, 'சிலைமுனிவன்சேயே' என்றார். 'நீயே கரி' எனப் பிரிநிலையேகாரங் கொடுத்துக் கூறியதனால், பிறரெவரும் இங்கு உன்னளவு தகுதியுடையவரில்லையெனப் புகழ்ந்துகூறியவாறு. விரதம-

கொள்கைதவருமல் ஒழுகுதல் பாண்டவர்கள் நிச்சயமாகச் சயித்திடுவாரத லால், நாட்டைக்குறிதது நூற்றுவரைககொலவது தகுதியோ வென்று யாவ ரேனுங் கூறுவாராயின், அப்பொழுது, இராசசியஞ் சிறிதுங்கொடேனென்று சொல்லித துரியோதனன் மறுததற்கிய தகுந்த காரணத்தை நீ எடுததுச சொல்லவேணடு மென்றபடியாம். சிரஞ்சீவியாதலால் இவன் அழியானெ ன்று இவனைக கரிபோககியது ஏகாரஙகளுக்கு ஏற்றபடி பொருளுணர்க.

உஉரு ஆறுவுனதாண்மைக்குநிகரவனிதலததில்வேறுண்டோ
ஞானதிபனேபோர்ககளத்திநாகக்கொடியோன் பணிந்துன்னை
சேனபதியாகென்றுலுஞ்செலுத்தேனென்றுநீமறுத்தி [ச்
யாலுய்வரைவருமற்றவர்பாலுனக்குமன்புண்டே.

(இ-ள்) ஞான அதிபனே-அறிவுக்குத் தலைவனாக வுள்ளவனே!—ஆறு-(எப்பொழுதும) நீஙகாத, உனது ஆண்மைக்கு - உனது பராக்கிரமததுககு, நிகர் - சமானமாக, அவனி தலத்தில - பூலோகத்தில, வேறு உண்டோ - வேறு யாருடையதேனும் பராககிரமமுளளதோ? [எதுவுமில்லை யென்றபடி]; போர் களததில - யுத்தகளததிலே, நாகம் கொடியோன் - பாம்புககொடியை யுடைய துரியோதனன், உன்னை—,பணிந்து - வணங்கி, சேனபதி ஆகு என்றாலும - சேனைத்தலைவனாவாயென்று சொன்னாலும், செலுததேன் என்று - (அச்சேனைததலைமையை) நடததமாட்டேனென்று, நீ மறுத்தி ஆனால்-நீ தடுத்துவிடுவாயானால், ஐவரும் - பாணடவரைந்துபேரும், உய்வர் - பிழைததிடுவார்கள [இலலாவிடின் அரிதென்றபடி]; அவர்பால உனககும் அன்பு உண்டே - அப்பாண்டவர்பக்கல் உனககும் அன்புஉள்ளதன்றோ? (எ - று.)

இது, அசுவத்தாமனை நோக்கிக கண்ணன் அருளிச்செய்தது. இதில, அசுவத்தாமனது யாவர் பராககிரமத்தினுஞ் சிறநத மிகுநத பராககிரமம் விளங்கும் மற்று - அசை. (உஉரு)

உஉசா. ஆயோதனத்திலடலரியேறனையான்றன்னையிவ்வாறு [த்தான்
மாயோனுரைததுததன்விரலின்மணியாழியைமண்ணிடைவீழ்
சேயோனதனையெடுத்தவன்றன்செங்கைகொடுக்கவாங்காமற்
றூயோயூர்கோள்பரிதிதனைச்சூழ்ந்ததகலவான்மீதென்றே.

இதுவும், மேற்கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்) இ ஆறு - இநதப்படி, மாயோன் - கண்ணபிரான், ஆயோதனத்தில் அடல் அரி ஏறு அனையான் தன்னை - போரில் வலிமையையுடைய ஆண்சிஙகத்தைப்போன்றவனான அசுவத்தாமனை (நோககி), உரைதது - கூறி, தன விரலின் மணி ஆழியை - தனது கைவிரலிலுள்ள இரததினமிழைத்த மோதிரத்தை, மண்ணிடை வீழ்த்தான் - பூமியிலே (தானாக விழுநததுபோலத் தோனற) நழுவவிட்டருளினன்; (அப்பொழுது), அதனை-அமமோதிரத்தை, சேயோன - (பலபராக்கிரமஙகளில) முருககடவுள்போன்ற அசுவததாமன, எடுதது - கையிலெடுதது, அவன் தன செம் கை கொடுக்க - அக்கணணபிரானது சிவநத கையிலே கொடுத்திட, (அவ்வெம்பெருமானும்), வாஙகாமல் - (அதனை உடனே கையில்) வாஙகிககொளளாமல் [வாங்குதற்கு முனபு என்றபடி], (அவவசுவத்தாமனை நோககி), 'தூயோய்-பரிசுததியுடையவனே! அகல் வான்மீது - பரநத ஆகாயததில், பரிதிதனை - சூரியனை, ஊர்கோள் - மண்டலம், சூழ்நதது - சுறறிற்று', என்று - என்றுசொல்லி, (எ - று.)—'வான் வாய் நோகக' என மேற்கவியோடு தொடரும்.

ஒருவனோடு ஒருவன் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், ஒருவனது கையிலுளளபொருள கீழே நழுவிவிழுநதால், அதனை மற்றொருவன் எடுத்துக்கொடுததலாகிய உலகவியல்புபற்றி, இஙகே கண்ணன் வீழ்ததின மணியாழியை அசுவததாமன் எடுத்து அவனகையிற் கொடுக்கலுற்றான். இங்கே கண்ணன்

செய்யும் மாயை, மேற்கவியில் விளங்கும். ஆயோதநம் - வடசொல். அநேக யானைகளை எளிதில் ஒருங்கு அழிக்கவல்ல சிங்கம்போலப் போரில் பலஅரசர்களை ஒருங்கே அழிக்கவல்ல வீரனென்றற்கு, 'அடலரியேறனையான்' என்றார். வட்டவடிவமாக வுள்ளதுபற்றி, ஆழி என்று மோதிரத்திற்குப் பெயர். சேயோன் - செய்யெனனும் உயர்திணை ஒருமைப்பெயரின்மேல ஆன் என்ற ஆண்பால் விகுதி தொடர்ந்து, ஆ ஓ வாயிற்று; இனி, செய்யோன் என்பது - சேயோன் என விகாரப்பட்டதென்றுங் கொள்ளலாம். சேயோன் என்பதற்கு - செம்மைக்குணமுடையோன் என்று உரைத்து, கபடமில்லாதவனென்று கருத்துக்கொள்வாரும் உளர். ஊர்ந்துகொள்வதுபற்றி, பரிவேஷத்திற்கு ஊர்கோள் என்று பெயர்; முதனிலை திரிந்த தொழிலாகுபெயரென்றாவது, கருத்தாப்பொருளவிகுதி புணர்ந்துகெட்டுப் பகுதிவிகாரப்பட்டதென்றாவது கொள்க; ஊர்தல் - சூழ்தல். (உஉசு)

உஉஎ. வரித்தாமரைக்கட்டிருநெடுமால் வான்வாய்நோக்கவரி விற்கைப், பரித்தாமாவுமாழியுடன் பரிதிவடிவந்தனைப்பார்த்தான், கிரித்தாழ்கவிகைக்கருங்கள்வன் கிளர்நூன்முனிவன்மைந்தனையும், பிரித்தானவனுஞ்சூளுற்றானென்றாரிருந்தபேரவையோர்.

(இ - ள்) வரி - (சிவந்த) இரேகைகளையுடைய, தாமரை - செந்தாமரைமலர்போன்ற, கண் - திருக்கண்களையுடைய, திரு நெடு மால் - சிறந்த பெரிய கண்ணபிரான், வான் வாய் நோக்க - ஆகாயத்தினிடத்தைப் பார்க்க, வரி வில் கை பரித்தாமாவும் - கட்டமைந்த வில்லில் வல்ல கையையுடைய அசுவத்தாமனும், ஆழியுடன் - (தன்கையிற்கொண்ட கண்ணனது) மோதிரத்துடனே, பரிதி வடிவந்தனை பார்த்தான் - சூரியனது உருவத்தனைப் பார்த்திட்டான்; (இச்செயல்களை நோக்கி), இருந்த பேர் அவையோர் - (கூடியிருந்த) பெரிய சபையிலிருந்தவர்களெல்லாரும், 'கிரி தாழ் கவிகை கரு கள்வன் - கோவர்த்தனமலையாகிய கவிந்த குடையை யேந்திய கருநிறமுள்ள மாயவனாகிய கண்ணன், கிளர் நூல் முனிவன் மைந்தனையும் - விளங்குகிற முப்புரிநூலையுடைய துரோணாசாரியனது புத்திரனை அசுவத்தாமனையும், பிரித்தான் - (துரியோதனனினின்று) பேதப்படுத்தினான்: அவனும் - அவ்வசுவத்தாமனும், சூள் உற்றான் - (ஏதோ) சபதஞ்செய்துகொடுத்தான்,' என்றார் - என்று (தங்களுக்குள்) கூறினார்கள்; (எ - று)

இங்குக் கண்ணன் அசுவத்தாமனிடத்து இயற்கைபோலச் செய்வித்த செய்கையால், பிறன்கைம்மோதிரத்தை அவன்கையினின்று தான் கையில் வாங்கிப் பூமியைத்தொட்டு ஆகாயத்தைநோக்கிச் செய்வதாகிய ஒருசபதத்தை அசுவத்தாமன் கண்ணனுக்குச் செய்துகொடுத்ததாகப் பார்ப்பவர்க்குத் தோன்றிற்று. இங்ஙனம் கண்ணன் அசுவத்தாமனிடத்தில கௌரவர் யாவர்க்கும் நம்பிக்கைகெடும்படி சூழ்ச்சி செய்ததுபற்றியே, கீழ்க்கவியில கண்ணனை 'மாயோன்' என்றும, இக்கவியில் 'கள்வன்' என்றுங் கூறினர். பரிதிஎன்று சூரியமண்டலத்துக்கும் வடமொழியிற் பெயர். "நூலே கரக முக்கோல் மணையே, யாயுங்காலை யந்தணர்க்குரிய" எனத் தொல்காப்பியத்துக்கூறிய மரபுபற்றி, 'கிளர்நூல் முனிவன்மைந்தன்' என்றார். இனி, இத்தொடர்க்கு - விளங்குகின்ற வேதசாஸ்திரங்களையும் வில்வித்தையையும் உணர்ந்தவன் என்றும் உரைக்கலாம். இருந்த பேரவையோர் - பேரவையிருந்தோர் என விகுதி பிரித்துக் கூட்டுக. (உஉஎ)

[துரியோதனன், அசுவத்தாமனை இனி நம்பலாகா தென்றல்.]

உஉஅ. தனிவந்தகலுந் தூதனைப்போய்த் தானையனுங்கத்தடஞ்சாப, முனிவன்புதல்வன்மோதிரந் தொட்டருஞ்சூண்முன்னர்மொழிகின்றா, னினிவந்துறவாய்நின்றாலு மெங்ஙன்மெறளிவதிவனையெனத், துனிவந்தரசர்முகநோக்கிச் சொன்னானிடியேறன்னானே.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது), இடி ஏறு அன்னான் - பேரிடியையொத்த [மிகக்கொடிய] துரியோதனன், துனி வந்து - (அதுநோக்கிக) கோபம் மிகுந்து, அரசர் முகம் நோக்கி - மற்றையரசர்களது முகத்தைப் பார்த்து, 'தட சாபம் முனிவன் புதல்வன்-பெரிய விலவித்தையிலவல்ல துரோணாசாரியனது புத்திரனான அசுவத்தாமா, தனி வந்து அகலும் தூதனை - தனியேவந்து செல்கின்ற தூதனான கிருஷ்ணனை, தானே போய அணுகி - தானாகவே போய்ச் சேர்ந்து, மோதிரம் தொட்டு - (அவனது) மோதிரத்தைக் கையில் வாங்கி, முன்னர்-எதிரில, அரு சூள்-அருமையான பிரதிஜ்ஞையை, மொழிகின்றான்-சொல்லுகிறவனானான்; (ஆகையால்), இனி வந்து உறவு ஆய் நின்றாலும் - (இவன்) இனிமேல (நம்மிடம) வந்து நட்புடையவனாய நின்றாலும், இவனை எங்ஙன் தெளிவது-இவனை எவ்வாறு நம்புவது'' என-என்று, சொன்னான்—.

தூரத்திலிருந்துபார்த்த துரியோதனனுக்குக் கண்ணன் அசுவத்தாமனைக் கூப்பிட்டதும், அசுவத்தாமன் பூமியினின்று மோதிரத்தையெடுத்ததும் முதலியன தெரியாவாதலால், இங்ஙனங் கூறினான். இனி, தானேயணுகி என்பதற்கு - நமதுகட்டளையில்லாமல தானேசென்று என்றும் உரைக்கலாம். மேல வீட்டுமபருவத்தில "வீரசாபமுடனுரைக்கும் வெய்யசாபம் வல்லவத் தீரன்" என்றபடி துரோணன விலவித்தை வலலமை மாத்திரமேயன்றிச் சாபாநுக்கிரகசக்தியுமுடையவனாதலால், 'தடஞ்சாபமுனிவன்' என்பதற்கு-பெரிய சாபங்கொடுக்கவல்ல முனிவனென்று முரைக்கலாம்; இரட்டுறமொழிதல். உறவு - சேர்தல்: உறவினனுக்குத் தொழிலாகுபெயர். ஏறு - ஆண்பாற்பெயர்; பெரியதையுஞ் சிறந்ததையும் ஏறென்றல், மரபு; பெரிய அலையை ஆணலையென்றலுங் காண்க. (உஉஅ)

[அதுகண்டு அசுவத்தாமன் வருந்துதல்.]

உஉகூ. துளியார்மதுவின்வலம்புரித்தாரத் துரியோதனனன்றான் சொல்லியது, மொளியாரவையிலவாள்வேந்த ரொருவர்க்கொருவருரைத்தனவுங், களியானையனான்செவிப்படலுங்கலங்கிச்சித்தமிவரென்னைத், தெளியாவண்ணம்பேதித்தான் றிருமாலென்றே சிந்தித்தான்.

(இ - ள்.) துளி ஆர் - துளித்தல் பொருந்திய, மதுவின் - தேனையுடைய, வலம்புரி தார் - நஞ்சாவட்டைப் பூமாலையையுடைய, துரியோதனன்—, தான்—, சொல்லியதும் - சொன்ன வார்த்தையும், ஒளி ஆர் அவையில் - விளக்கம்பொருந்தின அச்சபையிலே, வாள் வேந்தர் - ஆயுதங்களையுடைய அரசர், ஒருவர்க்கு ஒருவர் உரைத்தனவும் - ஒருத்தருக்கு ஒருத்தர் சொன்னவார்த்தைகளும், களி யானை அனான் செவி படலும்-மதக்களிப்பையுடைய ஆண்யானையைப்போன்ற அசுவத்தாமனது காதுகளிற் கேள்விப்பட்டவளவிலே,—(அவன்),—சித்தம் கலங்கி-மனம் நிலைகுலைந்து, 'இவர் என்னை தெளியாவண்ணம் - இவர்கள் என்னை நம்பாதபடி, திருமால் - கண்ணன், பேதித்தான் - மாறுபாடுசெய்தான்,' என்றே சிந்தித்தான் - என்று எண்ணினான்; (எ - று.)

[கண்ணன் விதுரன்மாளிகையிற்சென்று இந்திரனை நினைத்தல்.]

உங௦. தண்ணந்துளபமுடியோனுந்தனித்தங்கிருந்து தன்மனத்தி, னெண்ணம்பலித்ததெனமகிழ்ந்தே யிளையோன்றனக்குவிடை நல்கி, விண்ணின்றமரர்மிகத்துதிக்க விதுரன்மனையின்மேவியபின், றிண்ணங்கடவுட் குலவாசன்வருமாறறிந்துசிந்தித்தான்.

(இ - ள்.) தண் அம் துளபம் முடியோனும் - குளிர்ந்த அழகிய திருத்துழாய்மாலை யணிந்த முடியையுடைய கண்ணனும்,—இளையோன் தனக்கு விடை நல்கி - அசுவத்தாமனுக்குச் செலவுகொடுத்தனுப்பி, (அதன்பின்), தனித்து அங்கு இருந்து - அங்கு ஓரிடத்தில் தனியனாயிருந்து, தன் மனத்தின் எண்ணம் பலித்தது என மகிழ்ந்தே - தன்மனத்திற் கருதிய கருத்து முழுவதும் நிறைவேறிவிட்டதென்று மகிழ்ச்சிகொண்டே, விண் நின்று அமரர் மிக

துதிக்க விதுரன் மனையில் மேவிய பின் - ஆகாயத்திலே வந்துநின்று தேவர்கள மிகுதியாகத் துதிசெய்யாநிற்க விதுரனது மாளிகையில் எழுந்தருளிய பின்பு, திண்ணம் கடவுள் குலம் அரசன் வரும் ஆறு அறிந்து சிந்தித்தான் - கலங்காத மனவுறுதியையுடைய தேவர்கூட்டத்துக்கு அரசனான இந்திரன் அருகில்வரும்படி ஆலோசித்து நினைத்தான்; (எ - று.)

'அங்குத் தனித்திருந்து' என்பதை 'விதுரன மனையின் மேவியபின்' என்றதன்பின் எடுத்துக்கூட்டினும் 'திண்ணம்' என்பதை 'பவித்தது' என்பதனோடு கூட்டினும் அமையும். 'பவித்தது' என்றது, சாதியொருமையால். (உகூ0)

[கண்ணன் அங்குவந்த இந்திரனை நோக்கிக் கூறத்தொடங்குதல்.]

உகூக. அந்தக்கணத்தில்வந்திறைஞ்சுமாகண்டலனைமுகநோக்கிக்
கந்தத்துளபமுடியோனுங்கண்ணுங்கருத்துங்களிகூரத்
தந்தத்தொழிலினரிசுமந்ததவிசினிடையேயுடனிருத்தி
முந்தக்கருதுகின்றவினைமுடிப்பானுபாயமொழிகின்றான்.

(இ - ள்) அந்த கணத்தில் - அங்ஙனம் வரும்படி நினைத்த அந்நிமிஷத்திலேயே, வந்து—, இறைஞ்சும் - வணங்கின, ஆகண்டலனை - இந்திரனை, முகம் நோக்கி - முகத்தைப் பார்த்து, கந்தம் துளபம் முடியோனும் - நறுமணத்தையுடைய திருத்துழாய்மாலையைத் தரித்த திருமுடியையுடையவனான கண்ணனும், கண்ணும் கருத்தும் களி கூர-(தனது) கண்களும் மனமுங் களிப்புமிக, தந்தம் தொழிலின் அரி சுமந்த தவிசின் இடையே உடன் இருத்தி - யானைத்தந்தத்தாலமைந்த விசித்திர வேலைப்பாட்டையுடைய சிங்கஞ்சுமந்த வடிவமாகச் செய்யப்பட்டதொரு ஆசனத்திினிடத்திலே உடனே (அவனை) வீற்றிருக்கச்செய்து, முந்த கருதுகின்ற வினை முடிப்பான் - பிரதானமாகத் தான்நினைக்கின்ற காரியத்தை நிறைவேற்றுதற்பொருட்டு, உபாயம் மொழிகின்றான் - தந்திரத்தைக் கூறுகின்றவனானன்; (எ - று.)—அதனை, மேல் ஆறுகவிகளிற் காணக.

ஆகண்டலன் என்னும் வடசொல்லுக்கு - நன்றாக (ப் பகைவரைத்) துணிப்பவனென்று பொருள். கண்களிகூர்தல், பார்த்தலால், கருத்துக் களிகூர்தல், எண்ணம் முடியுமென்ற தெளிவால் தந்தம் - யானைமருப்பு. முந்தக் கருதுகின்ற - முன்னமே தொடங்கி எண்ணிவருகின்ற என்றும், தவிசினிடையே உடனிருத்தி - தானிருந்த ஆசனத்திலேயே உடன்வீற்றிருக்கச்செய்து என்றும் உரைக்கலாம. முந்தக் கருதுகின்ற வினை - கர்ணனாற் போரில் அருச்சுனன் கொல்லப்படாதபடி பாதுகாத்தல் கருதுகின்ற வினை - பெயரெச்சம் செயப்படுபொருள் கொண்டது. மைந்தனுக்கு நன்மைசெய்யும்பொருட்டுத் தந்தையான இந்திரனை வரவழைத்தான. (உகூக)

[இதுமுதல்ஆறுகவிகள்-ஒருதொடர்: கண்ணன்இந்திரற்கு உபாயங்கூறுதல்.]

உகூஉ. கிரியின்சிறகையரிபடையாய்கேண்மோவாண்மைக்களமீதில
வரிவெஞ்சிலைக்கைவிசயனுக்குமாறாய்முனிந்துவருகின்ற
வெரியுங்கனல்வாய்விடவரவொன்றிவனுக்குற்றபகையான
வரியின்புதல்வன்றனக்கொருபோம்பாகியதாரறியாதார்.

(இ - ள்.) கிரியின் சிறகை அரி படையாய் - மலைகளின் இறகுகளை அறுத்திட்ட வச்சிராயுதமுடையவனே!—கேண்மோ - (யான்சொல்வதைக்) கேட்பாயாக; ஆண்மை களம் மீதில் - பராக்கிரமத்தைக் காட்டுதற்கிடமான போர்க்களத்துமுனையில், வரி வெம் சிலை கை விசயனுக்கு மாறு ஆய் - கட்டமைந்த கொடிய விலலை யேந்திய கையையுடைய அருச்சுனனுக்குச் சத்துருவாகி, முனிந்து வருகின்ற - (நெடுநாளாகக்) கறுக்கொண்டுவருகிற, எரியும கனல் வாய் விடம் அரவு ஒன்று - பற்றியெரிகின்ற நெருப்புப்போன்ற நுனி

யையுடையதொரு விஷப்பாம்பு, இவனுக்கு உற்ற பகை ஆன அரியின் புதல்வன தனக்கு - இவ்வருச்சுனனுக்கு மிகுந்தபகையாளியாகிய சூரியபுத்திரனை கர்ணனுக்கு, ஒரு பேர் அம்பு ஆகியது - ஒரு பெரிய அஸ்திரமாயமைந்திருப்பதை, அறியாதார் ஆர் - (உலகத்தில்) அறியாதவர் எவர்? [யாருமில்லை; மிகப்பிரசித்தமாக எல்லோரும் அறிவா என்றபடி]; (எ - று.)

எரியுங் கனலவாய் அரவு என்பதற்கு - (காண்டவவனத்தில்) எரிகிற அக்கினியினின்று எழுந்த அம்பென்றும் உரைக்கலாம். கேண்மோ, மோ - முன்னிலையசை. அரியெனனும் பலபொருளொருசொல், இங்கே சந்தருப்பத்திறகேற்பச் சூரியனைக் குறித்தது. (இருளை) அழித்தல்பற்றி, ஹரியென்று சூரியனுக்கு வடமொழியிற பெயர். இனி, ஆய் என்பதை ஆகவென்பதன் திரிபெனக்கொண்டு, மாறு ஆய - சத்துருவாதற்கு என்றும் உரைக்கலாம்.

உ௱௩ கன்னன்விசயன்றனைக்கொல்லிற் கடற்பார்முழுதுங்கண்ணில்லா, மன்னன்புதல்வன்றனக்கேயா மொழிந்தோர்தாமுமடிந்திடுவார், முன்னஞ்சூதின்மொழிந்தபகைமுடியாதிருக்கினவர்க்கன்று, நின்னெஞ்சறியயானறியநினக்கேவசையுநிலையாமே.

(இ - ள்.) (அந்தஅம்பைக்கொண்டு), கன்னன் விசயன்தனை கொல்லின் - கர்ணன் அருச்சுனனைக் கொன்றிட்டால், கடல் பார் முழுதும் - கடல் சூழ்ந்த பூலோகம் முழுவதும், கண் இல்லா மன்னன் புதல்வன் தனக்கே ஆம் - திருதராட்டிரபுத்திரனை துரியோதனனுக்கே உரியதாய்விடும்; (அன்றியும், அருச்சுனன் இறந்தால்), ஒழிந்தோர்தாமும் மடிந்திடுவார் - மற்றைப் பாண்டவரும் இறந்துவிடுவார்கள்; (இங்ஙனம்), முன்னம் சூதில் மொழிந்த பகை முடியாது இருக்கின - முன்னே சூதுபோர் நிகழ்ந்தபொழுது (அருச்சுனன் முதலியோர் கன்னன்முதலியோரைக் கொல்வதாகக்) கூறின சபத வார்த்தை நிறைவேறாமலிருந்தால், அவர்க்கு அன்று - (அருச்சுனன்முதலிய) அப்பாண்டவர்க்குமாத்திரமே பழியாகாது; நின்நெஞ்சு அறிய யான் அறிய - உன்மனம் அறியவும நான் அறியவும், நினக்கே வசையும் நிலை ஆம் ஏ - (அருச்சுனனது தந்தையான) உனக்கே பழிப்பும் (என்றும் அழியாது நிச்சயமாய்) நிலைநிற்பதாகும்; (எ - று.)—ஏற்றேகாரம் - தேற்றம்.

இங்ஙனம் கண்ணன் இந்திரனைத் தந்திரமாகத் தனவழிப்படுத்தற்குக் கூறுகிறான். வசையும் என்ற உம்மை - புத்திரசோகமமாத்திரமேயன்றி என்ற பொருளை விளக்குதலால, எச்சப்பொருள தென்னலாம். (உ௩௩)

உ௱௪. கவசங்கனகக்குண்டலமென்றிரண்டு புனையிற் கற்பாந்த, திவசம்பொரினுங்கன்னனுயிர்செகுப்பார்மண்ணிறசிலருண்டோ, வவசங்கிளைஞருறத்துணைவரரற்றக்களத்திலடுகுரக்குத், துவசம்படைத்தோன்படும்பயந்ததுணைவாவின்னேசொன்னேனே.

(இ - ள்.) (தான்பிறந்தபொழுதே உடம்புடன் பிறந்த), கவசம் - கவசமும், கனக குண்டலம் - பொன்மயமான குண்டலமென்னுங் காதணியும், என்ற இரண்டு - என்று சொல்லப்பட்ட இவ்விரணடையும், புனையின் - தரித்திருப்பானுனால், கற்ப அந்த திவசம் பொரினும் - கல்பகாலத்தின் முடிவு நாள்வரையிற போர்செய்தாலும், கன்னன் உயிர் செகுப்பார் - கர்ணனது உயிரை ஒழிப்பவர், மண்ணில சிலர் உண்டோ - பூமியில் (எவரேனுஞ்) சிலருளரோ? [எவருமில்லையென்றபடி]. (ஆதலால்), கிளைஞர் அவசம் உற - பந்துக்கள் (சோகத்தாற்) பரவசத்தையடையவும், துணைவர் அரற்ற - உடன் பிறந்தவர்கள் கதறிப்புலம்பவும், களத்தில் - போர்க்களத்தில, அடு குரங்கு துவசம் படைத்தோன் - (பகையை) அழிக்கவல்ல குரங்கின் வடிவத்தை யெழுதின கொடியைப் பெற்ற அருச்சுனன், படும் - (கன்னனால்) இறப்பான்; பயந்த துணைவா - (அவனைப்) பெற்றவனும் (எனக்குச்) சிநேகிதனுமாகிய

இந்திரனே ! இன்னே சொன்னேனே - (அதனை முன்சாக்கிரதையாக) இப்பொழுதே (உன்னிடம்) கூறிவிட்டேன் ; (எ - று.)

குரங்குக்கொடி - தேருடன் காண்டவ தகனகாலத்தில் அக்கினிதேவனால் அருச்சுனனுக்கு அளிக்கப்பட்டது ; பின்பு வீமசேனன் புட்பயாத்திரையாக அளகாபுரிக்குச் சென்றபொழுது, இடையில் அநுமானைக் கண்டு வணங்கி வேண்டிப் போர்க்களத்தில் அருச்சுனன் தேர்க்கொடியில் வந்து நின்று மகிழ்ந்து கூத்தாடும்படி வரம்பெற்றான். கலபாந்தவிவசம் - வடசொற்றொடர் கலபம் - பிரமனுயுள். கவசகுண்டலங்களுக்கு இத்தன்மை - சூரியனது வரத்தினால் அமைந்தது இங்கே " உய்ய வுடன்பிறந்த வொண்கவசங் கன்னனுடன், செய்யுஞ்செருவிற் சிதைக்கவல்லான்—ஐயனே, இந்திரனேயன்றி யிணையாருமில்லையே, வந்துபோர்செய்வார்கள் மற்று" என்ற பாரத வெண்பாவை யறிக. ந+வசம்=அவசம். (உ௩௪)

உ௩௫. வல்லார்வல்லகலைஞருக்கு மறைநூலவர்க்குங் கடவுளர்க்கு, மில்லாதவர்க்கு முள்ளவர்க்கு மிரந்தோர்தமக்குந் துறந்தவர்க்குஞ், சொல்லாதவர்க்குஞ் சொல்பவர்க்குஞ் சூழுஞ்சமயாதிபர்களுக்கு, மல்லாதவர்க்குமிரவிமகனரியதானமளிக்கின்றான்.

(இ - ள்.) வல்லார் வல்ல கலைஞருக்கும் - வல்லவர்களுள்ளும் வல்லவராகிய சாஸ்திரஞான முடையோர்க்கும், மறை நூலவர்க்கும் - வேதமாகிய நூலில்வல்ல பிராமணர்களுக்கும், கடவுளர்க்கும் - தேவர்களுக்கும், இல்லாதவர்க்கும் - பொருளில்லாத ஏழைகளுக்கும், உள்ளவர்க்கும் - பொருளுள்ள செல்வவான்களுக்கும், இரந்தோர் தமக்கும் - யாசித்தவர்களுக்கும், துறந்தவர்க்கும் - (சம்சாரப்பற்றுக்களை) விட்ட துறவிகளுக்கும், சொல்லாதவர்க்கும் - (தமது குறையைச்) சொல்லாதவர்களுக்கும், சொல்பவர்க்கும் - (தமது குறையை எடுத்துச்) சொல்பவர்களுக்கும், சூழும் சமய அதிபர்களுக்கும் - ஆராய்ச்சிசெய்கின்ற வெவ்வேறு மதங்களுக்குத் தலைவர்களானவர்களுக்கும், அல்லாதவர்க்கும் - இவரொழிந்த மற்றுமெல்லோர்க்கும், (சிறிதும் வேறுபாடு இல்லாமல்), இரவி மகன் - சூரிய புத்திரனான கர்ணன், அரிய தானம் அளிக்கின்றான் - (பிறராற்கொடுத்தற்கு) அரியனவான தானங்களைக் கொடுக்கிறான் ; (எ - று.)

இனி, வல்லார் வல்ல கலைஞருக்கு என்பதற்கு - வல்ல ஆசிரியரிடத்துக் கல்விபயின்று வல்லவரான மாணாக்கர்களுக்கு என்றும், மறைநூலவர்க்கு என்பதற்கு - வேதங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் அறிந்தவர்களுக்கு என்றும், துறந்தவர்க்கு என்பதற்கு - (ஆதரவாகவுள்ளவர்களால்) கைவிடப்பட்டவர்களுக்கு என்றும் (இரத்தலைத்) துறந்தவர்களுக்கு என்றும், சொல்லாதவர்க்கு என்பதற்கு - தன்னைப் புகழ்ந்து கூறாதவர்களுக்கு என்றும், சொல்பவர்க்கு என்பதற்கு - தன்னைப் புகழ்ந்து கூறுபவர்களுக்கு என்றும், அல்லாதவர்க்கு என்பதற்கு - பகைவர்க்கு என்றும் உரைப்பாருமுளர். பொருளிலாரையும் பொருளுடையாரையும், இல்லாதவர் உள்ளவர் என்பது - உலகவழக்கு ; " உடையார்மு னில்லார்போல" என்ற திருக்குறளிலுங் காண்க. (உ௩௫)

உ௩௬. மைந்தற்குறுதிநீவேண்டின்வல்லேமுனிவர்வடிவாகிச்
சந்தபனுவலிசைமாலைத்தானாகரனைவிரைந்தெய்தி
யந்தக்கவசகுண்டலங்களளிப்பாயென்றாலவனொன்று
மிந்தப்புவியின்மறுத்தறியானுயிரேயெனினுமீந்திடுவான்.

(இ - ள்) நீ—, மைந்தற்கு உறுதி வேண்டின் - உன்மகனான அருச்சுனனுக்கு நன்மையைப்பெற விரும்புவாயானால், வல்லே - விரைவிலே, முனிவர் வடிவு ஆகி - முனிவர்க்குரிய உருவத்தையுடையவனாய், சந்தம் பனுவல் இசை மாலை தான ஆகரனை - அழகிய பாடல்களிலமைந்த சீர்த்தி வரிசையையுடைய

தான குணத்துக்கு இருப்பிடமான கர்ணனை, விரைந்து எய்தி - துரிதமாக அடைந்து, அந்த கவச குண்டலங்கள் அளிப்பாய் என்றால் - அவனுடம்பி லுள்ள கவசத்தையுங் குண்டலங்களையுங் கொடுத்திடுவா யென்று வேண்டி ஞல், இந்த புவியில் அவன் ஒன்றும் மறுத்து அறியான் - இந்தவுலகத்தில் அக்கன்னன் ஒருபொருளையும் (கொடுக்க இயலாதென்றுசொல்லி) மறுத் தறியமாட்டான்; உயிரே எனினும் ஈந்திடுவான் - (இரக்கப்படுவது தனது) உயிரேயானாலும் (அதனையுந் தவருது) கொடுத்திடுவான; (எ - று.)

கொடுப்பானது உயர்வும் பெறுவானது இழிவுந் தோன்ற, 'ஈந்திடுவான' என்றது; இங்கே "ஈதாகொடுவெனு மூன்று முறைமைய, இழிந்தோ னுப் போன் மிக்கோ னிரப்புரை" என்றதைக் காண்க. தானாகரன - தீர்க்கசந்தி பெற்றவடசொற்றொடர். உரையும் பாட்டும் என இருவகைப்பட்ட புகழில், பாட்டின் புகழ் இவனுக்குச் சிறப்பாக அமைந்துள்ளவாற்றை 'சந்தப்பனுவ லிசைமாலை' என்ற அடைமொழியால் விளக்கினுர்; இந்த அடைமொழிக்கு- பலசந்தங்களையுடைய நூல்களாகிய கவிமாலைகளையேற்ற என்று உரைப்பாரு முளர். உயிரினும் இனியதாய் இன்றியமையாதது எவர்க்கும் வேறொன்று இன்றுதலால், 'உயிரேயெனினும்' என்ற ஏகாரமும், உம்மையும் - உயர்வு சிறப்பு அந்தணர்க்கு உரிய அறுவகைத்தொழிலில், இரத்தலும் ஒன்றுதலால், அதற்குரிய அவ்வடிவமாகப் போகச் சொன்னுன். (உ௩௬)

உ௩௭. இரண்டுமவன்பானீகவரினிருந்தேருர்ந்திப்படியரசர்
திரண்டுவரினும்வெஞ்சமரிற்றிண்டேர்விசயனெதிர்நில்லார்
முரண்டுபொருவிற்கன்னனுந்தன் முன்னேயெய்திமுடிசிதறிப
புரண்டுமறியுமெனவணங்கிபுத்தேளரசன்போகின்றுன்.

(இ - ள்.) இரண்டும் - (மேற்கூறிய கவச குண்டல மாகிய) இரண்டு பொருளையும், அவன்பால் நீ கவரின் - அக்கன்னனிடத்தினின்று நீ பெற்றுக் கொண்டுவந்தால், இ படி அரசர் - இந்தப் பூலோகத்திலுள்ள அரசர்களெல் லோரும், இருந் தேர் ஊர்ந்து - பெரிய தேரின்மேலேறிச் செலுத்தி, திரண்டு வரினும் - (ஒருதொகையாகக்) கூடிவந்தாலும், வெம் சமரில் - கொடிய யுத் தத்தில், திண் தேர் விசயன் எதிர் நில்லார் - வலிய இரதத்தையுடைய அருச் சுனனுக்கு எதிரில் நிற்கமாட்டார்கள்; முரண்டு பொரு வில் கன்னனும் - பகைத்துப் போர்செய்கிற விலலில்வல்ல அக்கர்ணனும், தன் முன்னே எய்தி- அவ்வருச்சுனனுக்கு எதிரில் வந்து, முடி சிதறி - (அவனம்பால் தன்) தலை சித றப்பெற்று, புரண்டு-கீழ்விழுந்து உருண்டு, மறியும்-இறப்பான், என - என்று (ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி உபாயங்) கூற, (உடனே), புத்தேள் அரசன் - தேவர்க ளுக்கு அரசனுன இந்திரன், வணங்கி - (கண்ணபிரானை) நமஸ்கரித்து, போ கின்றுன் - (கன்னனிடஞ்) செல்பவனுனுன; (எ - று.)

கவரின் - தந்திரமாகக் கிரகித்துவிட்டால். முரண்டு என்னுந் தெரிநிலை வினையெச்சத்தில், முரண்-வினைப்பகுதி. புத்தேள் - தேவன்; இதன் பன்மை புத்தேளிர் என நிற்கும். (உ௩௭)

வே று.

[இந்திரன் கிழவடிவங்கொண்டு கர்ணன்மாளிகைவாயிலை யடைதல்.]

உ௩௮. தண்டுதாளெனக் குனிந்துடலமாத் தாளிணைதளர்ந்து தள்ளாடக், கண்டியாவருங் கைதொழக் கவித்தகைக்குடையுடன் கங் கைநீர் நுரையை, மொண்டுமேலுறச் சொரிந்ததாமென நரைதிரை யுடன் மூப்பொருவடிவங், கொண்டதாமென வொருமுனியாகியே கொற்றவன்வாயில்சென்றடைந்தான்.

(இ - ள்.) தண்டு தாள் என - (நடக்கும் ஆற்றல் குறைதலால் முன்னே கையிலூன்றிப்பிடித்த) தடி காலபோல (உடம்புக்கு ஓர் ஆதாரமாய்) நிற்க

வும், உடல் குனிந்து அலமர - உடம்பு கூன்வளைந்து தளரவும், தாள் இணை தளர்ந்து தள்ளாட - இரண்டு கால்களும் சோர்வையடைந்து (நன்கு நடக்க மாட்டாமல்) நடுங்கவும், யாவரும் கண்டு கை தொழ - எல்லோரும் (தனது வ்ருத்தவேதிய வடிவத்தைப்) பார்த்து நன்குமதித்துக் கைகூப்பி வணங்கவும், கவித்த கை குடையுடன் - மேலே கவியுமாறு பிடித்த சிறிய குடையுடனே, கங்கை நீர் நுரையை மொண்டு மேல் உற சொரிந்தது ஆம் என நரை - கங்கா நதியினது நீரின் நுரையை மொண்டெடுத்து மேலே மிகுதியாகச் சொரிந்ததுபோல வுள்ள வெள்ளை மயிர்களும், திரையுடன் - தோல்சுருங்குதலும் ஆகிய இவற்றுடனே, மூப்பு ஒரு வடிவம் கொண்டது ஆம் என - முதுமைப் பருவமே ஒருபுருஷரூபத்தைக்கொண்டாற்போன்றதா மென்று சொல்லும் படி, ஒரு முனி ஆகி - ஓர் அந்தணனது வடிவங்கொண்டவனாய், (இந்திரன்), கொற்றவன் வாயில் சென்று அடைந்தான் - வெற்றியையுடைய கர்ணனது வீட்டினவாயிலைப் போய்ச்சேர்ந்தான்; (எ - று.)

"தண்டுகாலா வூன்றி யூன்றித் தள்ளி நடவாமுன்" என்றார் திருமங்கை யாழ்வாரும். கங்காநதி இயல்பில் வெண்ணிறமான நீரை யுடையதாதலால், நரையின் மிக்க வெண்மைக்கு அதன் நுரையை உவமையெடுத்துக் கூறினார். அலமர என்னுஞ் செயவெனெச்சத்தில், அலமா - பகுதி. நரைப்பது, நரை; திரைப்பது, திரை: வினைமுதற்பொருள் விகுதி புணர்ந்துகெட்ட பெயர்கள். நரைத்தல் - மயிர்வெளுத்தல்: திரைத்தல் - தோல் சுருங்குதல்; இவையெல்லாம், முதுமைப்பருவத்தின் இயற்கை. மூப்பு - மூத்தல், பிராயம் முதிர்தல்: மூ என்னும் வினைப்பகுதியடியாப் பிறந்த தொழிற்பெயர். இப்பாட்டில், தன்மைநவிற்சியணி, மூன்று உவமைகளை அங்கமாகக்கொண்டு வந்தது. "நூலே கரகம்" என்ற சூத்திரத்து 'ஆயுங்காலை' என்றதனால் குடைமுதலிய சிலவும் அந்தணர்க்குஉரியனவென்று கொள்ளப்பட்டவாறும், "எறித்தரு கதிர்தாங்கி யேந்திய குடைநீழல்" எனக் கலித்தொகையிற் கூறப்பட்டவாறுங் காண்க. "தண்டொடு பிடித்த தாழ்கமண்டலத்துப், படிவவுண்டிப் பார்ப்பன மகனே" என்றபடி அந்தணர்க்குத் தண்டும் உரியதாம்.

இதுமுதற் பதின்மூன்று கவிகள் - பெரும்பாலும் முதற்சீரும் ஈற்றுச் சீரும் மாச்சீர்களும், மற்றவையைந்தும் விளச்சீர்களு மாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட எழுசீராசிரியவிருத்தங்கள். (உ௩அ)

[கர்ணன் உள்ளேவந்த இந்திரனை வணங்கி உபசரித்தல்.]

உ௩௯. அடுத்ததானமும்பரிசிலுமிரவலர்க்கருளுடன் முற்பகலளவுங், கொடுத்துநாயகன்புகுந்தனனாளைநீர் குறுகுமி னென்றவன் கோயிற், றடுத்தவாயிலோர்மீளவுமுணர்த்தலிற்றலைவனுந்தருகென விரைவின், விடுத்தநான்மறைமுனியைமுன்காணலும் வேந்தனுந் தொழுதடிவீழ்ந்தான்.

(இ - ள்.) (இங்ஙனம் இந்திரன் பெருங்கிழவனாய் மிகமெதுவாகச் சிரமப்பட்டுச் சென்றுசேர்கையில் காலதாமதப்பட்டதனால்), 'இரவலர்க்கு - யாசகர்களுக்கு, அடுத்த தானமும் - செய்தற்குரிய தானங்களையும், பரிசிலும் - வெகுமானங்களையும், அருளுடன் - கருணையுடனே, முன் பகல் அளவும் - பகலின் முற்பொழுது கழியும்வரையிலும், கொடுத்து—, நாயகன் - எங்கள் தலைவனான கர்ணன், புகுந்தனன் - உள்ளே சென்றுவிட்டான்; (ஆதலால்), நாளை நீர் குறுகுமின் - நாளைக்கு நீர் வாரும்,' என்று - என்றுசொல்லி, தடுத்த - (முதலில்) தடைகூறின, அவன் கோயில் வாயிலோர் - அக்கர்ணனது அரண்மனையின் வாசற்காவலாளர்கள், மீளவும் - மறுபடிசென்று, உணர்த்தலின் - (இந்தவ்ருத்தவேதியனது வருகையைக் கர்ணனுக்குத்) தெரிவித்ததனால், தலைவனும் - எசமானனான கர்ணனும், தருக என - (அவரை உள்ளே) வரவிடுங்களென்று சொல்ல, விரைவின் விடுத்த - துரிதமாக உள்ளேயழை

த்துவந்து விடப்பட்ட, நால் மறை முனியை - நான்குவேதங்களும் வல்ல அம் முனிவனை, முன காணடலும் - எதிரிற்பார்த்தவளவிலே, வேந்தனும் - கர்ண மகாராசனும், தொழுது - கைகூப்பி அஞ்சலிசெய்து, அடி வீழ்ந்தான் - (அவ னது) திருவடிகளில் வீழ்ந்து (சாஷ்டாங்கமாக) நமஸ்கரித்தான்; (எ - று.)

தடுத்த வாயிலோர் மீளவும் உணாததற்குக காரணம், இவனது மூப் பின்முதிர்ச்சியை நோக்கியெழுந்த இரக்கம். நீர்குறுகுமின் - சிறப்புப்பன்மை. முறபகல் - பின்முன்னாகத்தொகை ஆறும்வேற்றுமைத்தொகை: இலக்கணப் போலியெனவும்படும். முற்பகல் - பகலின் முன்பாதி. முன்னிடத்திலிருந்து கொடுத்தல இயல்பாதலால், 'கொடுத்துப்புகுந்தனன' என்றார். மனையினுள் ளேயுள்ள பிரபு எவ்வளவு வள்ளன்மையுடையனாயினும் வாயிலகாவலாளா வரு கிற யாசகரை உட்செல்லவொட்டாமல தடுத்துவிடுதலாகிய உலகவியல்பு, இங்கே காணப்படுகின்றது. (உ௩க)

['நீவிரும்பியவற்றைக் கொடுப்பேன்' என்று கர்ணன் இந்திரனுக்குக் கூறுதல்.]

உ௩௦. என்னமாதவமபுரிந்தனன் பரிந்துநீ யீண்டெழுந்தருளு தற்கென்று, பொன்னினாசனத்திருத்திமெய்யருளுடன் பூசையுமுறை முறைபுரிய, வன்னவேதியன்றளாந்த வென்னடையினாலனதே பிற் பகலென்று, சொன்னவேலையினகைத்துனக்களிப்பனீ சொன்னவை யாவையுமென்றான்.

(இ - ள்) (கர்ணன் நமஸ்கரித்தபின் அவ்வந்தணனைப் பார்த்து), 'நீ—, ஈண்டு - இவ்விடத்தில், பரிந்து - அன்புகொண்டு, எழுந்தருளுதற்கு - கருணை யோடு வருவதற்கு, என்ன மா தவம் புரிந்தனன் - (நான்) என்னபெருந்தவத தைச செயதுளளேனோ?' என்று - என்று (உபசாரவார்த்தை) கூறி, பொன் னின் ஆசனத்து இருத்தி - (அப்பிராமணனைப்) பொன்மயமானதொரு ஆசன த்திலே யெழுந்தருளப்பண்ணி, மெய் அருளுடன் - உண்மையான கருணையு டனே, பூசையும் - (அதிதியாய்வந்த அந்தணனுக்குச் செய்தற்குரிய) உபசா ரங்களையும், முறை முறை புரிய - நூல்முறைமைப்படி செயய, (அப்பொழு து), அன்ன வேதியன் - அந்தப்பிராமணன், 'தளர்ந்த என் நடையினால் - மிகத்தளர்ச்சிபெற்றுள்ள என் து நடையினாலே, பின் பகல் ஆனதே - (இங்கு நான்வந்துசேர்தற்குப்) பிற்பகற் பொழுதாய்விட்டது,' என்று சொன்ன வே லையின் - என்று சொன்னபொழுது, (கன்னன்), நகைத்து - சிரித்து, நீ சொன்னவை யாவையும் உனக்கு அளிப்பன் என்றான் - ('காலங்கடந்தாலும் இப்பொழுது) நீ விரும்பிச்சொன்ன பொருள்களையெல்லாம் (உனக்கு நான்) கொடுப்பேன' என் று கூறினான்; (எ - று.)

முறபகல் கழிந்துவிட்டது காரணமாக இவன் வேண்டிய பொருளைக் கொடுக்கமாட்டான என்று தன்பக்கல் இந்திரன் இகழ்ச்சியான கருத்துக் கொண்டமையை நோக்கிக கர்ணன் சிரித்தான்; மிகுந்த அன்பால் முகமலர் ந்து சிரித்தா னென்றுமாம் அன்றி, பரிகாசமாகச் சிரித்தா னெனக் கொள்ள லாகாது; அது வள்ளன்மைக்குக குறைவுபாடாதலால். இரப்பானது சிறுமை யும் ஈவானது பெருமையுந தோன்ற, 'மெய்யருளுடன்' எனப்பட்டது. மூப் புடைய பூதேவனது சிறப்பை நோக்கி, 'பூசை' என்றார்; பூசை - ஆராதனை.

[கர்ணனது சபதமொழி.]

உ௩க. அருத்தியீதல்பொறசூரதருவினுக்குமற்றரிது நீயளித்தி யோவென்று, விருத்தமேவேதியன்மொழிந்திடநகைத்துநீமெய்யுயிர்வி ழைந்திரந்தாலும, கருததிலேனுடனக்களித்திலேனெனிலெனிர்கறுத் தவாகண்ணிணைசிவப்ப, வுருத்தமேபோரினிற்புறந்தருநிருபர்போயுறு பதமுறுவனென்றுரைத்தான.

(இ - ள்.) 'அருத்தி ஈதல் - (எனக்கு) விருப்பமான பொருளைக் கொடுத்தல், பொன் சுர தருவினுக்கும் - பொன்மயமான தேவதருவாகிய கற்பக விருட்சத்துக்கும், அரிது - அருமையானதாம்: (அங்ஙனமிருக்க), நீ அளித்தியோ - நீ கொடுத்திடுவாயோ?' என்று,- விருத்த வேதியன் - அந்தக் கிழப் பிராமணன், மொழிந்திட - சொல்ல,-(கர்ணன்),- நகைத்து - சிரித்து, 'மெய் உயிர் நீ விழைந்து இரந்தாலும் எனது உடம்பிலுள்ள உயிரை நீ விரும்பிக்கேட்டாலும், கருத்தினோடு மனசசம்மதியுடனே, உனக்கு அளித்திலேன் எனின் - உனக்குக் கொடாமற்போவேனானால், (யான்),- எதிர் கறுத்தவர் - எதிரிற் கோபித்துநின்ற பகைவர்கள், கண் இணை சிவக்க இரண்டுகண்களுஞ் சிவக்கும்படி, உருத்த - உக்கிரமாகச்செய்கிற, போரினில் - யுத்தத்தில், புறந்தரு - முதுகுகொடுத்துச்செல்கிற, நிருபர் - அரசர்கள், போய் உறு-(மறுமையிற்) போய்ச்சேர்கிற, பதம் - துர்க்கதியை, உறுவன் - அடைவேன்', என்று உரைத்தான் - என்று கூறினான்; (எ - று.)- மற்று - வினைமாற்று

கருத்தின்றிக்கொடுத்தல், சிறப்புடைய தானமாகாது. கருமையென்ற பண்படி திரிந்து வினைப்பகுதித்தன்மைப்பட்ட கறுத்தலென்பது - ஒருவகை நிறத்தை மாத்திரமேயன்றிக் கோபத்தையும் உணர்த்துவதாதலை, "கறுப்புஞ் சிவப்பும் வெகுளிப்பொருள" என்னுந் தொல்காப்பியத்தாலும் அறிக. வீரர்க்குப் போரிற்புறந்தருதல் மிகப்பாவம். இங்கே, நகைத்தல் - தன்னைப் பிறன் இகழ்ந்தமைகாரணமாக வந்தது. அளித்தியோ, ஓகாரம் - வினாவோடு எதிர்மறை குறிக்கும் விருத்தன் - வருத்தன்: வடமொழி. (உசக)

[கர்ணன் இந்திரனுக்குக் கவசகுண்டலங்களை அளித்தல்.]

உசஉ. வந்தவந்தணன் கவசகுண்டலங்களை வாங்கிநீவழங்கெனக்கென்னத், தந்தனன்பெறுகெனவவன்வழங்க விண்டலத்திலோர் தனியசரீரி, யிந்திரன்றனை விரகினான்மாயவனேவினான்வழங்கலீயெனவுஞ், சிந்தையின்கணோர்கலக்கமற்றளித்தனன் செஞ்சுடர்த்தினகரன் சிறுவன்.

(இ - ள்.) (அதுகேட்டு), வந்த அந்தணன் - (இரப்பதற்கு) வந்த அந்தப் பிராமணன், கவசகுண்டலங்களை வாங்கி நீ எனக்கு வழங்கு என்ன - ('கூடப் பிறந்த) கவசத்தையுங் குண்டலங்களையும் (உன் உடம்பினின்று) கழற்றி நீ எனக்குக்கொடு' என்று கேட்க, (உடனே), அவன் - அக்கர்ணன், தந்தனன் பெறுக என வழங்க - 'கொடுத்துவிட்டேன் பெற்றுக்கொள்வாயாக' என்று சொல்லி (அவற்றை அவனுக்குக்) கொடுக்கலுறுகையில்,- விண் தலத்தில் - ஆகாயத்தினிடத்திலே, ஓர் தனி அசரீரி - ஒப்பில்லாததொரு ஆகாயவாணி, (கர்ணனைநோக்கி), 'மாயவன் இந்திரன் தனை விரகினால் ஏவினான்- கண்ணன் இந்திரனை வஞ்சனையால் (இங்ஙனம் இரக்க) அனுப்பினான்; (ஆதலால்), நீ வழங்கல் - நீ கொடுத்திடாதே,' எனவும் - என்றுசொல்லவும்,-(அதுகேட்டு இல்லையென்னாமல்), செம் சுடர் தினகரன் சிறுவன் - சிவந்த கிரணங்களையுடைய சூரியனது புத்திரனான கர்ணன், சிந்தையின்கண் ஓர் கலக்கம் அற்று- மனத்திற் சிறிதுகலங்குதலுமில்லாமல், அளித்தனன் (அவனுக்கு அவற்றைக்) கொடுத்திட்டான்; (எ - று.)

இதனால், கர்ணனது வரம்புகடந்த வள்ளன்மை விளங்கும். வடமொழி முடிபான கவசகுண்டலமென்னும் உம்மைத்தொகை, பன்மையீறு பெற்றது. தந்தனன் - தெளிவும் விரைவும் பற்றி, எதிர்காலம் இறந்தகாலமாயிற்று அசரீரி - உடம்புடையதல்லாத சொல்தெய்வம்; ஒருருவமுங் கண்ணுக்குப் புலப்படாமற் பேச்சுமாத்திரங் கேட்பது. சரீரம்-உடம்பு: அதனையுடையது, சரீரி; அதன்எதிர்மொழி-அசரீரி. இது, இங்குச் சூரியனேவலால் இங்ஙனங் கூறிற்று. இது உண்மையை யுணர்ந்து எடுத்துக்கூறின உயர்வை நோக்கி, இதற்கு 'தனி' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. வழங்கல் - எதிர்

மறையோருமையேவல்; எதிர்மறை வியங்கோளெனினும் அமையும; அல் - விகுதி. சூரியனது தொழில் எதனாலும் தடைபடாததுபோல, இவனது தொழிலும் எதனாலும் தடுக்கப்படாதது என்பார், 'தினகரன் சிறுவன' என்றார். (உ௪உ)

[இதுவும், மேற்கவியும்-குளகம்: இந்திரன் கர்ணனுக்கு வேல்கொடுத்தல்]

உ௪௩. அண்டர்யாவருமலர்மழைபொழிந்தனரந்தரதுந்துபியார்ப்பக், கொண்டல்வாகனன்கொண்டமெய்யொழிந்து தன்கோலமெய்யுடன்வெளிநின்றான், கண்டுமாமனமுருகியேகளித்திடுங் கன்னனுக் கநெடுங்கடவுள், மண்டுபோரினில்வயந்தரு மிதுவென மற்றொரு கொற்றவேலெடுத்தே.

(இ - ள்) (அங்ஙனங் கொடுத்தபொழுது), அண்டர் யாவரும் - தேவர்களெல்லோரும், அந்தர துந்துபி ஆர்ப்ப - ஆகாயத்திலுள்ள தேவதுந்துபி வாத்தியங்கள் முழங்க, அலர் மழை பொழிந்தனர் - புஷ்ப வருஷத்தைச் சொரிந்தார்கள்; கொண்டல் வாகனன் - மேகத்தை வாகனமாகவுடைய இந்திரன், கொண்ட மெய் ஒழிந்து - (தான் கபடமாக) எடுத்த கிழப்பிராமண வடிவம் நீங்கி, தன் கோலம் மெய்யுடன் வெளிநின்றான் - தனது அழகிய இயற்கையாகிய வடிவத்துடனே வெளிப்பட்டு நின்றான்; கண்டு - (அங்ஙனம் தேவராசனான இந்திரன் தன்னிடம் வந்து இரந்துபெற்றதைப்) பார்த்து, மா மனம் உருகி - பெருமைக்குணமுடைய தனது மனங் கரைந்து, களித்திடும் - மிகமகிழ்கிற, கன்னனுக்கு - கர்ணனுக்கு, அ நெடுங் கடவுள் - அந்தச் சிறந்ததேவனான இந்திரன், மற்று - பின்பு, மண்டு போரினில் வயம் தரும் இது என - 'கொடுமையாகிய மிக்க யுத்தத்தில் வெற்றியைக்கொடுக்கும் இவ்வாயுதம்' என்று கூறி, ஒரு கொற்றம் வேல் எடுத்து - வெற்றியைத்தருவதொரு வேலாயுதத்தைக் கையிலெடுத்து, (எ . று.)—'கொடுப்ப' என மேற்கவியோடு தொடரும்

அலர்மழை பொழிதல் - பூக்களை மழைபோல மிகுதியாகச் சொரிதல். அந்தரதுந்துபி - வடசொற்றொடர். வாஹநம் - வகிப்பதென்று பொருள்; வகித்தல் - சுமத்தல். காளமேகத்தை இந்திரனுக்கு வாகனமெனக் கூறுதல், கவிசமயம். தெய்வத்தன்மையால், நினைத்தமாத்திரத்தில் வேல் இந்திரன் கைக்கு வந்தது. யாவரும் மலர் என்றும் பிரிக்கலாம் (உ௪௩)

உ௪௪. வெலற்கருந்திறல்விசயன்மேலொழித்துநீவெஞ்சினமடங்கலபோனெஞ்சிற,கலக்கமொன்றறப்பொருந்திறல்புனைந்திடு கடோற்கசக்காளைதன்னுயிரே, யிலக்குவந்தெதிர்மலைந்தபோதிதற்கெனவே வெனமறையையுமியம்பிச், சொலற்கரும்புகழ்ச்சுரபதிகொடுப்பவத் தோன்றலுந் தொழுதுகைக்கொண்டான்.

(இ - ள்) '(இந்த வேலாயுதத்தை), நீ—,வெலற்கு அருந் திறல் விசயன் மேல் ஒழித்து - (எவராலும்) வெல்லுதற்கு முடியாத வல்லமையையுடைய அருச்சுனன்மேற் பிரயோகிப்பதை விட்டு, வெம் சினம் மடங்கல் போல் - கொடிய கோபத்தையுடைய ஆண் சிங்கம்போல, நெஞ்சில் கலக்கம் ஒன்று அற - மனத்தில் நிலைகலங்குதல் சிறிதுமில்லாமல், பொரு - போர்செய்கிற, திறல் - வல்லமையை, புனைந்திடு - மேற்கொண்டுள்ள, கடோற்கசன் காளை தன் - (வீமன்மகனான) கடோத்கசனென்னும் இளவீரனது, உயிரே - பிராணனே, எதிர் வந்து மலைந்த போது - (அவன்) எதிரில் வந்து போர்செய்த பொழுது, இதற்கு இலக்கு என-இந்த ஆயுதத்துக்குத் தக்க குறியாக இருக்க, எவு- (இதனை அவன்மீது) பிரயோகிப்பாய்,' என - என்றுசொல்லி, மறையையும் இயம்பி - (அதற்குரிய) மந்திரத்தையும் உபதேசித்து, சொலற்கு அரும் புகழ் சுரபதி - (எவராலுஞ்) சொல்லுதற்கு முடியாத கீர்த்தியையுடைய தேவராச

ளுன இந்திரன், கொடுப்ப - (அந்தவேலைக்) கொடுக்க, அ தோன்றலும் - அந்தக்கர்ணராசனும், தொழுது - (இந்திரனை) வணங்கி, கைக்கொண்டான் - (அவ்வாயுதத்தைப் பணிவோடு) பெற்றுககொண்டான்; (எ - று.)

வீமசேனன், மற்றைப்பாண்டவர் நால்வரையுங் குந்தியையுந் தோளிலேந்திக்கொண்டு, அரககுமாளிகையினின்று தப்பிப்பிழைத்து, இடிம்பவனமென்னும் பெருங்காட்டை யடைய, அங்கு இடும்பியென்னும் இராக்கதப்பெண் வந்து வீமனைக்கண்டு காதலித்து விவாகஞ்செய்துகொள்ளவேண்டுகையில், அவளது அண்ணனுன இடிம்பனென்னும் இராக்கதன் வந்து வீமனையெதிர்த்துப் போர்செய்ய, வீமன் தனது வலிமையால் அவனைக் கொன்று தள்ளிவிட்டு, அவளை மணந்து, அவளிடம் கடோத்கசனென்னுங் குமாரனையுண்டாக்கினு னென்ற வரலாற்றை, கீழ் வேத்திரகீயச்சருக்கத்திற் காண்க. அக்கடோற்கசன் பாண்டவர்க்குத் துணையாகவந்து போர்செய்யுமாறும், அப்பொழுது இவ்வேலினால் கன்னன் அவனைக் கொல்லுமாறும், மேற்பதினான்காம் போர்நாளிரவில் நிகழும். மடங்கல் - பிடரிமயிர் மடங்குதலையுடையதென த தொழிலாகுபெயராகிய காரணக்குறி யென்பர்; அடிக்கடி பின்னே திரும்பிப்பார்ப்ப தென்றதனால வந்த பெய ரென்பாரு முளர். இலககு - லக்ஷ்யம் என்னும் வடசொல்லின் திரிபு. (உ௬௪)

[இந்திரன் கண்ணனிடம் சென்று நடந்ததைக் கூறுதல்.]

உ௬௫. நிரந்தரம்புகழ்நிலைபெறுங்கன்னனை நெஞ்சுறமகிழ்ந்தவணிறுத்திப், புரந்தரன்பசுந்தண்டுழாயணிந்திடும் புயல்வணனிருந்துழிபோந்தே, யிரந்துசென்றுதான்மொழிந்ததுமவ்வளவீந்ததுமாங்கவற்கிசைத்தான், வரந்தருந்திருமா லதைவினவி யவ்வாசவன்றனக்குரைவழங்கும்.

(இ - ள்) (பின்பு), புரந்தரன் - இந்திரன், நெஞ்சு உற மகிழ்ந்து - மனம்மிக மகிழ்ச்சிபெற்று, நிரந்தரம் புகழ் நிலைபெறும் கன்னனை அவண நிறுத்தி - இடைமாறுமல் [எப்பொழுதும்] கீர்த்திநிலைபெற்ற கர்ணனை அவ்விடத்திலே நிற்கச்செய்து [தான் விடைபெற்றுககொண்டு], பசுந் தண் துழாய் அணிந்திடும் புயல் வணன் இருந்த உழி போந்து - பசுநிறமான குளிர்ந்த திருத்துழாய்மாலையைத் தரித்திட்ட காளமேகவண்ணனாகிய கண்ணபிரான் எழுந்தருளியுள்ள இடத்தை அடைந்து,—தான் சென்று இரந்து மொழிந்ததும் - தான் (கன்னனிடம்) போய் யாசித்துச் சொன்னதையும், அவ்வளவு ஈந்ததும் - அம்மாத்திரத்தில் (அவன் தனக்கு) கொடுத்ததையும், ஆங்கு அவற்கு இசைத்தான் - அவ்விடத்தில் [அப்பொழுது] அக்கண்ணனுக்குக் கூறினான்; வரம் தரும் திரு மால் - (வேண்டுவார்க்கு வேண்டிய) வரங்களையெல்லாங் கொடுத்தருளுகிற திருமகள் கொழுநனான கண்ணன், அதை வினவி - அந்த இந்திரன் வார்த்தையைக் கேட்டு, அ வாசவன் தனக்கு உரை வழங்கும் - அந்த இந்திரனுக்குத் தான் ஒருவார்த்தை கூறுவான்; (எ - று.)—அதனை அடுத்த கவியிற் காண்க.

புயல்வண்ணன் இருந்தவுழி - விதுரன் மாளிகை. மனம்மிகமகிழ்தற்குக் காரணம், கண்ணன் கட்டளைப்படியும் தான் விரும்பினபடியும் அருச்சுனனுக்கு அபாயமுண்டாகாதவாறு கன்னனிடம் கவசகுண்டலங்களைப் பெற்றுவிட்டது. 'அவ்வளவீந்ததும்' என்ற பாடத்துக்கு - வரையாது கொடுப்பவனாகிய அக்கர்ணன் கொடுத்ததையுமென்க; வள்ளல் - வள்ளல். எல்லாவரங்களையும் எல்லோர்க்குந்தரவல்ல எம்பெருமான் இங்குத் தான் ஒருவனை இரந்தது மற்றொருவனை யிரக்கும்படி பிறனைத் தூண்டினதும் ஆகிய இவையெல்லாம், மனிதனாய் அவதரித்ததற்கேற்ற திருவிளையாடலேயாமென்பது தோன்ற, இங்கு 'வரந்தருந்திருமால்' என்றார். நிறுத்தி - நில் என்பதன்பிறவினையான நிறுத்து - பகுதி. (உ௬௫)

[கண்ணன் இந்திரனுக்குச் சிலகூறுதல்.]

உசகூ. உண்மையாகவெஞ்சமாமுகத்தெறிபடையொன்றும்வந் துடலுற வொட்டாத், திண்மையாலுயர் கவசகுண்டலங்களைச் சென் றிரந்தவற்கிவன்கொடுத்தா, னெண்மையாயினுங் கிளைஞரே யேற்பினு மியல்பிலாப்புன்செல்வரியார், வண்மையாளர்தம்மாருயிர் மாற்றலார் கேட்பினுமறுக்கிலாரென்றே.

இதுவும், மேற்கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) 'வெம் சமர் முகத்து - கொடிய போர்முனையிலே, எறி படை ஒன்றும் வந்து - (பகைவர்) வீசுகிற ஆயுதமொன்றும் வந்து, உண்மை ஆக உடல் உற ஒட்டா - மெய்யாக உடம்பிற்படுதற்கு இடங்கொடாத, திண்மையால் - வலிமையினாலே, உயர் - சிறந்த, கவச குண்டலங்களை - கவசத்தையுங் குண்டலங்களையும், சென்று இரந்தவற்கு - போய் யாசித்தவனுக்கு, இவன் கொடுத்தான் - இக்கர்ணன் கொடுத்திட்டான்; இயல்பு இலா புல் செல்வர் - இயற்கையில் நற்குணமில்லாத இழிவான செல்வமுடையவர்கள், எண்மை ஆயினும் - (இரக்கப்படும்பொருள் தம்மாற் கொடுக்கப்படுதற்கு மிக) எளியதாயிருந்தாலும், கிளைஞரே ஏற்பினும் - அதனையிரப்பவர் (நெருங்கிய) உறவினர் (அல்லது நண்பர்களே) ஆனாலும், யார் - (ஒன்றையும்) கொடுக்கமாட்டார்கள்; வண்மையாளர் - கொடையாளிகளோவெனின்,—தம் ஆர் உயிர் - (இரக்கப்படுவது) தமது அரிய உயிரேயானாலும், மாற்றலார் கேட்பினும் - (அதனைப்) பகைவர்கள் வந்து இரந்தாலும், மறுக்கிலார் - தடுத்துக் கொடா தொழியார்கள்,' என்று - என்றுசொல்லி, (எ - று.)—'விடைகொடுத்ததன் பின்' என மேற்கவியோடு தொடரும்.

உத்தமரது தானச்சிறப்பை யெடுத்துக்கூறுவார், அதற்கு எதிராகிய அதமரது லோபகுணத்தின் இழிவையும் உடனெடுத்துக் காட்டினார். இங்கே முன்னிரண்டடிகளில 'கர்ணன் மிகுந்த கொடையாளி' என்ற சிறப்புப் பொருளைப் பின்னிரண்டடிகளில் 'உத்தமரது உதாரகுணம் இத்தன்மையது' என்ற பொதுப்பொருள் கொண்டுவிளக்கியது வேற்றுப்பொருள் வைப்பணி. இரந்தவற்கு - இரந்த உனக்கு என முன்னிலைப்படர்க்கை. உயிரினும் அரியது இன்றாதலின், 'ஆருயிர்' எனப்பட்டது. ஆருயிர் - பண்புத்தொகை; அருமை உயிர்: இனி, வினைத்தொகையாகக் கொண்டு, நிறைந்த [பஞ்ச] பிராணன்க ளென்றுமாம். எண்மையாயினும், கிளைஞரே யேற்பினும், ஆருயிர் மாற்றலார் கேட்பினும் என்றவற்றால், உலோபிகளிக்கும் உதாரகுணமுடையார்க்கும் உள்ள வேறுபாடு நன்குவிளக்கப்பட்டது. வண்மையாளர் - வண்மைக்குணத் தையாள்பவர் மாற்றலார் - தம்மிடத்து மனத்தை மாறுதலுடையவரென உடன்பாட்டுக் குறிப்புவினையாலணையும் பெயராகிய காரணக்குறி. பின் இரண் டடி - உலகவியற்கை கூறியது. எண்மை என்னும் பண்புப்பெயரில், எள் - பகுதி; அது இகரம் பெற்று எளிமையென்றும் நிற்கும் செல்வம் படைத் தற்குப் பயன் பிறர்க்குக் கொடுத்தலேயாதலால், அத்தன்மையிலலாதாரை, 'இயல்பிலாப் புன்செல்வர்' என்றார். (உசகூ)

[கண்ணன் குந்தியைக் கர்ணனிடம் அனுப்புதல்.]

உசஎ. வாசவன்றனக்குவிடைகொடுத்ததன்பின் வந்தகாரியந் தனைமுடிப்பான், கேசவன்றனதுதாதையோடுதித்த கேண்மைகூர் தெரிவையைக்கிட்டித், தேசவன்றநதகுரிசில்பால்விரைவிற்செல்கென ப்பயந்தசேயிழையும், பாசமுன்னுற மாலேவலாற்றனதுபாதபங்கயஞ் சிவப்பித்தாள்.

(இ - ள்) வாசவன்தனக்கு - இந்திரனுக்கு, விடை கொடுத்ததன்பின் - செலவு கொடுத்தனுப்பிய பின்பு, கேசவன் - கண்ணன், வந்த காரியந்தனை

முடிப்பான் - (தான் திருவுள்ளத்திற்கருதி) வந்த தொழிலை நிறைவேற்றும் பொருட்டு, தனது தாதையோடு உதித்த கேண்மை கூர் தெரிவையை கிட்டி - தனது தந்தையாகிய வசுதேவருடன்பிறந்த [தனது அத்தையாகிய] (யாவரிடத்தும்) அன்புமிக்க குந்திதேவியை அடைந்து, தேசவன் தந்த குரிசில்பால் விரைவின் செலக என - ஒளிமிகுதியையுடைய சூரியன்பெற்ற குமாரனான கர்ணனிடத்திற் சீக்கிரமாகச்செல்வாயென்று சொல்ல, பயந்த சேயிழையும் - (அவனைப்) பெற்றவளான குந்திதேவியும், பாசம் முன் உற - (மைந்தனாகிய கன்னனபக்கல்) அன்பு (தனக்கு) முன்செல்ல, மால் ஏவலால் - கண்ணனது கட்டளைப்படி, தனது பாத பங்கயம் சிவப்பித்தாள் - தன்னுடைய தாமரைமலர்போன்ற கால்களைச் சிவக்கச்செய்தாள்; (எ - று.)—கன்னன்பக்கல் நடந்துசென்றாள் என்பதாம்.

முன்னை இராமாவதாரத்தில் சூரியகுமாரனை சுக்கிரீவனபக்கத்திற் சேர்ந்து இந்திரபுத்திரனை வாலியை வதைத்ததற்குப் பிரதியாக இவ்வவதாரத்தில் இந்திரகுமாரனை அருச்சுனன்பக்கல் சேர்ந்து சூரியபுத்திரனை கர்ணனை அழித்தருளுகின்றானபோலும். தெரிவை - இங்கே பெண்ணென்னுமாத்திரமாய் நின்றது; அப்பருவத்துக்கு வயதெல்லை - இருபத்தாறுமுதல் முப்பத்தொன்றளவும். தேசு - தேஜஸ் என்னும் வடமொழியின் திரிபு: கிரணம்; அதனையுடையவன், தேசவன். சேயிழை யென்பதற்கு - சிவந்த [செம்பொன்னாலாகிய] ஆபரணங்களையுடையவ ளென்று பொருள்; பண்புத்தொகை யன்மொழி. செம்மை இழை யெனப் பிரிக்க. இழை - இரத்தினங்களையிழைத்துச் செய்வதென ஆபரணமாம்; இனி, இழையென்னும் நூலின்பெயர்-சினையாகுபெயராய், இங்கு ஆடையையுணர்த்துவ தென்றுங் கொள்ளலாம்.

[தனது மாளிகைக்குவந்த குந்திதேவியைக் கர்ணன் எதிர்கொண்டு சென்று உபசரித்தல்.]

உ௬அ. வந்துகுந்திநின்கோயிலெய்தினளெனவாயிலோருரைத்திடமைந்தன், முந்துமன்புடன்றொழுதெதிர்கொண்டு நன் முறைமையாலாசனத்திருத்தி, யிந்துவின் கதிர்கண்டு மேன்மேலுமுற்றிரங்கி வானகரைகடந்தேறுஞ், சிந்துவெண்டிரைச்சிந்து வொத்துருகுந்தெரிவையோடுரைசிலசெப்பும்.

(இ - ள்.) (இங்ஙனம் குந்தி கர்ணன் வீட்டுக்கு நடந்து சென்று சேர்கையில்), குந்தி வந்து நின்கோயில் எய்தினள் என வாயிலோர் உரைத்திட - குந்திதேவி வந்து உனது சிறந்த அரண்மனையை அடைந்தாளென்று வாயில் காவலாளர் (கன்னனிடஞ்) சொல்ல, மைந்தன் - புத்திரனாகிய கர்ணன், முந்தும் அன்புடன் - மிகுந்த அன்புடனே, எதிர்கொண்டு - எதிர்கொண்டுவந்து, தொழுது - வணங்கி, நல் முறைமையால் - (சாஸ்திரங்களில் தாய்க்குச்செய்யும்படிசொன்ன) நல்ல உபசாரமுறைதவறாமல், ஆசனத்து இருத்தி - (சிறந்ததோர்) ஆசனத்திலே வீற்றிருக்கச்செய்து, இந்துவின் கதிர் கண்டு மேல் மேலும் உற்று இரங்கி வான் கரை கடந்து ஏறும் சிந்து வெள் திரை சிந்து ஒத்து உருகும் தெரிவையோடு - சந்திரனது கிரணத்தைப் பார்த்து (மகிழ்ந்து) மேன்மேல் பொங்கி ஒலித்துப் பெரியகரையைக் கடந்து மீதெழுகிற வீசுகிற வெண்மையான அலைகளையுடைய கடலைப் போன்று மனம்மிக மகிழ்கிற அக்குந்தியுடனே, சில உரை செப்பும் - சிலவார்த்தைகளைக் கூறுவான்; (எ - று.)—அதனை, அடுத்தகவியிற் காண்க.

சந்திரனைக் கண்டமாத்திரத்திற் கடல் பொங்குவது, பிரசித்தம். சூரியபுத்திரனை கர்ணனுக்குச் சந்திரனையும், அவனது தாய்க்குச் சந்திரனுக்கு உற்பத்திஸ்தானமான கடலையும் உவமைகூறினார். இந்து - வடசொல். நானகாமடியிலுள்ள சிந்துவென்னுஞ்சொல் இரண்டனுள், முன்னது - தமிழ்வினைப் பகுதி; பின்னது - ஸிந்துவென்னும் வடமொழிப்பெயர். (உ௬அ)

[குந்தி கர்ணனைநோக்கி 'நான் உனக்குத்தாய்' என்றல்.]

உசகூ. அன்னைவந்ததென்னருந்தவப்பயனென்ன வன்பினாலின்பு றவணங்கி, யென்னை வந்தவாறென்ன மற்றவளுமேயீன்றதாயானுனக் கென்று, முன்னைவந்தொருமந்திரந்தவமுனிமொழிந்ததுங்கதிரவனரு ளாற, பின்னைவந்ததும்பேழையில்விடுத்ததும்பிழையிலாதுரைத்திடக் கேட்டே.

இதுமுதல மூன்று கவிகள - ஒருதொடா.

(இ - ள.) 'அன்னை - தாயே! வந்தது - (நீ என்னிடம்) வந்தது, என் அரு தவம் பயன் - எனது அருமையான தவத்தின்பயனும்', என - என்றுசொல்லி, அன்பினால்—, இன்பு உற வணங்கி - மகிழ்ச்சிபொருந்த (அவளை) நமஸ்கரி த்து, வந்த ஆறு என்னை என்ன - '(நீ இங்கே) வந்த காரியம் என்ன?' என்று கேட்க,— மற்று - பின்பு, அவளும் - அக்குந்தியும், யான் உனக்கு ஈன்ற தாய என்று - 'நான் உனக்குப் பெற்றதாயாவேன்' என்று (முதலிற் சுருக்க மாகக் கூறி,) (உடனே),— தவம் முனி - தவத்திற்சிறந்த துர்வாசமுனிவன், முன்னை - இளம்பிராயத்திலே, வந்து—, ஒரு மந்திரம் - ஒருமந்திரத்தை, மொழிந்ததும் - (தனக்கு) உபதேசித்தருளினதையும், கதிரவன அருளால் - சூரியனது அனுக்கிரகத்தால், பின்னை - பின்பு, வந்ததும - (கன்னன) பிறந் ததையும, பேழையில விடுத்ததும் - (தான் அவனைப்) பெட்டியில் (வைத்து நதியிற) செலுத்தினதையும், (ஆகிய வரலாறுகளை), பிழை இலாது உரைத் திட - தவறுதலில்லாமற சொல்ல, கேட்டு - (கன்னன) செவியுற்று,—(எ - று.) —'மதித்து' என மேற்கவியோடு குளகமாக இயையும்.

அன்னை - அண்மைவிளி; அன்னையாகிய நீ என முன்னிலைப்படர்க்கையு மாம். "சாபத்தாலுஞ் சாபமொழிதன்னால் வளருந் தவத்தாலுங், கோபத்தாலும் பேர்படைத்த கொடியமுனிவன் துருவாசன்" ஆதலால், 'தவமுனி' என்றார். உனக்கு ஈன்ற தாய் - நான்காம்வேற்றுமை, முறைப்பொருளது. (உசகூ)

[கர்ணன் சிலகூறி அதனை மறுத்தல்.]

உருO. மாயனார்விரகிதுவெனமனத்தினின்மதித்துவந்தளித்திடு ம்வள்ள, னீயநாளனைப்பயந்தவளென்னினு நின்மொழிநெஞ்சுறத் தேறேன், பேயனார் சிலர் பேரறிவின்மையாற் பெற்றதாயெனக்கென வந்து, தூயநாகரினமைந்ததோர் துகிலாற றுன்பமுற்றென்புருவானார்.

(இ - ள.) உவந்து அளித்திடும் வள்ளல - (தன்னைவந்து அடைபவர்க்கு வேண்டியபொருள்களை) மகிழ்ச்சியோடு கொடுத்திடுகிற உதாரகுணமுள்ள வனாகிய கர்ணன்,—இது மாயனார் விரகு என மனத்தினில் மதித்து - (இங் ஙனம் இவளசொல்லும்) இது கண்ணபிரானது வஞ்சனையாக இருத்தலுங் கூடுமென்று மனத்திலே நினைத்து, (அவளைநோக்கி),—நீ அ நாள எனை பயந்தவள என்னினும் - நீ அக்காலத்தில் என்னைப்பெற்றவளென்று சொன் னாலும், நின் மொழி நெஞ்சு உற தேறேன் - உன்வார்த்தையை மனத்திற் பொருந்த நம்பமாட்டேன; பேய் அனார் சிலா - பேயையொத்தவராகிய சில மகளிர், பேர் அறிவு இன்மையால் - சிறந்த அறிவு இல்லாமையால், எனக்கு பெற்ற தாய என வந்து - எனக்கு ஈன்ற தாயாவேனென்று (தனித்தனி உறவு) கூறிவந்து, தூய நாகரின் அமைந்தது ஓர் துகிலால் - பரிசுத்த குண முள்ள தேவர்களால் அமைக்கப்பட்டதொரு வஸ்திரத்தால், துன்பம் உற்று - மரணவேதனையடைந்து, என்பு உரு ஆனார் - எலும்புமாத்திரம் மிகுந்த வடிவ மானார்கள; (எ - று)

இன்னாள்பெற்றபிள்ளை யென்று ஏற்படாத கர்ணன் மிகுந்த உதார குணமுடையவனா யிருந்ததனால், உலகத்தில் பணப்பித்துக்கொண்ட பல மகளிர இவனிடம்வந்து தாம்தாம் தாயெனறுகூறிச செல்வம்பறிக்க முயல

அதனைநோக்கிக் கர்ணன் தேவர்களைவேண்டவே, அவர்கள் தெய்வத்தன்மையுள்ள ஓராடையைத் தந்து 'உண்மையான தாயொருத்தி யொழிய வேறு எவரேனும் தாயென்று வருபவர் இதனை உடுத்தால் இறப்பர்' என்று சொல்லிப் போக, அங்ஙனம் அவனாற் பரீட்சிக்கப்பட்டுப் பலதாய்மார் அச்சேலையால் உடலெரிபட்டு ஒழிந்தன ரென வரலாறு காண்க. பேய் - கண்ணனுக்குத் தாயாக வஞ்சனையால்வந்த பூதனையென்னும் பேய்மக ளாகவுமாம். அந்நாள் - அநாளென எதுகைப்பொருட்டு நோக்கிய தொகுத்தல். (௨௫0)

வேறு.

[கர்ணனளித்த ஆடைகளைத் தரித்துக் குந்தி அழியாதிருத்தல்.]

௨௫௧. அடாதுசெய்தவர்படாதுபட்டனரெனு மங்கர்கோனரு
ண்மொழிகேட்டுத, தடாதவன்புடைக்கெடாததூமொழிபகர்தைய
லுமையலிற்றவிர்ந்து, படாமதென்கைபிற்றருகெனவருதலும் பயந
திலேனெனிலெனைமுனிபென், றெடாவிரித்தலைத்துடற்படப்போர்த்
தெதிரீன்றதாயாமெனவிருந்தாள்.

(இ - ள்.) 'அடாது செய்தவர் - தகாதகாரியத்தைச் செய்தவர்கள், படாது பட்டனர் - படுதற்கரிய பாடுபட்டு இங்ஙனம் ஒழிந்தார்கள்', எனும் - என்றுசொன்ன, அங்கர் கோன் அருள் மொழி - கர்ணனது கருணையோடு கூடிய வார்த்தையை, கேட்டு—, தடாத அன்பு உடை கெடாத தூ மொழி பகர் தையலும் - (எவராலும்) தடுக்கப்படாத அன்பையுடையவளும் குற்றமில்லாத பரிசுத்தமான சொற்களைச் சொல்பவளு மாகிய அழகிய அகுந்தியும், மையலின் தவிர்ந்து - மயக்கத்தினின்று நீங்கி, படாம் அது என் கையில் தருக என - 'அந்தவஸ்திரத்தை என துகையிலே கொடுப்பாய்' என்று சொல்லி, வருதலும - (அவனாற்கொடுக்கப்பட்டு அது தன்கைக்கு) வந்தவளவிலே,—பயந்திலேன் எனில் எனை முனி என்று - ('யான் இவனைப்) பெற்றவளல்லேனானால் என்னைக்கோபித்தழிப்பாய்' என்று (அதெய்வவஸ்திரத்தை நோக்கிச்) சொல்லி, எடா விரித்து அலைத்து உடல் பட போர்த்து - (அதனை) எடுத்துப் பிரித்து உதறித் தன்உடம்பிலே படும்படி போர்த்துக்கொண்டு, எதிர் - (அக்கர்ணனது) எதிரிலே, ஈன்ற தாய் ஆம் என - பெற்ற தாய் இவளேயாம் என்று தெளியும்படி, இருந்தாள் - வீற்றிருந்தாள்; (எ - று.)

அடாது - பொய்யுறவுகூறுதல். அடாது, படாது - எதிர்மறை ஒன்றன்பால் வினையாலணையும்பெயர்கள். "அறந்துறந்தென்று மடாதனசெய்தாலார் கொலோ படாதனபடாதார்" என்றார் கீழ்ச் சடாசுரன்வதைச்சருக்கத்தும். 'அடாதுசெய்தவர் படாதுபடுவர்' என்பது, ஒரு பழமொழி. எனும் மொழியென இயையும். இவள் பொய்த்தாயாயின் வீணே இறக்கலாகாது என்ற நல்லகருத்தோடு கூறியதனால், 'அருள்மொழி' எனப்பட்டது. தையல் - அழகுடையவளுக்குப் பண்பாகுபெயர். மையலிற்றவிர்ந்து - என்னாகுமோவென்ற சங்கையிலலாமலென்றபடி; இவள் இங்ஙனம் மையலிற்றவிர்ந்தது, கண்ணன் பேச்சிலுள்ள விசுவாசத்தால. படாம் - படமென்னும் வடசொலலின் திரிபு; 'முகபடாம' என்பதிலுங் காணக.

இதுமுதற் பதினான்குகவிகள் - பெரும்பாலும் இரண்டு நான்கு ஏழாஞ்சீர்கள் மாச்சீர்களும், மற்றைநான்கும் விளச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட எழுசீராசிரியவிருத்தங்கள்; கீழ் ௨௪௭ - ஆம் கவியும் இவ்வாறே. (௨௫௧)

[அதுகண்டு வியந்த கர்ணனைநோக்கிக் குந்தி சிலகூறுதல்.]

௨௫௨. இருந்ததாயீன்றவன்றுபோலுருகியிருதடங்கொங்கை
பால்சொரிந்தா, ளருந்துவான்போலவிரவிசேய்விருப்பியாதரத்துடன்
புளகானன், புரிந்ததாயன்போடிறுகுறத்தழுவிப பொன்முடிமோ

யினளுயிராப், பரிந்துநானன்றேயுனைவளர்த்தெடுக்கப்பாக்கியஞ்செய்
திலேனென்றாள்.

(இ - ள்.) இருந்த தாய் - (இங்ஙனம் ஆசனத்தில்) வீற்றிருநத தாயான குநதிதேவி, ஈன்ற அன்று போல - பெற்ற அந்நாளிற்போல, உருகி - மனம் மிக அனபு கொணடு, இரு தட கொஙகை பால சொரிநதாள - தனது பெரிய இரண்டு தனஙகளினினறும் பாலைச சொரியவிட்டாள்; (அப்பொழுது), இரவி சேய - சூரிய புததிரனான கர்ணன, விரும்பி - (தாய்பக்கல்) அனபு கொணடு, அருநதுவான்போல - (அம்முலைப்பாலை) உண்பவன்போல, ஆதாத துடன் - ஆசையுடனே, புளகு ஆனன - உடம்புமயிர் சிலிர்க்கப்பெறறான்; புரிநத தாய - (இஙஙனஞ்)செயத தாயான அககுநதி, அன்போடு—, இறுகுற தழுவி - (அவனை) நனறாக அணைததுககொணடு, பொன் முடி மோயினள் உயிரா - அழகிய அவனது உசசியை மோநது பெருமூச்சுவிட்டு, நான் உனை அன்றே பரிநது வளாதது எடுகக பாககியம செய்திலேன் என்றாள் - 'நான் உன்னைப்பெறற அககாலததிலேயே அன்புகொண்டு எடுததுவளர்க்க நல்வினைபபயன் பெறறேனில்லை' என்று கூறினாள்; (எ - று.)

மிககஅனபினால, இப்பொழுது தனஙகளிற் பால்சுரநதது. "அன்றன் போடெடுததணைதது முலைக்கணூறலமுதூட்டி" என்பர் மேற்கன்னபருவத்தும். மோயினள - முறறெசசம; "மோயினளுயிர்ததகாலை" என்றார் பிறரும். மோ - பகுதி, ய் - எழுததுப்பேறு, இன - இறந்தகால இடைநிலை, அள் - பெண்பாலவிகுதி. உடமபில் மயிாசிலிாததல், அன்பின்மெயப்பாடு. ஆதாம, புளகம, பாகயம் - வடசொறகள. பாககியம் - அதிருஷ்டம்; நலவூழ்ப்பேறு. இறுகுற - அழுநத. 'பால்சுரநதாள' எனறும் பாடம. "பொஙகுமுலைப்பா லூட்டிப பூநதடஙகணமைமெழுதி, மஙகையர்பாராட்ட வளராதே—யெஙகு நின, பாஞுறுமின்சொற்பவளவன்னவாயமுத்தை, யானுாபபெற்றிலேனுஙகு" என்றார் பாரதவெணபாவிலும. (௨௫௨)

[இதுவும் அது.]

௨௫௩. வருகவென்மதலா யிளைஞரைவரு நின்மலரடியன்பினால் வணஙகி, யுரிமையான் மனமொத்தேவலை புரியவொருதனிச்செயய கோலோச்சி, யரசெலாம வநதுன் கடைததலை வணங்க வாண்மையுஞ் செல்வமும விளஙகக், குருகுலாதிபர்க்குங்குரிசிலாய்வாழ்வுகூர்வதே கடனெனக்குறித்தாள்.

(இ - ள்.) (பின்பு குநதி கர்ணனைப்பார்த்து), 'என் மதலாய் - எனது புத்திரனே! வருக - (என்னுடன்) வருவாயாக; இளைஞர் ஐவரும் - (பாணடவாகளாகிய உன) தம்பியரைநதுபேரும, நின் மலர் அடி அன்பினால் வணங்கி - உனது தாமரைமலாபோலும பாதஙகளை அன்பால் நமஸ்கரித்து, உரிமையால் - க்ஷததிரியதருமமுறைப்படி, மனம் ஒதது ஏவலை புரிய - மனம ஒருமிதது நீயேவின சிறு குறறேவலதொழிலகளையே செய்ய, ஒரு தனி - ஒப்பறற தனியாய, செய்ய கோல ஓசசி - (நீ) செஙகோலைநடததி, அரசு எலாம் வந்து உன் கடைததலை வணஙக - அரசர்கனெல்லாரும வநது உனது வாயிற்புறத்தில நின்று வணஙகவும, ஆண்மையும் செல்வமும் விளஙக - வீரமும் செல்வமும விளங்கவும, குருகுல அதிபாக்கும குரிசில ஆய் - குருகுலத்து அரசர்கட்கெல்லாம அரசனாய, வாழ்வு கூர்வதே - வாழ்ககை மிகவேணடுவதே, கடன் - (நீ செய்தற்குஉரிய)கடமை,' என - என்று, குறிததாள் - குறிப்பிட்டுக கூறினாள்.

மதலாய - மதலையென்பது ஈறுதிரிநத விளி; [நன் - பெயர் - ௬௬.] ஏவலைபுரிய - அரசுபுரியாமலென்றபடி. ஒருதனி - தன்னந்தனியே. ஓச்சி, ஓசசு - பகுதி. தலைக்கடை - கடைத்தலையென முன்பின்னாகமாறிய இலக்கணப்போலி. கூர்வதே, ஏ - பிரிநிலையோடு தேறறம். (௨௫௩)

[இதுவும், மேற்கவியும் - ஒருதொடர்; அதுகேட்டுக் கர்ணன் குந்தியை நோக்கிக் கூறுவன.]

உருச. பெற்றநீர்மகவன்பிலாமையோவன்றிப் பெரும்பழிநாணியோவிடுத்தீ, ரற்றைநாட்டொடங்கி யென்னையின்றளவு மாருயிர்த் துணையெனக்கருதிக், கொற்றமாமகுடம்புனைந்தரசளித்துக்கூடவுண் டுரியதம்பியருஞ, சுற்றமானவருமென்னடிவணங்கத் தோற்றமுமேற் றமுமளித்தான்.

(இ - ள்.) பெற்ற நீர் - (என்னை) ஈன்ற நீர், மகவு அன்பு இலாமையோ - புத்திரவாற்சலிய மில்லாமையினாலோ? அன்றி - அல்லது, பெரு பழி நாணியோ - பெரிய லோகாபவாதத்துக்கு வெட்கப்பட்டோ? விடுத்தீர் - (என்னை) விட்டுவிட்டீர்; அற்றை நாள் தொடங்கி - அன்றையதினம்முதல், இன்று அளவும் - இன்றைவரையிலும், என்னை, - ஆர்உயிர் துணை என கருதி - அருமையான உயிரோடொத்த நண்பனாக நினைத்து, (துரியோதனன்), கொற்றம் மா மகுடம் புனைந்து - வெற்றியை விளக்குகிற சிறந்தகிரீடத்தை (எனக்குச்) சூட்டி, அரசு அளித்து - (அங்கதேசத்து) அரசாட்சியையுங் கொடுத்து, கூட உண்டு - (என்னை) உடன்வைத்துக்கொண்டு புசித்து, உரிய தம்பியரும் சுற்ற மானவரும் என் அடி வணங்க - (அவனுக்கு) உரிய தம்பிமார்களாகிய துச்சாதனன் முதலியோரும் (மற்றும் அவனுடைய) உறவினரானவர்களும் எனது பாதங்களை நமஸ்கரிக்க, தோற்றமும் ஏற்றமும் அளித்தான் - பிரசித்தியான பேரையும் உயர்வையும் (எனக்குக்) கொடுத்தருளினான்; (எ - று.)

இவள் பழிநாணி விடுத்தது, அன்பில்லாது விடுத்ததுபோலு மாதலால், இதுவோ அதுவோ என விகற்பித்தான். அன்று + நாள் = அற்றைநாள்; [நன் - உயிர - ௩௪, ௩௫, ௪௪, அ-] தோற்றம் - தோன்றுவதான புகழுக்குக் காரணப்பெயர். ஏற்றம் - ஏறுதல்; மேம்பாடு; தொழிற்பெயர். (உருச)

உருரு. மடந்தைபொற்றிருமேகலைமணியுகவே யாசறத்திகழு மேகாந்த, விடந்தனிற்புரிந்தேநானயர்ந்திருப்ப வெடுக்கவோகோக்க வோவென்றான், றிடம்படுத்திடவேலிராசராசனுக்குச் செருமுனைச் சென்றுசெஞ்சோற்றுக், கடன்கழிப்பதுவே யெனக்கினிப் புகழுங் கருமமுந்தருமமுமென்றான்.

துரியோதனனுக்குத் தன்னிடத்தில் மிகுந்த விசுவாசம் [நம்பிக்கை] என்று தெரிவித்ததற்கு, முன்னே நடந்ததொரு அந்தரங்கமான செய்தியைக் கர்ணன் எடுத்துக் கூறுகிறான்.

(இ - ள்.) யாசு அற திகழும் ஏகாந்தம் இடந்தனில் - குற்றமில்லாமல் விளங்குவதொரு இரகசியமான இடத்திலே, நான் -, மடந்தை பொன் திரு மேகலை மணி உக புரிந்து - (துரியோதனன் மனைவியான) பானுமதியினது பொன்னினாலாகிய அழகிய மேகலாபரணத்தின் மணிகளைச் சிந்தும்படி செய்து, அயர்ந்து இருப்ப - செயலற்றுச் சிந்தித்திருக்க, (அப்பொழுது துரியோதனன் வந்து), எடுக்கவோ கோக்கவோ என்றான் - ('இம்மணிகளை நான்) எடுத்துக் கொடுப்பேனாகவா? கோத்துக் கொடுப்பேனாகவா?'' என்று (எனக்கு அச்சம்நீங்கும்படி அன்போடு) கேட்டான்; (அப்படிப்பட்ட), வேல் இராச ராசனுக்கு - வேலில் வல்ல துரியோதனராசனுக்கு, திடம் படுத்திட - உறுதியை உண்டாக்குதற்கு, செரு முனை சென்று - (நான்) போர்க்களத்திலே போய், செம் சோறு கடன் கழிப்பதுவே - (அவன்) செவ்வையாகப்போகட்டு வந்த சோற்றுக்கு உரிய கடனைத் தீர்ப்பதே, எனக்கு இனி புகழும் கருமமும் தருமமும் - எனக்கு இனிமேல் கீர்த்தி தருவதும் செய்தக்க தொழிலும் அறமுமாம், என்றான் - என்று (கன்னன் குந்தியை நோக்கிக்) கூறினான்;

(எ - று.)—இங்ஙனஞ் சொல்லித துரியோதனனை விட்டுப் பாண்டவரிடம் வரமாட்டேனென்று கர்ணன் தடுத்தான்.

"வெஞ்சோற்றுரேடினிதருந்தி யமுதருந்தும் விண்ணவர்போ லிநெடு நாள் விலைழுந்து வாழ்ந்தேதன், செஞ்சோற்றுக்கடனிறைேகழியேனுகில் திண் டோள்கள் வளாத்ததனுற் செயலவேறுவேடோ," "செருவிலெனதுயிரனைய தோழற்காச செஞ்சோறறுக்கடன் கழிக்தேன்" எனக கன்னபருவததுக் கூறுமாறுங் காணக. முன்பு ஒருநாள கர்ணன துரியோதனன் மனைவியான பானுமதியோடு தனிமையான இடததிற் சூதாட்டமாடிக்கொண்டிருக்கை யில், துரியோதனன் தூரத்தில் வருதலைக கண்டு பானுமதி எழுநதுசெல்ல, அவனவருதலைப்பாராத கர்ணன் ஆட்டத்தின் நடுவில் எழுந்துசெல்லலாகா தென்று அவள்மடியைப்பற்றி இழுததபொழுது, மேகலை யறுந்து மணிகள் உதிரவே, அச்சமயததில் துரியோதனனை நோக்கிக் கன்னன் அஞ்சி வெள்கி என்செய்வதென்று அலமருகையில், அத்துரியோதனன், கன்னன் அஞ்சாத படி, 'இம்மணிகளை நானெடுத்துக கோததுககொடுககட்டுமோ' என்றுகேட்டன னென்பது வரலாறு. செஞ்சோறு - சிறநத அன்னம்; அறுசுவையோடு கூடிய உணவு; மானககுறைவு இல்லாதபடி இட்டுவந்தது. மேகலை - எட்டுககோவை யுடையது; "எண்கோவை மேகலை" என்பது காண்க. ஏகாநதம் - வடசொல். "பன்மணிகள் சிநதிப் பரந்து கிடநதது கண், டின்மணிக் கென்புகுந்த தென் னுமை - னன்மணியைக், கோக்கோ பொறுககவோ வென்றானுக் கென்னுயி ரைப், போக்கா தொழிவேனே புககு," "மைத்தடங்கண் மாதேவி வார்துகி லை யான் பிடிக்க, வற்றுவிழுநத வருமணியை—மற்றவற்றைக், கோககேனோ வென்றுரைத்த கொற்றவற்கென் னுருயிரைப், போககேனோ வெஞ்சமததுப் புகககு" என்றார் பாரதவெண்பாவிலும். (உ௫௫)

[குந்தி வருந்துதல்.]

உ௫சு. பின்னையும்பற்பன்மொழிந்தபின்பலவும்பேசியென்பூச லோவிளைநத, துன்னிநீரிங்கு வந்ததென் காவாதுண்மையாலுள்ளவா றுரைமின், னென்னமைந்தனும்பரிசினுலுரைப்பவின்றறத்துறந்தவன் னையினும், மன்னைநெஞசழிந்தேயிருகணீர்சொரிய வலறிவாய்குழறி நொநதழுதாள்.

(இ - ள்.) மைநதனும் - புத்திரனை கானனும், பின்னையும் பலபல மொழிநதபின் - பின்னும் அநேகவார்த்தைகளைச் சொன்னபின்பு, 'பலவும் பேசி என் - பல்வார்த்தைகளையுஞ் சொல்லிப் பயன்என்ன? பூசலோ விளைந் தது - யுத்தமோ உணடாய்விட்டது, நீர் இங்கு உன்னி வந்தது என் - நீர் இவ் விடத்தில் [என்னிடத்தில்] நினைத்துவநத காரியம் யாது? காவாது உண்மை யால் உள்ள ஆறு உரைமின் - ஒளிக்காமல் மெய்யாக உள்ளபடி சொல்லும்,' என்ன - என்று, இ பரிசினுல் உரைப்ப - இநதவிதமாகச சொல்ல,—அன்னை- தாயான குநதி, ஈன்று அற துறநத அன்றையினும் - பெற்று (உடனே) நீங் கும்படிவிட்ட அந்நாளினும் (அதிகமாக), நெஞசு அழிநது - மனம் வருந்தி, இரு கண நீர் சொரிய - தனது இரணடு கண்களினின்றும் நீர் பெருக, அலறி- கதறி, வாய குழறி - வார்த்தைதடுமாறி, நொந்து - வருநதி, அழுதாள் - புலம் பினுள். (எ - று)

இங்கே 'பெற்றமனம்பித்து, பிள்ளைமனங்கல்லு' என்ற பழமொழியை அறிக. 'உன்னிநீர் இஙகுவநதது என்' என்பதற்கு - இப்பொழுது நீர்கருதிவந் தானுல் என்னபயனென்று உரைப்பினும் அமையும். 'அறறுறந்த' என்ற பாடத்துக்கு—அறல - நீரிலே - துறந்த, விட்ட என்க. பழிக்குஅஞ்சி விட்ட வளேயன்றி அன்பின்றி விட்டவளல்லளாதலால், அக்காலத்து மிகுநதசோக முற்றேயிருப்பள் விளைநதது என இறந்தகாலத்தாற் கூறினது, இனித் தவறாதென்ற துணிவால். (உ௫சு)

[குந்தியைக் கர்ணன் தேற்றுதல்.]

௨௫௭. ஆண்டுமாமகனுமிருகணீர் துடைத்தவ்வன்னையைப்பன்
முறைதேற்றி, மூண்டவல்வினையின்பயனலாதியார்க்கு முயற்சியால்
வருவதொன்றுண்டோ, வேண்டுமியாவையுமேதருகுவேனீரும்வேண்
டியவேண்டுகவென்னப், பாண்டுவின்றிருமாமனைவியுமதற்குப்பண்பி
னுலின்னனபகர்வாள்.

(இ - ள்.) ஆண்டு - அப்பொழுது, மா மகனும் - பெரிய முதற்புதல்வ
னான கர்ணனும், இரு கண் நீர் துடைத்து - (அவளது) இரண்டு கண்களினின்
றும் பெருகுகிற நீரைத் துடைத்து, அ அன்னையை பல் முறை தேற்றி -
அப்படி அழுகிற தாயைப் பலதரம் சமாதானப்படுத்தி, 'மூண்ட வல்வினையின்
பயன் அலாது யார்க்கும் முயற்சியால் வருவது ஒன்று உண்டோ - (முற்பிற
ப்பிற்செய்யப்பட்டு இப்பிறப்பிற்) பயன்தரநின்ற வலிய கருமத்தின்பயன்நேர்
வதேயல்லாமல் எவர்க்கும் தமது பிரயத்தனத்தால் விளைவதொருபயன் உண்
டோ? [இல்லையென்றபடி]; வேண்டும் யாவையுமே தருகுவேன் - (யான் எல்
லோர்க்கும்) விரும்பிக்கேட்ட பொருள்கள் எல்லாவற்றையுமே கொடுக்கும்
இயல்புடையேன்; (ஆதலால்), நீரும் வேண்டிய வேண்டுக - நீரும் (இது
தவிர) உமக்கு வேண்டிய பொருள்களை வேண்டுவீராக,' என்ன - என்றுசொல்
ல, பாண்டுவின் திரு மா மனைவியும் - பாண்டுமகாராஜனது சிறந்த பெரிய
மூத்தமனைவியான குந்தியும், அதற்கு - அக்கர்ணன் வார்த்தைக்கு, பண்பி
னுல் - இனிமையாக, இன்னன பகர்வாள் - இவ்வார்த்தைகளைக் கூறுவாள்;
(எ - று.)—அவற்றை, மேற்கவியிற் காண்க.

முன்னைய ஊழ்வினைப்பயன்படியே நடக்கும்; நான்வரும்படி நீர் செய்
கிறமுயற்சி பயன்படாததைப்பற்றி வருந்தவேண்டா என்பது, இரண்டாமடி
யின் கருத்து. வேண்டிய - பெயர். (௨௫௭)

[குந்தி கர்ணனிடம் வரம்வேண்டுதல்.]

௨௫௮. பார்த்தன்வெஞ்சமரினின்னுடன்மலைந்தாற்பகைப்பெரும்
பாந்தளம்பகழி, கோத்தலும்பிழைத்தான் மறித்துநீவிடுத்துக்
கோறலென்றொருவரங்குறித்தாள், வாய்த்தமற்றவர்களிளைஞரென்ற
வரைமலையலென்றொருவரங்குறித்தாண், மூத்தவன்காதலிளைஞர்தம்
பொருட்டான்மொழிந்தமைகேட்டிவைமொழிவான்.

(இ - ள்.) 'பார்த்தன் - அருச்சுனன், வெம் சமரில் - கொடியயுத்தத்தில்,
நின்னுடன் மலைந்தால் - உன்னுடன் போர்செய்தால், (அப்பொழுது நீ), பகை
பெரு பாந்தள் அம் பகழி - (அவனுக்கு முன்னமே தொடங்கிப்) பகையாயுள்ள
பெரிய சிறந்த நாகாஸ்திரத்தை, கோத்தலும் - (அவன்மேல் ஒருதரந்) தொடுத்த
வளவில், பிழைத்தான் - (அவன் அதற்குத்) தப்பிப் பிழைப்பானானால், மறித்
தும் நீ விடுத்து கோறல் - மறுபடியும் (அந்த அஸ்திரத்தை) நீ (அவன்மேற்)
பிரயோகித்து (அவனைக்) கொல்லாதே,' என்று ஒரு வரம் குறித்தாள் - என்று
சொல்லி ஒருவார்த்தைக் குறிப்பிட்டு வேண்டினாள்; 'வாய்த்த மற்றவர்கள் -
பொருந்தின மற்றைப்பாண்டவர் நால்வரை, இளைஞர் என்று - தம்பிமார்க
ளெனக்கொண்டு, அவரை மலையல் - அவர்களைக் கொல்லாதே,' என்று ஒரு
வரம் குறித்தாள்—; மூத்தவன் - தலைமகனான கர்ணன், காதல் இளைஞர்தம்
பொருட்டு - அன்புக்குஉரிய தனது தம்பியர்களுக்காக, மொழிந்தமை - (தாய்
இங்ஙனஞ்) சொன்னதை, கேட்டு—, இவை மொழிவான் - இவ்வார்த்தை
களைக் கூறுவான்; (எ - று.)—அவற்றை, மேற்கவியிற் காண்க.

அம்பகழி—பகழிக்கு அழகு, குறித்தஇலக்குத் தவறாமை; இனி, அம் -
அல்வழிச்சாரியை யெனவுமாம். கோறல், மலையல் - எதிர்மறை யொருமை

ஏவல்கள். மலையல் என்பதற்கு - போர்செய்யாதே என்று கூறுதல் மேல யுத்த பருவங்களோடு மாறுபடு மென விடுக்க. ஆல் - அசை. (உ௫அ)

[கர்ணனது மறுமொழி.]

உ௫௯. தெறுகணையொன்றுதொடுக்கவு மூனேந்து செருச்செய் வோன்சென்னியோடிருந்தான், மறுகணைதொடுப்ப தாண்மையோ வலியோ மானமோ அறமோ மன்னவர்க்கு, உறுகணையொன்றேபார்த்தன் மேற்றொடுப்பனொழிந்துளோருய்வரென்றுரைத்தான், தறுகணாலர்க் குந்தறுகணனவர்க்குந்தண்ணளிநிறைந்தசெங்கண்ணன்.

(இ - ள்.) 'தெறு கணை ஒன்று தொடுக்கவும் - அழிக்கவல்ல அஸ்திரத்தை ஒருமுறை பிரயோகிக்கவும், மூனேந்து செருசெய்வோன் சென்னியோடு இருந்தால் - எதிர்த்துப்போர்செய்யும் பகைவன் தலைதுணிக்கப்படாமல் அதனோடு பிழைத்திருந்தால், மறு கணை தொடுப்பது - (அவன்மேல் அந்த அஸ்திரத்தை) இரண்டாம்முறை விடுப்பது, மன்னவர்க்கு - அரசர்களுக்கு, ஆண்மையோ - பராக்கிரமமாகுமோ? வலியோ - வலிமையோ? மானமோ - பெருமையோ? அறமோ - தருமமாகுமோ? [ஆகாதென்றபடி]; உறு கணை ஒன்றே பார்த்தன்மேல் தொடுப்பன் - (நான்) அடைந்துள்ள நாகாஸ்திரத்தை ஒருதரமே அருச்சுனன்மேற் பிரயோகிப்பேன்; ஒழிந்துளோர் உய்வர் - அவனொழிந்த பாண்டவர்நால்வரும் (என்னாற் கொல்லப்படாமற்) பிழைத்திடுவார்கள்," என்று உரைத்தான் - என்றுகூறினான்; (யாவனெனில்),—தறுகணர் அலர்க்கும் - கொடியவரல்லாத நல்லவர்க்கும், தறுகண் ஆனவர்க்கும் - கொடுமையையுடையோர்க்கும், (வேறுபாடின்றி), தண் அளி நிறைந்த - குளிர்ச்சியான கருணை நிரம்பின, செம் கண்ணன் - சிவந்த கண்களையுடைய கர்ணன்; எ - று.

[இதுவும், மேற்கவியும்-ஒருதொடர்: கர்ணன் குந்தியைநோக்கிக்கூறுவன.]

உ௬௦. பெருவரமிரண்டும் பெற்றபின் றன்னைப்பெற்றதாயினைக் கரங்குவித்துத், தருவரமெனக்குமிரண்டுளவுலகிற்சராசரங்களுக்கெலாந்தாயீர், வெருவருமமரிற்பார்த்தனாலடியேன் வீழ்ந்தபோதவனிபரறிய, மருவருமுலைப்பாலெனக்களித் தும்மகனெனும் வாய்மையுமுரைப்பீர்.

(இ - ள்.) பெரு வரம் இரண்டும் பெற்ற பின் - பெரியவரங்கள் இரண்டையும் (குந்தி தன்னிடம்) பெற்றபின்பு, (கன்னன்), தன்னைபெற்றதாயினை கரம் குவித்து - தன்னைப்பெற்ற தாயாகிய அவளைக் கைகூப்பிவணங்கி, 'உலகில் சர அசரங்களுக்கு எலாம் தாயீர் - உலகத்திலுள்ள சராசரப்பொருள்களெல்லாவற்றிற்கும் தாயாகவுள்ளவரே! எனக்கும் தரு வரம் இரண்டு உள - எனக்கும் (நீர்) கொடுக்கவேண்டிய வரங்கள் இரண்டு உண்டு; (அவை யாவையெனின்),—வெருவரும் அமரில் - அஞ்சத்தக்க யுத்தகளத்திலே, பார்த்தனால் அடியேன் வீழ்ந்த போது - அருச்சுனனால் நான் இறந்து விழும்பொழுது, அவனிபர் அறிய - அரசர்களெல்லாருமறியும்படி, மரு வரு முலை பால் எனக்கு அளித்து - மணம்பொருந்திய (உமது) முலைப்பாலை எனக்குக்கொடுத்து, உம் தம் மகன் எனும் வாய்மையும் உரைப்பீர் - உம்முடைய புத்திரன் யானென்கிற உண்மையையும் வெளியிட்டுக் கூறுவீர்; (எ - று)

"மன்னனுயிர்த்தே மலர்தலையுலகம்" என உலகத்திலுள்ள எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் உயிராகக்கூறப்படுகிற அரசனைப் பெற்ற தாயாதல்பற்றி, குந்தியை, 'உலகிற்சராசரங்களுக்கெல்லாந்தாய்' என்றது; அன்றியும், தாயைத் தெய்வமாகப் பாவிக்கவேண்டு மென்பதுபற்றி, இங்ஙனங் கூறியதாகவுங் கொள்ளலாம். மருவு அரு - பெறுதற்கு அருமையான என்றுமாம். "தார்ப் பொலியுந்தோளான் தடஞ்சிலைக்கைப் பார்த்தனாற், போர்க்களத்தில் யான்

மாணட போதகத்துத்—தாக்கமருட், டேர்வேந்தர்காணச் செருககளத்தே
நீரவந், தாராமூலைதருவீ ராஙகு" எனறூர் பாரதவெண்பாவிலும். (உகூ0)

உகூக. உய்வருந்திறல்வெம்போர் முடிப்பளவு மூமக்குநானமக
னெனுந்தன்மை, யைவருமறியாவண்ணநீர்காப்பீ ரல்லதங்கவர்சிறித
றியின், மைவருங்கடற்பாரனைத்தையு மெனக்கேவழங்குவர் வழங்கி
னுல்யானென், கைவருந்துணைவன்றனக்கலால்வழங்கேன்கடைப்பிடி
கருமமீதென்றுன்.

(இ - ள்.) உய்வு அரு திறல் வெம் போா முடிப்பு அளவும் - தப்புதலரு
மையான வலிய கொடிய பாரதப்போா முடிககிறவரையிலும், உமக்கு நான்
மகன் எனும் தன்மை ஐவரும் அறியா வணணம் நீா காப்பீர் - உமக்கு நான்
புத்திரனென்கிற உணமையைப் பாண்டவர் ஐநதுபேரும் அறியாதபடி நீர்
மறைத்துவைககக்கடவீர்; அலலது - அஙஙனமன்றி, அஙகு அவர் சிறிது
அறியின் - அப்படி அவர்கள் சிறிதாயினும் அறிநதாராஞல, மை வரும் கடல்
பார் அனைதைதையும் எனக்கே வழஙகுவா - கருநிறம்பொருந்திய கடல் சூழ்ந்த
பூமிமுழுவதையும எனககே கொடுததிடுவாாகள்; வழஙகிஞல் - (அஙஙனங்)
கொடுத்தால், யான்—, என கை வரும் துணைவனதனக்கு அலால் வழஙகேன் -
எனக்குப் (பலகாலமாகப்) பயின்றுவந்த சிநேகிதனுன துரியோதனனுக்கே
(அதனைககொடுப்பேனே) யல்லாமல் (பிறாக்குக) கொடுககமாட்டேனெ; ஈது
கடைப்பிடி கருமம - இது உறுதியாகக்கொண்ட செயலாம், என்றுன் -
என்று (கர்ணன் குந்தியைநோககிக) கூறிஞன்; (எ - று.)

இனி, ஈதுகருமம கடைப்பிடி என மாற்றி, இக்காரியததை மறவாமல்
உறுதியாககொள்வாய் என வுரைததல், கீழ்ப்பலவிடத்தும் மரியாதைபற்
றிய முன்னிலைப்பன்மையாகக கூறியவற்றேடு மாறுகொள்ளுமென விடுக்க.
கைவருந்துணைவன் - கையையொத்து உதவும் நண்ப னென்றுமாம். "உன்
னுடைய மைந்தர்க்கிவ் வுண்மைதனை யுரைக்கி, லன்னவர்கள் பாகமெனக்
களிப்பா—பின்னதனை, யீஙகெனது தோழற்கே யான்கொடுப்ப னுதலா,
லாஙகவர்கட் கில்லை யரசு" என்ற பாரதவெணபாவையுங் காண்க. (உகூக)

[குந்தி கண்ணனிடம் சேர்தல்.]

உகூஉ. என்றலுமதுகேட்டீன்றதா யொக்குமென்றுகொண்டிவ்
வரநேர்ந்து, வன்றுயர்மேன்மேல்வளரயான்றளராவகையுயிருனக்கு
முற்பெயர்வ, தென்றினியெனத்தன்கண்கணீர்சொரிய வினைநதுநைந்
தழுதழுதிரங்கி, யென்றருண்மதலைதனைத்தழீஇநிறுத்தியாதவனிருந்
துழிச்சென்றுள்.

(இ - ள்.) என்றலும் - என்று (கன்னன்) சொன்னவளவிலே,—அது
கேட்டு,—ஈன்ற தாய் - (அவனைப்) பெற்ற தாயாகிய குந்தி,—ஒக்கும் என்று
கொணடு - (இவை) தகுமென்று உடன்பட்டு, இ வரம் நேர்ந்து - இநத இரணடு
வரஙகளையுஙகொடுத்து, வல் துயர் மேல்மேல் வளர - கொடியதுனபம் மேலே
மேலே அதிகப்பட்டுவளர, 'யான் தளரா வகை - நான் தளர்ச்சியடையாத
படி, உனக்கு முன் உயிர் பெயர்வது - உனக்குமுன்னே (நான்) உயிர் நீங்கு
வது, இனி என்று - இனி எக்காலததிலோ?' என - என்றுசொல்லி, தன்
கணகள நீர் சொரிய - தனது கண்கள் நீரைபபெருக்க, இனைநது - சோகிததது,
நைநது - வாடி, அழுது அழுது - மிகப்புலமபி, இரங்கி - இரக்கமுற்று, என்று
அருள் மதலைதனை தழீஇ - சூரியன்பெற்ற பிளளையான அககன்னனைத தழுவி,
நிறுததி - (அங்கே அவனை) நிறுத்திவிட்டு [விடைபெறறு], யாதவன் இருநத
உழி சென்றுள் - கணணன் இருந்த இடத்துக்குப் போஞள்; (எ - று.)

என்று - ஒளியையுடையதெனக் காரணப்பெயர்; எல் - ஒளி: பகுதி. ()

[கண்ணன் மகிழ்ந்து மீண்டு பாண்டவரிடம் வருதல்.]

உ௬௩. கண்ணனுங்குந்திகன்னனோடுரைத்தகருத்தெலாந்திருத் தமாக்கேட்டாங், கெண்ணமுமுடிந்ததெனமகிழ்ந்தந்தவணங்கையு மில்லிடையிருத்தித, தண்ணளியுடன்றவைபின்வருநிருபர் தம்மையு முறைமுறைநிறுத்திப, பண்ணமைதடந்தேர்மீதுகொண்டன்றேபா ண்டவருறைநகரடைந்தான்.

(இ - ள்.) கண்ணனும்—, குந்தி கன்னனோடு உரைத்த கருத்து எலாம் - குந்தி கர்ணனுடன் சொன்ன எண்ணங்களையெல்லாம், திருத்தம் ஆ கேட்டு - செவ்வையாகக்கேட்டு, ஆங்கு எண்ணமும் முடிந்தது என மகிழ்ந்து - அக் கன்னனிடத்திலுந் தான் எண்ணிய எண்ணம் நிறைவேறிற்றென்று சந்தோ ஷித்து, அந்த அணங்கையும் இல்லிடை இருத்தி - சிறந்தமகளாகிய அக் குந்தியையும் வீட்டிலிருக்கச்செய்து, தண் அளியுடன் தன் பின் வரும் நிரு பர் தம்மையும் முறை முறை நிறுத்தி - குளிர்ச்சியான அன்புடனே தன் பின் னே தொடர்ந்துவருகின்ற அரசர்களையும் ஒருவரையொருவரையாக நிற்கச் செய்துவிட்டு, பண் அமை தட தேர் மீது கொண்டு - அலங்காரம் அமைந்த பெரிய தனது தேரின்மேலேறிக்கொண்டு, அன்றே பாண்டவர் உறை நகர் அடைந்தான் - அப்பொழுதே புறப்பட்டுப் பாண்டவர்கள் வசிக்கிற (உபப்பி லாவிய) நகரத்தைச் சேர்ந்தான்; (எ - று.) (உ௬௩)

[கண்ணன் நடந்தவற்றைப் பாண்டவர்க்கு உரைத்தல்.]

உ௬௪. தூதுபோயரவத்துவசனோடுறுதி சொன்னது மறுத்த வன்சினந்து, மோதுபோர்புரியத்துணிந்ததும்விதுரன்மூரிவில்லிறுத் ததுங்கங்குற், போதுபோர்வஞ்சமவிளைத்ததுங்கன்னன்புரந்தரற்கீந் ததும்பயந்த, மாதுபோய்வரங்கள்பெற்றவையொழியமற்றெலாமைத் துனர்க்குரைத்தான்.

(இ - ள்.) தூது போய் - (தான்) தூதுசென்று, அரவம் துவசனோடு - துரியோதனனுடனே, உறுதி சொன்னதும் - நன்மைதருவதான சமாதான வார்த்தையைக் கூறியதையும், அவன் - அத்துரியோதனன், மறுத்து - (அதனை உடன்படாது) தடுத்து, சினந்து - கோபித்து, மோது போர் புரிய துணிந்த தும் - தாக்குகின்ற யுத்தத்தைச் செய்ய நிச்சயித்ததையும், விதுரன்—, மூரி வில் இறுத்ததும் - வலிமையையுடைய [அல்லது பழைய] தனது வில்லை யொடித்துப் போகட்டுவிட்டதையும், கங்குல் போது - இராக்காலத்தில், (ஆலோசித்துத் துரியோதனன்), வஞ்சம் போர் விளைத்ததும் - வஞ்சனையான யுத்தத்தை (நிலவறையில்) அமைத்துவைத்ததையும், கன்னன்—, புரந்தரற்கு ஈந்ததும் - இந்திரனுக்கு (த் தன்கவச குண்டலங்களைக்) கொடுத்ததையும், பயந்த மாது போய் வரங்கள் பெற்றவை ஒழிய மற்று எலாம் - பெற்ற தாயான குந்தி சென்று (கர்ணனிடத்து) வரங்கள் பெற்றவற்றைத் தவிர மற்றுமுள்ள எல்லாச்செய்திகளையும், மைத்துனர்க்கு உரைத்தான் - (ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான்) தனது மைத்துனர்களாகிய பாண்டவர்களுக்குக் கூறி யருளினான்; (எ - று.)

பயந்தமாது போய் வரங்கள் பெற்றவற்றைக் கூறாததற்குக் காரணம், கீழே விளக்கப்பட்டது. அத்தைமகனை மைத்துனனென்பது - முற்காலத்து வழக்கம்போலும். மற்றெலாம் என்றதில், அசுவத்தாமனைப் பேதித்தது அடங்கும். (உ௬௪)

கிருட்டிணன்தூதுசருக்கம் முற்றிற்று.